BETH O'LEARY

DRAGOSTE ÎN CONTRATIMP

virtual-project.eu

BETH O'LEARY

DRAGOSTE ÎN CONTRATIMP

Original: *The Flatshare* (2019)

Traducere din limba engleză de:
IRINA RAȚĂ

virtual-project.eu

LITERA®

2019

FEBRUARIE

Capitolul 1

Tiffy

Ce trebuie spus despre disperare este că te face mult mai receptiv la nou.

Eu chiar pot să văd câteva aspecte pozitive în apartamentul ăsta. Mucegaiul viu colorat de pe peretele din bucătărie se va curăța, cel puțin pe termen scurt. Salteaua murdară poate fi înlocuită destul de ieftin. Și în mod cert, ai putea să susții că ciupercile care cresc în spatele toaletei aduc locului o atmosferă proaspătă, de aer liber.

Cu toate acestea, Gerty și Mo nu sunt disperați și nu încearcă să gândească pozitiv. Le-aș descrie expresiile ca „îngrozite”.

— Nu poți locui aici.

Aceasta e Gerty. Își ține cizmele cu toc apropiate și coatele strâns lipite de corp, de parcă

ar încerca să ocupe cât de puțin spațiu posibil, în semn de protest că încă se mai află aici. Părul îi este strâns într-un coc jos, la ceafă, deja prins cu clame, astfel încât să-și poată pune cu ușurință peruca de avocat pe care o poartă în instanță. Expresia ei ar fi comică, dacă nu ar fi în discuție aici viața mea reală.

— Trebuie să existe și alte locuri care să se încadreze în buget, Tiff, zice îngrijorat Mo, apărând pe neașteptate din debaraua centralei termice, pe care tocmai a examinat-o. Pare chiar mai neîngrijit decât de obicei, ajutat de pânza de păianjen ce-i atârnă acum din barbă. Ăsta e chiar mai rău decât cel pe care l-am văzut aseară, oftează el.

Mă uit în jur după agentul imobiliar; el, din fericire, e suficient de departe încât să nu ne poată auzi, fumează pe „balcon” (acoperișul lăsat al garajului vecin, în niciun caz proiectat pentru a se merge pe el).

— Eu nu mai vreau să văd niciun coteț dintr-ăsta, mi-a ajuns, spune Gerty, aruncând o privire la ceas. E opt dimineața – ea va trebui să fie la

Tribunalul din Southwark la nouă. Trebuie să existe o altă opțiune.

— *Cu certitudine* am putea să-i facem loc la noi, nu? sugerează Mo, probabil pentru a cincea oară de sâmbătă încoace.

— Sincer, vrei să termini cu aiurelile? izbucnește Gerty. Asta nu e o soluție pe termen lung. Iar ea ar trebui să doarmă în picioare pentru a încăpea oriunde ar fi. Îmi aruncă o privire exasperată. Nu puteai să fii mai scundă? Am fi putut să te punem sub masă, dacă aveai mai puțin de un metru șaptezecinci.

Îmi iau o expresie de părere de rău, însă chiar aș prefera să stau aici, decât să dorm pe podeaua minusculului apartament, dureros de scump, pe care Mo și Gerty și l-au luat împreună luna trecută. Ei n-au mai împărțit niciodată o locuință, nici măcar când eram cu toții la universitate. Sunt îngrijorată că asta ar putea să ducă la ruperea prieteniei lor. Mo e dezordonat, cu capul în nori și are abilitatea nefirească de a ocupa enorm de mult spațiu, în ciuda faptului că este relativ mic. Gerty, pe de altă parte, și-a petrecut

ultimii trei ani într-un apartament incredibil de curat, atât de perfect, încât arăta de parcă ar fi fost generat de computer. Nu sunt sigură cum se vor îmbina cele două stiluri de viață fără ca vestul Londrei să facă implozie.

Pe de altă parte, dacă e să stau la altcineva, pot la fel de ușor să mă întorc în apartamentul lui Justin. Dar joi, la ora unsprezece seara, am decis oficial că nu-mi mai pot permite această opțiune. Trebuie să merg mai departe, trebuie să mă așez undeva, astfel încât să nu mă mai pot întoarce.

Mo, prăbușit pe canapeaua soioasă de piele, își masează fruntea.

— Tiff, aș putea să-ți împrumut niște…

— Nu vreau să-mi împrumuți niciun ban, îi spun, mai tăios decât aș fi vrut. Uite, chiar trebuie să rezolv săptămâna asta. Am de ales între locul ăsta sau să împart apartamentul cu altcineva.

— Să împarți patul cu altcineva, vrei să spui, zice Gerty. Te pot întreba de ce trebuie să se întâmple acum? Nu că n-aș fi încântată. Doar că până de curând, din câte știu eu, stăteai

răbdătoare în apartamentul ăla, așteptând următoarea dată când „cel al cărui nume nu trebuie pronunțat” binevoia să treacă pe acolo.

Tresar surprinsă. Nu din cauza resentimentului – Mo și Gerty nu l-au plăcut niciodată pe Justin și nu înțeleg de ce încă mai locuiesc în apartamentul lui, chiar dacă el nu prea stă pe acasă. Însă e neobișnuit s-o aud pe Gerty aducându-l în discuție. După ce ultima cină de împăcare între noi patru s-a terminat cu o ceartă năprasnică, am renunțat să mai încerc să le explic, preferând să nu mai pomenesc despre Justin în fața lor. Obiceiurile vechi mor greu – chiar și după despărțire cu toții am evitat să discutăm despre el.

— Și de ce trebuie să fie atât de ieftin? continuă Gerty, ignorând avertismentul din privirea lui Mo. Știu că ești plătită derizoriu, dar zău, Tiffy, patru sute pe lună e ceva imposibil în Londra. Oare chiar te-ai gândit bine la toate astea? Pe îndelete?

Înghit. Îl simt pe Mo privindu-mă cu atenție. Ăsta-i necazul să ai un prieten psiholog: Mo e

practic un cititor de gânduri autorizat, și nu pare să-și deconecteze superputerile niciodată.

— Tiff? zice el încetișor.

Of, la naiba, trebuie să le arăt. Nu-mi mai rămâne nimic altceva. Repede și brusc, e cea mai bună cale – ca desprinsul unui plasture sau intratul într-o apă foarte rece, sau ca atunci când îi spui mamei că ai spart un bibelou din dulapul din camera de zi.

Mă întind după telefon și scot mesajul de pe Facebook.

Tiffy,

Sunt foarte dezamăgit de modul în care te-ai comportat aseară. Ai fost complet deplasată. Este apartamentul meu, Tiffy – pot să vin când vreau, cu cine vreau.

M-aș fi așteptat să fii mai recunoscătoare pentru că te-am lăsat să stai. Știu că despărțirea noastră a fost dificilă pentru tine – știu că nu ești pregătită să pleci. Dar dacă crezi că asta înseamnă că poți să încerci să „stabilești niște reguli”, atunci este momentul să-mi plătești

chiria pe ultimele trei luni. Și va trebui să plătești chiria întreagă și de acum încolo. Patricia spune că profiți de mine locuind în apartamentul meu aproape degeaba, și, deși întotdeauna ți-am luat partea în fața ei, după reprezentația de ieri, nu pot să nu mă gândesc că ar putea să aibă dreptate.

Justin xx

Stomacul mi se răsucește când recitesc acele cuvinte, „profiți de mine”, pentru că niciodată n-am avut intenția să fac așa ceva. Pur și simplu n-am știut că atunci când a plecat, de data asta, el a vorbit serios.

Mo termină de citit primul.

— Iar „a trecut pe acolo” joi? Cu Patricia?

Îmi feresc privirea.

— Are dreptate. A fost foarte mărinimos să mă lase să stau acolo atât de mult.

— Amuzant, mormăie Gerty, întotdeauna am avut impresia distinctă că-i place să te aibă acolo.

Pare bizar dacă stai s-o asculți, dar într-un fel și eu simt asta. Cât timp sunt în apartamentul lui Justin, nu s-a terminat cu adevărat. Adică, în toate celelalte dăți el s-a întors în cele din urmă. Însă joi am cunoscut-o pe Patricia în carne și oase. Femeia extrem de atrăgătoare și chiar destul de simpatică pentru care m-a părăsit Justin. Niciodată până acum nu a existat o altă femeie.

Mo se întinde să-mi ia mâna; Gerty o ia pe cealaltă. Stăm așa, ignorându-l pe agentul imobiliar care fumează dincolo de geam, și-mi permit să plâng pentru o clipă, doar câte o singură lacrimă mare prelingându-se pe fiecare obraz.

— Deci, în fine, zic cu seninătate, retrăgându-mi mâinile ca să-mi șterg ochii. Trebuie să mă mut. Acum. Chiar dacă voiam să mai stau, riscând ca el s-o aducă iar pe Patricia, nu-mi pot permite chiria. Pe deasupra, îi datorez lui Justin o groază de bani, și chiar nu vreau să mă împrumut de la nimeni, m-am cam săturat să nu plătesc pentru lucruri eu însămi, să fiu sinceră,

așa că… da. Ori e ăsta, ori împart un apartament cu cineva.

Mo și Gerty schimbă o privire (semnificativă, între ei). Gerty își închide ochii cu resemnare îndurerată.

— Ei bine, în mod cert nu poți locui aici. Deschide ochii și-mi întinde mâna: Mai arată-mi o dată anunțul ăla.

Îi întind telefonul, trecând de la mesajul lui Justin la anunțul de pe Gumtree pentru apartamentul subînchiriat.

Pat dublu într-un apartament însorit din Stockwell cu un singur dormitor; chiria trei sute cincizeci de lire pe luna, cheltuieli incluse. Disponibil imediat, pentru minimum șase luni.

Apartamentul (și camera/patul) va fi împărțit cu o persoană specializată în îngrijirea paliativă, care muncește nopțile și lipsește la sfârșit de săptămână. Acasă numai de la 9 a.m. la 6 p.m. De luni până vineri. E doar al tău în restul timpului! Perfect pentru cineva cu o slujbă de la 9 la 5.

Persoana de contact pentru vizionare este L. Twomey – detalii mai jos.

— Nu e doar împărțirea unui apartament, Tiff, e împărțirea unui pat. Să împarți patul e *ciudat*, spune Mo cu îngrijorare.

— Dacă acest L. Twomey e bărbat? întreabă Gerty.

Sunt pregătită pentru întrebare, așa că-i răspund calm:

— Nu contează. Nu e de parcă am fi vreodată în același timp în pat – sau chiar în apartament.

Aceste cuvinte sunt deranjant de asemănătoare cu cele prin care mi-am justificat prezența în apartamentul lui Justin luna trecută, dar n-are nicio importanță.

— Ai dormi cu el, Tiffany! spune Gerty. Toată lumea știe că prima regulă a subînchirierii este să nu dormi cu colegul de apartament.

— Nu cred că la genul ăsta de aranjament se referă lumea, îi spun sarcastic. Vezi tu, Gerty, uneori, când oamenii spun că „dorm împreună”, se referă de fapt la…

Gerty îmi aruncă o privire lungă.

— Da, mulțumesc, Tiffany.

Chicotitul lui Mo încetează brusc când Gerty își întoarce privirea aspră asupra lui.

— Aș spune că prima regulă a subînchirierii este să te asiguri că te înțelegi cu persoana înainte să te muți cu ea, zice el, redirecționând cu iscusință privirea cruntă către mine. *Mai ales* în aceste circumstanțe.

— Evident c-o să mă întâlnesc cu acest sau această L. Twomey mai întâi. Dacă nu ne înțelegem, n-o să accept.

După o clipă Mo încuviințează din cap și-mi strânge ușor umărul. Toți am fost cuprinși de genul de tăcere ce vine după discutarea unui subiect dificil – pe jumătate recunoscători că s-a terminat, pe jumătate ușurați că cel puțin am reușit să o purtăm.

— Bine, spune Gerty. Bine. Fă ce trebuie să faci. Trebuie să fie mai bine decât să locuiești într-o astfel de mizerie. Dă să iasă din apartament, dar se întoarce în ultima clipă ca să i se adreseze cu voce tare agentului imobiliar, în

timp ce acesta intra din balcon: Iar dumneata ești o năpastă pentru societate.

Bărbatul clipește des în timp ce ea iese trântind ușa. Urmând o pauză lungă, stânjenitoare.

Agentul imobiliar își stinge țigara și mă întreabă:

— Sunteți interesată, deci?

∴

Ajung la muncă devreme și mă prăbușesc pe scaun. Biroul meu este cel mai apropiat surogat de casă pe care-l am acum. E un adevărat refugiu pentru obiecte artizanale pe jumătate făcute, lucruri ce s-au dovedit a fi prea grele pentru a fi luate în autobuz și diverse plante în ghivece, aranjate în așa fel încât să văd oamenii apropiindu-se înainte ca ei să-și dea seama dacă sunt sau nu la birou. Peretele meu din plante în ghivece este unanim recunoscut de către membrii mai tineri ai personalului ca un exemplu de design interior demn de urmat. (În realitate, tot secretul e să alegi planta de aceeași culoare cu părul tău – în cazul meu, roșu – și să te apleci

sub birou ori să fugi când observi pe cineva îndreptându-se spre tine cu un anume scop.)

Prima sarcină a zilei este să mă întâlnesc cu Katherin, unul dintre autorii mei preferați. Katherin scrie cărți despre tricotat și croșetat. Le cumpără doar un public de nișă, dar asta e povestea Butterfingers Press – ne place publicul de nișă. Ne specializăm în cărți de bricolaj și lucru manual. Vopsește-ți cearșafurile prin metoda *tie dye*, croiește-ți propriile rochii, croșetează-ți un abajur, fă-ți toată mobila din trepte… Acel gen de lucruri.

Îmi place să lucrez aici. Aceasta e unica explicație posibilă pentru faptul că sunt redactor-adjunct de trei ani și jumătate, câștigând sub salariul de subzistență pentru Londra și nefăcând niciun efort să îndrept situația prin, să zicem, depunerea CV-ului la o editură care chiar face bani. Lui Gerty îi place să-mi spună că îmi lipsește ambiția, dar chiar nu este vorba despre asta. Pur și simplu îmi plac aceste lucruri. În copilărie îmi petreceam timpul citind sau meșterind la jucăriile mele până când acestea mi

se potriveau mai bine: vopsirea prin scufundare a părului lui Barbie, decorarea extravagantă a camionului meu JCB. Iar acum îmi câștig existența citind și meșterind.

Ei bine, nu chiar o existență, ca atare. Dar niște bănuți. Fix de-ajuns cât să-mi plătesc impozitele.

— Îți spun, Tiffy, cărțile despre croșetat vor fi următoarele cărți de colorat, îmi spune Katherin odată ce s-a așezat comod în cea mai bună sală de ședințe a noastră și mi-a detaliat planul pentru următoarea ei carte.

Examinez degetul pe care-l mișcă în direcția mea. Poartă aproximativ cincizeci de inele pe fiecare mână, dar încă nu mi-am dat seama dacă vreunul este verighetă sau inel de logodnă (îmi imaginez că dacă Katherin e să aibă vreunul, atunci ar avea mai multe).

Katherin se află exact la marginea laturii acceptabile a excentricului: are o cosiță de culoarea paielor de grâu, unul din acele bronzuri care într-un fel sau altul îmbătrânesc frumos și nesfârșite povești despre pătrunderea prin

efracție în diverse locuri în anii șaizeci și urinarea pe tot felul de lucruri. Pe vremuri a fost o adevărată rebelă. Refuză să poarte sutien chiar și în prezent, când sutienele au devenit destul de confortabile și femeile au renunțat în mare parte să lupte pentru putere, întrucât Beyoncé o face pentru noi.

— E bine, îi spun. Poate că am putea menționa în subtitlu faptul că „focalizează atenția”? E o activitate care focalizează atenția, nu-i așa? Sau e absurdă?

Katherin râde, lăsându-și capul pe spate.

— Ah, Tiffy. Slujba ta e ridicolă. Îmi bate ușor mâna cu afecțiune și, în timp ce se întinde după poșetă, adaugă: Ah, când te vezi cu băiatul ăla, Martin, să-i spui c-o să țin cursul de pe vasul de croazieră numai dacă o să am un asistent tânăr, fermecător.

Suspin. Știu încotro se îndreaptă lucrurile. Lui Katherin îi place să mă târască și pe mine în astfel de povești – pentru orice curs are nevoie de un model viu, ca să arate cum se iau măsurile pe măsură ce înaintezi cu tricotatul, pesemne, iar

la un moment dat, când n-a putut să găsească pe altcineva, am făcut greșeala să mă ofer. Acum eu sunt prima ei opțiune. Cei de la relațiile cu publicul sunt atât de disperați s-o implice pe Katherin în acest soi de evenimente, încât au început să mă implore și pe mine.

— E prea mult, Katherin. Nu vin în croazieră cu dumneata.

— Dar e gratis! Oamenii plătesc mii de lire pentru așa ceva, Tiffy!

— O să te alături croazierei doar pentru circuitul de pe Insula Wight, îi aduc aminte. Martin deja m-a pus la curent. Și este într-un weekend. Eu nu muncesc la sfârșit de săptămână.

— Nu e muncă, insistă Katherin, adunându-și notițele și punându-le în poșetă într-o ordine complet aleatorie. E o excursie plăcută pe mare, într-o sâmbătă, cu una dintre prietenele tale. În clipa următoare simte nevoia să clarifice: Cu mine, adică. Suntem prietene, nu-i așa?

— Sunt redactorul dumitale! zic, îndemnând-o să iasă din sala de ședințe.

— Gândește-te la asta, Tiffy! îmi strigă ea

peste umăr, netulburată. Îl observă pe Martin, care deja se îndreaptă direct spre ea, de lângă imprimante. N-o s-o fac decât dacă vine și ea, Martin, băiete! Tiffy este cea cu care trebuie să vorbești!

Și apoi pleacă, lăsând ușile de sticlă murdare din biroul nostru să se legene în urma ei.

Martin se întoarce spre mine și-mi spune cu un zâmbet fermecător:

— Îmi plac încălțările tale.

Tresar. Nu pot să-l suport pe Martin de la relațiile cu publicul. În ședințe folosește expresii precum „să acționăm campania asta” și-și pocnește degetele spre Ruby, care este directoare de marketing, dar care, după părerea lui Martin, este asistenta lui personală. Nu are decât douăzeci și trei de ani, însă a decis că-și va pune mai ușor în aplicare planul de a urca rapid în ierarhie dacă pare mai în vârstă decât este, așa că întotdeauna face apel la tonul acesta glumeț, absolut oribil, și încearcă să vorbească despre golf cu directorul general.

Cu toate acestea, încălțările *sunt* superbe. Sunt

mov, în stilul ghetelor Doc Martin, cu crini albi pictați pe ele, și mi-a luat aproape o sâmbătă întreagă să le fac. Abilitățile mele de lucru manual și personalizare s-au îmbunătățit considerabil de când m-a părăsit Justin.

— Mersi, Martin, îi zic, deja încercând să revin la securitatea pe care mi-o oferă biroul meu.

— Leela a menționat că n-ai unde să stai, spune Martin.

Ezit. Nu sunt sigură încotro se îndreptă conversația. Simt că nu într-un loc bun.

— Eu și Hana – o femeie de la marketing care întotdeauna îmi ia în râs stilul vestimentar – avem o cameră liberă. S-ar putea s-o fi văzut-o pe Facebook, dar m-am gândit că poate ar trebui s-o aduc în discuție, știi, în viața reală. Nu are decât un pat de o persoană, dar, ei bine, bănuiesc că asta nu va fi o problemă pentru tine acum. Cum suntem prieteni, Hana și cu mine am decis că am putea să ți-l oferim pentru cinci sute de lire pe lună, plus utilități.

— E atât de frumos din partea voastră! zic.

Dar, de fapt, tocmai mi-am găsit o locuință.

Ei bine, am găsit într-un fel. Aproape. Oh, Doamne, dacă L. Twomey nu mă primește, va trebui să stau cu Martin și Hana? Deja îmi petrec fiecare zi de lucru cu ei, și, sincer, asta înseamnă un timp mai mult decât suficient în compania lor. Nu sunt sigură că decizia mea (deja nesigură) de a părăsi apartamentul lui Justin poate să reziste în fața imaginii lui Martin urmărindu-mă pentru plata chiriei sau a Hanei văzându-mă în pijamalele mele Adventure Time, pătate cu terci de ovăz, în fiecare dimineață.

— Oh. În regulă, bine. Va trebui să găsim pe altcineva atunci. Expresia lui Martin devine vicleană. Mi-a mirosit vina. Ai putea să te revanșezi ducându-te cu Katherin în acea…

— Nu.

El oftează exagerat.

— Doamne, Tiffy. E o croazieră gratuită! Nu te duci tot timpul în croaziere?

Obișnuiam să mă duc tot timpul în croaziere, când minunatul, și acum fostul, iubit obișnuia să mă ia în ele. Navigam de pe o insulă din Caraibe

pe o altă insulă din Caraibe, cufundați în ceața ușoară, însorită, a fericirii romantice. Exploram orașele europene și apoi ne întorceam pe navă pentru o partidă incredibilă de sex în minusculul nostru pat suprapus. Ne îndopam la bufetul suedez și apoi stăteam întinși pe punte, privind pescărușii ce se roteau deasupra noastră, în timp ce vorbeam nonșalant despre viitorii noștri copii.

— Am renunțat la ele, zic, întinzând mâna după telefon. Acum, dacă îmi permiți, trebuie să sun pe cineva.

Capitolul 2

Leon

Telefonul sună în timp ce doctorița Patel prescrie medicamente pentru Holly (fetița cu leucemie). Moment nepotrivit. Moment foarte nepotrivit. Doctorița Patel e nemulțumită de întrerupere și nu-și ascunde sentimentele. Pare să

fi uitat că și eu, în calitate de asistent în tura de noapte, ar fi trebuit să plec acasă la ora 8 dimineața și totuși sunt încă aici, având de-a face cu bolnavi și cu specialiști morocănoși, ca doctorița Patel.

Închide când sună, evident. Fă-ți o notiță mentală să asculți mesajul vocal și să schimbi soneria cu ceva mai puțin stânjenitor (aceasta se numește „Jive” și este mult prea nepotrivită pentru cadrul spitalului pentru muribunzi. Nu pentru că muzica funk nu și-ar găsi locul acolo; pur și simplu nu este întotdeauna potrivită).

Holly:

— De ce n-ai răspuns? Nu e nepoliticos? Dacă era iubita ta, cea cu părul scurt?

Doctorița Patel:

— Ce e nepoliticos e să-ți lași telefonul cu soneria la maximum în timpul vizitei. Deși sunt surprinsă că persoana care a sunat, oricine ar fi, chiar a încercat să-l sune la această oră.

Îmi aruncă o privire pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată.

Doctorița Patel:

— S-ar putea să fi observat că Leon nu e prea vorbăreț, Holly.

Se apleacă spre pacientă cu un aer conspirativ.

Doctorița Patel:

— Unul dintre medicii rezidenți are o teorie. El spune că Leon are un număr limitat de cuvinte de folosit în fiecare gardă și când ajunge la această oră a zilei, le-a terminat cu desăvârșire.

Nu onorez asta cu un răspuns.

Apropo de „iubita lui cu părul scurt”: nu i-am spus încă lui Kay despre treaba cu camera. N-am avut timp. De asemenea, evit inevitabilul conflict. Dar chiar trebuie să o sun mai târziu.

Noaptea asta a fost una bună. Durerea domnului Prior a scăzut suficient ca el să-mi poată povesti despre bărbatul de care s-a îndrăgostit în tranșee: un tip brunet, fermecător, numit Johnny White, cu maxilarul sculptat, ca al unei vedete de la Hollywood, și o sclipire aparte în ochi. Au petrecut împreună o vară tensionată, romantică, sfâșiată de război, după care au fost despărțiți. Johnny White a fost dus la spital, suferind de stres posttraumatic. Nu s-au mai

revăzut niciodată. Domnul Prior ar fi putut să intre într-un mare necaz (homosexualitatea nefiind ceva ce comandanții armatei priveau cu ochi buni).

Eram obosit, impulsul dat de cafea diminuându-se, dar am stat cu domnul Prior după predarea turei. Omul nu primește vizitatori niciodată și îi place să vorbească atunci când are prilejul. Nu am reușit să scap din conversație fără un fular (al paisprezecelea fular al meu de la domnul Prior). Pot să spun „nu” doar de un anumit număr de ori, iar domnul Prior tricotează atât de repede, încât mă întreb de ce s-a mai deranjat cineva cu revoluția industrială. Sunt aproape sigur că e mai rapid decât o mașinărie.

Ascult mesajul vocal după ce mănânc periculos de re-reîncălzita mâncare de pui cu legume în fața episoadelor de săptămâna trecută din *Masterchef*.

Mesaj vocal:

— Bună, sunteți acel L. Twomey? Oh, drace, nu puteți răspunde – întotdeauna fac asta în mesajele vocale. Bine, o să continui, pornind de

la premisa că sunteți L. Twomey. Numele meu e Tiffy Moore și vă sun în legătură cu anunțul de pe Gumtree, cel legat de cameră. Uitați, prietenii mei cred că e ciudat să împărțim patul, chiar dacă ar fi la ore diferite, dar pe mine nu mă deranjează, dacă nu vă deranjează nici pe dumneavoastră, și, să fiu sinceră, aș face aproape orice pentru un apartament în centrul Londrei, în care să mă pot muta imediat, la acest preț. [Pauză] Oh, Doamne, nu orice. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le-aș face. Nu sunt ca… Nu, Martin, nu acum, nu vezi că vorbesc la telefon?

Cine e Martin? Un copil? Vrea această femeie incoerentă, cu accent de Essex, să aducă un copil în apartamentul meu?

Mesajul vocal continuă:

— Scuze, acela e colegul meu, vrea să mă trimită în croazieră cu o doamnă de vârstă mijlocie care urmează să le vorbească pensionarilor despre croșetat.

Nu e explicația pe care o așteptam. Mai bună, în mod cert, dar care aduce în discuție multe

semne de întrebare.

Mesajul vocal continuă:

— În fine, ați putea să mă sunați înapoi sau să-mi trimiteți un mesaj dacă mai e disponibilă camera? Sunt extrem de ordonată, mă voi feri din calea dumneavoastră și încă nu m-am dezobișnuit să gătesc cantități duble din felurile pentru cină, deci dacă vă place mâncarea gătită acasă, vă pot lăsa ce rămâne.

Își recită numărul de telefon. Chiar la timp, îmi aduc aminte să-l notez.

Femeia este insuportabilă, în mod cert. Iar faptul că viitorul chiriaș e de sex feminin ar putea să o supere pe Kay. Dar numai două alte persoane au sunat: unul a întrebat dacă mă deranjează aricii ca animale de companie (răspuns: „Nu, exceptând cazul în care aceștia locuiesc în apartamentul meu.”), iar celălalt era, în mod cert, dealer de droguri (nu e o presupunere răuvoitoare, chiar mi-a oferit droguri în timpul convorbirii). Am nevoie de trei sute cincizeci de lire în plus pe lună, dacă voi continua să-l plătesc pe Sal fără ajutorul lui Kay.

Acesta e singurul plan disponibil. În plus, de fapt n-o s-o văd niciodată pe femeia asta insuportabilă. O să fiu în apartament numai când femeia insuportabilă e plecată.

Îi trimit un mesaj.

Salut, Tiffy. Mulțumesc pentru mesajul vocal. Ar fi grozav să ne întâlnim și să vorbim despre condițiile de subînchiriere. Ce zici de sâmbătă dimineața? Salutări, Leon Twomey.

Mesaj drăguț, aparținând unei persoane normale. Rezist tentației de a întreba despre planul lui Martin legat de croazieră, deși sunt surprins că-mi trezește curiozitatea.

Ea răspunde aproape imediat.

Bună! Sună bine. 10 dimineața la apartament, atunci? x

Să fie 9 dimineața, altfel adorm! Ne vedem atunci. Adresa e în anunț. Salutări, Leon.

Gata. Am făcut-o. Ușor: trei sute cincizeci de lire pe lună, aproape că sunt în buzunar deja. Acum să-i spun lui Kay.

Capitolul 3

Tiffy

În mod firesc, mi-a trezit curiozitatea, așa că-l caut pe Google. Leon Twomey e un nume destul de neobișnuit; îl găsesc pe Facebook fără să trebuiască să-mi folosesc tehnicile de hărțuitor sinistru rezervate autorilor pe care încerc să-i sustrag de la alte edituri.

E o ușurare să văd că nu e deloc genul meu, ceea ce în mod sigur va simplifica lucrurile – dacă Justin l-ar fi întâlnit vreodată pe Leon, de exemplu, eu nu cred că l-ar fi văzut ca pe o amenințare. Are tenul măsliniu și părul des, creț și suficient de lung pentru a fi dat în spate, după urechi, și e mult prea deșirat pentru gustul meu.

Numai coate și gât, cunoști genul. Totuși, pare un tip de treabă – în toate pozele are un zâmbet dulce, în colțul gurii, care nu pare deloc înspăimântător sau criminal, deși, de fapt, dacă te uiți la o fotografie cu această idee în minte, toți oamenii par să semene cu un ucigaș înarmat cu un topor, așa că încerc să-mi alung acest gând. El pare prietenos și nepericulos. Ăsta e un lucru bun.

Pe de altă parte, acum știu, fără nicio îndoială, că este bărbat.

Oare chiar sunt dispusă să împart patul cu un tip? Până și să împart patul cu Justin era puțin scârbos uneori, și noi eram într-o relație. Latura lui de saltea se afunda la mijloc, și Justin nu făcea întotdeauna duș între întoarcerea de la sală și mersul la culcare, deci era un ușor miros de… transpirație pe jumătatea pilotei sale. Întotdeauna trebuia să fiu foarte sigură că era cu aceeași parte în sus, astfel încât să nu-mi nimerească partea transpirată.

Altminteri, trei sute cincizeci de lire pe lună… în plus, el nu ar fi, de fapt, niciodată acolo.

— Tiffany!

Capul mi se ridică brusc. Drace, e Rachel, și știu ce vrea. Vrea manuscrisul de la *Checurile și prăjiturile lui Pat*, o porcărie pe care am ignorat-o toată ziua.

— Nu încerca să te strecori la bucătărie sau să te prefaci că vorbești la telefon, îmi spune ea din spatele peretelui de plante în ghivece.

Ăsta-i necazul când ai prieteni la muncă: le dezvălui trucurile tale la beție, când ieșiți împreună la cârciumă, și apoi ești lipsit de apărare.

— Ți-ai aranjat părul! zic. E o încercare disperată să redirecționez din start conversația, însă părul ei chiar arată grozav. E împletit în cosițe, ca de obicei, dar de data asta cosițele subțiri au panglici turcoaz-aprins împletite printre ele, ca niște șireturi de corset. Cum ți l-ai făcut așa?

— Nu încerca să-mi distragi atenția cu subiectul la care sunt imbatabilă, Tiffany Moore, zice Rachel bătând în masă cu unghiile ei perfecte, pictate cu buline. Când primesc și eu

manuscrisul acela?

— Am nevoie de… *puțin* mai mult timp… îmi pun mâna pe hârtiile din fața mea, astfel încât ea să nu poată vedea numerele paginilor, care sunt formate dintr-o singură cifră.

Își mijește ochii.

— Joi?

Încuviințez cu înfocare. Mda, de ce nu? Sigur, acest lucru e complet imposibil în acest moment, dar „vineri” va suna cu mult mai bine dacă i-o voi spune joi, ceea ce am de gând să fac.

— Și vii cu mine la un pahar mâine seară?

Ezit. Trebuia să fiu cuminte și să nu cheltuiesc *niciun* ban săptămâna asta, din cauza datoriei iminente, dar serile în oraș cu Rachel sunt întotdeauna extraordinare și chiar mi-ar prinde bine să mă distrez puțin. În plus, dacă joi o să fie mahmură, n-o să fie în stare să se certe cu mine pe tema manuscrisului.

— S-a făcut.

*

Tipul Beat Numărul Unu e genul expresiv. Genul de om beat căruia îi place să-și întindă

larg mâinile fără să țină cont de cine sau ce ar putea fi în stânga sau în dreapta lui (până acum, acestea au inclus un palmier mare de plastic, o tavă cu shoturi de sambuca și un model relativ faimos din Ucraina). Fiecare mișcare a sa este exagerată, chiar și pașii de bază – stângul în față, dreptul în față, ia-o de la capăt. Tipul Beat Numărul Unu face ca mersul să pară o scamatorie. Tipul Beat Numărul Doi este genul înșelător. El își menține o expresie foarte rezervată când te ascultă, de parcă așa ar demonstra cât e de treaz, încuviințează din cap periodic, destul de convingător, dar nu clipește îndeajuns de des. Încercările lui de a se holba la sânii mei sunt mult mai puțin subtile decât își imaginează el că ar fi.

Mă întreb ce cred ei despre mine și Rachel. Au venit direct la noi, dar ăsta nu e neapărat un lucru bun. Pe vremea când eram cu Justin, dacă ieșeam în cluburi cu Rachel el îmi reamintea că o mulțime de bărbați, văzând o fată ciudată, îi pun eticheta de „disperată și frivolă”. Avea dreptate, ca de obicei. Chiar mă întreb dacă nu cumva e

mai ușor pentru fata ciudată să se culce cu cineva, decât pentru genul de majoretă obraznică: ești mai abordabilă și nimeni nu presupune că ai deja un iubit. Acesta fiind probabil celălalt motiv pentru care Justin nu era un fan al ieșirilor mele cu Rachel, dacă mă gândesc mai bine.

— Așadar, cărți despre cum să faci prăjituri? spune Tipul Beat Numărul Doi, demonstrându-și abilitățile de ascultător și starea de sobrietate mai sus menționată. (Sincer. Ce rost are să bei shoturi de sambuca dacă ai de gând să te prefaci că n-ai băut toată noaptea?)

— Mda! zice Rachel. Sau cum să faci rafturi sau să-ți coși haine sau… sau… orice îți place să faci?

E suficient de ametită încât să-l considere atrăgător pe Tipul Beat Numărul Doi, dar eu bănuiesc că doar încearcă să-l țină ocupat pentru a-mi permite să sar pe Tipul Beat Numărul Unu. Dintre cei doi, Tipul Beat Numărul Unu este în mod evident de preferat – în primul rând, pentru că e suficient de înalt. Asta e cea mai mare

provocare. Eu am un metru optzeci și trei și, deși nu mă deranjează să am un iubit mai scund, deseori tipii par să fie deranjați de faptul că sunt mai înaltă decât ei cu câțiva centimetri. Mie îmi convine – nu mă interesează cei cărora le pasă de asemenea fleacuri. E o modalitate utilă de a-i tria.

— Ce îmi place să fac? repetă Tipul Beat Numărul Doi. Îmi place să dansez cu femei frumoase în localurile cu reputație proastă și cu băuturi la suprapreț. Fața i se luminează cu un zâmbet neașteptat, care, deși nițel mai leneș și mai strâmb decât intenționa el probabil, e chiar atrăgător.

O pot vedea pe Rachel gândind același lucru. Ea îmi aruncă o privire calculată – așadar, nefiind chiar atât de beată cum credeam – și o pot vedea evaluând situația dintre mine și Tipul Beat Numărul Unu.

La rândul meu, mă uit la Tipul Beat Numărul Unu și-l evaluez. E înalt, cu umeri largi și un păr ce albește pe la tâmple, dându-i un anume farmec. Are în jur de treizeci și cinci – te duce cu

gândul la felul în care arăta George Clooney în anii nouăzeci dacă-l privești cu ochii mijiți sau reduci lumina înconjurătoare.

Îmi place? Dacă da, aș putea să mă culc cu el. Poți face asta când n-ai un iubit.

Ciudat.

Nu m-am gândit să mă culc cu nimeni după despărțirea de Justin. Recuperezi o grămadă de timp când n-ai niciun partener de sex – nu doar timpul efectiv când o faci, ci și timpul în care îți razi picioarele, cumperi lenjerie drăguță, când te întrebi dacă toate celelalte femei se epilează inghinal și așa mai departe. E un avantaj clar. Desigur, include absența copleșitoare a unuia dintre cele mai grozave aspecte ale vieții tale de adult, dar câștigi la capitolul treburilor casnice.

Evident că știu, că ne-am despărțit acum trei luni. Știu că teoretic mă pot culca cu alți tipi. Dar… dar nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la ce-ar spune Justin. La cât de furios ar fi. Tehnic mi-aș putea permite, dar mi se pare că nu am… *voie*. Nu în mintea mea, nu încă.

Rachel înțelege.

— Scuze, tipule, zice ea, bătându-l ușor pe braț pe Tipul Beat Numărul Doi. *Mie* îmi place să dansez cu prietena mea.

Își scrie numărul pe un șervețel – Dumnezeu știe de unde a făcut rost de pix, e o adevărată magiciană – și apoi mă ia de mână. Ne strecurăm spre centrul ringului de dans, unde muzica îmi izbește creierul din ambele părți, făcându-mi timpanele să tremure.

— Ce fel de om beat ești tu? mă întreabă Rachel în timp ce ne legănăm șoldurile în mod nepotrivit pe o piesă bine-cunoscută a celor de la Destiny’s Child.

— Sunt puțin… *calculată*, îi strig. Prea calculată ca să mă culc cu tipul acela drăguț.

Se întinde să ia un pahar de la una dintre tipele care se plimbă prin mulțime cu tăvi cu băutură, cerându-ți să plătești mai mult decât face, și-i întinde femeii niște bani.

— „Insuficient” de beată, atunci, îmi spune ea oferindu-mi băutura. Poate că ești redactor, dar nicio fată beată nu etalează cuvântul „calculat”.

— Redactor-adjunct, îi reamintesc, apoi dau

paharul peste cap.

Jägerbomb{1}. E ciudat cum ceva atât de dezgustător la bază, cu un gust persistent care te face să vrei să vomiți a doua zi, poate să fie atât de delicios pe ringul de dans.

Rachel toarnă în mine alcool toată noaptea și flirtează cu fiecare urât din raza noastră vizuală, pasând toți bărbații atrăgători către mine. Orice ar spune ea, sunt destul de amețită, așa că nu mă gândesc prea mult la asta – pur și simplu se comportă ca o prietenă grozavă. Noaptea se rotește în jurul meu sub forma unei mulțimi de dansatori și băuturi viu colorate.

Doar când își fac apariția Mo și Gerty încep să mă întreb care-i miza acestei seri în oraș.

Mo are aspectul unui tip care a fost convocat din scurt. Barba lui e strâmbă, de parcă ar fi dormit pieziș pe ea, și este îmbrăcat într-un tricou ponosit pe care cred că mi-l amintesc din facultate – deși acum îi e ceva mai strâmt. Gerty arată sfidător de frumoasă, ca întotdeauna, fără vreun strop de machiaj, iar părul ei e prins sus,

într-un coc de balerină; este greu de zis dacă planifica să vină, pentru că ea nu se machiază niciodată și oricum se îmbracă impecabil tot timpul. Putea foarte bine să-și fi pus în ultima clipă o pereche de pantofi cu toc, puțin mai înalți decât de obicei, pentru a se potrivi cu jeanșii ei mulați.

Prietenii mei se îndreaptă spre noi traversând ringul de dans. Suspiciunea mea că Mo nu intenționa să vină aici se confirmă, deoarece observ că nu dansează. Du-l pe Mo într-un club, și va dansa întotdeauna. Așadar, de ce au apărut la această ieșire întâmplătoare, de miercuri seară, cu Rachel? Ei nici măcar nu o cunosc așa de bine – s-au văzut doar la câte o aniversare ori o petrecere de casă nouă. De fapt, Gerty și Rachel se află într-o discretă, dar continuă dispută pentru supremație a lupoaicelor alfa, iar atunci când ne adunăm cu toții, până la urmă ajung să se certe.

„E ziua mea? mă întreb, deja amețită bine. O să am parte de vreo surpriză interesantă?”

Mă întorc spre Rachel.

— Ce…?

— Masă, zice ea, arătând către separeurile din spatele clubului.

Gerty reușește destul de bine să-și ascundă iritarea de a fi redirecționată exact după ce s-a luptat să-și facă drum către centrul ringului de dans.

Simt vibrații negative. Cu toate acestea, mă aflu în cel mai fericit punct al beției, deci sunt dispusă să renunț la gândurile îngrijorătoare, în speranța că ei au venit să-mi dea de veste că am câștigat o vacanță de patru săptămâni în Noua Zeelandă sau ceva de genul ăsta.

Dar nu.

— Tiffy, nu știam cum să ți-o spun, începe Rachel, așa că ăsta a fost cel mai bun plan care mi-a trecut prin minte. Să te aduc la starea de fericire a beției, să-ți aduc aminte cum te simți atunci când flirtezi, apoi să-ți chem echipa de sprijin. Întinzându-se să-mi ia ambele mâini, declară solemn: Tiffy. Justin s-a logodit.

Capitolul 4

Leon

Conversația despre închiriere n-a mers deloc cum mă așteptam. Kay a fost neobișnuit de furioasă. Părea supărată de ideea că altcineva va dormi în patul meu în afară de ea? Dar ea nu vine niciodată pe aici. Urăște pereții verde-închis și vecinii vârstnici – e parte din repertoriul ei cu „petreci prea mult timp cu bătrânii”. Ne petrecem tot timpul la ea (pereți verde-deschis, vecini tineri simpatici).

Cearta se termină într-un impas obositor. Ea vrea să retrag anunțul și să anulez înțelegerea cu femeia din Essex; nu-mi schimb părerea. Este cea mai bună soluție la care m-am gândit pentru a obține niște bani ușor în fiecare lună, exceptând câștigul la loto, care nu poate fi luat în calcul în planificarea financiară. Nu vreau să mă întorc la împrumutul celor trei sute cincizeci de lire. Kay a fost cea care a spus-o: nu făcea bine relației noastre.

Prin urmare, asta e starea ei de spirit acum. O să se răzgândească.

⁘

Noapte liniștită. Holly nu putea să doarmă; am jucat dame. Ea își ridică degetele și le plimbă pe deasupra tablei de parcă ar țese o vrajă înainte de a muta. Se pare că e un joc psihologic – îl faci pe adversar să se uite încotro te îndrepți în loc să-și planifice următoarea mișcare. Unde a învățat un copil de șapte ani să joace jocuri psihologice?

Pun întrebarea.

Holly:

— Ești cam naiv, Leon, nu-i așa?

Pronunță „neiv”. Probabil n-a rostit cuvântul niciodată cu voce tare, doar l-a citit în vreuna dintre cărțile ei.

Eu:

— Am foarte multă experiență de viață, mulțumesc, Holly!

Îmi aruncă o privire superioară.

Holly:

— E în regulă, Leon. Ești doar prea cumsecade. Pun pariu că oamenii te calcă în picioare ca pe un preș.

Pe asta, cu certitudine, a luat-o de undeva.

Probabil de la tatăl său, care o vizitează o dată la două săptămâni, îmbrăcat într-un costum gri, elegant, aducând dulciuri nepotrivite și un miros neplăcut de fum de țigară.

Eu:

— Să fii cumsecade e un lucru bun. Poți fi puternic și cumsecade. Nu trebuie să fii ori una, ori alta.

Din nou privirea superioară.

Holly:

— Uite. E ca și când… Kay e puternică, tu ești cumsecade.

Își întinde larg mâinile, de parcă ar spune: „Ăsta-i mersul lucrurilor”. Sunt surprins. Nu știam că-i cunoaște numele lui Kay.

⁘

Richie sună chiar când intru pe ușă. Trebuie să alerg până la telefon – știu că va fi el, e mereu doar el – și-mi lovesc capul de lustra joasă din bucătărie. Lucrul care-mi place cel mai puțin la acest apartament, altfel grozav.

Îmi masez capul. Închid ochii. Ascult cu atenție vocea lui Richie, încercând să-i detectez

tremurul și indiciile despre starea lui reală și bucurându-mă să-l aud pe Richie cel adevărat, viu, ce respiră, care e încă bine.

Richie:

— Spune-mi o poveste interesantă.

Îmi închid strâns ochii. Nu a fost deci, un weekend bun pentru el. Weekendurile sunt grele – stau închiși mai mult timp. Pot să-mi dau seama că e abătut din acel accent, atât de specific nouă. Întotdeauna parțial londonez, parțial din comitatul Cork, și cu precădere irlandez când suntem triști.

Îi spun despre Holly. Aptitudinile ei pentru dame. Acuzațiile ei de „neivitate”. Richie mă ascultă, apoi:

Richie:

— O să moară?

E greu de spus. Oamenii nu înțeleg întotdeauna că nu asta este esența activității noastre – îngrijirea paliativă nu este un loc în care te duci pentru a te stinge încet. Sunt mai mulți pacienții care supraviețuiesc și sunt externați decât cei care mor în saloanele noastre.

Misiunea noastră este să-i facem să se simtă confortabil pe perioada tratamentelor necesare și dureroase. Să-i alinăm în momentele dificile.

Cu toate astea, Holly… ar putea să moară. Ea este foarte bolnavă. Adorabilă, precoce și foarte bolnavă.

Eu:

— Statisticile supraviețuirii bolnavilor de leucemie sunt destul de bune pentru copiii de vârsta ei.

Richie:

— Nu vreau statistici, omule. Vreau o poveste bună.

Zâmbesc, aducându-mi aminte de copilărie; ne jucam reproducând intriga serialului *Neighbours*[{2}] în luna în care s-a stricat televizorul. Lui Richie întotdeauna i-au plăcut poveștile bune.

Eu:

— Va fi bine. Va crește și va deveni… programator. Programator profesionist. Folosindu-și priceperea de a juca dame pentru

dezvoltarea unui nou tip de alimente produse digital, astfel încât să prevină foametea și să-l scutească pe Bono de treabă în perioada Crăciunului.

Richie râde. Nu prea mult, dar destul cât să-mi micșoreze nodul de îngrijorare din stomac.

Se lasă tăcerea. Cordială, sau poate doar ne lipsesc cuvintele potrivite.

Richie:

— E ca-n iad aici, frate.

Vorbele lui mă lovesc ca un pumn în burtă. De prea multe ori în ultimul an am avut senzația unui ghem de sârmă ghimpată în vintre, întotdeauna în momente ca acesta, când realitatea lovește din nou, după zile în care am ignorat-o.

Eu:

— Recursul nu e departe. Vom ajunge acolo. Sal zice…

Richie:

— Ei, Sal zice că vrea să fie plătit. Știu cum merg lucrurile, Lee. Nu se poate face.

Voce gravă, greoaie, aproape nedeslușită.

Eu:

— Ce-i asta? Ce-i, ți-ai pierdut încrederea în fratele tău mai mare? Obișnuiai să-mi spui c-o să devin miliardar!

Aud un zâmbet șovăielnic.

Richie:

— Ai dat destul.

Niciodată. E imposibil. Niciodată n-o să dau destul, nu pentru asta, deși mi-am dorit de atâtea ori să fi putut schimba locul cu el, ca să-l pot salva.

Eu:

— Am o schemă. O schemă ca să fac rost de bani. O să-ți placă.

Încăierare.

Richie:

— Hei, frățioare, ah, dă-mi o secundă…

Voci înăbușite. Inima-mi bate mai repede. Când vorbim e ușor să crezi că se află într-un loc sigur și liniștit, auzind doar vocea lui și a mea. Dar uite-l în curtea închisorii, cu o coadă în spatele lui, având de ales între a-și folosi jumătatea de oră afară din celulă ca să dea un

telefon sau ca să profite de singura lui șansă de a face un duș.

Richie:

— Trebuie să închid, Lee. Te iubesc.

Ton de apel.

Opt și jumătate, sâmbătă. Chiar dacă plec acum, o să întârzii. Și evident că nu plec acum. Trebuie să schimb cearșafurile murdare din secția Dorsal, conform doctoriței Patel; conform asistentei din secția Coral, trebuie să-i iau sânge domnului Prior; conform rezidentei Socha, trebuie s-o ajut cu pacientul muribund din secția Kelp.

Socha câștigă. O sun pe Kay în timp ce alerg. Kay îmi răspunde:

— Ești prins la muncă, nu-i așa?

Nu mai am suflare ca să-i ofer o explicație adecvată. Secțiile sunt prea departe una de cealaltă pentru situațiile de urgență. Consiliul de administrație al spitalului ar trebui să investească în holuri mai scurte.

Kay:

— E în regulă. O să mă văd eu cu tipa în locul

tău.

Mă împiedic. Surprins. Aveam de gând s-o rog, evident – de asta am sunat-o pe Kay și n-am sunat-o pe femeia din Essex ca să contramandez. Dar… a fost foarte ușor.

Kay:

— Uite, nu-mi place ideea asta cu subînchirierea, dar știu că ai nevoie de bani și înțeleg. Totuși, dacă e să fiu de acord, cred că toate ar trebui să treacă prin mine. O să mă văd cu această Tiffy, o să mă ocup de aranjamente, astfel încât să nu interacționezi în niciun fel cu tipa care va dormi în patul tău. Așa, eu n-o să mă mai simt chiar atât de ciudat în legătură cu asta, iar tu n-o să fii nevoit să ai de-a face cu ea, lucru pentru care oricum nu ai timp.

Acces de dragoste. Ar putea fi o înțepătură, desigur, e greu să fii sigur în această etapă a relației, dar…

Eu:

— Ești… ești sigură?

Kay, cu fermitate:

— Da. Ăsta e planul. Și fără weekenduri la

muncă. Bine? Astea-s ale mele.

Pare corect.

Eu:

— Mersi. Îți mulțumesc. Și… dacă nu te superi… să-i spui…

Kay:

— Da, da, o să-i spun despre tipul ciudat din apartamentul cinci și-o s-o avertizez în legătură cu vulpile.

Cu siguranță un acces de dragoste.

Kay:

— Știu că tu crezi că nu te ascult, dar chiar o fac.

Încă un minut și ceva de alergat, înainte să ajung la secția Kelp. Nu mi-am dozat efortul cum trebuie. Greșeală de începător. Mă tulbură în asemenea măsură oribila *urgență* a acestei ture, cu toți oamenii muribunzi și escarele și pacienții dificili cu demență, încât uit de regulile de bază de supraviețuire în mediul spitalicesc. Mergi repede, nu alerga. Întotdeauna ține cont de timp. Niciodată nu-ți pierde stiloul.

Kay:

— Leon?

Am uitat să vorbesc cu voce tare. Tot ce auzea era respirația mea gâfâită. Probabil destul de sinistru.

Eu:

— Mersi. Te iubesc.

Capitolul 5

Tiffy

Mă gândesc să port ochelarii de soare, dar decid că asta m-ar face să arăt ca un soi de divă, ținând cont că e februarie. Nimeni nu-și dorește o divă în calitate de colegă de cameră.

Întrebarea e, desigur, dacă interlocutorii n-ar prefera un soi de divă în comparație cu epava emoțională care în mod clar și-a petrecut ultimele două zile plângând.

Îmi reamintesc că nu este o situație tipică de împărțire a unei case. Leon și cu mine nu trebuie

să ne înțelegem – nu vom locui împreună, nu cu adevărat, doar vom ocupa același spațiu la ore diferite. Nu are de ce să-l deranjeze dacă se întâmplă să-mi petrec tot timpul liber plângând, nu-i așa?

— Jacheta, ordonă Rachel, întinzându-mi-o.

Încă n-am ajuns la punctul în care să am nevoie de altcineva să mă îmbrace, dar Rachel a rămas la mine aseară și, dacă Rachel e aici, este inevitabil ca ea să preia controlul situației. Chiar dacă „situația” sunt eu, îmbrăcându-mă de dimineață.

Prea distrusă ca să protestez, iau jacheta și mă îmbrac cu ea. Îmi place jacheta asta. Am făcut-o dintr-o gigantică rochie de bal pe care am găsit-o într-o consignație – am desfăcut întreaga chestie și am refolosit materialul de la zero, dar am lăsat mărgelele oriunde s-au nimerit, așa că acum are paiete mov și broderie de-a curmezișul umărului drept, în jos pe spate și sub sâni. Arată puțin ca haina unui maestru circar, dar îmi vine perfect; pe deasupra, în mod ciudat, mărgelele plasate sub sâni sunt măgulitoare pentru siluetă.

— Nu ți-am dat-o ție? zic încruntându-mă. Anul trecut, la un moment dat?

— Tu, să te desparți de jacheta asta? se strâmbă Rachel. Știu că mă placi, dar sunt destul de sigură că nu placi pe *nimeni* atât de mult.

Așa e, desigur. Sunt atât de confuză, încât nu mai gândesc limpede. Bine măcar că-mi pasă cu ce sunt îmbrăcată în această dimineață. Știi că lucrurile merg prost atunci când îmi pun pe mine orice se află în primul sertar. Și nu e de parcă ceilalți n-ar observa – garderoba mea e de așa natură, încât o ținută planificată insuficient chiar s-ar vedea. Pantalonii galbeni de catifea reiată de joi, cu bluza crem cu volane și jacheta tricotată verde au provocat ceva agitație la muncă – Hana de la marketing a avut parte de un acces de tuse în toată regula când am intrat în bucătărie, în timp ce ea era pe punctul de a-și înghiți gura de cafea. În plus, nimeni nu-și dă seama de ce sunt așa de supărată. Mi-i pot imagina pe toți gândind: „De ce se plânge acum? Nu a părăsit-o Justin cu luni în urmă?”

Au dreptate. N-am idee de ce această etapă a

noii relații a lui Justin mă deranjează atât de tare. Decisesem deja c-o să mă mut cu adevărat de data asta. Și nu e ca și cum mi-aș fi dorit să se însoare cu mine sau ceva de genul ăsta. Doar că am crezut… c-o să se întoarcă. E ceea ce întotdeauna s-a întâmplat până acum – el pleacă, ușile se trântesc, nu mă mai bagă în seamă, îmi respinge apelurile, dar apoi își dă seama că a greșit și, chiar când cred că sunt gata să încerc să-l uit, uite-l din nou, întinzându-mi mâna și invitându-mă în cine știe ce aventură minunată.

Dar de data asta e definitiv, nu-i așa? El se însoară. Asta e… Asta e…

Rachel îmi întinde șervețelele fără cuvinte.

— Va trebui să-mi refac din nou machiajul, îi spun când reușesc să-mi mai revin.

— Chiaaar nu e timp, mă avertizează Rachel arătându-mi ecranul telefonului ei.

Drace. Opt și jumătate. Trebuie să plec acum, altfel o să întârzii, și asta ar da foarte prost – dacă avem de gând să respectăm regulile stricte legate de prezența în apartament, ar trebui măcar să arăt că știu cât e ceasul.

— Ochelari de soare? întreb.

— Ochelari de soare. Rachel mi-i întinde.

Îmi înșfac geanta și mă îndrept spre ușă.

În timp ce trenul se zgâlțâie în drumul său prin tunelurile Magistralei de Nord, îmi zăresc reflexia în geam și mă îndrept puțin. Arăt bine. Geamul neclar, zgâriat, ajută – ca un soi de filtru de pe Instagram. Doar asta este una dintre ținutele mele preferate, părul meu e proaspăt spălat, arămiu, și deși s-ar putea să-mi fi șters tușul de ochi de la atâta plâns, rujul meu e încă intact.

Uite-mă aici. O pot face. Pot să mă descurc foarte bine de una singură.

Sentimentul durează numai până ajung la intrarea în stația Stockwell, când un tip dintr-o mașină îmi strigă: „Scoate-ți păsărica afară!”, iar șocul e suficient de puternic încât să mă readucă rapid în starea de Tiffy-ratata, Tiffy post-despărțire. Sunt atât de supărată, încât nici măcar nu-mi vine să-i expun dificultățile anatomice pe care le-aș întâmpina dacă aș încerca să-i îndeplinesc cererea.

Ajung la blocul cu pricina în aproximativ cinci minute – e la o distanță convenabilă de stație. La perspectiva de a-mi găsi efectiv viitoarea casă, îmi șterg obrajii și studiez atent împrejurimile locul. Este unul din acele blocuri de cărămidă joase și îndesate, iar în față are o curticică cu puțină iarbă amărâtă, în stil londonez, ce arată mai degrabă ca un fân bine cosit. Sunt locuri de parcare pentru toți chiriașii, dintre care unul pare să-și folosească spațiul pentru a-și depozita un număr năucitor de cutii goale de la banane.

În timp ce sun la interfon la apartamentul trei, surprind o mișcare cu coada ochiului – e o vulpe, ieșind tacticos de după tomberoane, îmi aruncă o privire insolentă, ezitând cu o labă în aer. Niciodată n-am mai fost atât de aproape de o vulpe – este mult mai jumulită decât vulpile pictate în cărți. Vulpile sunt însă prietenoase, nu-i așa? Sunt atât de prietenoase, încât nu mai este permisă vânătoarea lor pentru amuzament, chiar dacă ești un aristocrat călare.

Ușa bâzâie și se descuie cu un clic; intru în hol. E foarte… maro. Covor maro, pereți maro-

deschis. Dar asta nu contează cu adevărat – interiorul apartamentului e cel care contează.

Când bat la ușa apartamentului trei, îmi dau seama că sunt foarte agitată. Nu – aproape panicată. Chiar fac asta, nu-i așa? Mă gândesc să accept varianta dormitului în patul unui străin oarecare? *Chiar* vreau să plec din apartamentul lui Justin?

Of, Doamne. Poate că Gerty avea dreptate și toate astea sunt mai mult decât pot eu duce. Pentru o clipă amețitoare, mă imaginez întorcându-mă la apartamentul lui Justin, regăsind confortul acelui apartament în alb și gri, primind șansa de a locui iarăși acolo. Dar gândul nu mă face să mă simt atât de bine pe cât m-aș fi așteptat. Cumva – poate că în jurul orei unsprezece, joia cealaltă – acel apartament a început să arate puțin diferit, la fel și eu.

Știu vag că ăsta e un lucru bun. Am ajuns până aici – nu-mi permit să mă întorc din drum.

Trebuie să-mi placă acest loc. Este singura mea opțiune. Deci când cineva răspunde la ușă, cineva care în mod cert nu e Leon, sunt atât de

dispusă să fiu conciliantă, încât mă las dusă de val. Nici măcar nu mă prefac surprinsă.

— Bună!

— Bună ziua, îmi spune femeia de la ușă.

E minionă, cu pielea măslinie și o tunsoare băiețească de genul celor care te fac să arăți ca o franțuzoaică, dacă ai un cap suficient de mic. Mă simt instantaneu enormă.

Tipa nu face nimic pentru a-mi alunga acest sentiment. În timp ce trec pe lângă ea, o pot simți examinându-mă. Încerc să studiez decorul – *ooh*, tapet verde-închis, pare veritabil, din anii șaptezeci –, dar după o vreme senzația ochilor ei îndreptați asupra mea începe să mă sâcâie. Mă întorc să-i întâlnesc privirea direct.

Oh. E iubita. Iar expresia ei n-ar putea să fie mai clară de atât: *Eram îngrijorată că ai putea fi sexy și ai putea încerca să-mi furi iubitul în timp ce te instalezi comod în patul lui, dar acum că te-am văzut îmi dau seama că el n-ar fi niciodată atras de tine, deci da! Intră!*

E toată numai zâmbete acum. În regulă, nu contează – dacă asta e ceea ce trebuie să fac ca

să obțin camera, nicio problemă. N-o să mă facă să plec umilindu-mă. Nu are nici cea mai vagă idee cât de disperată sunt.

— Sunt Kay, zice ea întinzând mâna și strângând-o ferm pe a mea. Iubita lui Leon.

— Mi-am dat seama. Zâmbesc, pentru a îndulci puțin cele spuse, îmi pare bine să te cunosc. E Leon în…

Îmi înclin capul către dormitor, care, alături de camera de zi, conținând bucătăria într-un colț, alcătuiesc întregul apartament.

— … baie? încerc, văzând dormitorul gol.

— Leon e prins la serviciu, mă informează Kay, conducându-mă în camera de zi.

E destul de minimalist și puțin uzat pe alocuri, însă e curat, și chiar îmi place acel tapet din anii șaptezeci peste tot. Pariez că cineva ar plăti optzeci de lire pe rolă, dacă Farrow & Ball ar începe să-l vândă. În zona bucătăriei e o lustră joasă care nu prea se potrivește cu decorul, dar e superbă; canapeaua e din piele uzată, televizorul nu este de fapt băgat în priză, dar pare să funcționeze, iar covorul a fost aspirat recent.

Toate acestea arată promițător.

Poate că va fi bine. Poate că va fi *grozav.* Îmi trec rapid prin fața ochilor minții un montaj cu mine aici, lenevind pe canapea, gătind ceva în bucătărie, și dintr-odată ideea de a avea tot acest spațiu pentru mine mă face să-mi doresc să țopăi pe loc. Mă stăpânesc la timp. Kay nu-mi pare a fi genul ce dansează spontan.

— Deci nu-l voi… cunoaște pe Leon? întreb, amintindu-mi brusc de prima regulă de subînchiriere a lui Mo.

— Ei bine, îmi imaginez că asta o să se întâmple în cele din urmă, spune Kay. Dar de discutat, cu mine o să discuți. Eu mă ocup de închirierea apartamentului. Voi n-o să fiți niciodată aici în același timp – apartamentul va fi al tău de la șase seara și până la opt dimineața în timpul săptămânii și pe tot parcursul weekendului. E un contract pentru șase luni, deocamdată. Ești de acord?

— Sigur, exact de asta am nevoie. După o scurtă pauză, adaug: Și… Leon nu se va ivi niciodată pe neașteptate? În afara orelor de

lucru?

— Cu siguranță nu, îmi răspunde Kay, cu aerul unei femei care are de gând să facă totul ca să împiedice o asemenea posibilitate. De la șase seara și până la opt dimineața, apartamentul e al tău și doar al tău.

— Grozav. Expir încet, liniștindu-mi fluturii de nerăbdare din stomac, și verific baia – poți întotdeauna să-ți faci o părere despre un loc în funcție de baia acestuia. Toate echipamentele sunt curate, strălucitor de albe; observ perdeaua de duș bleumarin, câteva sticluțe puse în ordine, cu creme și lichide misterioase destinate îngrijirii masculine, și o oglindă zgâriată, dar care poate fi folosită. Excelent. Îl închiriez, îi spun. Dacă mă acceptați.

Sunt sigură că va spune da, dacă într-adevăr este decizia ei. Am știut-o din clipa în care mi-a aruncat acea privire pe hol: oricare ar fi criteriile lui Leon pentru persoana cu care-și va împărți apartamentul, Kay are doar unul, și cu siguranță am bifat căsuța „adecvat de neatrăgătoare”.

— Minunat, zice Kay. O să-l sun pe Leon ca

să-i dau vestea.

Capitolul 6

Leon

Kay:

— E ideală.

Clipesc lent în autobuz. Clipiri lente delicioase, care de fapt nu sunt decât scurte moțăieli.

Eu:

— Serios? Nu e enervantă?

Kay, sunând iritată:

— Contează? O să fie curată și ordonată și se poate muta imediat. Dacă ești cu adevărat hotărât să închiriezi, nu te poți aștepta la mai mult de atât.

Eu:

— Nu a deranjat-o ciudatul care stă în apartamentul cinci? Sau familia de vulpi?

O scurtă pauză.

Kay:

— Nu a menționat că oricare din astea două ar fi vreo problemă.

Delicioasă clipire lentă. Una cu adevărat lungă. Trebuie să am grijă – ar fi un dezastru dacă m-aș trezi la capătul liniei și aș fi nevoit să refac întregul traseu. E întotdeauna un pericol după o săptămână lungă.

Eu:

— Cum e, deci?

Kay:

— E… excentrică. Impunătoare. Purta niște ochelari mari de soare, cu ramă groasă, chiar dacă de fapt e încă iarnă, și-și pictase flori pe toată suprafața ghetelor. Dar ideea e că n-are un sfanț și e fericită să găsească un apartament atât de ieftin!

„Impunătoare” e termenul folosit de Kay pentru „supraponderală”. Aș prefera să se exprime altfel.

Kay:

— Uite, ești pe drum, nu-i așa? Putem vorbi

despre asta când ajungi aici.

Planul meu la sosire era să-i dau lui Kay sărutul obișnuit, să-mi scot hainele de muncă, să beau apă, să mă prăbușesc în patul ei, să dorm o eternitate.

Eu:

— Poate diseară? După ce dorm?

Liniște. O tăcere extrem de iritată. (Sunt expert în tăcerile lui Kay.)

Kay:

— Deci te bagi direct în pat când ajungi.

Îmi mușc limba. Rezist tentației de a-i da un raport complet despre activitatea mea din săptămâna asta.

Eu:

— Pot să stau treaz dacă simți nevoia să vorbim.

Kay:

— Nu, nu, ai nevoie de somn.

E clar c-o să stau treaz. Se impune să profit cât de mult se poate de aceste clipiri-moțăieli până când autobuzul ajunge în Islington.

Primire rece din partea lui Kay. Fac greșeala

de a-l menționa pe Richie, ceea ce scade temperatura între noi și mai mult. Vina mea, probabil. Doar că nu-i pot vorbi despre el fără să aud despre Ceartă, de parcă ar apăsa pe butonul de reluare de fiecare dată când aude numele lui Richie. În timp ce ea e ocupată cu gătitul unui brinner{3} (o combinație dintre micul dejun și cină, potrivită atât pentru cei ce sunt activi ziua, cât și pentru cei activi noaptea), îmi spun iar și iar că ar trebui să-mi amintesc cum s-a sfârșit Cearta. Că ea și-a cerut scuze.

Kay:

— Deci o să mă întrebi în legătură cu weekendurile?

Mă uit fix la ea, întârzii cu răspunsul. Uneori îmi vine greu să vorbesc după o noapte lungă. Doar să-mi deschid gura pentru a forma gânduri inteligibile e ca și când aș ridica ceva extrem de greu sau de parcă aș fi într-unul din acele vise unde trebuie să alergi, dar picioarele ți se mișcă anevoie, ca prin melasă.

Eu:

— Să te întreb despre ce?

Kay se oprește, cu tigaia de omletă în mână. E foarte atrăgătoare în lumina soarelui de iarnă ce intră prin fereastra bucătăriei.

Kay:

— Weekenduri. Aveai de gând să le petreci cu Tiffy în apartamentul tău?

Oh. Înțeleg.

Eu:

— Speram să stau aici. Nu sunt aici oricum în fiecare weekend când nu lucrez?

Kay zâmbește. Am senzația satisfăcătoare că am dat răspunsul corect, urmată rapid de gheara anxietății.

Kay:

— Știu că aveai de gând să stai aici. Doar voiam să te aud spunând-o. Văzându-mi expresia uimită, adaugă: în mod normal ești aici la sfârșit de săptămână doar dintr-o *coincidență*, nu pentru că ți-ai propus-o. Nu pentru că e planul vieții noastre.

Cuvântul „plan” e mult mai puțin plăcut în combinație cu „viață”. Dintr-odată sunt foarte

ocupat să mănânc omletă. Kay îmi strânge umărul, își trece degetele în susul și în josul gâtului meu, mă trage de păr.

Kay:

— Mulțumesc.

Mă simt vinovat, deși nu se poate afirma că am mințit-o – eu *chiar* am presupus c-o să fiu aici în fiecare weekend, *am luat* asta în calcul când am făcut planul de subînchiriere a apartamentului. Doar nu m-am… nu m-am gândit la situație din unghiul ăsta. Nu m-am gândit s-o transform în plan de viață.

Două dimineața. Când m-am alăturat echipei de noapte a spitalului, nopțile în care nu eram de gardă păreau inutile – stăteam treaz, dorindu-mi lumina soarelui. Dar acum acesta este timpul meu, liniștea înăbușită, restul Londrei dormind sau îmbătându-se mangă. Iau fiecare gardă de noapte disponibilă – sunt plătite cel mai bine –, cu excepția nopților din weekend, când i-am promis lui Kay că voi sta cu ea. În plus, este singurul mod în care poate funcționa acest plan de subînchiriere. Nu sunt sigur că reajustarea la

regimul normal de la sfârșitul săptămânii va merita, din moment ce merg la serviciu cinci din șapte zile. Aș putea pur și simplu să rămân un personaj nocturn.

În general folosesc acest interval de timp, de la ora două noaptea, ca să-i scriu lui Richie. Numărul lui de apeluri telefonice este limitat, dar poate primi oricât de multe scrisori îi pot trimite.

Joia trecută s-au făcut trei luni de când a fost condamnat. Greu de spus cum se marchează o astfel de aniversare – prin închinarea unui pahar? Adăugând o altă crestătură pe perete? Richie a reacționat bine, ținând cont de circumstanțe, dar când a intrat în penitenciar Sal i-a spus că-l va scoate de acolo până în februarie, așa că această aniversare a fost deosebit de grea.

Sal. El face tot ce poate, probabil, dar Richie e nevinovat și se află în închisoare, deci nu-și poate reprima unele resentimente față de avocatul său. Sal nu este *rău.* Folosește cuvinte mari, umblă cu o servietă, niciodată nu se îndoiește de sine însuși – toate par detalii liniștitoare specifice avocaților? Dar greșelile se

tot perindă. Cum ar fi deciziile neașteptate de condamnare.

Care sunt opțiunile noastre totuși? Niciun alt avocat nu este suficient de interesat să preia cazul lui Richie pentru un onorariu redus. Niciun alt avocat nu e familiarizat cu cazul său, niciun alt avocat nu are autorizație să discute cu Richie la închisoare… nu e *timp* să găsesc pe altcineva. Cu fiecare zi ce trece, Richie se îndepărtează și mai mult.

Pe deasupra, eu sunt cel care tratează cu Sal tot timpul, niciodată mama, ceea ce presupune nesfârșite și epuizante apeluri telefonice în căutarea lui. Dar mama țipă și-l învinovățește. Sal e sensibil, ușor de deturnat de la munca propriu-zisă pentru cazul lui Richie, însă complet indispensabil.

Asta nu-mi face niciun bine. Ora două noaptea e un moment groaznic să insiști asupra aspectelor juridice. Cel mai nepotrivit moment. Dacă miezul nopții este ora vrăjitoarelor, ora două noaptea este ora meditațiilor.

În încercarea de a-mi distrage atenția, mă

surprind căutându-l pe Google pe Johnny White. Dragostea de mult pierdută a domnului Prior, cu maxilar de Hollywood.

Sunt mulți Johnny White. Unul e o figură importantă în muzica dance canadiană. Altul e un fotbalist american. Amândoi, cu siguranță, încă nu erau născuți în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, să se îndrăgostească de un șarmant gentleman englez.

Pe de altă parte, internetul a fost inventat pentru situații ca aceasta, nu-i așa?

Încerc „Johnny White victime război”, apoi mă cam urăsc pentru asta. Parcă l-aș trăda pe domnul Prior presupunând că Johnny e mort. Dar merită să încerc să elimin acele opțiuni mai întâi.

Găsesc un site numit Găsește Morții din Războaie. Inițial sunt puțin oripilat, dar decid că, de fapt, e o treabă grozavă – toată lumea e reamintită aici. Sunt un soi de pietre funerare digitale cu funcție de căutare. Pot căuta după nume, regiment, război, data nașterii… tastez „Johnny White” și specific „al Doilea Război

Mondial”, dar nu am nicio altă informație care să restrângă numărul rezultatelor.

Șaptezeci și opt militari cu numele de Johnny White au murit în cel de-al Doilea Război Mondial.

Mă las pe spate. Mă uit fix la lista cu nume. John K. White. James Dudley Jonathan White. John White. John George White. Jon R.L. White. Jonathan Reginald White. John…

În regulă. Dintr-odată sunt absolut sigur că încântătorul Johnny White al domnului Prior este mort. Mi-aș dori să existe o bază de date similară pentru cei care au luptat, dar n-au murit în război. Asta ar fi bine. O listă cu supraviețuitori. Sunt șocat, cum poți fi numai la ora două noaptea, de ororile comise de omenire și de predispoziția ei pentru genocid.

Kay:

— Leon! Îți sună pagerul! *La urechea mea!*

Las laptopul pe canapea după ce dau comanda de printare, apoi deschid ușa dormitorului. Kay, culcată pe o parte, cu plapuma peste cap, îmi flutură pagerul.

Înșfac pagerul. Înșfac telefonul. Nu sunt la muncă, desigur, dar echipa nu mi-ar trimite mesaje dacă nu ar fi important.

Socha, rezidenta:

— Leon, e vorba de Holly.

Mă încalț în grabă.

Eu:

— Cât e de rău?

Cheile! Cheile! Unde sunt cheile?

Socha:

— Are o infecție – fișa de observație nu arată bine. Întreabă de tine. Nu știu ce să fac, Leon! Doctorița Patel nu răspunde la pager, rezidentul e la schi, iar June nu a reușit să găsească înlocuitor, deci nu am pe cine altcineva să sun…

Găsesc cheile la fundul coșului cu rufe murdare. Un loc inspirat ca să le păstrezi. Mă îndrept spre ușă în timp ce Socha îmi vorbește despre numărul leucocitelor la ureche, șireturile îmi flutură…

Kay:

— Leon! Ești în pijama!

Drace. Mă gândeam eu c-am reușit să ajung la

ușă mai repede decât de obicei.

Capitolul 7

Tiffy

În regulă, deci noul apartament e destul de… plin. Intim.

— Ticsit, confirmă Gerty, stând în singurul spațiu neocupat din dormitor. E înghesuit.

— Știi că stilul meu e eclectic! protestez, îndreptând pătura decolorată, adorabilă, pe care am găsit-o la piața din Brixton vara trecută.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi mențin optimismul pe chip. Împachetatul și plecarea din apartamentul lui Justin au fost oribile, condusul până aici a durat de patru ori mai mult decât a spus Google că avea să dureze, iar căratul tuturor lucrurilor pe scări a fost o tortură. Apoi a trebuit să întrețin o lungă conversație cu Kay, care mi-a dat cheile, când tot ce-mi doream să fac era să

stau jos undeva și să-mi tamponez ușor fruntea până când mă opream din gâfâit. Nu a fost o zi amuzantă.

— Ai discutat asta cu Leon? mă întreabă Mo așezându-se la marginea patului. Adică faptul că o să-ți aduci toate lucrurile?

Mă încrunt. Sigur că aveam să-mi aduc toate lucrurile! Mai trebuia să discut despre asta? Mă mut aici – asta înseamnă că lucrurile mele vor fi aici, cu mine. Unde altundeva? Asta e locuința mea permanentă.

Acum sunt însă perfect conștientă că dormitorul meu e împărțit cu o altă persoană și că persoana respectivă are propriile-i lucruri, care până în acest weekend ocupau cea mai mare parte a spațiului din cameră. A trebuit să le înghesui puțin ca să-mi încapă totul. Am rezolvat câteva probleme prin mutarea unor obiecte în alte locuri din apartament – multe dintre sfeșnicele mele se află acum pe marginea căzii, de exemplu, iar minunata mea lampă decorativă este pusă în valoare perfect în camera de zi; totuși, m-ar fi ajutat ca Leon să-mi elibereze

puțin spațiu. De fapt, ar fi trebuit să facă asta în prealabil – era un lucru de bun-simț, ținând cont de faptul că mă mutam aici.

Poate că ar fi trebuit să-mi duc *unele* lucruri acasă la părinții mei. Dar erau depozitate la Justin, și m-am simțit extrem de bine să le scot de acolo pe toate aseară. Rachel glumea că atunci când am găsit lampa decorativă, momentul a fost similar cu cel în care Andy îl regăsește pe Woody în *Povestea jucăriilor*, dar, sincer, a fost surprinzător de emoționant. Am stat o vreme în hol, uitându-mă fix la dezordinea multicoloră formată din lucrurile mele favorite ce se revărsau din dulapul de sub scară, și, preț de o clipă nebunească, am simțit că, dacă pernele decorative pot să respire din nou, atunci pot și eu.

Îmi sună telefonul; este Katherin. Ea e singurul autor căruia i-aș răspunde la telefon sâmbăta, în primul rând pentru că probabil vrea să-mi povestească ce lucru amuzant a mai făcut, de pildă că a postat pe Twitter o fotografie zărghită din anii optzeci, în care apare alături de

un politician foarte important acum, sau că i-a vopsit părul mamei sale vârstnice.

— Ce mai face redactorul meu preferat? mă întreabă ea când răspund.

— Tocmai m-am mutat în casă nouă! îi spun, gesticulând către Mo să pună ceainicul pe foc.

El arată ușor iritat de cerere, dar se conformează.

— Perfect! Minunat! Ce faci miercuri? vrea să știe Katherin.

— Doar muncă, îi spun, verificându-mi în minte agenda.

De fapt, miercuri am o ședință plicticoasă cu directoarea departamentului de drepturi internaționale ca să vorbim despre noua carte pe care i-am comandat-o vara trecută unui autor debutant – un zidar transformat în decorator de interioare de lux. E slujba ei să vândă drepturile în străinătate. Când am încheiat contractul pentru carte am vorbit *mult* (dar realmente destul de vag) despre prezența tipului pe rețelele de socializare internaționale, care e, că veni vorba, mult mai slabă decât am făcut-o eu să pară. Ea

îmi tot trimite e-mailuri pentru „mai multe detalii” și „defalcarea prognozelor de vânzări în funcție de accesibilitatea teritorială”. S-a ajuns în punctul în care n-o mai pot evita, nici măcar cu ajutorul peretelui meu de plante în ghivece.

— Grozav! zice Katherin, care e suspect de entuziasmată. Am o veste foarte bună pentru tine.

— A, da?

Sper să mă anunțe c-o să-mi predea manuscrisul mai devreme ori că și-a schimbat brusc atitudinea în legătură cu capitolul despre căciuli și fulare. Ea m-a tot amenințat că-l scoate, ceea ce ar fi dezastruos, pentru că e singura parte a cărții care ar face-o cât de cât vandabilă.

— Cei de pe *Sea Breeze Away* mi-au reprogramat spectacolul live *Cum să-ți croșetezi repede propria garderobă* în ultima clipă, pentru croaziera de miercuri. Deci mă poți ajuta cu croaziera la urma urmei.

Hmm. De data asta ar fi în timpul programului – și ar amâna conversația cu directoarea pentru

cel puțin încă o săptămână. Ce aș prefera: să mă îmbrac în veste croșetate manual pe un vas de croazieră cu Katherin, sau să fiu certată de directoarea pentru drepturi internaționale într-o sală de ședințe fără geamuri?

— În regulă. O s-o fac.

— Sincer?

— Sincer, zic, acceptând ceaiul de la Mo. Însă n-o să scot nicio vorbă. Și nu ai voie să mă bruschezi la fel de mult ca data trecută. Am avut vânătăi zile în șir.

— Încercările și necazurile vieții de model, eh, Tiffy, zice Katherin, trezindu-mi o vagă bănuială că râde de mine.

∴

Toată lumea a plecat. Sunt doar eu, în apartamentul meu.

Evident că am fost foarte vioaie toată ziua, străduindu-mă să nu le ofer lui Mo, Gerty și Kay niciun indiciu că mutarea în apartamentul lui Leon este foarte ciudată și emoționantă.

Dar este puțin ciudat. Și simt nevoia să plâng din nou. Mă uit la minunata mea pătură

decoloratã întinsã la capătul patului și singurul lucru la care mă pot gândi e că nu se potrivește defel cu cuvertura lui Leon, care are dungi masculine în negru și gri, iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. Pentru că e în aceeași măsură patul lui Leon cât e și al meu, oricine este acest Leon, iar corpul său seminud sau poate complet nud doarme sub această pilotă. Nu m-am gândit la aspectul logistic al împărțirii patului până în această clipă, iar acum că o fac, nu mă încântă experiența.

Telefonul îmi bâzâie. E Kay.

Sper că mutatul a decurs fără probleme. Servește-te cu orice aliment din frigider (până te muți complet și-ți faci propriile-ți cumpărături). Leon te-a rugat să dormi pe partea stângă a patului. Kay xx

Asta este. Plâng. Mai ciudat de-atât nu se poate. Și, de fapt, cine e Leon ăsta? De ce nu l-am cunoscut încă? Mă gândesc să-l sun – am numărul lui din anunț –, dar e destul de evident

că Kay vrea să fie la cârma situației.

Inspir, îmi șterg ochii cu fermitate și mă îndrept spre frigider. E chiar surprinzător de plin pentru cineva care lucrează ore în șir. Îmi iau gem de zmeură și margarină și găsesc pâinea deasupra prăjitorului. În regulă.

Bună, Kay. M-am mutat, mulțumesc – apartamentul este foarte confortabil! Mulțumesc pentru confirmarea laturii patului.

E puțin prea formal pentru o discuție despre cine doarme pe stânga sau pe dreapta, dar simt că Kay ar prefera să nu devenim prea apropiați.

Îi trimit câteva întrebări despre apartament – unde se află întrerupătorul pentru holul exterior, dacă pot deschide televizorul, genul ăsta de lucruri. Apoi, cu felia de pâine prăjită în mână, mă îndrept spre dormitor. Oare schimbând cearșafurile aș da dovadă de un comportament pasiv-agresiv? Cu siguranță Leon a pus niște cearșafuri proaspăt spălate, date fiind împrejurările. Dar… dacă nu a făcut-o? Of,

Doamne, acum că gândul e acolo – va trebui să le schimb. Smulg cearșaful lui de pe saltea cu ochii închiși strâns, de parcă mi-ar fi frică să văd ceva ce nu aș vrea să văd.

În regulă. Cearșafurile probabil curate sunt în mașina de spălat, frumoasele mele cearșafuri, cu siguranță curate, sunt pe pat, iar eu gâfâi puțin de la atâta activitate. La o a doua privire, camera pare să-mi aparțină mai mult decât în momentul în care am ajuns aici. Da, cuvertura e încă nepotrivită (simt că schimbarea acesteia ar fi totuși prea îndrăzneață) și sunt cărți bizare pe rafturi *(niciuna* despre cum să-ți faci singur haine! Voi repara asta curând!), dar cu fleacurile mele peste tot în apartament și cu rochiile mele în dulap și… da, deocamdată o să mă mulțumesc să trag pătura până sus ca să acopăr cuvertura. Mult mai bine.

În timp ce îndrept pătura, observ un sac negru de plastic ieșind de sub pat, cu ceva de lână, căzut în afara acestuia, pe pardoseală. Trebuie să-mi fi lăsat un sac nedespachetat; îl trag să-i verific conținutul.

E plin de fulare. Minunate fulare de lână. Nu sunt ale mele, dar lucrătura e splendidă – e nevoie de un talent veritabil ca să împletești și să croșetezi așa. *Ar trebui* să fie ale mele. Aș plăti bani pe care nu-i am pentru aceste fulare.

În cele din urmă, îmi dau seama că răscolesc prin lucrurile lui Leon – mai mult, prin niște lucruri pe care le ține sub pat, deci probabil că nu vrea ca toată lumea să se uite la ele. Zăbovesc asupra modelului încă o clipă sau două înainte să împing sacul la loc, având grijă să-l las cum era. Mă întreb care este semnificația acelei colecții. Nu ții atât de multe fulare croșetate fără motiv.

Îmi trece prin minte că Leon ar putea fi un ciudat de mâna-ntâi. Să păstrezi fulare nu este în sine un lucru ciudat, dar ar putea fi doar vârful icebergului. În plus, sunt destul de multe fulare acolo – cel puțin zece. Dacă le-a furat? Prostii. Dacă sunt trofee de la femeile pe care le-a omorât?

Poate că e un criminal în serie. Un criminal care omoară iarna, care atacă doar când e vreme de purtat fulare.

Trebuie să sun pe cineva. Singură, cu toate aceste fulare, sunt cam speriată, și în consecință, cam nebună.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Rachel când se face legătura.

— Mă tem că Leon poate fi un criminal în serie, o anunț.

— De ce? Încearcă să te omoare sau ceva de genul ăsta?

Rachel pare puțin absentă. Sunt îngrijorată că nu mă ia în serios.

— Nu, nu, nici măcar nu l-am cunoscut încă.

— Dar i-ai cunoscut iubita, nu-i așa?

— Mda, de ce?

— Ei bine, crezi că știe?

— Ce?

— Despre omoruri.

— Mm. Nu. Bănuiesc că nu. Kay *pare* foarte normală.

— Atunci e o femeie complet lipsită de spirit de observație. Tu ai reușit să remarci semnele după ce ai stat doar o seară în apartamentul lui. Gândește-te cât de mult timp trebuie să fi

petrecut ea acolo; văzând aceleași semne, iată că nu le-a urmat către singura concluzie logică!

E o pauză. Mesajul lui Rachel e amăgitor de simplu, dar foarte elocvent.

— Ești o prietenă grozavă, îi spun în cele din urmă.

— Știu. Cu plăcere. Dar trebuie să închid, sunt la o întâlnire.

— Oh, Doamne, îmi pare rău!

— Nu, nu-ți face griji, el nu se supără, nu-i așa, Reggie? Zice că nu se supără.

E un sunet la celălalt capăt. Dintr-odată, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Rachel l-a legat pe Reggie de ceva.

— Te las să-ți vezi de treabă, îi zic. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, dragă. Nu, nu pe tine, Reggie, las-o mai moale.

Capitolul 8

Leon

Cu obrajii supți și ochii obosiți, Holly mă

privește din pat. Pare mai mică. În toate cele – încheieturile mâinilor, părul ce a reînceput să crească în smocuri… totul, mai puțin ochii, îmi surâde fără vlagă.

Holly:

— Ai fost aici weekendul trecut.

Eu:

— Vin și plec. Aveau nevoie de ajutorul meu. Lipsă de personal.

Holly:

— Ești aici pentru că am întrebat de tine?

Eu:

— Categoric nu. Știi că ești cel mai puțin preferată pacientă a mea.

Zâmbet mai larg.

Holly:

— Te distrai frumos în weekendul ăsta cu prietena ta, cea cu părul scurt?

Eu:

— De fapt, da.

Arată în mod cert pusă pe șotii. Nu vreau să-mi fac speranțe, dar e vizibil mai bine – acel zâmbet nu existase la sfârșitul săptămânii

trecute.

Holly:

— Și a trebuit s-o părăsești pentru mine!

Eu:

— Lipsă de personal, Holly. A trebuit s-o pă… să vin la muncă din cauza lipsei de personal.

Holly:

— Pun pariu că era supărată că mă placi mai mult decât pe ea.

Socha, rezidenta, se apleacă de după perdea ca să-mi atragă atenția.

Socha:

— Leon.

Eu, către Holly:

— Mă întorc într-o clipă, distrugătoare de cupluri.

Eu, către Socha:

— Deci?

Ea izbucnește într-un zâmbet mare și obosit.

Socha:

— Tocmai am primit analizele de sânge. Antibioticele își fac efectul, în sfârșit. Medicul de la Great Ormond Street spune că atâta timp

cât e mai bine, nu trebuie să se întoarcă la spital. Serviciile sociale sunt și ele la curent cu asta.

Eu:

— Antibioticele își fac efectul?

Socha:

— Da. Proteina C reactivă și numărul leucocitelor sunt în scădere, fără febră, lactat normal. Datele din fișa de observații – toate constante.

Ușurarea e imediată. Nimic nu se poate compara cu sentimentul pe care-l ai atunci când cineva se întremează.

Înflăcărarea bunei dispoziții provocate de rezultatele analizelor lui Holly mă însoțește pe tot drumul spre casă. Adolescenții fumând o țigară de marijuana la colț de stradă par indiscutabil angelici. Bărbatul împuțit din autobuz, care își scoate ciorapii pentru a-și scărpina picioarele, îmi provoacă doar simpatie sinceră. Până și adevăratul dușman al londonezilor, turistul care se mișcă încet, doar mă face să zâmbesc indulgent.

Deja planific un mic dejun copios la nouă

dimineața, în timp ce intru în apartament. Primul lucru pe care-l observ e mirosul. Miroase… a femeie. O combinație de tămâie picantă și miros de florărie.

Următorul lucru pe care-l observ este imensa cantitate de tâmpenii din camera mea de zi. Enormul teanc de cărți sprijinit de tejgheaua unde iau micul dejun. O pernă în formă de vacă pe canapea.

O lampă cu lavă – lampă cu lavă! – pe măsuța de cafea. Ce-i asta? Femeia din Essex ține un târg de vechituri în apartamentul nostru?

Într-o ușoară amorțeală, mă îndrept să-mi las cheile în locul lor obișnuit (când aleg să nu le las la fundul coșului cu rufe murdare) și descopăr că acesta a fost ocupat de o pușculiță înfățișându-l pe cățelul Spot. E incredibil. De parcă ar fi un episod îngrozitor din *Changing Rooms*[{4}]. Apartamentul a fost redecorat să arate incomensurabil mai rău. Pot doar să trag concluzia că a făcut-o deliberat – nimănui nu-i vin asemenea idei din întâmplare.

Îmi storc creierii să-mi amintesc ce anume mi-a spus de fapt Kay despre această femeie. E… redactor de carte? Pare a fi meseria unei persoane raționale și cu gust? N-a menționat că femeia din Essex ar colecționa obiecte bizare, sunt aproape sigur. Și totuși.

Mă afund în fotoliul moale umplut cu polistiren expandat și mă gândesc la cele trei sute cincizeci de lire pe care altfel n-aș putea să i le dau lui Sal luna asta. Decid că nu e chiar atât de rău – fotoliul moale e excelent, de exemplu: e imprimat cu un model cu linii șerpuite și incredibil de confortabil. Iar lampa cu lavă are valoare comică. Cine mai are lămpi cu lavă în zilele noastre?

Îmi observ cearșafurile agățate pe suportul de uscat rufe din colțul camerei – ea le-a spălat. Enervant, pentru că m-am dat peste cap să le spăl și am întârziat la gardă din cauza asta. Dar trebuie să-mi amintesc că femeia enervantă din Essex nu mă cunoaște. N-are de unde să știe că, bineînțeles, aș spăla cearșafurile înainte să invit un străin să doarmă pe ele.

Eh. Oare cum arată dormitorul?

Mă aventurez înăuntru, cutezător. Scot un urlet sugrumat. Arată de parcă cineva a vomitat curcubeie și pete multicolore, acoperind fiecare suprafață în culori care nu se juxtapun în natură. Pe pat, o pătură oribilă, mâncată de molii. O mașină de cusut bej, enormă, ocupă mare parte din birou. Și haine… haine peste tot.

Femeia asta are mai multe haine decât ar avea pe stoc un magazin de mărime medie. În mod cert nu i-a ajuns jumătatea de dulap pe care i-am eliberat-o, deci și-a atârnat rochiile în spatele ușii, de-a lungul peretelui – folosind vechea șină pentru tablouri, o idee ingenioasă, trebuie să recunosc – și până în spatele scaunului, acum aproape invizibil, de sub fereastră.

Preț de aproximativ trei secunde iau în considerare posibilitatea să o sun și să pun piciorul în prag, înainte să ajung la concluzia inevitabilă că ar fi jenant. Oricum, în câteva zile n-o să-mi mai pese. Probabil că nici n-o să mai observ. Totuși. În momentul ăsta, părerea mea despre femeia din Essex a atins un nou minim.

Sunt pe punctul de a mă întoarce la fotoliul foarte primitor, când remarc sacul de plastic cu fularele pe care mi le-a tricotat domnul Prior ițindu-se de sub pat.

Am uitat de ele. Ce-o să creadă despre mine femeia din Essex dacă găsește sacul cu paisprezece fulare tricotate manual ascuns sub pat? Intenționam să le donez de multă vreme, dar, desigur, femeia din Essex nu va ști asta. Nu vreau să-și închipuie că sunt cine știe ce dubios, un colecționar de fulare sau ceva de genul ăsta.

Înșfac un pix și o bucată de hârtie și mâzgălesc DE DONAT pe un bilețel, apoi îl prind cu o agrafă de sac. Gata. Doar să-mi reamintesc, în caz că uit.

Acum, spre fotoliu, ca să iau masa, apoi direct în pat. Sunt atât de obosit, încât până și oribila pătură decolorată începe să arate atractiv.

Capitolul 9

Tiffy

Iată-mă așadar aici. Pe docul înghețat. Îmbrăcată în „vestimentație neutră cu care să pot lucra”, conform lui Katherin, care-mi zâmbește obraznic. Vântul îi biciuiește părul blond de obraji în timp ce așteptăm ca vasul de croazieră să pompeze santina sau să întoarcă trei pânze în direcția vântului, sau orice fac aceste nave pentru a lăsa oamenii să urce la bord.

— Ai proporțiile perfecte pentru treaba asta, îmi spune Katherin. Ești modelul meu preferat, Tiffy. Serios. O să fie foarte amuzant.

Ridic din sprânceană, uitându-mă spre mare. Nu văd o gamă largă de modele dintre care să aleagă Katherin. De asemenea, de-a lungul anilor m-am cam săturat de oamenii care-mi laudă „proporțiile”. Chestia e că eu sunt ca apartamentul lui Gerty și Mo, în sens invers – doar cu vreo douăzeci de procente mai mare decât o femeie medie, din toate punctele de vedere. Mamei îi place să afirme că am „oasele mari” pentru că tata a fost tăietor de lemne în

tinerețe (Oare? Știu că e bătrân, dar tăietorii de lemne nu existau doar în povești?). Cu greu pot să intru într-o cameră fără ca cineva să mă informeze, în mod util, că sunt foarte înaltă pentru o femeie.

Uneori asta îi enervează pe oameni, de parcă aș ocupa dinadins mai mult spațiu decât îmi este îngăduit, și uneori se simt intimidați, în special când sunt obișnuiți să se uite de sus la femeile cu care vorbesc, dar în majoritatea cazurilor primesc complimente în legătură cu „proporțiile” mele. Cred că ceea ce vor ei să spună de fapt e: „Dumnezeule, ești mare, dar fără a fi neapărat grasă!” sau: „Felicitări că ești înaltă, dar nu și deșirată!” Sau, poate: „Îmi bulversezi concepțiile despre normele specifice genurilor, având forme foarte feminine, deși ești de înălțimea și lățimea unui bărbat mediu!”

— Ești genul de femeie care le plăcea sovieticilor, continuă Katherin, ignorându-mi sprânceana ridicată. Știi afișele lor despre femeile care lucrau pământul în timp ce bărbații erau la război, nu?

— Femeile sovietice purtau o mulțime de haine croșetate, nu-i așa? o întreb, mai degrabă arțăgos.

Burnițează, iar marea arată foarte diferit de pe un doc aglomerat ca ăsta – e cu mult mai puțin fermecătoare decât atunci când ești pe plajă. În definitiv, e doar o cadă imensă plină cu apă sărată și rece. Mă întreb cât de cald îi este acum directoarei departamentului pentru drepturi internaționale, care tocmai prezidează ședința despre șansele de vânzare a titlurilor noastre ce urmează să apară la primăvară.

— Posibil, posibil, murmură Katherin. O idee bună, Tiffy! Ce crezi – un capitol despre istoria croșetatului în următoarea carte?

— Nu, îi răspund ferm. Asta n-o să le placă prea mult cititoarelor.

Cu ea trebuie să curmi repede, din față, astfel de propuneri. Și nu încape îndoială că am dreptate. Nimeni nu vrea istorie – tot ce-și doresc cititoarele este o idee pentru un obiect nou de croșetat pe care să i-l poată oferi nepoțelului.

— Dar…

— Nu fac decât să-ți descriu brutalitatea pieței, Katherin, îi spun, oferindu-i una dintre replicile mele favorite. Buna și vechea piață, mereu gata să fie învinuită. Oamenii nu vor istorie în cărțile lor despre croșetat. Ei vor imagini drăguțe și instrucțiuni ușor de urmat.

Odată ce ne-au fost verificate actele, urcăm la bord. Nu poți să-ți dai seama exact unde se termină docul și unde începe vasul – e ca atunci când intri într-o clădire și te ia o ușoară amețeală, de parcă pardoseala s-ar mișca puțin sub picioarele tale. Am crezut c-o să ni se facă o primire diferită, mai interesantă, pentru că suntem oaspeți speciali, dar trebuie să mergem cu restul pasagerilor. Toți aceștia fiind de cel puțin douăzeci de ori mai bogați decât mine și, evident, mult mai bine îmbrăcați.

E un vas de croazieră destul de mic – mai curând comparabil cu Portsmouth, să zicem, decât cu Londra. Suntem mutate politicos în colțul „zonei de distracție” ca să așteptăm semnalul de începere. Urmează să ne facem numărul după ce oaspeții își vor fi luat prânzul.

Nimeni nu ne aduce *nouă* prânzul. Katherin, desigur, și-a adus propriile-i sandvișuri. Sunt cu sardine. Îmi oferă jumătate cu bunăvoință, ceea ce este foarte drăguț din partea ei, și în cele din urmă chiorăitul stomacului meu devine atât de puternic, încât îmi recunosc înfrângerea și accept unul. Sunt agitată. Ultima oară când am fost pe un vas de croazieră a fost când navigam printre insulele grecești cu Justin, și atunci străluceam de-a dreptul, din cauza dragostei și a hormonilor post-sex. Acum, ghemuită într-un colț cu trei sacoșe de la Aldi pline cu andrele, croșete și sculuri de lână, alături de o fostă hipiotă și mușcând dintr-un sandviș cu sardine, nu mai pot să neg faptul că viața mea a luat o turnură negativă.

— Care-i planul? o întreb pe Katherin în timp ce ciugulesc coaja de pe sandviș. Gustul de pește nu e atât de rău pe margini. Ce trebuie să fac?

— Voi demonstra pe tine cum se iau măsurile, mai întâi, zice Katherin. După aceea voi vorbi despre modelele de bază pentru orice începător, apoi voi folosi bucățile tricotate dinainte ca să

demonstrez cum se poate crea o ținută care vine perfect! Și desigur, le voi arăta cele cinci trucuri ale mele pentru luarea măsurilor din mers.

„Ia măsurile din mers!” este unul dintre sloganurile lui Katherin. Care încă nu a prins.

Când vine în sfârșit timpul să începem, constat că se adună destul de multă lume. Katherin știe cum să facă asta – probabil a exersat la mitinguri și altele întruniri în vremurile de demult. Este o mulțime formată în principal din doamne în vârstă și soții acestora, dar sunt și câteva femei mai tinere, ba chiar câțiva tipi. Mă simt destul de încurajată. Poate că Katherin are dreptate, și croșetatul chiar e pe val.

— Aplauze pentru fermecătoarea mea asistentă! cere Katherin, de parcă am da o reprezentație de magie. De fapt, magicianul de la celălalt capăt al zonei de divertisment arată destul de îmbufnat.

Toată lumea mă aplaudă sârguincios. Încerc să par veselă, într-o dispoziție potrivită pentru o demonstrație de croșetat, dar mi-e cam frig și mă simt prea șteasră în îmbrăcămintea mea neutră –

jeanși albi, un tricou gri-deschis și un adorabil cardigan roz, călduros, pe care credeam că l-am vândut la un moment dat, anul trecut, dar l-am redescoperit în garderoba mea azi-dimineață. Este singurul element colorat din această ținută, și îmi dau seama că Katherin e pe punctul de a…

— Cardiganul jos! zice ea, începând deja să mă dezbrace. Este atât de umilitor. Și frig. Sunteți atenți cu toții? continuă Katherin. Ascundeți telefoanele, vă rog! Noi ne-am descurcat fără să verificăm Facebookul la fiecare cinci minute în timpul Războiului Rece, nu-i așa? Hmm? Așa e, o imagine de perspectivă pentru toată lumea! Ascundeți telefoanele, asta e!

Încerc să nu râd. Asta e semnătura lui Katherin – ea susține cu tărie că aducerea în discuție a Războiului Rece îi surprinde pe oameni până la supunere.

Începe să mă măsoare – gât, umeri, bust, talie, șolduri – și îmi dau seama că măsurile mele sunt comunicate acum unui grup destul de mare de oameni, ceea ce-mi acutizează pofta de a râde. E

cazul clasic, nu-i așa – nu ai voie să râzi, și dintr-odată asta e tot ce-ți dorești să faci, mai mult decât orice.

Katherin îmi aruncă o privire de avertisment în timp ce-mi măsoară șoldurile și pălăvrăgește despre pliseuri, necesare pentru a crea suficient „spațiu pentru fese”. Fără îndoială, acum simte cum corpul meu începe să tremure din cauza râsului reprimat. Știu că trebuie să fiu profesionistă. Știu că nu pot să izbucnesc în râs în acest moment – ar compromite-o total. Dar… Uită-te la mine. Acea doamnă în vârstă tocmai ce și-a notat măsura coapsei mele interioare în agenda ei. Iar tipul din spate arată…

Acel tip din spate… Acel…

Acela e Justin.

Se îndepărtează brusc, strecurându-se în mulțime. Dar mai întâi, înainte să plece, mă fixează cu privirea. Asta îmi trimite o descărcare electrică prin tot corpul, pentru că nu e genul de contact vizual obișnuit, nu. E genul de contact vizual după care arunci o bancnotă de douăzeci pe masă, ieși în goană din bar și te pipăi cu

celălalt într-un taxi în drum spre casă, sau după care pui jos paharul de vin și urci cu partenerul în dormitor.

Este genul de contact vizual *sexual*. Ochii lui spun: „Te dezbrac în mintea mea”. Bărbatul care m-a părăsit cu luni în urmă, care nu mi-a răspuns la niciun apel de atunci, a cărui logodnică e probabil chiar pe acest vas de croazieră… El îmi aruncă acea privire. Și în clipa asta mă simt mai vulnerabilă decât mă pot face să mă simt oricât de multe doamne în vârstă cu agende. Mă simt complet dezbrăcată.

Capitolul 10

Leon

Eu:

— Ați fi putut să vă regăsiți. Dragostea găsește o cale, domnule Prior! Dragostea găsește o cale!

Domnul Prior nu pare convins.

Domnul Prior:

— Nu te supăra, băiete, dar n-ai fost acolo – nu așa funcționau lucrurile. Desigur, au fost povești minunate, fete ce credeau că iubiții lor erau de mult morți, apoi ei se întorceau acasă, veneau pe cărare în uniformă, proaspeți ca o margaretă… dar pentru fiecare din astea au fost sute de povești despre iubiți care nu s-au întors niciodată. Johnny e probabil mort, iar dacă nu, e de mult însurat cu vreun domn sau vreo doamnă pe undeva, și nici nu-și mai aduce aminte de mine.

Eu:

— Dar ați spus că nu era pe acea listă.

Flutur din mână către lista cu cei căzuți pe front pe care am printat-o, nesigur de ce insist atât de mult. Domnul Prior nu mi-a cerut să-l găsesc pe Johnny; el doar tânjea. Își aducea aminte.

Dar văd mulți bătrâni aici. Sunt obișnuit cu amintirile; sunt obișnuit cu oameni care tânjesc. Am simțit că situația asta e diferită. Am simțit că

domnul Prior are treburi neterminate.

Domnul Prior:

— Nu cred asta, nu. Dar, la urma urmei, sunt un bătrân uituc, iar sistemul vostru de calculatoare e o chestie de modă nouă, deci oricare din noi ar putea să se înșele, nu-i așa?

Îmi oferă un zâmbet blând, de parcă o fac pentru mine, nu pentru el. Îl studiez îndeaproape. Mă gândesc la toate nopțile în care, atunci când venea vorba despre vizitatorii celorlalți pacienți, îl vedeam pe domnul Prior stând liniștit într-un colț, cu mâinile în poală, cu fața acoperită de riduri regulate, de parcă se străduia din greu să nu pară trist.

Eu:

— Faceți-mi pe plac. Spuneți-mi detaliile. Regimentul? Locul nașterii? Semnele particulare? Membrii familiei?

Ochii mici, rotunzi ai domnului Prior se uită în sus la mine. El ridică din umeri. Zâmbește. Asta îi încrețește fața pergamentoasă, pătată de vreme, deplasând liniile bronzului ce arată ca o cerneală pe gâtul lui, rămase acolo după decenii de purtat

gulere de cămașă de exact aceeași lățime.

Clatină ușor din cap, de parcă îi va spune cuiva, mai târziu, cât de scrântiți sunt acești asistenți moderni, dar într-un final începe să vorbească.

∴

Joi dimineață. O sun pe mama din autobuz pentru o conversație scurtă și dificilă.

Mama, confuză:

— E vreo veste?

Ăsta e salutul obișnuit de luni de zile.

Leon:

— Îmi pare rău, mamă.

Mama:

— Să-l sun pe Sal?

Leon:

— Nu, nu. Mă ocup eu de asta.

Tăcere îndelungată și sumbră. Ne complăcem în ea. Apoi, mama, cu efort:

— Iartă-mă, dragule, tu ce mai faci?

Când ajung acasă găsesc o surpriză plăcută: flapjack{5} de casă pe bufet. E umplut cu fructe

uscate multicolore și semințe, de parcă femeia din Essex nu poate rezista să nu folosească culori incompatibile nici măcar în mâncare, dar acest lucru pare mai puțin deranjant când văd biletul de lângă tavă.

Servește-te! Sper că ai avut o zi sau o noapte bună. Tiffy x

Evoluție excelentă. Voi suporta, fără îndoială, gradul sporit de dezordine și lămpile cu formă neobișnuită pentru trei sute cincizeci de lire pe lună și mâncare gratis. Îmi tai o felie mare și mă așez cu ea ca să-i scriu lui Richie, informându-l despre starea de sănătate a lui Holly. Ea e „Fata Neivă” în scrisorile mele către el și e oarecum o caricatură a sa – mai ageră, mai obraznică, mai drăguță. Mă mai întind după prăjitură fără să mă uit, umplând a doua pagină cu descrieri ale obiectelor mai ciudate pe care le-a adus în casa mea femeia din Essex; unele sunt atât de ridicole, încât Richie nici n-o să mă creadă. Un fier de călcat în formă de Iron Man. Pantofi

adevărați de clovn, atârnați pe perete ca o operă de artă. Cizme de cowboy cu pinteni, pe care pot doar să conchid că le poartă în mod frecvent, uitându-mă cât sunt de uzate.

Observ, dus pe gânduri, în timp ce potrivesc timbrul, că am mâncat patru felii de prăjitură. Sper că a vorbit serios cu acel „Servește-te”. Dacă tot am pixul în mână, scriu pe versoul biletului ei.

Mulțumesc. Atât de delicioasă, încât accidental am mâncat aproape tot.

Mă opresc înainte să termin biletul. Simt nevoia s-o răsplătesc cumva. Nu a mai rămas aproape deloc prăjitură în tavă.

Mulțumesc. Atât de delicioasă, încât accidental am mâncat aproape tot. A rămas Stroganoff de ciuperci în frigider, dacă ai nevoie de cină (având în vedere că nu a mai rămas flapjack aproape deloc).

Leon

Ar trebui totuși să mă apuc de gătit Stroganofful acum.

Ăsta nu-i singurul bilet pe care mi l-a lăsat. Mai e unul, pe ușa băii.

Bună, Leon.

Te-ar deranja să lași jos capacul de la WC, te rog?

Mi-e teamă că nu am fost capabilă să scriu acest bilețel într-un mod care să nu sune pasiv-agresiv – serios, e ceva legat deforma unui bilet, iei un stilou și un bilet și imediat devii o scorpie – așa că încerc să-l îndulcesc. Aș putea pune niște fețe zâmbitoare pentru ca mesajul să se facă înțeles.

Tiffy x

Sunt fețe zâmbitoare de-a lungul părții de jos a bucății de hârtie.

Izbucnesc în râs. Una dintre fețele zâmbitoare

are corp și urinează către colțul bilețelului. Nu mă așteptam la asta. Nu sunt sigur de ce – nu o cunosc pe această femeie dar nu mi-am imaginat că are atât de mult simț al umorului. Poate pentru că toate cărțile sale sunt despre lucrul manual.

Capitolul 11

Tiffy

— Asta e ridicol.

— Știu, zic.

— Asta a fost tot? țipă Rachel.

Tresar. Aseară am băut o sticlă de vin, am mâncat niște flapjack copt în panică și abia dacă am închis un ochi; sunt un pic cam sensibilă la țipat.

Stăm în „spațiul creativ” la muncă – este exact ca celelalte două săli de ședințe de la Butterfingers Press, cu două excepții: din nefericire nu are o ușă propriu-zisă (pentru a

transmite o idee de deschidere), însă are table albe de scris pe pereți. Cineva le-a folosit o dată; acum notițele de la sesiunea de creație sunt întipărite în marker uscat, complet neinteligibile. Rachel a printat machetele pe care ne-am întâlnit să le discutăm, și acestea sunt împrăștiate pe masă între noi. Este nenorocita de *Checurile și prăjiturile lui Pat*, și poți să-ți dai imediat seama că eram mahmură și mă grăbeam când am pregătit-o pentru tipar.

— Îmi spui că-l vezi pe Justin pe un *vas de croazieră* și apoi el îți aruncă o privire de „vreau să ți-o trag” și apoi tu-ți continui treburile și *nu-l mai revezi*?

— Știu, oftez, în culmea nefericirii.

— Ridicol! De ce nu te-ai dus să-l cauți?

— Eram ocupată cu Katherin! Care, că veni vorba, m-a rănit la propriu, îi spun, dându-mi la o parte ponchoul ca să-i arăt semnul roșu și inflamat unde Katherin practic mi-a înțepat brațul pe la mijlocul demonstrației.

Rachel îi aruncă o privire superficială.

— Sper că i-ai devansat data de predare a

manuscrisului pentru asta. Dar ești sigură că era Justin? Și nu vreun alt tip cu păr castaniu? Adică, îmi imaginez că o navă de croazieră e…

— Rachel, știu cum arată Justin.

— Mda, corect, zice ea, desfăcându-și larg brațele și făcând machetele să alunece la celălalt capăt al mesei. Nu pot să cred. Ce rateu! Chiar am crezut că povestea ta o să se termine cu sex în cabină! Sau pe punte! Sau, sau, sau… în mijlocul oceanului, pe o șalupă!

În realitate, mi-am petrecut restul sesiunii într-un suspans paralizant, panicată, încercând cu disperare să las impresia că ascultam instrucțiunile lui Katherin – „Brațele sus, Tiffy!”, „Atenție la păr, Tiffy!” – și în același timp să-mi mențin privirea ancorată în spatele mulțimii. Începusem să mă întreb dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Drace, care erau șansele? Adică, știu că tipului îi plac croazierele, dar aceasta e o țară foarte mare. Sunt atât de multe nave de croazieră ce plutesc pe la marginile ei.

— Mai zi-mi o dată despre privire, îmi cere Rachel.

— Off, n-o pot explica, îi spun, lăsându-mi fruntea jos pe paginile din fața mea. Pur și simplu… cunosc privirea aia de când eram împreună. Mi se răsucește stomacul. Ce situație! Adică, Doamne, iubita lui – adică, logodnica…

— El te-a văzut la capătul opus al unei săli aglomerate, semidezbrăcată, fiind tu însăți în toată splendoarea și pierzându-ți timpul cu o autoare excentrică de vârstă mijlocie… și și-a amintit de ce-și dorea pe vremuri să te dezbrace, conchide Rachel. Asta e ceea ce s-a întâmplat.

— Asta nu e… Dar ce s-a întâmplat? Ceva, cu siguranță. Acea privire nu a fost nimic. Simt un fior de anxietate la baza coastelor. Chiar și după o noapte întreagă în care m-am gândit la asta, încă nu-mi pot da seama ce simt. Într-o clipă, Justin apare pe nava de croazieră, și faptul că mi-a captat privirea pare să fie cel mai romantic moment predestinat, dar în următoarea clipă mă trezesc cu o ușoară stare febrilă și greață. Am fost foarte tensionată pe drumul de la docuri spre casă – a trecut ceva timp de când am călătorit în afara Londrei singură, oriunde altundeva decât la

casa părinților mei. Justin avea o fixație legată de felul în care întotdeauna ajungeam în trenul greșit și era drăguț să mă însoțească în deplasări pentru orice eventualitate. Așa că în timp ce așteptam singură în beznă în gara din Southampton, eram absolut sigură c-o să iau trenul către Outer Hebrides sau ceva de genul ăsta.

Mă întind să-mi verific telefonul – această „ședință” cu Rachel e trecută în agendă doar pentru o jumătate de oră, după care chiar trebuie să verific primele trei capitole ale lui Katherin.

Am un mesaj.

M-am bucurat să te văd ieri. Eram acolo în interes de serviciu și, când am văzut „Katherin Rosen și asistenta sa” în program, m-am gândit: „Hei, asta trebuie să fie Tiffy!”

Doar tu poți să râzi în timp ce cineva îți citește cu voce tare măsurile – majoritatea femeilor ar fi moarte de jenă. Dar bănuiesc că asta e ceea ce te face specială. J xx

Cu mâinile tremurânde, îi întind lui Rachel telefonul ca să-i arăt mesajul. Ea icnește acoperindu-și gura cu palma.

— Te iubește! Tipul încă e îndrăgostit de tine!

— Calmează-te, Rachel, îi spun, deși în acest moment inima mea încearcă să evadeze prin gât. Simt că mă sufoc și inspir prea mult simultan.

— În replică, ai putea să-i spui că exact din cauza genului ăsta de comentarii le pasă atât de mult femeilor de măsurile lor? Și că prin declarația „majoritatea ar fi moarte de jenă” perpetuează problema de imagine a corpului feminin, iar ațâțarea femeilor una împotriva celeilalte este una dintre cele mai mari probleme pe care le întâmpină feminismul în ziua de azi?

O privesc cu ochii mijiți, iar ea îmi zâmbește larg.

— Sau ai putea doar să-i spui: „Mulțumesc, vino și arată-mi cât sunt de specială cât e noaptea de lungă”?

— Off. Nu știu de ce vorbesc cu tine.

— Ai de ales între mine și Martin, îmi reamintește ea, adunând machetele. O să fac

modificările. Tu du-te și ia-ți bărbatul înapoi, bine?

∴

— Nu, zice Gerty imediat. *Nu*-i trimite asta. E o scursură care te-a tratat îngrozitor, a încercat să te izoleze de prieteni și aproape sigur te-a înșelat. Nu merită un mesaj atât de amabil.

Pauză.

— Ce te-a făcut să-ți dorești să-i răspunzi cu acest mesaj, Tiffy? mă întreabă Mo, de parcă ar traduce vorbele lui Gerty.

— Eu doar… voiam să-i vorbesc.

Vocea mea e aproape stinsă. Oboseala începe să mă doboare; sunt ghemuită pe fotoliu cu o ciocolată caldă, iar Mo și Gerty se uită fix la mine de pe canapea, fețele lor fiind întruchiparea îngrijorării (de fapt, fața lui Gerty nu e – ea doar arată furioasă).

Gerty recitește cu voce tare ciorna mesajului meu.

— „Bună, Justin. Mă bucur să primesc vești de la tine. Îmi pare doar rău că nu am apucat să stăm de vorbă ca lumea, deși eram pe același vas

de croazieră!” Și apoi două săruturi.

— El mi-a trimis două săruturi, zic, oarecum defensiv.

— Săruturile sunt ultimele pe lista mea de lucruri de schimbat la acest mesaj, mă informează Gerty.

— Ești sigură că mai vrei să reiei legătura cu Justin, Tiffy? Pari mai bine, mai aproape de cine ești tu, de când te-ai mutat din apartamentul lui, zice Mo. Mă întreb dacă nu cumva acest lucru nu este o coincidență. Oftează văzând că nu fac niciun comentariu, apoi continuă: Știu că îți vine greu să gândești rău despre el, Tiffy, dar orice scuze îi poți găsi pentru orice altceva, nici măcar tu nu poți ignora faptul că te-a părăsit pentru o altă femeie.

Tresar.

— Iartă-mă. Dar a făcut-o, și, chiar dacă a părăsit-o, deși nu avem nicio dovadă în sensul ăsta, tot a plecat cu ea. Nu poți să justifici asta sau să te convingi că ți-ai imaginat-o, pentru că ai cunoscut-o pe Patricia. Amintește-ți de acel mesaj de pe Facebook. Adu-ți aminte cum te-ai

simțit când Justin a apărut cu ea în apartament.

Off. De ce oamenii continuă să spună lucruri pe care nu vreau să le aud? Mi-e dor de Rachel.

— Ce crezi că *face*, Tiffy? mă întreabă Mo.

E atât de dur dintr-odată – mă face să mă simt foarte prost.

— E prietenos. Încearcă să reia legătura.

— Nu a cerut să vă întâlniți, îmi reamintește Mo.

— Iar privirea pe care ți-a aruncat-o a fost mai mult decât prietenoasă, din câte pare, observă Gerty.

— Eu… mda. Nu a fost o privire de genul: „Hei, mi-a fost atât de dor de tine, aș vrea să putem vorbi din nou”. Dar a fost… ceva. E adevărat că nu pot ignora logodnica, dar nu pot ignora nici acea privire. Ce înseamnă? Dacă el voia să… dacă voia să ne împăcăm…

— Ai face-o? vrea să știe Gerty.

— Aș face ce? întreb, trăgând de timp.

Ea nu răspunde. Îmi cunoaște jocul.

Mă gândesc la cât de nefericită am fost în ultimele luni, cât de trist a fost să-mi iau la

revedere de la apartamentul lui. De câte ori am căutat-o pe Patricia pe Facebook și am plâns pe tastatura laptopului, până când deveneam îngrijorată de posibilitatea electrocutării.

Am fost atât de norocoasă să-l am. Justin era întotdeauna atât de… amuzant. Totul era ca o furtună; zburam din țară în țară, încercând totul, stând treji până la patru dimineața și urcându-ne pe acoperiș să privim răsăritul. Da, ne certam mult, iar eu am făcut o mulțime de greșeli în această relație, dar în general mă simțeam norocoasă să fiu cu el. Fără el mă simt… pierdută.

— Nu știu, oftez. Dar o mare parte din mine o vrea.

— Nu-ți face griji, îmi spune Gerty ridicându-se elegant și mângâindu-mă pe cap, n-o să te lăsăm.

Capitolul 12

Leon

Bună, Leon,

În regulă, bine – adevărul e că fac prăjituri când intru în panică. Când sunt tristă sau lucrurile sunt dificile, prăjiturile sunt panaceul meu. Și ce dacă? Îmi transform stările negative în bunătăți delicioase și calorice. Atâta timp cât nu poți simți la gust urme din nefericirea mea în amestecul pentru blat, nu cred că ar trebui să te întrebi de ce am copt în fiecare seară săptămâna asta.

Totul e din cauză că fostul meu iubit a apărut pe nava mea de croaziera și mi-a aruncat o privire admirativă, după care a plecat. Deci, acum sunt confuză. El mi-a trimis un mesaj drăguț despre cât de specială sunt, dar nu i-am răspuns. Am vrut, însă prietenii mei m-au convins să nu o fac. Sunt enervanți și de obicei, au dreptate în legătură cu diverse lucruri.

Oricum, ăsta e motivul pentru care ai avut parte de atât de multe prăjituri.

Tiffy x

• Nu e vasul meu de croazieră. Fără supărare, dar nu aș împărți dormitorul cu tine dacă aș fi genul de persoană care deține un vas de croazieră. Aș locui într-un castel scoțian cu turnulețe colorate.

Îmi pare rău să aud despre fostul tău. Ghicesc din reacțiile prietenilor tăi că în opinia lor nu e potrivit pentru tine – asta e și părerea ta? Eu sunt în Echipa Fostului, atâta timp cât asta înseamnă prăjitură.

Leon

Bună, Leon,

Nu știu – nu m-am gândit la asta cu adevărat și nu din unghiul ăsta. Reacția mea automată e că da, e potrivit pentru mine. Dar apoi, nu știu. Am avut multe suișuri și coborâșuri, eram unul din acele cupluri despre care toată lumea vorbește permanent (ne-am despărțit și ne-am împăcat de câteva ori și înainte). E ușor să-ți amintești vremurile fericite – și au fost o mulțime și au fost grozave –, dar bănuiesc că, din

moment ce ne-am despărțit, mi le amintesc doar pe acelea. Deci știu că împreună cu el a fost amuzant. Dar dacă îmi făcea bine? Off. Nu știu.

În consecință, prăjitura Victoria cu gem de casă.

Tiffy x

Pe un exemplar masiv, printat, legat cu spirală, al unei cărți intitulate *Construit: Minunata mea călătorie de la zidar la decorator de interioare de lux:*

Voi fi sincer – am luat asta de pe masă, deoarece mi s-a părut că sună amuzant de absurd. Nu am putut s-o las din mână. Nu am reușit să mă culc până la prânz. E tipul ăsta fostul tău iubit? Dacă nu, mă pot însura cu el?

Leon

Hei, Leon, mă bucur atât de mult că ți-a plăcut cartea! Frumosul meu zidar transformat în decorator nu este fostul meu iubit, și da, e mult mai probabil să vrea să se însoare cu tine

decât cu mine. Îmi imaginez totuși că Kay va avea câteva păreri pe această temă.

Tiffy x

Kay zice că nu am permisiunea să mă însor cu frumosul zidar transformat în decorator. Păcat. Te salută.

Mă bucur că ne-am întâlnit ieri! Ea zice că te îngraș cu toate aceste prăjituri. M-a făcut să-i promit că-mi voi canaliza criza emoțională în variante mai sănătoase de acum încolo, deci am făcut negrese din roșcove și curmale. Îmi pare rău, sunt complet dezgustătoare.

Mut acest bilețel pe La răscruce de vânturi *acum, pentru că trebuie să duc* Construit *înapoi la birou! X*

Pe dulapul de deasupra coșului de gunoi:

Încă o dată, când e ziua noastră de dus gunoiul?

Leon

E o glumă? Locuiesc aici de cinci săptămâni! Tu locuiești aici de ani întregi! Cum mă poți întreba pe mine când e ziua de dus gunoiul?!

…dar da, a fost ieri și noi am uitat. x

Oh, m-am gândit eu… Nu țin niciodată minte dacă e marți sau miercuri. Încurc mereu zilele care încep cu M. Dificil.

Vreo veste de la fostul? Te-ai oprit din făcut prăjituri. E în regulă, rezerva din congelator îmi ajunge o vreme, dar sunt nerăbdător să ai o altă criză cam, să zicem, pe la jumătatea lui mai.

Leon

Hei,

Liniște totală. Nici măcar nu și-a actualizat Twitterul sau Facebookul, deci nu-l pot urmări, dar e încă, probabil, cu logodnica lui (adică, de ce nu ar fi, tot ce a făcut a fost să se uite la mine puțin ciudat), și eu probabil am interpretat complet greșit momentul de pe vasul de croazieră, iar el e probabil o ființă vrednică de dispreț, după cum susține prietena mea Gerty.

Oricum, i-am restituit toți banii pe care i-i datoram. Acum, în schimb, datorez băncii o sumă înfricoșătoare.

Mulțumesc pentru risotto, a fost delicios – ești un bucătar foarte bun pentru cineva care întotdeauna ia masa la ore complet aiurea!

Tiffy x

Lângă tava de copt:

Dumnezeule. Nu am știut despre logodnică. Sau despre bani.

Prăjitura milionarului vrea să spună că ai primit vești?

Lângă tava de copt, acum plină de firimituri:

Nimic. Nici măcar nu mi-a trimis un mesaj să-mi spună că a primit banii. Ce e extrem de trist este că m-am trezit ieri dorindu-mi să fi continuat să plătesc câteva sute pe lună – atunci, într-un fel, încă am ține legătura. Iar eu nu aș avea o descoperire de cont atât de mare de achitat.

Pe scurt, în concluzie, nu mi-a spus un cuvânt de la mesajul cu vasul de croazieră. Sunt oficial o proastă x

Eh. Dragostea ne face pe toți proști – prima dată când am întâlnit-o pe Kay, i-am spus că sunt muzician de jazz (saxofonist). M-am gândit că i-ar plăcea.

Chili pe plită pentru tine.

Leon x

APRILIE

Capitolul 13

Tiffy

— Cred că am palpitații.

— Nimeni nu a mai avut palpitații de când s-au terminat vremurile de altă dată, mă informează Rachel, luând o gură neacceptabil de mare din cafeaua cu lapte pe care mi-a cumpărat-o redactorul-șef (din când în când se simte vinovat că Butterfingers nu mă plătește suficient și aruncă două lire douăzeci pe o cafea pentru a-și liniști conștiința).

— Cartea asta. Mă omoară, zic.

— Grăsimea saturată din prânzul tău te omoară. Rachel înțeapă prăjitura cu banane din care mănânc acum. În ultima vreme gătești tot mai prost. Adică tot mai bine, înțelegi ce vreau să spun. De ce nu te îngrași?

— Mă îngraș, doar că sunt mai mare ca tine, deci nu observi atât de mult diferența. Îmi depozitez grăsimea de la prăjituri în locuri pe care nu le-ai observa. Ca partea superioară a brațului, de exemplu. Sau în obraji. Am obrajii mai rotunzi, nu crezi?

— Pune-te pe treabă, femeie! exclamă Rachel trântindu-și palma peste machetele dintre noi. În martie, întâlnirile noastre săptămânale legate de cartea lui Katherin au devenit întâlniri zilnice; acum, confruntându-ne cu înspăimântătoarea constatare că e *aprilie* și mai sunt doar două luni până la data de trimitere în tipar, acestea au devenit întâlniri zilnice și prânzuri zilnice. Și când îmi aduci pozele cu căciuli și fulare? adaugă Rachel.

Oh, Doamne. Căciulile și fularele. Mă trezesc în toiul nopții gândindu-mă la căciuli și fulare. Nu e niciun atelier disponibil să preia producția lor într-un interval atât de scurt, iar Katherin chiar nu are timp. Conform contractului, ea nu trebuie să facă toate modelele – asta e o greșeală pe care n-o s-o mai fac niciodată în faza de

negociere –, deci nu am muniție ca s-o oblig. Am încercat chiar s-o implor, dar ea mi-a spus, fără răutate, că mă făceam de râs.

Îmi arunc privirea îndurerată la prăjitura de banane.

— Nu e nicio soluție, spun oftând. Sfârșitul se apropie. Cartea va intra la tipar fără fotografii în capitolul despre căciuli și fulare.

— Nici vorbă, îmi răspunde Rachel. În primul rând, nu ai suficiente cuvinte ca să umpli spațiul. Hai, pune-te pe redactat! Și apoi gândește-te la ceva! Și fă-o repede!

Off. De ce oare o plac?

∴

Când ajung acasă, pun ceainicul pe foc imediat – e genul de seară potrivită pentru o ceașcă de ceai. Văd un bilet vechi de-al lui Leon prins dedesubtul ceainicului. Ajung peste tot, bilețelele asta.

Cana lui Leon e încă lângă chiuvetă, pe jumătate plină cu cafea lăptoasă. El întotdeauna o bea așa, din aceeași cană albă, ciobită, cu un iepure din desene animate pe lateral. În fiecare

seară, cana asta se află ori lângă chiuvetă, pe jumătate băută, ceea ce înseamnă probabil că era presat de timp, ori pe uscătorul de vase, dându-mi de înțeles că a reușit să se trezească atunci când i-a sunat ceasul.

Apartamentul e destul de primitor acum. A trebuit să-l las pe Leon să recupereze o parte din spațiul din camera de zi – la un moment dat, luna trecută, el a strâns jumătate din pernele mele decorative și le-a pus într-o grămadă pe hol cu o etichetă pe care scria: „În Sfârșit Pun Piciorul în Prag (scuze)” –, dar s-ar putea să fi avut dreptate că erau ceva cam multe. Devenise destul de greu să te așezi pe canapea.

Patul rămâne cea mai ciudată parte a acestui aranjament de subînchiriere. În prima lună și ceva mi-am pus propriile așternuturi pe pat și le-am dat jos din nou în fiecare dimineață; dormeam în capătul cel mai îndepărtat al părții stângi, perna mea trasă departe de a lui. Dar acum nu mă mai obosesc să alternez așternuturile – doar oricum mă culc pe partea mea. Asta e destul de normal. Desigur, încă nu

mi-am cunoscut efectiv colegul de cameră, ceea ce, trebuie să recunosc, e destul de bizar, dar am început să ne lăsăm bilete reciproc din ce în ce mai des – uneori uit că nu am purtat aceste conversații în persoană.

Îmi arunc jos poșeta și mă prăbușesc pe fotoliu așteptând să fiarbă apa. Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, asta fac tot timpul, aștept. Aștept deja de luni de zile, din momentul în care l-am văzut pe Justin.

Cu siguranță, va lua legătura cu mine. În regulă, nu i-am răspuns la mesaj – lucrul pentru care încă îi mai urăsc intermitent pe Gerty și Mo, deoarece nu m-au lăsat s-o fac –, dar el mi-a aruncat acea privire pe vasul de croazieră. Evident, a trecut atât de mult timp deja, încât aproape că am uitat complet privirea în sine, asta de acum fiind doar o compilație din diverse expresii de pe chipul lui Justin pe care mi le amintesc (sau poate, realist vorbind, cele pe care mi le amintesc din toate pozele lui de pe Facebook)… Totuși, în momentul ăla m-am simțit foarte… în regulă, încă nu știu cum m-am

simțit atunci. Am simțit *ceva*.

Odată cu trecerea timpului mă trezesc gândindu-mă la cât de ciudat a fost faptul că Justin era pe acea navă de croazieră tocmai în ziua când Katherin și cu mine susțineam reprezentația *Cum să-ți croșetezi propriile haine repede*. Oricât de mult mi-ar plăcea gândul, nu putea să fie acolo pentru că a venit special să mă vadă – noi am fost reprogramate în ultima clipă, deci n-ar fi putut să știe că urma să fiu pe vas. Pe deasupra, mesajul lui spunea că era acolo în interes de serviciu, ceea ce este perfect plauzibil – el lucrează pentru o companie de divertisment care organizează spectacole pentru pasagerii vaselor de croazieră și circuite turistice ale Londrei. (Am fost întotdeauna puțin nesigură de detalii, să fiu sinceră. Erau stresante și împănate cu termeni din logistică.)

Deci, dacă nu a venit intenționat, nu cumva e o intervenție a sorții?

Îmi înșfac ceaiul și mă îndrept spre dormitor, neavând altceva de făcut. Eu nici măcar nu *vreau* să mă împac cu Justin, nu-i așa? Este cea mai

lungă perioadă în care am fost despărțiți, și pare diferit de alte dăți. Poate pentru că m-a părăsit pentru o femeie pe care apoi a cerut-o de nevastă, fără întârziere. Probabil că asta e.

De fapt, nici măcar nu ar trebui să-mi pese dacă o să mă contacteze. Ce spune despre mine faptul că aștept să mă sune un tip care cel mai probabil m-a înșelat?

— Spune că ești loială și încrezătoare, zice Mo când îl sun ca să-l întreb acest lucru. Exact calitățile pentru care Justin foarte probabil va încerca să te contacteze din nou.

— Și tu crezi că o va face?

Îmi dau seama că sunt agitată, iritabilă, dornică de garanții, ceea ce mă enervează și mai mult. Încep să-mi aranjez DVD-urile cu *Fetele Gilmore* în ordinea corectă, prea agitată ca să stau într-un loc. E un alt bilet prins între seria unu și seria doi. Îl smulg și-l parcurg dintr-o privire. Am tot încercat să-l conving pe Leon să folosească televizorul, oferindu-i colecția mea de DVD-uri de înaltă calitate, ca punct de pornire. El nu s-a lăsat convins.

— Aproape sigur, zice Mo. Așa pare să fie Justin. Dar… ești sigură că vrei s-o facă?

— Mi-ar plăcea să-mi vorbească. Sau cel puțin să mă observe. Nu știu unde îi este capul. Părea să fie atât de furios pe mine în legătură cu apartamentul, dar apoi, acel mesaj după ce l-am văzut pe vasul de croazieră a fost foarte drăguț, deci… nu știu. Vreau să mă sune. Off. Îmi închid strâns ochii. De ce *oare*?

— Poate pentru că multă vreme ți s-a spus că nu te poți descurca fără el, îmi spune Mo cu blândețe. Asta ar explica de ce îl vrei înapoi, chiar și atunci când nu-l *vrei*.

Mă învârt căutând altă temă de discuție. Ultimul episod din *Sherlock*? Noua secretară de la muncă? Dar descopăr că nici măcar nu am energia necesară să schimb subiectul.

Mo așteaptă în liniște.

— E adevărat, totuși, nu-i așa? spune el în cele din urmă. Adică, te-ai gândit să ieși cu altcineva?

— Aș putea să ies cu altcineva!

— Hmm. Cum te-a făcut cu adevărat să te simți acea privire de pe vasul de croazieră, Tiffy?

— Nu știu. A trecut multă vreme de atunci. Bănuiesc… a fost oarecum… sexy? Și plăcut să fiu dorită?

— Nu ți-a fost teamă?

— Poftim?

— Te-ai simțit speriată? Te-a făcut privirea lui să te simți mai mică?

Mă încrunt.

— Mo, las-o baltă. A fost doar o privire. Cu siguranță nu încerca să mă sperie – în plus, te-am sunat să-ți cer părerea despre posibilitatea ca Justin să mă mai sune vreodată și mulțumesc, m-ai făcut să mă simt puțin mai bine în legătură cu asta, deci hai să punem punct aici.

Se lasă o tăcere îndelungată la celălalt capăt. Fără să vreau, sunt puțin zdruncinată.

— Relația asta te-a marcat, Tiffy, îmi spune Mo într-un târziu. Justin te-a făcut nefericită.

Clatin din cap. Adică, știu că eu și Justin ne certam, dar de fiecare dată ne împăcăm și atmosfera era mai romantică după aceea, deci disputele nu contau cu adevărat. Nu era ca atunci când se certau alte cupluri – toate făceau parte

din frumosul și nebunul montagne russe care era relația noastră.

— O să înțelegi totul până la urmă, Tiff, mă asigură Mo. În momentul acela sună-mă, bine?

Încuviințez din cap, fără să-mi dau seama limpede cu ce sunt de acord. Din locul în care stau, tocmai am observat distracția perfectă de la felul în care mă simt acum: sacul de fulare de sub patul lui Leon. Cel pe care l-am găsit în prima mea noapte aici și care m-a făcut să cred că Leon este vreun soi de criminal în serie. E un bilet pe sac, care sunt sigură că nu era acolo ultima oară – scrie DE DONAT.

— Mersi, Mo, zic către telefon. Ne vedem sâmbătă la cafea.

Închid, deja căutând un pix.

Hei,

În regulă, îmi pare rău pentru că m-am uitat sub patul meu/tău. Înțeleg că este ceva categoric inacceptabil. Dar aceste fulare sunt INCREDIBILE. Adică, incredibile de parcă ar fi de designer. Și știu că nu am vorbit niciodată

despre asta sau despre ceva asemănător; dar bănuiesc că dacă lași un străin oarecare (eu) să doarmă în patul tău, atunci o faci pentru că nu-ți ajung banii, nu pentru că ești un bărbat cu adevărat cumsecade, pe care îl mustră conștiința în legătură cu faptul că e atât de greu să găsești un apartament ieftin în Londra.

Deci, în timp ce eu sunt COMPLET DE ACORD cu donarea hainelor vechi către asociațiile caritabile (la urma urmei, eu îmi cumpăr majoritatea lucrurilor de la second-hand – oamenii ca mine au nevoie de oameni ca tine), cred că ar trebui să te gândești să vinzi aceste fulare. Probabil că ai obține înjur de două sute de lire pe bucată.

Dacă vrei să-i oferi una cu o reducere de nouăzeci la sută drăguței tale colege de apartament, nu mă voi opune.

Tiffy x

P.S. De unde le-ai luat pe toate, că veni vorba? Dacă nu te superi că te întreb.

Capitolul 14

Leon

Brațele larg deschise, picioarele arcuite. O gardiană încruntată mă percheziționează cu mult entuziasm. Bănuiesc că mă încadrez în tiparul persoanei care ar putea aduce droguri sau arme în sala de vizitare. Mi-o imaginez bifând în lista ei mintală. Sex: Masculin. Rasă: Nedeterminată, dar puțin mai maroniu decât ar fi de preferat. Vârstă: Suficient de tânăr încât să n-aibă destulă minte. Aspect: Neîngrijit.

Încerc să zâmbesc într-un mod neamenințător, ca un bun cetățean. Probabil arată arogant, dacă mă gândesc. Începe să-mi fie puțin greață, realitatea acestui loc îmi pătrunde treptat în creier, în ciuda eforturilor pe care le-am făcut de a ignora sulurile de sârmă ghimpată de deasupra gardurilor groase de oțel, clădirile fără geamuri, avertismentele agresive despre consecințele introducerii drogurilor în închisoare. În ciuda faptului că am venit aici cel puțin o dată pe lună din noiembrie și până acum.

Drumul de la poartă la sala de vizite este

probabil cea mai urâtă parte. Implică traversarea unui labirint de beton și sârmă ghimpată, și pe întregul parcurs ești ghidat de alt gardian, care-și ia inelele de chei de la șold ca să încuie porțile și ușile în spatele tău, înainte ca tu măcar să apuci să faci un pas către următoarele. E o zi frumoasă de primăvară; cerul e de-abia vizibil din spatele sârmelor, ironic de albastru.

Sala de vizitare e mai acceptabilă. Copii umblă agale printre mese sau sunt ridicați deasupra capului, țipând, de tați musculoși. Prizonierii poartă uniforme viu colorate menite să-i diferențieze de restul lumii. Bărbați într-un portocaliu ușor de reperat se apropie mai mult decât le este permis de iubitele ce-i vizitează, cu degete ferm întrepătrunse. E mai multă emoție aici decât în sala de sosiri a unui aeroport. Celor de la *Pur și simplu dragoste*{6} le-a scăpat acest truc.

Mă așez la masa repartizată. Aștept. Când îl aduc pe Richie, stomacul meu face o răsucire ciudată, de parcă ar încerca să se întoarcă pe dos.

El arată obosit și nespălat, are obrajii supți, capul ras în grabă. E în singura sa pereche de jeanși – n-ar fi vrut să-l văd în pantalonii de trening alocați de închisoare –, dar îi sunt prea largi în talie acum. Urăsc asta, urăsc asta, urăsc asta.

Mă ridic și zâmbesc, întinzându-mi brațele pentru îmbrățișare. Aștept să se apropie de mine; nu am voie să plec din zona prevăzută. Gardienii sunt aliniați pe lângă pereți, supraveghindu-ne atent, lipsiți de orice expresie.

Richie, pocnindu-mă pe spate:

— În regulă, frate, arăți bine!

Eu:

— Și tu.

Richie:

— Mincinosule. Arăt ca dracu'. Ne-au tăiat apa după o fază în Aripa E – n-am idee când revine, dar până atunci n-aș recomanda folosirea toaletelor.

Eu:

— Am luat aminte. Ce mai faci?

Richie:

— Excelent. Ai vreo veste de la Sal?

Mă gândeam că pot evita subiectul cel puțin un minut.

Eu:

— Mda. Îi pare rău că hârtiile alea întârzie recursul, Richie. Sal lucrează din răsputeri.

Chipul lui Richie se întunecă.

Richie:

— Nu mai pot aștepta, Lee.

Eu:

— Vrei să încerc să găsesc pe altcineva, o voi face.

Liniște sumbră. Richie știe la fel de bine ca mine că asta probabil ar încetini lucrurile și mai mult.

Richie:

— A luat filmarea de la camera de supraveghere din Aldi?

Dacă măcar *a cerut* filmarea de la camera de supraveghere de la Aldi e întrebarea. Încep să mă îndoiesc de asta, chiar dacă mi-a spus că a făcut-o. Îmi masez ceafa, mă uit în jos la pantofi, îmi doresc mai mult ca oricând ca Richie și cu mine să fi fost oriunde în altă parte.

Eu:

— Nu încă.

Richie:

— Asta-i cheia, frățioare, îți spun. Camera aia de supraveghere din Aldi o să le arate că nu sunt eu.

Îmi doresc să fie adevărat. Totuși, cât de bună e calitatea acestei filmări? Cât de probabil e ca imaginea să fie suficient de clară încât să anuleze declarația martorului care l-a identificat pe Richie?

Vorbim despre recurs aproape o oră întreagă. Pur și simplu nu-l pot face să se abată de la subiect. Probe criminalistice, dovezi trecute cu vederea, camere de supraveghere. Speranțe, speranțe, speranțe.

Plec cu genunchii tremurând, iau un taxi până la gară. Am nevoie de zahăr. Am niște tiffin{7}, făcut de Tiffy, în sacoșă; mănânc vreo trei mii de calorii din el, în timp ce trenul trece prin zone rurale, câmpuri întinse după câmpuri întinse, ducându-mă departe de fratele meu și înapoi în

locul unde toți l-au uitat.

∴

Găsesc sacul cu fulare în mijlocul dormitorului când ajung acasă, cu biletul lui Tiffy lipit pe lateral.

Domnul Prior face fulare de două sute de lire? Nici măcar nu-i ia prea mult timp! Ahhh. Mă gândesc la toate ocaziile în care i-am refuzat oferta unui nou fular, a unei căciuli, a unor mănuși sau a unor învelitori pentru ceainic. Aș fi putut fi miliardar până acum.

Pe ușa dormitorului:

Bună, Tiffy,

MULȚUMESC că mi-ai spus despre fulare. Da, am nevoie de hani. Le voi vinde – îmi poți recomanda unde/cum s-o fac?

Un domn de la muncă le tricotează. Practic le face cadou oricui/ tuturor celor care le vor (altfel m-aș simți prost să iau bani pe ele…)

Leon

Hei,

Oh, cu certitudine – ar trebui să le vinzi prin Etsy sau Preloved. Au o mulțime de clienți cărora le-ar plăcea aceste fulare.

Hm. Întrebare neobișnuită, dar nu ar putea acest domn de la muncă să fie interesat să croșeteze contra unui comision?

Tiffy x

Nu am idee ce înseamnă asta. Apropo, alege-ți fularul preferat – voi pune restul pe net în această seară.

Leon

Căzut pe pardoseală lângă ușa dormitorului (destul de greu de descoperit):

’Neața,

Lucrez la o carte numită Croșetează-ți calea *(știu – e unul dintre cele mai bune titluri ale mele, trebuie să-ți spun) și avem nevoie de cineva care să ne facă patru fulare și opt căciuli foarte, foarte repede, ca să le putem fotografia pentru a le include în carte. Ar trebui să urmeze*

indicațiile autoarei (legate de culoare și model etc.). Îl pot plăti, dar nu foarte mult. Poți să-mi dai datele lui de contact? Sunt cu adevărat disperată, iar el, în mod evident, este extrem de talentat.

Oh, Dumnezeule, voi purta acest fular tot timpul (nu-mi pasă că practic e primăvară). Îl ador. Mulțumesc!

Tiffy x

Înapoi la ușa de la dormitor:

Eh. Nu văd de ce nu ar merge, deși s-ar putea să fie nevoie să mă consult cu Asistenta-șefă. Scrie-mi o scrisoare și am să i-o arăt, apoi i-o voi da domnului care tricotează, dacă dumneaei îmi acordă permisiunea.

Dacă porți acel fular tot timpul, poți să scapi de cele cinci sute de fulare care ocupă în prezent partea ta de dulap?

Alte vești: primul fular tocmai s-a vândut cu două sute treizeci și cinci de lire! O nebunie. Nici măcar nu e drăguț!

Leon

Pe bufetul de la bucătărie, lângă un plic nesigilat:

Hei,

„Partea mea” e sintagma-cheie, Leon. E partea mea, și eu vreau să o umplu cu fulare.

Scrisoarea e aici – anunță-mă dacă crezi că trebuie să schimb ceva. La un moment dat, apropo, s-ar putea să trebuiască să mai adunăm din bilețele. Apartamentul începe să semene mult cu o scenă din O minte sclipitoare[{8}].

Tiffy x

Îi transmit scrisoarea lui Tiffy Asistentei-Șefe, care îmi dă undă verde să-i ofer domnului Prior oportunitatea de a tricota pentru cartea lui Tiffy. Sau de a croșeta. Mi-e complet neclară diferența dintre ele. Fără îndoială Tiffy îmi va scrie spontan un bilet lung la un moment dat cu explicația detaliată. Îi plac explicațiile lungi. De ce să folosești o propoziție când poți să folosești

cinci? Femeie ciudată, ridicolă, amuzantă.

E seara următoare, iar domnul Prior a terminat deja două căciuli – arată ca niște căciuli și sunt de lână, deci bănuiesc că totul e cum ar trebui să fie.

Singurul neajuns al acestui aranjament e faptul că acum domnul Prior e fascinat de Tiffy.

Domnul Prior:

— Deci ea e redactor de carte.

Eu:

— Da.

Domnul Prior:

— Ce meserie interesantă.

Pauză.

Domnul Prior:

— Și locuiește cu tine?

Eu:

— Mm.

Domnul Prior:

— Foarte interesant.

Mă uit la el pieziș în timp ce-i completez fișa de observație. El clipește către mine cu ochii lui rotunzi și inocenți.

Domnul Prior:

— Doar că nu mi-am imaginat că ți-ar plăcea să locuiești cu o altă persoană. Ții atât de mult la independența ta! Nu de asta ai refuzat să te muți cu Kay?

Trebuie să nu le mai vorbesc pacienților despre viața mea personală.

Eu:

— E diferit. Pe Tiffy nu trebuie s-o văd. Doar ne lăsăm bilete reciproc, serios.

Domnul Prior încuviințează din cap gânditor.

Domnul Prior:

— Arta corespondenței. O scrisoare e un lucru profund… *intim*, nu-i așa?

Îl fixez cu privirea suspicios. Nu sunt sigur unde bate.

Eu:

— Sunt doar bilete pe frigider, domnule Prior, nu scrisori livrate manual pe hârtie parfumată.

Domnul Prior:

— Oh, da, sunt sigur că ai dreptate. Absolut. Bilete. Nu e nicio artă în ele, sunt sigur.

*

Noaptea următoare, până și Holly a auzit despre Tiffy. E uimitor cum veștile neinteresante călătoresc atât de repede între secții, când un număr semnificativ de oameni din această clădire sunt la pat. Holly:

— E drăguță?

Eu:

— Nu știu, Holly. Contează?

Holly se oprește. Gânditoare.

Holly:

— E cumsecade?

Eu, după o clipă de gândire:

— Da, e cumsecade. Puțin cam băgăcioasă și ciudată, dar cumsecade.

Holly:

— Ce înseamnă că e „colegă de apartament”?

Eu:

— Colegă de apartament înseamnă că împarte apartamentul cu mine. Locuim acolo împreună.

Holly, cu ochii măriți:

— Ca iubit și iubită?

Eu:

— Nu, nu. Ea nu e iubita mea. E o prietenă.

Holly:

— Deci dormiți în camere diferite?

Îmi sună pagerul înainte să trebuiască să răspund la asta, din fericire.

MAI

Capitolul 15

Tiffy

În timp ce dezlipesc biletele și bucățile de hârtie lipite de ușile bufetului, pe mese, pereți și (în unul dintre cazuri) pe capacul coșului de gunoi, mă trezesc zâmbind. A fost o cale ciudată de a-l cunoaște pe Leon, scriind toate aceste bilete în ultimele câteva luni, și într-un fel s-a întâmplat fără să observ – acum îi scriam un mesaj scurt legat de resturile de mâncare, în următoarea lună eram prinși complet într-o corespondență zilnică.

Deși, în timp ce urmez dâra confidențelor de-a lungul spatelui canapelei, nu pot să nu observ că, în general, eu scriu cam de cinci ori mai multe cuvinte decât scrie Leon. Și că biletele mele sunt cu mult mai intime și mai revelatoare decât ale

lui. E destul de ciudat să le citești în ordine inversă – în primul rând, poți să vezi cât de precară e memoria mea. De pildă, într-un bilet am menționat că a fost extrem de stânjenitor faptul că am uitat să-i transmit lui Justin invitația la petrecerea aniversară a lui Rachel anul trecut, dar îmi amintesc acum – eu *l-am* invitat. Am ajuns să ne certăm oribil pentru că nu știam dacă pot să merg. Justin a spus întotdeauna că memoria mea e groaznică; e foarte enervant să descopăr dovezi scrise ale faptului că are dreptate.

E cinci și jumătate acum. Mi-am terminat munca mai devreme, pentru că toată lumea e plecată de la birou la o petrecere de adio la care nu-mi permit să merg, deci am luat decizia administrativă de a merge acasă, în lipsa vreunui director adevărat care să ia această decizie în locul meu. Sunt sigură că asta este ceea ce ei și-ar fi dorit.

Mă gândeam că aș putea chiar să-l prind pe Leon în această seară, pentru că am ajuns pe la cinci. Părea puțin ciudat. N-am voie să vin acasă

devreme și să dau peste el, conform condițiilor oficiale ale contractului nostru. Știam când l-am semnat că n-o să fim simultan în apartament – de aceea a fost o idee atât de bună. Dar nu mi-am dat seama că n-o să ne întâlnim *efectiv* niciodată. Adică, niciodată, deloc, de patru luni întregi.

Inițial am vrut să-mi petrec această oră la cafeneaua de la colț, dar apoi m-am gândit… că devine puțin ciudat, să fim prieteni fără să ne fi întâlnit vreodată de-adevăratelea. Și se simte așa, de parcă am fi prieteni – nu cred că ar putea fi altfel, ținând cont de felul în care suntem permanent unul în spațiul celuilalt. Știu exact cum îi place să-și prăjească ouăle, deși eu niciodată nu l-am văzut să mănânce unul efectiv (întotdeauna e mult gălbenuș lichid rămas pe farfurie). Aș putea să-i descriu stilul vestimentar destul de corect, chiar dacă nu l-am văzut niciodată în vreuna dintre hainele ce se usucă pe suportul din camera de zi. Și, ce e și mai ciudat, știu cum miroase.

Nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să ne întâlnim – asta n-ar schimba condițiile în

care locuim aici. Doar ar însemna că mi-aș recunoaște colegul de apartament în viața de zi cu zi, dacă l-aș vedea mergând pe stradă.

Sună telefonul, ceea ce e ciudat, deoarece nu știam că avem telefon. Mai întâi vreau să-mi iau mobilul, dar soneria mea e o melodie veselă cu clinchete, chiar din josul listei disponibile de la Samsung, nu acel țâr-țâr retro care sună acum dintr-un loc invizibil din camera de zi.

În cele din urmă găsesc telefonul fix pe blatul de bucătărie, sub unul dintre fularele domnului Prior și sub un șir de bilete având ca temă întrebarea dacă Leon a consumat sau nu tot untul (în mod clar a făcut-o).

Un telefon fix! Cine ar fi zis? Credeam că telefoanele sunt doar relicve pentru care plătești ca să obții conexiunea internet.

— Alo? încerc timid.

— Oh, bună, zice tipul de la celălalt capăt.

Pare surprins (presupun că nu se aștepta să răspundă o femeie) și are un accent ciudat – pe jumătate irlandez, pe jumătate londonez.

— Sunt Tiffy, mă prezint. Colega de

apartament a lui Leon.

— Ei! Bună! exclamă el, părând încântat. Și nu vrei să spui colegă de pat?

— Preferăm colegă de apartament, zic, tresărind.

— Fair play, zice el, și parcă-l aud că zâmbește. Ei, îmi pare bine să te cunosc, Tiffy. Sunt Richie. Fratele lui Leon.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Richie. Nu știam că Leon are un frate. Dar sunt enorm de multe lucruri pe care nu le știu despre Leon, chiar dacă știu ce citește înainte de culcare la ora actuală (*Clopotul de sticlă*[{9}] foarte încet). Tocmai l-ai ratat, bănuiesc. Eu am ajuns acum o jumătate de oră, și el era deja plecat.

— Muncește prea mult, oftează Richie. Nu mi-am dat seama că e cinci și jumătate deja. Când se termină programul tău?

— La șase, de obicei, dar am ieșit devreme de la muncă azi. Ai putea să-l suni pe mobil?

— Ah, vezi tu, Tiffy, nu pot face asta.

Mă încrunt.

— Nu poți să-l suni pe mobil?

— Să fiu sincer cu tine, e o poveste nițel cam lungă. Richie se oprește o clipă, apoi continuă: Versiunea scurtă e că sunt într-o închisoare de maximă securitate și singurul număr pe care l-am putut înregistra e numărul de fix a lui Leon. În plus, apelurile pe mobil costă dublu, iar eu câștig în jur de paisprezece lire pe săptămână făcând curățenie într-o aripă a închisorii, slujbă pentru obținerea căreia, apropo, a trebuit să plătesc… așa că nu-mi ajung banii pentru prea multe.

Mă simt puțin zdruncinată.

— Drace! Asta e groaznic. Ești bine?

Pur și simplu îmi scapă. E aproape sigur o replică nepotrivită, dar asta sunt eu, ce-i în gușă, și-n căpușă.

Spre surprinderea mea – și poate și a lui – Richie izbucnește în râs.

— Sunt bine, zice el după câteva momente. Totuși, mulțumesc. Au trecut șapte luni deja. Bănuiesc că… hm, cum îi spune Leon? *Mă aclimatizez.* Învăț cum să trăiesc, dar și să rezist în fiecare clipă.

Dau aprobator din cap.

— Ei bine, ăsta nu-i puțin lucru. Cum e acolo? Pe o scală de la știi tu, de la Alcatraz la Hilton?

Richie râde din nou.

— În mod sigur undeva pe interval, mda. Unde exact, depinde, în funcție de felul în care mă simt de la o zi la alta. Dar sunt destul de norocos, în comparație cu o mulțime de oameni, lasă-mă să-ți spun asta. Am propria mea celulă acum, și pot primi vizitatori de două ori pe lună.

Nu pare că ar fi norocos din punctul meu de vedere.

— Nu vreau să te țin la telefon dacă te costă. Ai un mesaj pentru Leon?

E un soi de liniște hârâită la celălalt capăt, doar un ecou al zgomotului de fundal.

— Nu mă întrebi pentru ce sunt închis, Tiffy?

— Nu, zic, luată prin surprindere. Vrei să-mi spui?

— Mda, puțin. Dar în mod normal, oamenii întreabă.

Ridic din umeri.

— Nu sunt în măsură să judec – ești fratele lui

Leon și ai sunat să vorbești cu el. Și oricum, vorbeam despre cât de oribilă e închisoarea, iar asta e adevărat, indiferent de ce ai făcut. Toată lumea știe că detenția nu funcționează. Nu-i așa?

— Așa e – adică, știe toată lumea?

— Oh, sigur.

Altă repriză de tăcere.

— Sunt aici pentru jaf armat. Dar nu am făcut-o.

— Doamne. Îmi pare rău. Atunci e cu adevărat groaznic.

— Cam așa ceva, da, zice Richie. Așteaptă o clipă, apoi întreabă: Mă crezi?

— Nici măcar nu te cunosc. De ce ar conta?

— Nu știu. Doar… contează.

— Ei bine, îmi mai trebuie câteva date ca să pot spune că te cred. Altfel nu ar însemna mare lucru, nu-i așa?

— Atunci ăsta e mesajul meu pentru Leon. Spune-i că mi-ar plăcea să-ți relateze faptele, ca să-mi poți spune dacă mă crezi.

— Stai așa. Mă întind după un teanc de bilețele și un pix. „Bună, Leon”, spun, citind în

timp ce scriu. „Ăsta e un mesaj de la Richie. El zice…”

— „Mi-ar plăcea ca Tiffy să știe ce mi s-a întâmplat. Vreau să mă creadă că nu am făcut-o. Pare a fi o tipă foarte cumsecade și pariez că pe lângă asta e drăguță, poți doar să-i spui, are genul ăla de voce – joasă și sexy, știi…”

Izbucnesc în râs.

— Nu scriu asta!

— Până unde ai ajuns?

— „Sexy”, admit, iar Richie râde.

— În regulă. Poți încheia biletul acum. Dar să nu ștergi ultima parte, dacă nu te superi – o să-l facă pe Leon să zâmbească.

Clatin din cap, dar și zâmbesc.

— Bine. O s-o las. Mi-a părut bine să te cunosc, Richie.

— Și mie pe tine, Tiffy. Ai grijă de fratele meu pentru mine, da?

Tac, surprinsă de cerere. Pentru început, se pare că Richie este cel care are nevoie de grijă; în al doilea rând, chiar nu sunt în măsură să am grijă de nimeni din familia Twomey, ținând cont

de faptul că niciodată nu i-am întâlnit. Dar până deschid gura să răspund, Richie a închis, și tot ce pot să aud este tonul de apel.

Capitolul 16

Leon

Nu mă pot stăpâni să nu râd. E tipic. Richie încearcă să se folosească de farmecul lui pentru a intra în grațiile colegei mele de apartament, până și din închisoare.

Kay se apleacă peste umărul meu să citească biletul.

Kay:

— Richie e încă cel dintotdeauna, din câte văd.

Devin încordat. Ea o simte și se crispează, dar nu dă înapoi, nici nu-și cere scuze.

Eu:

— Încearcă să destindă atmosfera. Să-i facă pe

toți să râdă. E felul lui Richie de a fi.

Kay:

— Ei, și Tiffy e de vânzare?

Eu:

— E om, nu animal, Kay.

Kay:

— Ești atât de *principial* Leon! E o expresie, „de vânzare”. Știi că nu încerc să i-o vând lui Richie pe sărmana fată.

E altceva în neregulă în acea propoziție, dar sunt prea obosit ca să-mi dau seama.

Eu:

— E singură, dar încă îndrăgostită de fostul ei.

Kay, interesată acum:

— Adevărat?

Nu pot înțelege de ce i-ar păsa – de câte ori o menționez pe Tiffy, ea își pierde interesul în discuție sau devine morocănoasă. De fapt, asta e prima dată de luni de zile când suntem în apartamentul meu. Cum are dimineața liberă de la muncă, Kay a venit să mă vadă la masă, înainte să mă culc. Dintr-un motiv sau altul, biletele lipite peste tot par s-o irite.

Eu:

— Fostul pare obișnuit. Mult inferior zidarului transformat…

Kay își dă ochii peste cap.

Kay:

— Vrei să încetezi să vorbești despre nenorocita aia de carte a zidarului?

Nu ar fi atât de critică dacă ar citi-o.

∴

Au mai trecut câteva săptămâni, și este genul de zi însorită care în mod normal se întâmplă numai în străinătate. Anglia nu e obișnuită cu asemenea căldură, în special când vine așa, pe nepusă masă. E numai luna iunie, de-abia dacă a venit vara. Navetiștii se grăbesc pe la colțuri, cu frunțile plecate de parcă ar ploua, cu V-uri desenate de transpirație pe spatele cămășilor lor bleu. Adolescenții își scot tricourile, până când la tot pasul nu mai vezi decât membre și piepturi despuiate și coate neîndemânatice ieșite în afară. De-abia te poți deplasa fără să dai peste o porțiune de piele arsă de soare și/sau căldura neplăcută a corpului emanând de la un bărbat în

costum.

Sunt pe drumul de întoarcere de la Muzeul Imperial al Războiului, unde am fost în Sala de Documentare ca să fac cercetări despre Johnny White. Am în rucsac o listă cu opt nume și adrese. Adresele au fost adunate prin nesfârșita răsfoire a documentelor din Oficiul Arhivelor, contactarea rudelor și căutările online, deci nu sunt tocmai infailibile, dar sunt un punct de pornire – sau, mai degrabă, opt puncte. Domnul Prior mi-a oferit destule informații ca să-mi pot aprofunda investigația. Fă-l pe om să vorbească, și-și va aminti mult mai multe lucruri decât crede el că știe.

Fiecare bărbat de pe listă se numește Johnny White. Habar n-am de unde să încep. Să-l aleg pe preferatul Johnny? Cel mai apropiat Johnny?

Scot telefonul și-i trimit un mesaj lui Tiffy. Am informat-o luna trecută despre căutarea lui Johnny White pentru domnul Prior. Asta a fost după o scrisoare foarte lungă de la ea despre urcușurile și coborâșurile muncii la cartea despre croșetat; eram evident într-o stare de spirit

favorabilă confidențelor. E neobișnuit. De parcă destăinuirile exagerate și compulsive a lui Tiffy ar fi contagioase. De atunci, mă simt ușor rușinat când ajung la spital și-mi amintesc de ceea ce-am ajuns să dezvălui în biletul scris în acea seară înainte să ies pe ușă.

Bună. Am opt Johnny pe listă. Cum aleg de unde să încep? Leon

Răspunsul vine peste vreo cinci minute. Tiffy lucrează fără oprire la cartea autoarei nebune după croșetat, și se pare că puterea ei de concentrare e scăzută. Nu sunt surprins. Croșetatul e bizar și plictisitor. Am încercat să mă uit prin manuscris când ea l-a lăsat pe măsuța de cafea, să verific dacă nu era similar cu cartea zidarului, dar nu. E doar o carte cu instrucțiuni detaliate pentru croșetat, cu rezultate finale ce par foarte dificil de obținut.

Asta e ușor. În oceanul Pacific / s-a născut un pește mic. Și pe coada lui scria / ieși afară

dimineața… xx

Peste două secunde:

Ieși afară dumneata. Autocorect. Nu cred că ar face o mare diferență dimineața xx

Neobișnuită femeie. Totuși, conștiincios, mă opresc sub un petic de umbră în stația de autobuz ca să scot lista cu nume și să spun numărătoarea. Mă opresc la Johnny White (evident). Este cel care locuiește lângă Birmingham.

Bună alegere. Pot să trec pe la el când îl vizitez pe Richie data viitoare – închisoarea e aproape de Birmingham. Mulțumesc. Leon.

Câteva minute de tăcere. Merg prin Londra aglomerată și transpirată, ce se încălzește în caniculă, cu ochelarii de soare întorși spre cer. Sunt epuizat. Trebuia să fiu în pat cu ore în urmă. Dar petrec efectiv atât de puțin timp afară ziua, la aer, și mi-e dor să simt soarele pe piele.

Reflectez alene că aș putea avea deficiență de Vitamina D, apoi gândurile mi se mută și mă întreb cât timp de plimbare i s-a acordat lui Richie săptămâna asta. Conform reglementărilor, ar trebui să stea afară treizeci de minute pe zi. Asta se întâmplă rareori. Gardienii sunt puțini la număr; timpul petrecut de deținuți la aer e chiar mai scurt decât de obicei.

Apropo, ai primit biletul meu despre Richie? Și faptul că trebuie să-mi povestești ce i s-a întâmplat? Nu vreau să insist, dar a fost acum mai mult de o lună. Vreau doar să știi că mi-ar plăcea s-o aud, dacă vrei să mi-o spui. xx

Mă uit fix la mesajul ei. Soarele îmi albește ecranul, până când cuvintele sunt aproape invizibile. Îi fac umbră cu o mână și-l recitesc. E ciudat că mi l-a trimis tocmai acum, când mă gândeam la Richie.

Nu eram sigur ce să înțeleg din biletul lui Richie. De îndată ce am aflat că au vorbit, m-am trezit întrebându-mă dacă Tiffy îl consideră

nevinovat, chiar dacă nu-l cunoaște și nu știe nimic despre caz. Ridicol. Chiar dacă ar ști totul, nu ar trebui să conteze părerea ei. Ei doi nici măcar nu se știu. Dar e întotdeauna așa – o sâcâială constantă, pe care o simți cu toată lumea, indiferent cine e persoana. Porți o conversație perfect normală, și în clipa următoare gândești: „Ai crede că fratele meu e nevinovat?”

Totuși, nu e o întrebare pe care s-o poți pune. E o sursă perfectă de stinghereală, după cum poate să ateste Kay.

Răspund prin bilet când ajung acasă. Nu-i trimit SMS-uri lui Tiffy prea des; pare puțin ciudat. Ca trimisul e-mailurilor către mama. Biletele sunt principalul mijloc prin care… vorbim.

Pe dulap (ultima dâră de bilete se oprește aici):

O să-l rog pe Richie să-ți scrie, dacă e în regulă. El îți poate explica cel mai bine.

De asemenea, o idee: ar putea autoarea cărții

de croșetat să vină la St. Mark (unde lucrez) la un moment dat? Căutăm să le oferim mai mult divertisment pacienților. Am impresia că croșetatul deși plictisitor; îi poate interesa pe pacienții bătrâni și bolnavi. x

Hei, Leon,

Desigur. Oricând e Richie pregătit.

Și da! Te rog! Relațiile cu publicul întotdeauna caută oportunități ca aceasta. În plus, v-ați sincronizat perfect, deoarece Katherin tocmai a devenit VEDETĂ. Vezi tweetul ăsta pe care l-a postat.

Printată, o captură de ecran de pe Twitter, lipită sub bilet:

Katherin Rosen @KnittingKatherin

Unul dintre fularele fantastice pe care le puteți face din următoarea mea carte, Croșetează-ți calea. Faceți-vă timp pentru meditație și creați ceva frumos!

117 comentarii, 8k retweeturi, 23k like-uri

Un nou bilet sub acesta:

Da. OPT MII DE RETWEETURI. (Pentru unul dintre fularele domnului Prior; de asemenea, nu uita să-i spui!)

Următorul bilet:

Bănuiesc că nu știi prea multe despre Twitter; întrucât laptopul tău nu a fost mutat de câteva luni cu atât mai puțin să fie încărcat, dar asta înseamnă o mulțime de retweeturi, Leon. O MULȚIME. Și totul s-a întâmplat datorită acestei minunate tipe de pe YouTube pe nume Tasha Chai-Latte, care face filmulețe despre lucrul manual Ea a postat un retweet și a spus asta:

Printată o captură de ecran de pe Twitter (acum atât de jos pe ușa dulapului, încât trebuie să mă ghemuiesc ca s-o pot citi):

Tasha Chai-Latte @ChaiLatteDIY

Croșetatul e absolut/total noul colorat! Atât de multă admirație pentru @KnittingKatherin și modelele ei minunate. #fiiconștient #croșetează

69 comentarii, 32k retweeturi, 67k like-uri

Alte două bilete dedesubt:

*Ea are cincisprezece milioane de urmăritori. Echipele de la marketing și de la promovare sunt în al nouălea cer de fericire. Din păc*ate, *asta înseamnă că a trebuit să-i explic lui Katherin ce-i cu YouTube-ul iar ea se descurcă și mai greu decât tine cu tehnologia (are un Nokia din ăla vechi, așa cum numai traficanții de droguri mai folosesc), plus că detestabilul Martin de la relațiile cu publicul transmite acum „tweeturi live" de la toate evenimentele lui Katherin. Oricum, e palpitant! Katherin, minunata mea excentrică, ar putea chiar să aibă șanse mari la lista de bestselleruri! Nu lista propriu-zisă cu bestselleruri, evident, ci una dintre cele de nișă de pe Amazon. Ca de exemplu, știi, numărul unu în artizanat și origami, sau ceva de genul ăsta.*

xx

O să aștept până după ce mă voi fi odihnit ca să pot formula un răspuns la asta.

IULIE

Capitolul 17

Tiffy

E încă lumină când ajung acasă. Îmi place vara. Pantofii sport ai lui Leon lipsesc, deci presupun că a mers pe jos la muncă azi – sunt atât de geloasă că poate face asta. Metroul e și mai dezgustător când e cald.

Verific apartamentul în căutare de noi bilete. Nu sunt întotdeauna ușor de observat zilele astea – de obicei, sunt bilete pe aproape orice obiect din casă, cu excepția cazului în care unul din noi a apucat să facă curățenie.

Îl observ pe blatul de bucătărie în cele din urmă: un plic, cu numele lui Richie și numărul deținutului pe o parte și adresa noastră pe cealaltă. Alături e un bilet scurt cu scrisul lui Leon.

Scrisoarea de la Richie e aici.

Iar apoi, în interior:

Dragă Tiffy,

Era o noapte întunecată și furtunoasă…

În regulă, bine, nu, nu era. Era o noapte întunecată și urâtă în Clubul de Noapte a lui Daffie din Clapham. Eram deja băut când am ajuns acolo – veneam de la petrecerea de casă nouă a unui prieten.

Am dansat cu câteva fete în acea noapte. Vei înțelege mai târziu de ce îți spun asta. Era o mulțime amestecată, o grămadă de tineri de-abia ieșiți din universitate, o sumedenie de ciudați care-și petrec timpul pe marginile ringului de dans așteptând ca fetele să ajungă prea băute, moment în care trec la acțiune. Dar chiar în spate, la o masă, erau câțiva tipi care arătau de parcă erau din alt film.

E greu de explicat. Arătau de parcă ar fi fost acolo din alt motiv decât toți ceilalți. Nu voiau să agațe, nu voiau să se îmbete, nu voiau să

danseze.

Acum știu că voiau să pună ceva la cale. Sunt cunoscuți sub numele de Bloods, se pare. Eu am aflat asta de-abia mult mai târziu, când eram la pușcărie și le spuneam tipilor povestea mea, deci bănuiesc că nici tu nu ai auzit vreodată de ei. Dacă ești o persoană din clasa de mijloc, care se întâmplă să locuiască în Londra și-și vede de treabă, ducându-se la muncă și tot restul, probabil că nu vei afla niciodată de existența acestor bande.

Dar ei sunt importanți. Cred că până și atunci puteam să spun asta, uitându-mă la ei. Pe de altă parte, eram și foarte beat.

Unul dintre tipi a venit la bar cu iubita lui. Erau doar două femei în grup, iar aceasta părea extrem de plictisită. În momentul în care privirile ni s-au încrucișat însă, a părut brusc interesată.

M-am uitat în spate. Dacă era plictisită de iubitul ei, asta era problema lui, nu a mea. Nu aveam de gând să ratez șansa de a-i face ochi dulci unei femei frumoase, doar pentru că tipul care stătea lângă ea arăta mai solid decât un tip

obișnuit din Daffie's.

El m-a găsit mai târziu, în baie. M-a împins la perete.

— Ține-ți mâinile acasă, mă auzi?

Știi cum merge treaba. El îmi țipa chiar în față, în timp ce o venă îi pulsa pe frunte.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, i-am zis, cum nu se poate mai calm.

El a continuat să țipe. M-a împins puțin. Am stat ferm, dar nu l-am împins, nici nu l-am lovit. Mi-a spus că m-a văzut dansând cu ea, ceea ce nu era adevărat. Știu că ea nu era una dintre fetele cu care dansasem mai devreme în acea seară, mi-aș fi amintit-o.

Totuși, m-am enervat, iar când tipa a venit mai târziu, chiar înainte să se închidă clubul, eram probabil mai dispus să vorbesc cu ea decât aș fi fost în mod normal, doar ca să-l enervez.

Am flirtat. I-am oferit ceva de băut. În spatele sălii, tipii din Bloods discutau chestii și nu păreau să observe. Am sărutat-o. Ea m-a sărutat ca răspuns. Îmi amintesc că eram atât de beat, încât amețeam când îmi închideam ochii, deci

am sărutat-o cu ochii deschiși.

Și asta a fost tot. Apoi, ea a dispărut undeva în interiorul clubului – totul e în ceață, eram beat criță. Nu aș putea să-ți spun exact când a plecat, sau am plecat eu, sau așa ceva.

Începând cu acea clipă, nu pot dovedi tot ce s-a întâmplat. Dacă aș putea, evident că nu ți-aș scrie asta de aici, m-aș relaxa pe renumitul tău fotoliu, cu o cană din cafeaua lăptoasă a lui Leon, iar asta ar fi probabil doar o anecdotă amuzantă pe care aș spune-o la cârciumă.

Dar, în fine. Uite ce cred eu că s-a întâmplat.

Ei ne-au urmărit pe mine și pe tovarășii mei când am plecat. Ceilalți aveau autobuze de noapte, dar eu nu locuiam departe, așa că am luat-o pe jos. Am mers la magazinul de băuturi alcoolice de pe Clapham Road care e deschis toată noaptea și am cumpărat țigări și un bax de bere. Nici măcar nu le voiam – nu aveam nevoie de ele, cu certitudine. Era aproape patru dimineața, și probabil nici măcar nu mai mergeam drept. Dar am intrat, am plătit în bani lichizi, apoi m-am îndreptat spre casă. Nici

măcar nu i-am văzut, dar nu puteau fi prea departe când am ieșit de acolo, pentru că, potrivit camerei de supraveghere din magazin, eu chipurile „m-am întors” peste două minute, cu gluga ridicată și cu o cagulă pe cap.

Când te uiți la înregistrare, tipul îmi seamănă puțin. Dar cum am subliniat în instanță – oricine ar fi, s-a descurcat mai bine cu mersul drept decât aș fi putut eu. Eram prea beat ca să fiu capabil să evit coșurile cu produse la reducere și să scot un cuțit din buzunarul din spatele jeanșilor, toate în același timp.

N-am avut nici cea mai vagă idee că acestea s-au întâmplat până când, două zile mai târziu, am fost arestat la muncă.

A obligat-o pe fata de la casă să deschidă seiful. În el erau patru mii cinci sute de lire. Tipul a fost inteligent sau poate doar experimentat – nu a vorbit mai mult decât trebuia, iar când ea a depus mărturie, de-abia dacă avea ce să povestească. Evident, altceva decât cuțitul îndreptat spre fața ei.

Eu eram pe camerele de supraveghere. Eu

aveam antecedente penale. Așa că m-au arestat.

Odată ce am fost pus sub acuzare, nu mi-au acordat dreptul la cauțiune. Avocatul meu mi-a acceptat cazul din interes și pentru că era încrezător în singurul martor, fata de la tejghea, dar cei din Bloods au ajuns și la ea în cele din urmă. Ne așteptam să se ridice acolo și să spună că tipul care a intrat a doua oară nu arăta deloc ca mine. Că ea mă mai văzuse în magazin și că am fost foarte amabil și nu am încercat să fur nimic.

Dar ea a arătat spre mine de la capătul celălalt al sălii de judecată. A spus că sigur am fost eu. Era cel mai cumplit coșmar, nici măcar nu-ți-l pot descrie. Puteam doar să privesc lucrurile desfășurându-se și să observ cum se schimbau fețele juraților, însă nu puteam face nimic. Am încercat să mă ridic și să vorbesc, dar judecătorul a strigat la mine că n-aveam permisiunea să iau cuvântul decât atunci când îmi venea rândul. Cu toate astea, rândul meu nu părea să vină niciodată. Până când au ajuns să mă interogheze, părerile tuturor erau deja

formate.

Sal mi-a pus niște porcării de întrebări stupide și nu am avut șansa să spun nimic bun, nu mă puteam concentra, chiar nu crezusem că avea să se ajungă acolo. Acuzarea a mizat pe cazierul meu pătat din tinerețe – intrasem în câteva încăierări când aveam nouăsprezece ani, când eram într-o stare jalnică (asta e o altă poveste, și îți jur că nu e atât de rău pe cât pare). Procurorii au pretins că sunt violent. L-au scos de la naftalină până și pe un tip cu care lucrasem într-o cafenea și care mă ura cu adevărat – ne-am certat de la o fată pe care el o plăcuse în facultate, pe care am ajuns s-o însoțesc la bal sau o altă prostie de genul ăsta. Într-un fel, era uimitor să-i vezi cum le scorneau. Pot să înțeleg de ce juriul m-a crezut vinovat. Procurorii ăia se pricepeau al dracului de bine să-și țeasă povestea.

M-au condamnat la opt ani pentru jaf armat.

Deci, uite-mă aici. Nici măcar nu-ți pot spune. De fiecare dată când îmi scriu povestea sau i-o spun cuiva, devine și mai incredibilă, dacă asta

are vreun sens. Tot ce fac este să devin și mai furios.

Nu a fost un caz complicat. Toți am crezut că Sal o va rezolva la recurs. (Sal e avocatul, că tot veni vorba.) Dar el încă nu a obținut afurisitul de recurs. M-au condamnat în noiembrie anul trecut, și nici măcar nu se prevede un recurs. Știu că Leon se străduiește din răsputeri și-l iubesc pentru asta, dar realitatea e că în afară de el și probabil de mama, nimănui nu-i pasă, nimeni nu face nimic ca să mă scoată de aici.

Voi fi sincer cu tine, Tiffy, tremur acum. Vreau să țip. Aceste momente sunt cele mai grele – nu ai unde să te duci. Flotările sunt de ajutor, însă uneori simt nevoia să alerg, iar atunci când sunt trei pași între patul meu și toaletă, nu pot spune că am prea mult spațiu pentru asta.

În fine. E o scrisoare foarte lungă și știu că mi-a luat o vreme s-o scriu – tu poate că ai uitat până acum de întreaga conversație pe care am purtat-o. Nu trebuie să-mi răspunzi, dar dacă vrei, Leon ar putea să trimită răspunsul cu următoarea sa scrisoare – dacă îmi vei scrie,

trimite-mi, de asemenea, timbre și plicuri.

Sper că mă crezi, chiar mai mult decât o fac de obicei. Poate pentru că ești importantă pentru fratele meu, iar fratele meu e poate singura persoană cu adevărat importantă pentru mine.

Toate cele bune,
Richie xx

În dimineața următoare recitesc scrisoarea în pat, cu plapuma trasă în jurul meu ca într-un cuib. Stomacul mi-e complet amorțit, iar pielea mea s-a înfiorat toată. Vreau să plâng pentru acest bărbat. Nu știu de ce mă impresionează atât de mult, dar orice ar fi, scrisoarea lui m-a trezit la cinci și jumătate, sâmbătă dimineața. Atât îmi este de greu s-o suport. E atât de *nedrept.*

Mă întind după telefon, înainte să mă gândesc cu adevărat la ceea ce fac.

— Gerty, îți cunoști meseria?

— Sunt familiarizată cu ea, da. În principal, acesta fiind motivul pentru care mă trezesc la ora șase în aproape fiecare dimineață, exceptând diminețile de sâmbătă.

Mă uit la ceas. Șase dimineața.

— Iartă-mă. Dar – din nou, ce fel de drept practici?

— Drept penal, Tiffy. Practic dreptul penal.

— Corect, corect. Ce înseamnă asta totuși?

— Îți voi acorda prezumția de nevinovăție și voi presupune că asta e urgent, zice Gerty scrâșnind audibil din dinți. Mă ocup de infracțiuni împotriva oamenilor și a proprietății lor.

— Cum e jaful armat?

— Da. Ăsta e un exemplu bun, bravo.

— Mă urăști, nu-i așa? Sunt în capul listei celor pe care-i urăști acum.

— E singura zi în care lenevesc și tu ai distrus-o, deci da, ai urcat dincolo de Donald Trump și acel șofer de la Uber care fredonează tot drumul.

Drace. Lucrurile nu merg bine.

— Știi cazurile speciale pe care le iei *pro bono* sau pentru bani mai puțini, sau oricum s-ar numi?

Gerty ezită.

— Unde vrei să ajungi, Tiffy?

— Doar ascultă-mă. Dacă îți dau scrisoarea unui tip condamnat pentru jaf armat, o să-i arunci măcar o privire? Nu trebuie să faci nimic. Nu trebuie să-i preiei cazul său, în fine, evident că știu că ai o grămadă de cazuri mai importante. Dar vrei s-o citești măcar și poate să scrii o listă de întrebări?

— De unde ai scrisoarea asta?

— E o poveste lungă, nu contează. Doar să știi că nu te-aș ruga dacă n-ar fi important.

E o tăcere lungă, somnoroasă la celălalt capăt.

— Sigur că o s-o citesc. Vino la prânz și adu scrisoarea.

— Te iubesc.

— Te urăsc.

— Știu. Totuși, o să-ți aduc o cafea cu lapte de la Moll’s. Donald Trump nu ți-ar aduce niciodată o cafea cu lapte de la Moll’s.

— În regulă. O să iau decizia legată de poziționarea ta pe lista celor pe care-i urăsc atunci când o să văd cât de fierbinte e cafeaua. Să nu mă suni din nou până la zece, mă

avertizează ea înainte de a închide.

∴

Apartamentul lui Gerty și al lui Mo a fost complet transformat în ceva specific lui Gerty. Aproape că nu poți să-ți dai seama că Mo locuiește aici. În ultimul său apartament, camera lui era o dezordine formată din haine spălate și nespălate (niciun sistem) și documente care probabil erau confidențiale, dar aici, fiecare obiect are un rost. Apartamentul e minuscul, însă lucrul acesta este acum aproape insesizabil – cumva, Gerty a deviat atenția de la tavanele joase către ferestrele imense, care umplu bucătăria-sufragerie cu lumina plăcută a soarelui de vară. Și este atât de *curat.* Simt un nou respect pentru Gerty și pentru ceea ce poate să obțină prin voință pură sau posibil prin intimidare.

Îi întind cafeaua. Ea soarbe o gură, apoi încuviințează din cap. Îmi ridic pumnul în aer într-o mișcare de triumf, oficial devenind o ființă umană mai puțin odioasă decât bărbatul care vrea să construiască un zid între Mexic și Statele

Unite.

— Scrisoarea, zice ea, întinzându-mi mâna liberă.

Gerty trece direct la subiect. Răscolesc prin poșetă și i-o întind, iar ea se apucă imediat s-o citească, luându-și ochelarii de pe măsuța aflată lângă ușa de la intrare, unde, incredibil, nu pare să uite să-i pună niciodată.

Mă fâțâi. Măsor camera cu pasul. Deranjez ordinea grămezii de cărți de la capătul mesei, doar pentru plăcerea de a o face.

— Pleacă, mârâie ea, fără ca măcar să ridice vocea. Îmi distragi atenția. Mo e la cafeneaua de la colț, aia unde se face cafea proastă. O să-ți țină de urât.

— În regulă. Bine. Deci… o citești totuși? Ce crezi?

Ea nu răspunde. Îmi dau ochii peste cap, apoi o rup la fugă, în caz că a observat.

Nici măcar nu am ajuns până la cafenea când îmi sună telefonul. E Gerty.

— Ai putea la fel de bine să te întorci.

— Oh?

— O să-mi ia patruzeci și opt de ore să obțin stenograma procesului, chiar și cu serviciul expres. Nu-ți pot spune nimic util până n-o citesc.

Zâmbesc.

— Soliciți stenograma procesului?

— Bărbații deseori spun povești foarte convingătoare despre inocența lor, Tiffy, și ți-aș recomanda să nu crezi rezumatele pe care le fac proceselor în care sunt implicați. Evident, sunt extrem de subiectivi și, de asemenea, nu stăpânesc prea bine chițibușurile juridice.

Încă zâmbesc.

— Totuși, soliciți stenograma procesului.

— Nu oferi nimănui speranțe goale, îmi spune Gerty pe un ton sever. Vorbesc serios, Tiffy. Doar o să le citesc. Nu-i spune nimic tipului ăstuia, te rog. Ar fi o cruzime să-i dăm speranțe deșarte.

— Știu, zic, simțind cum îmi dispare zâmbetul. N-o s-o fac. Și mulțumesc.

— Cu plăcere. Cafeaua a fost excelentă. Acum hai încoace – dacă trebuie să mă trezesc atât de

devreme sâmbăta, mi-ar plăcea cel puțin să mă distrez.

Capitolul 18

Leon

În drum spre primul Johnny White. E foarte devreme – o călătorie de patru ore până acolo, apoi iau trei autobuze să ajung de la casa primului Johnny White la închisoarea Groundsworth, unde am vizita lui Richie programată la ora trei. Picioarele înțepenite de la scaunele cu spațiu limitat; spatele transpirat de la vagonul fără aer condiționat. În timp ce-mi răsucesc și mai mult mânecile, descopăr un bilet vechi de-a lui Tiffy prins de manșetă. Ceva de luna trecută, despre ce face vecinul ciudat din apartamentul cinci la șapte dimineața. Hmm. Jenant. Trebuie să-mi verific hainele dacă nu au bilete prinse de ele, înainte să ies din apartament.

Greeton, unde se află casa lui Johnny White, e un orășel surprinzător de drăguț, întins peste câmpiile de un verde mat din Midlands. Merg din stația de autobuz către adresa lui JW. I-am trimis câteva e-mailuri, dar nu sunt sigur la ce să mă aștept în persoană.

Când ajung, un Johnny White foarte mare și intimidant se răstește la mine să intru; mă trezesc supunându-mă fără comentarii și urmându-l către camera de zi puțin mobilată. Singurul element distinctiv e pianul din colț. Nu este acoperit și arată îngrijit.

Eu:

— Cântați?

Primul JW:

— Am fost pianist la vremea mea. Nu mai cânt prea mult acum, dar îl păstrez aici pe bătrânelul ăsta. Nu mă simt acasă fără el.

Sunt încântat. E perfect. Pianist! Cea mai grozavă meserie din lume! Și nicio fotografie a soției sau a copiilor – excelent.

Primul JW îmi oferă ceai într-o cană grosolană și ciobită. Băutura tare îmi amintește de ceaiul

mamei. Urmează un moment ciudat de dor de casă – trebuie s-o vizitez mai des.

Primul JW și cu mine ne așezăm pe canapea și pe fotoliu, unul în fața celuilalt. Dintr-odată îmi dau seama că subiectul nu e ușor de abordat. „Ați avut o aventură cu un bărbat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?” E poate ceva ce tipul ăsta nu vrea să discute cu un străin din Londra.

Primul JW:

— Deci, ce anume căutai?

Eu:

— Mă întrebam. Mm.

Îmi dreg glasul.

Eu:

— Ați fost înrolat în armată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nu-i așa?

Primul JW:

— Timp de doi ani, cu o scurtă pauză ca să-mi extragă un glonț din abdomen.

Mă trezesc uitându-mă fix la abdomenul lui. Primul JW îmi zâmbește surprinzător de dinamic.

Primul JW:

— Te gândești că trebuie să fi fost greu să-l găsească, nu-i așa?

Eu:

— Nu! Mă gândeam că sunt o mulțime de organe vitale în zona abdomenului.

Primul JW, chicotind:

— Ticăloșii de nemți le-au ratat pe alea, spre norocul meu. În fine, eu eram mai îngrijorat de mâinile mele decât de burtă. Poți să cânți la pian fără splină, dar nu poți cânta la pian dacă ți-ai pierdut degetele din cauza gerului.

Îl privesc pe primul JW cu venerație și groază. El chicotește din nou.

Primul JW:

— Ah, nu vrei să-mi asculți poveștile despre ororile războiului. Spuneai că ești în căutarea istoricului familiei tale?

Eu:

— Nu e vorba de mine, ci de un prieten. Robert Prior. A fost în același regiment ca dumneavoastră, deși nu sunt sigur că exact în același timp. Vă aduceți cumva aminte de el?

Primul JW cade pe gânduri. Își încrețește nasul. Își înclină capul.

Primul JW:

— Nu. Nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău.

Eh, n-aveam eu norocul s-o nimeresc din prima. Cu toate acestea, unul eliminat, șapte rămași pe listă.

Eu:

— Mulțumesc, domnule White. Nu vă voi mai răpi din timp. Doar o singură întrebare – ați fost vreodată căsătorit?

Primul JW, cu vocea mai aspră ca oricând:

— Nu. Sally a mea a murit într-un raid aerian în patruzeci și unu, și asta a fost tot pentru mine. Niciodată n-am mai găsit vreo femeie ca Sally a mea.

Aproape că-mi dau lacrimile la auzul acestor cuvinte. Richie ar râde de mine – el întotdeauna m-a numit romantic incurabil, uneori folosind niște cuvinte mai puțin politicoase.

Kay, la telefon:

— Sincer, Leon. Cred că dacă ar fi după tine, toți prietenii tăi ar fi în vârstă de peste optzeci de

ani.

Eu:

— E un tip interesant, atâta tot. Mi-a plăcut să discut cu el. Și încă pianist! Cea mai grozavă meserie din lume, nu?

Tăcere amuzată din partea lui Kay.

Eu:

— Mai am șapte de verificat.

Kay:

— Șapte ce?

Eu:

— Șapte Johnny White.

Kay:

— Oh, da.

Tace. Peste câteva clipe reia:

Kay:

— O să-ți petreci toate weekendurile hoinărind prin țară în încercarea de a-l găsi pe iubitul unui bătrân?

De data asta tac eu. Într-un fel ăsta e planul, da. Când altfel îl voi găsi pe Johnny al domnului Prior? Nu pot s-o fac în timpul săptămânii de muncă.

Eu, prudent:

— … Nu?

Kay:

— Bun. Deja te văd destul de rar, cu toate vizitele și gărzile tale. Vezi asta, nu-i așa?

Eu:

— Da. Scuze. Eu sunt…

Kay:

— Da, da. Știu, îți pasă de slujba ta, Richie are nevoie de tine. Știu toate astea. Nu încerc să fiu dificilă, Leon. Doar simt că… ar trebui să te deranjeze mai mult. La fel de mult pe cât mă deranjează pe mine. Că nu ne vedem.

Eu:

— Mă deranjează! Dar te-am văzut azi-dimineață?

Kay:

— Aproximativ jumătate de oră, pentru un mic dejun foarte grăbit.

Simt cum mă enervez. Am renunțat la jumătate de oră din cele trei ore de somn ca să iau micul dejun cu Kay. Inspir adânc. Observ pe unde suntem pe geam.

Eu:

— Trebuie să închid. Am ajuns la închisoare.

Kay:

— În regulă. Vorbim mai târziu. Îmi trimiți mesaj cu trenul pe care-l iei?

Nu-mi place asta – verificatul, mesajele despre trenuri, știutul unde va fi celălalt întotdeauna. Dar… exagerez, o știu. Nu pot obiecta. Kay deja crede că am o fobie legată de angajamente. E termenul ei preferat pe moment.

Eu:

— Sigur.

Dar nu o fac, în cele din urmă. Intenționez s-o fac, dar n-o fac. E cea mai rea ceartă pe care am avut-o de multă vreme.

Capitolul 19

Tiffy

— E localul perfect pentru tine, Katherin, se

extaziază Martin, împrăștiind fotografiile pe masă.

Zâmbesc încurajator. Deși inițial am crezut că întreaga chestie cu localul enorm e ridicolă, încep să mă răzgândesc. Douăzeci de videoclipuri YouTube au fost făcute de diferite celebrități de pe internet purtând cu mândrie ținute pe care chipurile și le-au croșetat ele însele, urmând instrucțiunile lui Katherin. După o ședință tensionată cu directorul general, în care șeful departamentului de promovare a făcut o treabă destul de convingătoare din a pretinde că știe despre ce este cartea, nemaivorbind de alocarea unui buget de promovare, sediul editurii Butterfingers vuiește de entuziasm. Toți par să fi uitat că săptămâna trecută nu dădeau doi bani pe croșetat; ieri l-am auzit pe directorul de vânzări declarând că întotdeauna bănuise că această carte va avea un mare succes.

Katherin e nedumerită de toate astea, în special de chestia cu Tasha Chai-Latte. La început a reacționat așa cum face toată lumea când vede o persoană oarecare făcând o mulțime

de bani pe YouTube („Aș putea face și eu asta!” anunță ea. I-am spus să înceapă prin a investi într-un telefon inteligent. Pași mărunți.) Acum e doar enervată pe Martin că a preluat controlul contului ei de Twitter („Nu se poate avea încredere în ea din acest punct de vedere! Trebuie *să păstrăm controlul*!” striga Martin la Ruby azi-dimineață).

— Cum *este* o lansare de carte adecvată? întreabă Katherin. Adică, în mod normal eu doar mă învârt fără scop, bând vin și discutând cu orice doamnă în vârstă care se deranjează să apară. Dar cum o faci când acolo sunt toți acești oameni? spune ea gesticulând către fotografia unui salon gigantic din Islington.

— Ah, Katherin, mă bucur că ai întrebat, zice Martin. Tiffy și cu mine o să te luăm cu noi la o mare lansare pe care o avem peste două săptămâni. Doar ca să vezi cum se fac chestiile astea.

— Sunt și băuturi gratis? se interesează Katherin, brusc înviorată.

— Oh, absolut, o mulțime, zice Martin, după

ce mie mi-a spus mai devreme că nu vor fi deloc.

Arunc o privire la ceas, în timp ce Martin se reîntoarce la sarcina de a o convinge pe Katherin în legătură cu localul enorm. Katherin este foarte îngrijorată că oamenii din spate nu vor putea să vadă. Eu, pe de altă parte, sunt foarte îngrijorată că nu vom ajunge la spitalul lui Leon la timp.

Este seara vizitei noastre. Leon va fi acolo, ceea ce înseamnă că în această seară, după cinci luni și jumătate de locuit împreună, ne vom întâlni în sfârșit.

Sunt ciudat de emoționată. Mi-am schimbat hainele de trei ori în dimineața aceasta, ceea ce e neobișnuit – în mod normal, nu-mi pot imagina ziua arătând altcumva, odată ce sunt îmbrăcată într-o ținută. Acum nu sunt sigură că am nimerit-o. Am atenuat rochia bufantă galben-lămâie cu o jachetă de jeans, cu colanți și cu botinele mele pictate, dar tot sunt îmbrăcată în ceva ce o fată de șaisprezece ani ar purta la balul de absolvire. În general, tulul e un indiciu că te-ai străduit prea mult.

— Nu crezi că ar trebui să ne îndreptăm într-

acolo acum? zic, întrerupându-l pe Martin la jumătatea aiurelilor.

Vreau să ajung la spital la timp pentru a-l găsi pe Leon și a-i mulțumi înainte să începem. Aș prefera ca el să nu intre în sală în stilul lui Justin, chiar în timp ce Katherin mă înțeapă cu ace.

Martin se încruntă la mine, întorcându-și capul astfel încât Katherin să nu observe cât de răutăcioasă e privirea pe care mi-o aruncă. Ea, desigur, o observă oricum și chicotește înveselită cu nasul în ceașca de cafea. Când m-a văzut azi s-a posomorât, pentru că (în mod clar) i-am ignorat din nou instrucțiunile de a purta o „vestimentație neutră”. Scuza mea că bejul mă stoarce de viață nu a ținut. „Toți trebuie să facem sacrificii pentru artă, Tiffy!” a zis ea, agitându-și degetul către mine. Am precizat că asta nu este, de fapt, arta mea, ci a ei, dar ea a părut atât de ofensată, încât am renunțat și i-am spus că voi face un compromis dezbrăcând jupa bufantă.

E bine de știut că aversiunea noastră reciprocă pentru Martin ne-a unit din nou.

⁘

Nu sunt sigură de ce cred că știu cum va arăta spitalul pentru muribunzi – nu am fost în unul până acum. În tot cazul, majoritatea criteriilor sunt îndeplinite: linoleum pe hol, echipament medical din care țâșnesc fire și tuburi, artă de proastă calitate în rame strâmbe pe pereți. Dar e o atmosferă mai prietenoasă decât mă așteptam. Toată lumea pare să se cunoască: doctorii fac comentarii cinice când se intersectează pe coridor, pacienții chicotesc gâfâind cu colegii lor de salon, iar la un moment dat aud o asistentă certându-se destul de vehement cu un bătrân din Yorkshire pe tema aromei pe care ar trebui s-o aibă budinca de orez de la cină din seara aceasta.

Recepționera ne conduce prin labirintul deconcertant de coridoare către un soi de cameră de zi. E o masă șubredă, de plastic, unde trebuie să ne organizăm, plus o mulțime de scaune incomode și un televizor, precum cel din casa părinților mei – e masiv și enorm la spate, de parcă acolo ar ascunde toate canalele suplimentare de cumpărături.

Lăsăm jos sacoșele cu sculuri de lână și

croșete. Câțiva dintre pacienții cu mobilitate crescută se adună în cameră. Evident că vestea despre spectacolul nostru de croșetat s-a răspândit, probabil, prin intermediul asistentelor și al doctorilor, care par să alerge în direcții complet aleatorii tot timpul, ca niște bile. Mai sunt însă cincisprezece minute până începem – destul timp cât să-l găsesc pe Leon și să-l salut.

— Nu vă supărați, îi zic asistentei al cărei traseu aleatoriu s-a intersectat pentru o clipă scurtă cu camera de zi, mai e Leon aici?

— Leon? întreabă ea, uitându-se la mine absentă. Mda. E aici. Aveți nevoie de el?

— Oh, nu, nu vă faceți griji. Nu e o problemă de natură medicală. Doar voiam să-l salut și să-i mulțumesc că ne-a lăsat să facem asta.

Îmi flutur brațul în direcția lui Martin și a lui Katherin, care descurcă lâna cu diferite grade de entuziasm.

Înviorată, asistenta se concentrează asupra mea cum se cuvine.

— Sunteți Tiffy?

— Mm. Da?

— Oh! Bună. Wow, bună ziua. Dacă vreți să-l vedeți, el e în secția Dorsal, cred – urmați semnele.

— Mulțumesc mult, zic, în timp ce ea se îndepărtează în grabă.

Secția Dorsal. Bine. Verific semnele prinse de perete: la stânga, după câte se pare. Apoi la dreapta. Apoi la stânga, stânga, dreapta, stânga, dreapta, dreapta – drace. Labirintul ăsta n-are capăt.

Zăresc un tip în uniformă de spital care se deplasează cu pași repezi și mă reped la el:

— Nu vă supărați, sunt pe drumul bun către secția Dorsal?

— Sigur că da, îmi răspunde, fără să încetinească.

Nu sunt sigură cât de atent a fost la întrebarea mea. Bănuiesc că dacă lucrezi aici, ești sătul de vizitatorii care cer indicații. Mă uit fix la următorul panou: Secția Dorsal a dispărut cu totul.

Tipul în uniformă apare lângă mine, acum venind din partea cealaltă. Tresar.

— Îmi cer scuze, sunteți Tiffy, nu-i așa?

— Ba da. Bună ziua.

— Cu adevărat! Drace. Mă măsoară cu privirea destul de ostentativ, apoi, dându-și seama, face o grimasă. Doamne, iertare, doar că nici unuia dintre noi nu ne-a venit să credem. Leon e în secția Kelp – luați următoarea la dreapta.

— Ce să credeți? strig după el, dar a plecat deja, lăsând un set de uși duble să se legene în urma lui.

Asta e… ciudat.

În timp ce mă întorc, observ un asistent cu pielea de un arămiu deschis și părul negru, a cărui uniformă bleumarin pare zdrențăroasă chiar și de aici – am observat cât de purtată e uniforma lui Leon când se usca pe suportul de rufe. Ne privim în ochi pentru o fracțiune de secundă, dar apoi el își întoarce capul, verificându-și pagerul de la șold, prea departe ca să-mi dau seama cu siguranță. Grăbesc pasul ca să-l prind din urmă, rămân aproape fără suflu, apoi, simțindu-mă ca o obsedată, o las mai încet. Drace. Cred că am

ratat cotitura către secția Kelp.

Mă opresc să analizez situația în mijlocul coridorului. Fără jupa mea de tul, rochia mi s-a dezumflat și stă lipită de materialul colanților; îmi este cald și sunt frustrată și, să fim sinceri, complet pierdută.

Panoul indică următoarea la stânga pentru Camera de Recreere, care e locul din care am pornit. Mă uit la ceas oftând. Mai sunt doar cinci minute până la ora programată pentru spectacol – ar fi cazul să mă întorc acolo. O să-l caut pe Leon după aceea, poate că n-o să-mi mai iasă în cale niciun străin ciudat care să-mi cunoască numele.

S-a adunat un public considerabil; ușurată să mă vadă, Katherin hotărăște să înceapă spectacolul. Îi urmez instrucțiunile cu simț de răspundere și, în timp ce Katherin preamărește cu entuziasm virtuțile modelelor de tricotat dense, privesc roată prin încăpere. Pacienții sunt un amestec de doamne și domni în etate, două treimi dintre ei în scaune cu rotile, plus câteva doamne de vârstă mijlocie care arată destul de

rău, dar sunt mult mai interesate de ce spune Katherin decât oricine altcineva. Și sunt și trei copii. Unul dintre ei e o fetiță, al cărei păr de-abia a reînceput să crească după chimioterapie, bănuiesc. Ochii ei sunt enormi, îi observ pentru că ea nu se uită fix la Katherin ca toți ceilalți, ci la mine, în timp ce zâmbește larg.

Îi fac ușor cu mâna. Katherin mă pocnește peste ea.

— Ești un manechin îngrozitor astăzi!

Mă aflu iarăși pe vasul de croazieră din februarie, ultima oară când Katherin mă brusca să stau în diverse poziții inconfortabile în numele croșetatului. Pentru o clipă, îmi pot reaminti cu precizie expresia lui Justin atunci când privirile ni s-au încrucișat – nu în felul în care aceasta arată în amintirea mea, estompată și schimbată de trecerea timpului, ci așa cum era de fapt. Mă străbate un fior.

Katherin îmi aruncă o privire curioasă și, cu un oarecare efort, revin în prezent, reușind să zâmbesc liniștitor. Când îmi ridic privirea văd un tip înalt, brunet, în uniformă intrând pe ușă, și-mi

tresare inima. Dar nu e Leon. Aproape că mă bucur. Sunt tulburată, sunt confuză – într-un fel, nu e momentul în care vreau să-l întâlnesc.

— Brațele sus, Tiffy! îmi intonează Katherin la ureche; clătinând din cap, îi urmez cuminte instrucțiunile.

Capitolul 20

Leon

Scrisoarea e mototolită în buzunarul pantalonilor. Tiffy m-a rugat s-o citesc înainte să i-o trimit lui Richie. Dar încă n-am făcut-o. E dureros. Sunt dintr-odată sigur că ea nu va înțelege. Că va spune, asemenea judecătorului, că Richie e un criminal calculat. Va spune că scuzele lui nu se leagă, că, ținând cont de caracterul și trecutul său, el este exact ceea ce toți ar fi trebuit să ne așteptăm să fie.

Sunt stresat, cu umerii tensionați. De-abia ce

am zărit-o, și totuși nu pot să scap de senzația că acea roșcată de la capătul opus al coridorului către secția Dorsal era ea. Dacă era, sper că nu a crezut că am dat bir cu fugiții. Evident că am făcut-o. Dar aș prefera ca ea să n-o știe.

Doar că… nu vreau să dau ochii cu ea înainte de a citi scrisoarea.

Deci. În mod clar, trebuie s-o citesc. Între timp, aș putea să mă ascund în secția Kelp ca să evit întâlnirile neplanificate de la mijlocul coridorului.

În drum sunt abordat de June la recepție.

June:

— *Prietena* ta a ajuns!

Le-am spus doar câtorva oameni că acest eveniment despre arta croșetatului este organizat de colega mea de apartament. S-a dovedit a fi o bârfă incredibil de interesantă. Toată lumea pare insultător de surprinsă că am o colegă de apartament; se pare că arăt ca un bărbat care trăiește singur.

Eu:

— Mersi, June.

June:

— E în Camera de Recreere!

Eu:

— Mersi, June.

June:

— E foarte drăguță.

Clipesc. Nu m-am gândit prea mult la aspectul lui Tiffy, cu excepția faptului că m-am întrebat dacă poartă cinci rochii în același timp (asta ar explica numărul lor imens din dulapul nostru). O clipă sunt tentat să întreb dacă are părul roșcat, dar mă răzgândesc.

June:

— Adorabilă fată. Foarte drăguță. Mă bucur atât de tare că ai găsit o tipă așa de simpatică cu care să locuiești.

Mă holbez suspicios la June. Ea îmi zâmbește. Mă întreb cu cine a mai vorbit – cu Holly? Fata aceea a devenit obsedată de Tiffy.

Îndeplinesc diverse sarcini în secția Kelp. Îmi iau o nemaiauzită pauză de cafea. N-o mai pot amâna. Nici măcar nu e vreun pacient grav bolnav care să mă țină ocupat – nu am altceva

mai bun de făcut decât să citesc scrisoarea.

O desfac. Îmi feresc privirea cu inima strânsă. E ridicol. De ce ar avea vreo importanță?

Bun. Mă uit la foaia de hârtie. În definitiv, sunt un adult confruntat cu opinia altui adult care l-a rugat să citească ceva, iar opinia mea nici măcar nu ar trebui să conteze.

Contează, totuși. Ar trebui să fiu sincer cu mine însumi: îmi place să găsesc biletele lui Tiffy când ajung acasă și voi fi trist să o pierd dacă e crudă cu Richie. Nu că va fi. Dar… numai la asta mă gândesc. Niciodată nu poți ști dinainte cum vor reacționa oamenii.

Dragă Richie,

Îți mulțumesc foarte mult pentru scrisoare. M-a făcut să plâng, ceea ce te pune în aceeași categorie cu Înainte să te cunosc[{10}], *fostul meu iubit și ceapa. Deci, asta e destul de impresionant. (Ce vreau să spun este că nu plâng ușor – e nevoie de o criză emoțională serioasă sau de niște enzime vegetale ciudate ca să mă facă să plâng.)*

Nu pot să cred cât de gravă e chestia asta. Adică, știi că genul acesta de lucruri se întâmplă, dar e greu să relaționezi cu ele până când nu auzi întreaga poveste din gura/stiloul cuiva. Nu mi-ai spus nimic despre cum te-ai simțit să fii în acea sală de judecată, cum a fost închisoarea pentru tine… deci îmi pot imagina că părțile pe care le-ai omis m-ar face să plâng și mai mult.

Dar nu-ți folosește cu nimic să auzi de la mine cât de gravă e situația (deja știi acest lucru) și cât de rău îmi pare (probabil c-o auzi destul de des de la ceilalți). Mă gândeam la asta înainte să scriu scrisoarea de față, când mă simțeam complet inutilă. M-am gândit că nu pot doar să-ți scriu și să-ți spun: „Îmi pare rău, dar ai dat de dracu'". Prin urmare, am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, Gerty.

Gerty e o ființă umană superbă în felul cel mai puțin evident. E rea cu aproape toată lumea, complet obsedată de muncă, și dacă o superi, te exclude total din viața ei. Dar e o persoană cu principii solide, foarte bună cu prietenii săi, și

prețuiește onestitatea mai presus de orice.

De asemenea, se întâmplă să fie avocată. Și dacă e să ne luăm după cariera ei spectaculoasă, o avocată extraordinar de bună.

Voi fi sinceră: ți-a citit scrisoarea pentru că eu i-am cerut să-mi facă această favoare. După aceea însă, a cerut stenograma procesului tău din interes personal și – cred – din interes pentru tine. Nu spune că-ți va prelua cazul (vei vedea din biletul ei, alăturat), dar are câteva întrebări la care ar vrea să răspunzi. Ești liber să le ignori total – probabil ai un avocat excelent, care deja a cercetat aceste detalii. Adică, poate că implicarea lui Gerty a fost mai mult de dragul meu decât al tău, pentru că am vrut să simt că fac ceva. Deci ești liber să-mi spui să dispar.

Dar dacă vrei să-i răspunzi lui Gerty, trimite ceva în următoarea ta scrisoare către Leon și noi o vom transmite către ea. Și poate… nu-i spune avocatului tău. Nu știu ce părere au avocații despre discuțiile clienților cu alți avocați – e ceva ca un adulter?

O mulțime de timbre incluse (altă manifestare

a impulsului „vreau să ajut” cu care mă confrunt).

Cu cele mai bune gânduri,
Tiffy

Stimate domnule Twomey,

Numele meu este Gertrude Constantine. Bănuiesc că Tiffany mi-a făcut un soi de prezentare grandioasă în scrisoarea ei, deci voi sări peste amabilități.

Vă rog, lăsați-mă să clarific următoarele: aceasta nu este o ofertă de reprezentare. Aceasta este o scrisoare neoficială, nu o consultație juridică. Dacă e să ofer vreun sfat, o fac în calitate de prietenă a lui Tiffany.

• După cum reiese din stenograma procesului. Prietenii cu care ați fost la Daffie’s, clubul de noapte din Clapham, nu au fost convocați ca martori nici de către procurori, nici de către apărare. Vă rog să confirmați.

• „Bloods” nu sunt menționați de către dumneavoastră sau oricare altă persoană în stenograma procesului. Presupun, din scrisoarea

dumneavoastră, că ați aflat numele acestei bande abia în penitenciar. Îmi puteți indica informațiile care vă fac să credeți că grupul pe care l-ați văzut în acea seară în clubul de noapte și bărbatul care v-a agresat la toaletă erau membri ai acestei bande?

• Ați dat declarație în legătură cu agresiunea din toaleta clubului de noapte?

• Paznicii de la clubul de noapte au depus mărturie că membrii bandei (după cum ne vom referi la ei de acum încolo) au părăsit clubul la scurt timp după dumneavoastră. Paznicii nu au fost interogați suplimentar. Din locul în care stăteau, puteau să observe dacă dumneavoastră și banda ați plecat în aceeași direcție sau într-o direcție asemănătoare?

• Se pare că juriul a dat verdictul doar pe baza unei părți a înregistrării camerelor de luat vederi, filmată din interiorul localului. Reprezentantul dumneavoastră legal a cerut înregistrarea video din parcarea Aldi de pe Clapham Road și din spălătoria adiacentă?

Cu toată considerația,

Capitolul 21

Tiffy

Când se ajunge la partea în care ne ducem printre spectatori cu lâna și croșetele, mă îndrept către fetița care se uita fix la mine mai devreme. Ea zâmbește în timp ce mă apropii, toată numai incisivi lați și obrăznicie.

— Bună ziua. Tu ești Tiffy?

Mă uit fix la ea și apoi mă ghemuiesc la nivelul scaunului ei, pentru că pare ciudat s-o domin.

— Mda! Oamenii mă tot întreabă acest lucru astăzi. Cum ai ghicit?

— Dar *ești* drăguță! constată ea voios. Ești și cumsecade?

— Oh, sunt oribilă, de fapt, îi spun. De ce ai crezut că aș putea fi Tiffy? Și – ca o completare – drăguță?

— Ți-au spus numele la început. „Oh, aha, desigur, mă gândesc. Deși asta nu explică toți asistenții ciudați”. Fetița continuă: Nu ești cu adevărat oribilă. Cred că ești cumsecade. A fost frumos s-o lași pe doamna aceea să-ți măsoare picioarele.

— A fost, nu-i așa? Cred că actul meu de bunătate n-a prea fost apreciat până acum, așa că-ți mulțumesc. Vrei să înveți să croșetezi?

— Nu, zice ea.

Râd. Cel puțin e sinceră, spre deosebire de bărbatul din spatele ei, care încearcă plin de curaj să facă un nod alunecător sub supravegherea lui Katherin.

— Ce vrei să faci, atunci?

— Vreau să vorbim despre Leon, mă informează ea.

— Ah! Îl cunoști pe Leon!

— Sunt pacienta lui favorită.

Zâmbesc.

— Pun pariu că așa e. Deci a pomenit de mine, nu-i așa?

— Nu prea mult.

— Oh. În regulă. Ei bine…

— Dar i-am promis c-o să aflu dacă ești drăguță.

— Chiar așa? Ți-a spus el să faci asta?

Fetița se gândește câteva momente.

— Nu. Dar cred că el voia să știe.

— Nu cred că vrea…

Îmi dau seama că nu-i știu numele.

— Holly, se prezintă ea. Ca numele plantei de Crăciun.

— Ei bine, Holly, eu și Leon suntem doar prieteni. Prietenii nu trebuie să știe că prietenii lor sunt drăguți.

Dintr-odată, Martin e chiar lângă umărul meu.

— Poți să pozezi cu ea? îmi șoptește el la ureche.

Doamne, tipul ăsta știe cum să te ia prin surprindere. Ar trebui să poarte clopoțel, ca pisicile care mănâncă păsările.

— Să pozez? Cu Holly?

— Fata cu leucemie, da, zice Martin. Pentru comunicatul de presă.

— Te pot auzi, să știi, declară Holly cu voce

tare.

Martin are doar suficient bun-simț încât să pară rușinat.

— Bună ziua, spune el pompos. Sunt Martin.

Holly ridică din umeri.

— În regulă, Martin. Mama nu ți-a dat permisiunea să mă fotografiezi. Eu nu vreau să mă fotografiezi. Oamenilor întotdeauna le pare rău pentru mine, pentru că nu am prea mult păr și arăt bolnavă.

Pot să-l văd pe Martin gândind că, în mare, asta era ideea. Sunt cuprinsă de nevoia bruscă, dar nu inedită de a-l lovi cu pumnul, sau cel puțin de a-i trage una în fluierul piciorului. Ar putea să pară un accident dacă m-aș preface că mă împiedic de scaunul cu rotile al lui Holly.

— Bine, murmură Martin.

Se îndepărtează deja în direcția lui Katherin, fără îndoială sperând că ea a găsit un pacient la fel de drăguț, cu mai puține scrupule în legătură cu răspândirea imaginii sale în tot internetul, ca să poată el să avanseze în carieră.

— E o ființă oribilă, zice Holly ca fapt divers.

— Da, îi spun, fără să mă gândesc prea mult. E oribil, nu-i așa?

Mă uit la ceas; terminăm în zece minute.

— Vrei să mergem să-l căutăm pe Leon? mă întreabă Holly, privindu-mă cu o anumită șiretenie.

Arunc o privire înspre Katherin și Martin. În definitiv, munca mea ca model s-a terminat și nici măcar nu mă pricep să croșetez, cu atât mai puțin să-i învăț pe alții. O să le ia ceva vreme să strângă toată lâna, și ar fi destul de plăcut să scap de aici înainte să-mi traseze această sarcină.

Îi scriu un mesaj rapid lui Katherin.

Mă duc să-l caut pe colegul meu de apartament, ca să-i mulțumesc pentru organizare. O să mă întorc la timp pentru strâns xx

(Cu siguranță nu o voi face.)

— Pe acolo, zice Holly. Văzând că nu reușesc să-i mișc deloc scaunul cu rotile, râde și-mi arată

frâna: *Toată lumea* știe că trebuie să ridici frâna.

— Credeam că pur și simplu ești foarte grea, îi spun.

Holly chicotește.

— Leon e în secția Coral. Nu urma semnele, te duc pe drumul cel lung. Întoarce la stânga!

Fac cum mi se spune.

— Cunoști locul ăsta la perfecție, nu-i așa? zic, după ce la indicațiile ei am străbătut vreo douăsprezece coridoare și, la un moment dat, am trecut prin ceea ce părea a fi un dulap.

— Am stat aici șapte luni, îmi spune Holly. Și sunt prietenă cu domnul Robbie Prior. El este în secția Coral și a fost foarte important într-unul dintre războaie.

— Domnul Prior! Tricotează?

— *Tot* timpul, zice Holly.

Excelent! Urmează să-i cunosc pe salvatorul meu cel îndemânatic și pe colegul meu de apartament care scrie bilete. Mă întreb dacă Leon vorbește în felul în care scrie, numai propoziții scurte și fără pronume.

— Hei, doamnă doctor Patel! strigă dintr-

odată Holly către o doctoriță care trece pe lângă noi. Aceasta e Tiffy!

Doctorița Patel se oprește, își lasă ochelarii mai jos pe nas, apoi îmi zâmbește.

— Ei bine, niciodată…

Doar atât spune, înainte să dispară în cel mai apropiat salon.

— Bine, domnișoară Holly, zic, întorcând scaunul cu rotile astfel încât s-o pot privi în ochi. Ce se petrece? De ce toată lumea de aici îmi cunoaște numele? Și de ce par surprinși să mă vadă?

Holly arată ca o ștrengăriță.

— Nimeni nu crede că exiști în realitate. *Le-am spus* tuturor că Leon locuiește cu o fată și îi scrie bilete și ea îl face să râdă, și *nimeni* nu m-a crezut. Toți au spus că Leon nu poate – Holly își încrețește nasul – *tolera* o colegă de apartament. Probabil asta înseamnă că el nu ar vrea să împartă locuința cu nimeni, deoarece este așa de tăcut. Ei nu știu, totuși, că *de fapt* el păstrează toate vorbele pentru oamenii cu adevărat buni, ca mine sau ca tine.

— Serios?

Clatin din cap, zâmbesc și mă îndrept din nou pe coridor. E amuzant să aud despre Leon de la altcineva. Până acum, singurul meu punct de referință a fost Kay, care abia dacă mai trece pe la noi zilele astea.

Cu instrucțiunile lui Holly, ajungem în cele din urmă în secția Coral. Ea se uită în jur, susținându-se de brațele scaunului pentru a avea o vizibilitate mai bună.

— Unde e domnul Prior? întreabă ea.

Un bătrân, aflat într-un scaun lângă geam, se întoarce și-i zâmbește. Observ că fața lui este brăzdată de riduri profunde.

— Bună, Holly.

— Domnule Prior! Aceasta e Tiffy. E drăguță, nu-i așa?

— Ah, domnișoara Moore, zice domnul Prior, încercând să se ridice și întinzându-mi mâna. Ce plăcere.

Mă grăbesc spre el, dorindu-mi cu disperare să se așeze la loc. Pare că ridicarea lui din acea poziție nu ar fi înțeleaptă.

— E așa o onoare să vă cunosc, domnule Prior! Trebuie să vă spun, *ador* munca dumneavoastră – nu vă pot mulțumi suficient pentru că ați tricotat toate acele fulare și căciuli pentru cartea lui Katherin.

— Oh, mi-a plăcut foarte mult. Aș fi venit la demonstrația dumitale, dar – își bate pieptul absent – nu mă simțeam în stare, îmi pare rău.

— Oh, e în regulă, zic. Nu e ca și cum ați avea nevoie de lecții. Mă opresc. Bănuiesc că nu l-ați văzut pe…

Domnul Prior zâmbește.

— Leon?

— Ei bine, da. Doar voiam să-l găsesc ca să-l salut.

— Mm, o să descoperi că Leon al nostru e destul de greu de prins. De fapt, de-abia ce a ieșit. Cred că cineva l-a anunțat că vii.

— Ah! Plecându-mi rușinată privirea, murmur: Nu intenționam să-l vânez prin spital. Justin obișnuia să spună că niciodată nu știu când să renunț. Dacă nu vrea să mă vadă, ar trebui probabil…

Domnul Prior dă din mână.

— M-ai înțeles greșit, draga mea. Nu e deloc asta. Aș spune că Leon e mai degrabă emoționat să te întâlnească.

— De ce ar fi emoționat? întreb, de parcă eu n-aș fi fost emoționată toată ziua.

— Nu aș putea spune cu certitudine, dar lui Leon nu-i place ca lucrurile… să se schimbe. Aș spune că-i place foarte mult să locuiască cu dumneata, domnișoară Moore, și probabil se teme ca nu cumva să strice acest aranjament. După o scurtă pauză, domnul Prior adaugă: Dacă vrei să introduci o schimbare în rutina lui Leon, ți-aș sugera să o faci foarte repede, și brusc, astfel încât el să nu aibă nicio metodă de a o evita.

— Ca o surpriză, intervine Holly solemn.

— Așa e, zic. Ei bine, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnule Prior.

— Încă un lucru, domnișoară Moore. Leon părea puțin agitat. Și ținea în mână o scrisoare. Bănuiesc că nu știi nimic despre asta, nu-i așa?

— Oh, Doamne, sper că n-am făcut vreo

prostie, spun, încercând cu disperare să-mi amintesc ce am scris în acea scrisoare către Richie.

— Nu, nu, nu era supărat. Doar confuz. Domnul Prior își dă jos ochelarii și și-i șterge de cămașă cu degetele tremurânde, noduroase. Aș spune că era mai degrabă – ochelarii săi revin pe nas – surprins.

Capitolul 22

Leon

E prea mult. Tremur. Au trecut luni de zile de când n-am mai simțit nicio urmă de speranță, și am uitat cum să-mi stăpânesc această emoție – măruntaiele îmi sunt răscolite, iar pielea mi se face și rece și caldă, în același timp. Frecvența cardiacă mi-e crescută de mai bine de o oră, deja. Nu pot să o scad.

Ar trebui să mă duc și să-i mulțumesc lui Tiffy

în persoană. Ea încearcă să mă găsească și eu continui să mă ascund, ceea ce e clar copilărește și ridicol. Doar că mă simt foarte ciudat în legătură cu asta. De parcă dacă ne întâlnim, totul va fi diferit și nu ne vom mai putea întoarce la situația de dinainte. Și îmi place cum a fost. Este.

Eu:

— June, unde e Tiffy?

June:

— Colega ta de apartament drăguță?

Eu, răbdător:

— Da. Tiffy.

June:

— Leon, e aproape ora unu noaptea. Tiffy a plecat după spectacol.

Eu:

— Oh. A… lăsat un bilet? Sau ceva?

June:

— Îmi pare rău, dragă. Totuși, dacă te consolează cu ceva, să știi că încerca să te găsească.

Nu mă consolează cu nimic. Și nu a lăsat niciun bilet. Mă simt ca un idiot. Am ratat șansa

să-i mulțumesc; probabil că am și supărat-o. Nu-mi place acest gând. Dar sunt încă sub influența scrisorii, și asta mă îmbărbătează în restul nopții, cu excepția momentelor când îmi aduc aminte cum am ocolit pe coridoare ca să evit interacțiunea socială (comportament extrem antisocial, chiar și pentru mine. Tresar gândindu-mă la ceea ce are să-mi spună Richie).

La sfârșitul turei, plec în fugă și mă îndrept către stația de autobuz. O sun pe Kay de îndată de ies. Abia aștept să-i spun despre scrisoare, despre prietena avocată penalistă, despre lista de întrebări.

Kay e neobișnuit de tăcută.

Eu:

— E minunat, nu?

Kay:

— Această prietenă avocată nu a făcut de fapt nimic, Leon. Ea nu preia cazul, nici măcar nu spune că în opinia ei Richie e nevinovat.

Aproape că mă împiedic, de parcă cineva a întins fizic o mână ca să mă oprească.

Eu:

— E *ceva*, totuși. Nu s-a mai întâmplat nimic de atât de mult timp.

Kay:

— Și am crezut că n-o să te întâlnești niciodată cu Tiffy. Asta a fost prima regulă pe care am stabilit-o, când am fost de acord cu această subînchiriere.

Eu:

— Cum adică, niciodată? Nu pot s-o cunosc *niciodată*? E colega mea de apartament.

Kay:

— Nu pretinde că eu sunt cea exagerată.

Eu:

— Nu mi-am dat seama că aveai în vedere… Eh, asta e stupid. Nu am cunoscut-o, oricum. Te-am sunat să-ți dau vestea despre Richie.

O altă tăcere îndelungată. Mă încrunt, mergând mai încet acum.

Kay:

— Mi-aș dori să accepți situația lui Richie, Leon. Îți consumă atât de multă energie, toate astea te-au schimbat în ultimele câteva luni. Cred că cel mai sănătos lucru – dacă e să fiu sinceră –

este să accepți realitatea. Și sunt sigură că o vei face până la urmă, doar că… a trecut ceva vreme. Și asta efectiv are un efect dezastruos asupra ta. Asupra noastră.

Nu înțeleg. Nu a auzit? Nu e de parcă aș debita aceleași lucruri vechi, agățându-mă de speranțe vechi; tocmai i-am spus că sunt speranțe noi. Sunt lucruri noi.

Eu:

— Ce sugerezi? Să renunțăm? Dar sunt noi probe de obținut, acum că știm ce să căutăm!

Kay:

— Tu nu ești avocat, Leon. Pe când Sal e avocat, și ai spus chiar tu că a făcut tot posibilul, iar eu personal cred că nu e corect ca această femeie să intervină și să vă dea ție și lui Richie speranțe, când cazul a fost atât de clar. Tot juriul a crezut că era vinovat, Leon.

Răceala mi se întinde în josul abdomenului. Frecvența cardiacă îmi crește iar, de data asta din motive greșite. Mă înfurii. Acel sentiment din nou, furia reținută, plină de ură, auzind cum o persoană pe care încerci din greu s-o iubești

spune cele mai rele lucruri.

Eu:

— Ce-i asta, Kay? Nu-mi pot da seama ce vrei de la mine.

Kay:

— Te vreau înapoi.

Eu:

— Poftim?

Kay:

— Te vreau înapoi, Leon. Prezent. În viața ta. Cu mine. E de parcă… ai încetat să mă mai vezi. Vii și pleci și-ți petreci timpul liber aici, dar nu ești cu mine cu adevărat. Ești întotdeauna cu Richie. Întotdeauna îți pasă de Richie mai mult decât îți pasă de mine.

Eu:

— Sigur că-mi pasă mai mult de Richie.

Tăcerea e ca liniștea de după o împușcătură. Mă pocnesc peste gură. Nu intenționam s-o spun; nu știu de unde a venit.

Eu:

— Nu am vrut să sune așa. Nu asta vreau să zic. Doar că… Richie are mai multă nevoie de…

grijă chiar acum. El nu are pe nimeni.

Kay:

— Mai rămâne pentru *oricine* altcineva vreun pic din grija ta? Pentru tine?

Vrea să spună: „Pentru mine?”

Kay:

— Te rog. Te implor, gândește-te la asta. Chiar gândește-te la noi.

Acum plânge. Mă simt distrus, dar acea senzație clocotitoare, fierbinte-rece din adâncul abdomenului meu nu s-a diminuat.

Eu:

— Tu tot îl crezi vinovat, nu-i așa?

Kay:

— Drace, Leon, încerc să vorbesc despre noi, nu despre fratele tău.

Eu:

— Trebuie să știu.

Kay:

— De ce nu mă asculți? Îți spun că este singura cale prin care poți să te vindeci. Poți să continui să crezi că el nu a făcut-o, dacă vrei, dar trebuie să accepți faptul că e la închisoare și va

mai fi câțiva ani buni. Nu poți să te lupți la nesfârșit. Îți distruge viața. Tot ce faci este să lucrezi și să-i scrii lui Richie. Pe deasupra, faci tot felul de fixații, fie că e iubitul vreunui bătrân sau ultimul detaliu din apelul lui Richie. Obișnuiai să ieși. Să petreci timp cu mine.

Eu:

— Niciodată nu am avut prea mult timp liber, Kay. Tot timpul pe care-l am ți-a fost întotdeauna dedicat.

Kay:

— În ultima vreme te duci să-l vezi o dată la două săptămâni.

Oare chiar e furioasă pe mine pentru că-mi vizitez fratele la închisoare?

Kay:

— Știu că nu pot fi furioasă pe tine din cauza asta. Știu. Doar că… Ce vreau să zic e că ai atât de puțin timp, iar acum simt că primesc o fracțiune și mai mică din acesta, și…

Eu:

— Tot mai crezi că Richie e vinovat?

Tăcere. Cred că și eu plâng acum; e multă

umezeală fierbinte pe obrajii mei, în timp ce încă un autobuz trece accelerând pe lângă mine. Nu pot suporta să urc în el.

Kay:

— De ce întotdeauna ne întoarcem la asta? De ce ar conta? Relația noastră nu ar trebui să-l implice atât de mult pe fratele tău.

Eu:

— Richie e parte din mine. Suntem rude.

Kay:

— Ei bine, noi doi suntem parteneri. Asta nu înseamnă nimic?

Eu:

— Știi că te iubesc.

Kay:

— Ciudat. Nu sunt sigură că știu asta.

Tăcerea se prelungește. Mașinile trec pe lângă mine în goană, îmi târșâi picioarele, uitându-mă în jos la trotuarul ars de soare, simțindu-mă ireal.

Eu:

— Doar spune-o.

Ea așteaptă. Eu aștept. Un alt autobuz așteaptă, apoi pleacă mai departe.

Kay:

— Eu cred că Richie a făcut-o, Leon. Este ceea ce au decis jurații, iar ei au avut toate datele. E genul de lucru pe care el l-ar face.

Închid încet ochii. Senzația nu e cea la care mă așteptam – e ciudat, dar e aproape o ușurare. Am tot auzit-o spunând tacit acest lucru de luni de zile, din momentul Certei. E sfârșitul nesfârșitei strângeri de inimă, nesfârșitei așteptări de la finalul conversațiilor, nesfârșitei cunoașteri în timp ce încercam să nu știu.

Kay plânge cu sughițuri. Ascult, cu ochii încă închiși, și e ca și cum aș pluti.

Kay:

— E gata, nu-i așa?

E evident, dintr-odată. E gata. Nu mai pot face asta. Nu-i pot îngădui să-mi știrbească din dragostea pentru Richie, nu pot fi cu cineva care nu-l place și pe el.

Eu:

— Da. E gata.

Capitolul 23

Tiffy

A doua zi după vizita mea la spital, am găsit acasă cel mai lung și cel mai incoerent bilet pe care l-am primit vreodată de la Leon, lăsat pe blatul de la bucătărie lângă o farfurie neconsumată de spaghete.

Buna, Tiffy,

Sunt puțin cam împrăștiat, dar îți mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea destinată lui Richie. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns. Cu siguranță avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi. El va fi încântat.

Iartă-mă că nu te-am căutat la muncă. A fost în întregime vina mea – am întârziat prea mult, voiam să citesc mai întâi scrisoarea ta către Richie, așa cum m-ai rugat, dar mi-a luat o veșnicie, apoi am dat-o în bară și am plecat prea târziu, întotdeauna îmi ia o vreme să procesez lucrurile – iartă-mă, acum mă duc la culcare dacă nu te superi, ne vedem mai târziu x

Mă uit fix la bucata de hârtie. Ei bine, cel puțin nu m-a evitat toată noaptea pentru că nu voia să mă vadă. Dar… cina nemâncată? Toate aceste propoziții lungi? Ce înseamnă asta?

Las biletul meu lângă al lui, lipindu-l cu grijă de blat.

Hei, Leon.

Ești bine?! O să fac tiffin, pentru orice eventualitate.

Tiffy xx

Neobișnuita verbozitate a scrisorii lui Leon este în mod clar o excepție. În următoarele două săptămâni bilete lui sunt și mai monosilabice și duc o și mai mare lipsă de pronume personale decât de obicei. Nu vreau să insist, dar ceva l-a supărat, fără îndoială. Se ceartă cu Kay? Ea nu a mai fost pe aici, iar el nu a mai menționat-o de săptămâni întregi. Totuși, nu știu cum să-l ajut când el nu-mi spune, așa că mă mulțumesc să fac prăjituri, un pic cam multe, și nu mă plâng că a lăsat-o mai moale cu curățenia în apartament. Ieri, cana lui de cafea nu era pe stânga sau pe

dreapta chiuvetei – era încă în dulap, deci trebuie să fi plecat la muncă fără niciun pic de cofeină.

Într-o clipă de inspirație îi las lui Leon următorul manuscris al zidarului meu devenit decorator, cel care a scris *Construit.* Cartea a doua – *Până la Cer* – e poate chiar mai bună, și sper că asta îl va înveseli. La întoarcerea acasă găsesc acest bilet pe manuscrisul legat cu spirală:

Uau, ce tip!

Mulțam, Tiffy. Scuze că apartamentul e puțin în dezordine. O să fac curățenie, promit.

Leon x

Consider acel semn de exclamare ca un indiciu de progres major.

∴

Este ziua lansării noastre de probă, cea la care o ducem pe Katherin, astfel încât departamentul de promovare s-o poată convinge că o lansare imensă este exact ceea ce ea și-a dorit dintotdeauna.

— Fără dres, zice Rachel cu hotărâre. E

august, pentru numele lui Dumnezeu.

Ne pregătim împreună în toaleta de la sediu. Din când în când, cineva intră să se ușureze și scoate un scurt țipăt când vede că încăperea a fost transformată într-o garderobă. Ambele noastre truse de machiaj sunt golite pe suprafața chiuvetei; aerul e încețoșat de parfum și fixativ. Avem câte trei ținute din care să alegem, agățate de-a lungul oglinzilor, plus cele pe care le purtăm acum (alegerile noastre finale: Rachel este îmbrăcată într-o rochie petrecută de mătase verde-deschis, iar eu sunt într-o rochie de cocktail acoperită cu gravuri imense din *Alice în Țara Minunilor* – am găsit materialul într-o consignație din Stockwell și am mituit-o pe una dintre cele mai serviabile colaboratoare de-ale mele să mi-l transforme într-o rochie).

Mă răsucesc și-mi scot dresurile. Rachel încuviințează din cap.

— Mai bine. Trebuie să-ți arăți cât mai mult din picioare.

— M-ai fi îmbrăcat în costum de baie dacă ar fi după tine.

Ea îmi zâmbește obraznic în oglindă în timp ce-și aplică rujul.

— Păi, ai putea întâlni un nordic tânăr și frumos!

Tema acestei seri este *Silvicultura pentru omul de rând*, ultima achiziție a redactorului nostru care se ocupă cu titlurile despre prelucrarea lemnului. Autorul este un pustnic norvegian. Deja e mare lucru că și-a părăsit casa din copac pentru un interval atât de lung încât să vină la Londra. Rachel și cu mine sperăm să facă o criză de nervi și să se întoarcă împotriva lui Martin, care organizează acest eveniment și care ar fi trebuit să ia în considerare stilul de viață al autorului ca pe un semn că tipul probabil nu vrea să țină un discurs într-o cameră plină de fani ai prelucrării lemnului.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru nordicii tineri și frumoși. Nu știu. Mă trezesc gândindu-mă la ce mi-a spus Mo despre Justin acum câteva luni, când l-am sunat să-l întreb dacă după părerea lui Justin o să mai ia vreodată legătura cu mine. Mă chinui să… fiu pregătită să

ies cu cineva. Chiar dacă Justin a plecat de-o veșnicie.

Rachel se oprește cu rujul în mână ca să mă privească îngrijorată.

— Ești bine?

— Cred că da, zic. Mda, cred că sunt bine.

— Deci e din cauza lui Justin?

— Nu, nu, nu vreau să spun asta. Poate că nu am nevoie de o relație acum.

Știu că nu e adevărat, dar nu mă pot abține. Rachel se uită la mine de parcă aș fi bolnavă.

— Sigur că ai nevoie! Doar că nu ai mai făcut sex de prea mult timp. Ai uitat cât de extraordinar este.

— Nu cred că am uitat ce este sexul, Rachel. Nu este ca, știi tu, mersul pe bicicletă?

— Asemănător, încuviințează Rachel, dar nu ai mai fost cu un bărbat de la Justin încoace, relație care s-a terminat, când, în noiembrie? Deci asta înseamnă că a trecut mai mult de… Numără pe degete, apoi spune: Nouă luni.

— *Nouă luni?* Uau! E foarte mult timp. Poți să crești un copil de la zero în nouă luni. Nu e cazul

meu, evident, pentru că altfel n-aș mai intra în rochia asta de cocktail.

Tulburată, aplic fardul de obraz un pic prea viguros și ajung să arăt ca arsă de soare. Off. Va trebui să o iau de la capăt.

∴

Martin de la relațiile cu publicul poate fi o pacoste, dar tipul știe cum să organizeze o petrecere tematică dedicată prelucrării lemnului. Suntem într-un local în Shoreditch, cu bârne expuse profilându-se jos deasupra noastră; sunt grămezi de bușteni în mijlocul fiecărei mese, pe post de ornamente, iar barul e decorat cu ramuri de pin.

Mă uit în jur, chipurile încercând s-o găsesc pe Katherin, dar de fapt încerc să-l găsesc pe autorul norvegian, cel care n-a văzut țipenie de om în ultimele șase luni. Verific colțurile, unde bănuiesc că se va ascunde.

Rachel mă târăște la bar ca să aflăm o dată pentru totdeauna dacă băuturile sunt gratis. Ele sunt gratis în prima oră, se pare – ne înjurăm că am ajuns cu douăzeci de minute întârziere și ne

comandăm câte un gin tonic. Rachel se împrietenește cu barmanul discutând despre fotbal, ceea ce chiar funcționează surprinzător de multe ori, deși e cel mai puțin original subiect cu care să abordezi un tip.

Evident că bem foarte repede, aceasta fiind singura reacție logică la fereastra de o oră în care se servesc băuturi gratis, deci când ajunge Katherin îi ofer o îmbrățișare deosebit de entuziastă. Pare mulțumită.

— E puțin decadent, observă ea. Vânzările cărții vor acoperi toate costurile astea?

Fără îndoială, se gândește la drepturile de autor pe care le-a încasat ea însăși până acum.

— Oh, nu, zice Rachel nepăsătoare, cerând prin gesturi încă un pahar de la noul ei prieten și acum camarad în echipa de suporteri ai lui Arsenal (Rachel ține de fapt cu West Ham). Puțin probabil. Dar trebuie să faci acest gen de lucruri, din când în când, altfel toată lumea s-ar publica pe speze proprii.

— Șșș, fac eu, căci nu vreau să-i vină vreo idee lui Katherin.

Câteva ginuri tonice mai târziu, Rachel și barmanul sunt mai mult decât prietenoși, iar ceilalți cu greu reușesc să fie serviți. Spre surpriza mea, Katherin este în elementul ei. Chiar acum râde de ceva ce a spus directorul departamentului de promovare, ceea ce știu că e teatru, pentru că directorul departamentului de promovare nu e niciodată amuzant la propriu.

Aceste evenimente sunt perfecte pentru observat oamenii. Mă răsucesc pe scaunul meu de bar pentru a avea o vedere mai bună asupra sălii. Sunt într-adevăr destul de mulți nordici chipeși pe aici. Iau în considerare posibilitatea de a mă duce într-acolo sperând ca vreun invitat amabil să mă prezinte unuia dintre ei, dar pur și simplu nu mă pot hotărî să o fac.

— De parcă ai privi furnici, nu-i așa? spune cineva de lângă mine.

Mă întorc; e un tip cu aer de businessman, îmbrăcat elegant, care se sprijină de bar în stânga mea. Îmi zâmbește trist. Părul lui șaten-deschis e tuns scurt, de aceeași lungime cu barba nerasă, iar ochii săi sunt de bleu-gri drăguț, cu riduri pe

la margini.

— Recunosc, sună mult mai rău cu voce tare decât a sunat în capul meu, adaugă el.

Mă uit înapoi la mulțime.

— Știu ce vreți să spuneți. Toți arată atât de… ocupați. Și ghidați de un scop.

— Cu excepția lui, zice bărbatul, înclinându-și capul către un tip din colțul opus care tocmai a fost abandonat de tânăra cu care vorbea.

— El e o furnică pierdută, sunt de acord. Ce credeți – el e pustnicul nostru norvegian?

— Oh, nu știu, spune bărbatul aruncându-i o privire evaluatoare. Nu e suficient de arătos, cred.

— Dar ați văzut fotografia autorului? întreb.

— Da. E un tip arătos. Chipeș, ar putea spune unii.

Îmi mijesc ochii spre el.

— Sunteți dumneavoastră, nu-i așa? Sunteți autorul.

El zâmbește, iar cutele din colțurile ochilor se alungesc în minuscule riduri de laba gâștei.

— Vinovat.

— Sunteți foarte bine îmbrăcat pentru un pustnic, remarc, puțin acuzator.

Mă simt păcălită. Nici măcar nu are accent norvegian, drace!

— Dacă ați fi citit asta, îmi spune el arătându-mi unul dintre pliantele ce sunt puse la dispoziție la intrare, atunci ați fi știut că înainte să aleg să trăiesc singur în Nordmarka, eram bancher de investiții la Oslo. Ultima oară am purtat acest costum în ziua în care mi-am dat demisia.

— Chiar așa? Ce v-a determinat s-o faceți?

El deschide pliantul și începe să citească.

— *Obosit de truda corporatistă, Ken a avut o revelație după un weekend petrecut în drumeție cu un vechi prieten din școală, care acum își câștigă existența din lucrul în lemn. Lui Ken întotdeauna îi plăcuse să-și folosească mâinile* – privirea pe care mi-o aruncă e un semn clar de flirt –, *iar când s-a întors la atelierul vechiului său prieten, s-a simțit dintr-odată acasă. A fost clar din prima clipă că e un sculptor în lemn extraordinar de talentat.*

— Măcar de-am avea la îndemână biografia

tuturor oamenilor noi pe care-i întâlnim, zic ridicând din sprânceană. Ar face lauda cu mult mai ușoară.

— Dați-mi-o pe a dumneavoastră atunci, îmi spune el, închizând brusc pliantul cu un zâmbet.

— Biografia mea? Hm. Să mă gândesc. *Tiffy Moore a evadat din micimea educației sale rurale pentru marea aventură londoneză de îndată ce a putut. Acolo, ea a găsit viața pe care și-a dorit-o întotdeauna: cafea la suprapreț, locuințe sordide și o extraordinară lipsă de slujbe care să nu implice tabele de calcul pentru absolvenții de facultate.*

Ken râde.

— Vă pricepeți. Lucrați și dumneavoastră în departamentul de promovare?

— Nu, în redacție, îi spun. Dacă eram la promovare, ar fi trebuit să fiu acolo, cu furnicile.

— Ei bine, mă bucur că nu sunteți. Prefer să fiu departe de mulțime, dar nu cred că aș fi rezistat să nu salut femeia frumoasă în rochia cu Lewis Carroll.

Îmi aruncă o privire. O privire foarte intensă.

Simt fluturi în stomac. Dar… pot să o fac. De ce nu?

— Vreți să luăm puțin aer? mă trezesc spunând.

El încuviințează din cap, iar eu îmi înșfac jacheta de pe scaun și mă îndrept către ușa care dă în grădina localului.

E o seară perfectă de vară. Aerul e încă pătruns de căldură, chiar dacă soarele a apus cu ore în urmă; între copaci sunt agățate șiraguri de beculețe care aruncă o lumină blândă, aurie prin grădină. Sunt câțiva oameni aici, cu precădere fumători – au acel aspect gârbovit pe care-l capătă fumătorii, de parcă lumea e împotriva lor. Ken și cu mine ne așezăm pe o bancă de picnic.

— Deci, când spuneți „pustnic”… încep eu.

— Ceea ce nu am făcut, rectifică Ken.

— Așa e. Dar ce anume implică asta?

— Trăitul în singurătate, undeva izolat. Foarte puțini oameni.

— Foarte puțini?

— Câte un prieten ocazional, femeia care-mi livrează alimente. Ridicând din umeri, adaugă.

Nu e o viață atât de liniștită pe cât pare.

— Femeia care livrează alimente, eh?

Eu sunt cea ce-i aruncă o privire de data asta. El râde.

— Trebuie să recunosc, acesta e inconvenientul singurătății.

— Oh, vă rog. Nu trebuie să locuiți singur într-o casă din copac ca să nu faceți sex deloc.

Strâng din buze. Nu sunt complet sigură de unde a venit – posibil din ultimul gin tonic –, însă Ken e doar zâmbet, un zâmbet lent, chiar foarte sexy, iar apoi se apleacă spre mine să mă sărute.

În timp ce închid ochii și mă aplec spre el, mă simt amețită de atâtea posibilități. Nu mă oprește nimic să mă duc acasă cu acest bărbat, iar acesta e un moment de iluminare – de parcă a dispărut ceva. Pot face orice vreau acum. Sunt liberă.

Peste o clipă, când sărutul devine mai profund, și dintr-odată derutant, îmi amintesc ceva.

Justin. Plâng. De-abia ne-am certat și a fost numai vina mea. Justin a devenit rece, întorcându-mi spatele în enormul nostru pat, cu

așternutul pufos de bumbac după ultima modă și nenumăratele-i perne.

Sunt profund nefericită. Mai nefericită decât mi-am amintit să fi fost până acum, deși sentimentul nu mi-e deloc necunoscut. Justin se întoarce spre mine și dintr-odată, năucitor, mâinile lui sunt pe corpul meu și ne sărutăm. Sunt tulburată. Sunt atât de recunoscătoare că nu mai este furios pe mine! Știe perfect unde să mă atingă. Nefericirea nu a dispărut, e încă acolo, însă el mă vrea acum, iar ușurarea mea face ca toate celelalte să pară neînsemnate.

Din nou aici, în grădina din Shoreditch, Ken se retrage din sărut. Zâmbește. Nu cred că-și poate da seama că pielea mea a devenit rece și umedă, iar inima îmi bate tare din motive complet greșite.

La naiba. *La naiba.* Ce dracu’ a fost asta?

AUGUST

Capitolul 24

Leon

Richie:

— Cum te simți, frățioare?

Cum mă simt? Dezlegat. De parcă ceva s-a desprins în pieptul meu și corpul nu-mi mai funcționează prea bine. De parcă sunt singur.

Eu:

— Trist.

Richie:

— De luni de zile nu mai erai îndrăgostit de Kay. Îți spun. Mă bucur că nu mai ești cu ea, frățioare – era vorba de obișnuință, nu de dragoste.

Mă întreb de ce faptul că Richie are dreptate nu-mi ușurează în niciun fel durerea. Mi-e dor de Kay aproape constant. Ca o durere sâcâitoare. Se

înrăutățește de fiecare dată când iau telefonul s-o sun și apoi îmi dau seama că n-am pe cine suna.

Eu:

— În fine. Vreo veste de la prietena avocată a lui Tiffy?

Richie:

— Nu încă. Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la asta. Știi, fiecare rând din scrisoare m-a făcut să mă întreb: „Of, drace, de ce nu ne-am gândit la asta?”

Eu:

— Și pe mine.

Richie:

— I-ai transmis răspunsul meu? Te-ai asigurat că l-a primit?

Eu:

— Tiffy i l-a dat.

Richie:

— Ești sigur?

Eu:

— Sunt sigur.

Richie:

— În regulă. Bine. Scuze. Sunt doar…

Eu:

— Știu. Și eu.

∴

În ultimele două weekenduri m-am tot cazat la Airbnb în diverse locuri din țară în căutarea iubitului domnului Prior. A fost o distragere excelentă a atenției. Am cunoscut doi Johnny White radical diferiți – unul ursuz, furios și cu o orientare de dreapta alarmantă, celălalt locuind într-o rulotă și fumând iarbă pe geam în timp ce-mi povestea despre viața lui de după război. Cel puțin i-am asigurat distracția lui Tiffy – biletele despre Johnny White întotdeauna primesc un răspuns bun. Mi l-a lăsat pe ăsta după ce i-am descris călătoria făcută pentru a-l cunoaște pe cel de-al treilea Johnny White:

Dacă nu ai grijă o să-ți comand o carte despre asta. Evident, ca să se încadreze în lista mea de titluri, ar trebui să conțină vreun element de bricolaj – ai putea să înveți un meșteșug diferit de la fiecare Johnny sau ceva de genul ăsta? De exemplu, primul Johnny White te

învață spontan cum să faci un raft pentru cărți, apoi ești acasă la al doilea Johnny White și el face glazură, iar tu din întâmplare i te alături… Oh, Dumnezeule, aceasta e cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată? Sau poate cea mai proastă? Categoric nu-mi dau seama. xx

Deseori mă gândesc că trebuie să fie foarte obositor să fii Tiffy. Până și în bilete pare să consume atât de multă energie! Totuși, e revigorant să le găsesc acasă de fiecare dată.

Vizita la Richie din weekendul ăsta a fost anulată – insuficient personal la închisoare. Vor fi trecut cinci săptămâni între vizite. E prea mult pentru el, și îmi dau seama că și pentru mine. Cu Kay plecată și Richie sunând și mai rar decât de obicei – insuficient personal înseamnă mai mult timp închis în celulă, acces restricționat suplimentar la telefoane – constat că până și eu sufăr că nu pot vorbi suficient. Nu e de parcă nu aș avea prieteni pe care să-i sun. Dar ei nu sunt… oamenii cu care pot vorbi.

Rezervasem un Airbnb lângă Birmingham

pentru vizita la Richie, dar l-am anulat acum; sunt conștient că în weekendul viitor voi avea nevoie de un loc în care să stau. Eram, în mod clar, prea încrezător în starea relației mele când am aranjat subînchirierea. Acum sunt fără adăpost la sfârșit de săptămână.

Îmi storc creierii în căutare de opțiuni. Nu-mi vine nimic în minte. Sunt în drum spre muncă; verific ora la telefon. Este aproape singura fereastră din zi când o pot suna pe mama. Cobor din autobuz cu o stație mai devreme și-i formez numărul din mers.

Mama, răspunzând:

— Nu mă suni prea des, Lee.

Închid ochii. Inspir profund.

Eu:

— Bună, mama.

Mama:

— Richie mă sună mai des decât tine. Din închisoare.

Eu:

— Iartă-mă, mamă.

Mama:

— Știi cât de greu îmi este? Că băieții mei nu-mi vorbesc niciodată?

Eu:

— O fac acum, mamă. Am câteva minute înainte de muncă – vreau să discutăm despre o chestie.

Mama, dintr-odată alarmată:

— E vorba de recurs? Te-a sunat Sal?

Nu i-am spus mamei despre prietena avocată a lui Tiffy. Nu vreau să-și facă speranțe.

Eu:

— Nu. Este vorba despre mine.

Mama, suspicioasă:

— Despre tine?

Eu:

— Kay și cu mine ne-am despărțit.

Mama se topește. Dintr-odată e toată numai simpatie. De asta are ea nevoie s-o sune unul din fii și să-i ceară ajutorul. Mama se pricepe să trateze suferința romantică. Are o experiență personală considerabilă.

Mama:

— Oh, scumpule. De ce te-a părăsit?

Ușor insultat.

Eu:

— Eu am părăsit-o.

Mama:

— Oh! Ai făcut-o? De ce?

Eu:

— Păi…

Oh. E surprinzător de dificil, chiar și cu mama.

Eu:

— Nu putea face față programului meu. Nu-i plăcea cum sunt – voia să fiu mai sociabil. Și… și nu credea că Richie e nevinovat.

Mama:

— *Poftim?*

Aștept. Liniște. Mi se strânge inima; pare groaznic să o torn pe Kay, chiar și acum.

Mama:

— Ce vacă! Întotdeauna s-a uitat de sus la noi.

Eu:

— Mamă!

Mama:

— Află că mă bucur. Călătorie sprâncenată.

E de parcă ai vorbi morții de rău, într-un fel. Sunt disperat să schimb subiectul.

Eu:

— Pot să stau la tine weekendul ăsta?

Mama:

— Să stai? Aici? La mine?

Eu:

— Da. Obișnuiam să stau cu Kay în fiecare sfârșit de săptămână. E parte din… din înțelegerea legată de împărțirea locuinței. Cu Tiffy.

Mama:

— Vrei să vii acasă?

Eu:

— Da. Doar pentru…

Îmi mușc limba. Nu e doar pentru acest weekend. E până voi găsi o soluție. Dar e o reacție automată să stabilesc o dată fermă de încheiere; e singurul mod în care simt că aș putea să scap. Când voi ajunge acasă, mama mă va primi și nu mă va lăsa să plec.

Mama:

— Poți sta oricât de mult ai nevoie și oricând

ai nevoie, bine?

Eu:

— Mulțumesc.

O clipă de tăcere. Pot să aud cât de mulțumită este; mi se strânge inima din nou. Ar trebui să o vizitez mai des.

Eu:

— Pot să verific… Ai… Ai pe altcineva? Care stă la tine?

Mama, jenată:

— Nu e nimeni, dragă. Sunt singură de câteva luni deja.

Asta e bine. Neobișnuit, dar bine. Mama are întotdeauna un tip, și tipii ăștia întotdeauna par să stea la ea. Aproape întotdeauna e un individ pe care Richie îl disprețuiește, iar eu aș prefera să nu fiu obligat să-l văd. Mama are fără îndoială gusturi proaste. Ea a fost întotdeauna femeia manipulată de un bărbat rău, de sute de ori.

Eu:

— Ne vedem sâmbătă seară.

Mama:

— Abia aștept. O să comand mâncare

chinezească, bine?

Tăcere. Asta e ceea ce am face dacă Richie ar veni acasă: sâmbătă seara mâncare chinezească de la Happy Duck, din capătul străzii pe care stă mama.

Mama:

— Sau să comandăm mâncare indiană. Simt nevoia de o schimbare, tu nu?

Capitolul 25

Tiffy

— Sunteți bine? mă întreabă Ken.

Sunt aproape înghețată. Inima îmi bate cu putere.

— Da. Îmi pare rău, da, sunt bine.

Încerc să zâmbesc.

— Vreți să plecăm de aici? zice el prudent. Adică, petrecerea aproape că s-a terminat…

Vreau? Voiam, acum un minut. Acum, chiar și

cu senzația acelui sărut încă fierbinte pe buzele mele, vreau să fug departe. Nu mă gândesc la ceva anume – creierul meu produce doar această notă extrem de inutilă de panică, ca un sunet lung și tare, *uuuhhhh*, zăngănind încoace și încolo de la o ureche la alta.

Cineva mă strigă pe nume. Recunosc vocea, dar nu pun lucrurile cap la cap decât atunci când mă întorc și-l văd pe Justin.

Stă în ușa dintre grădină și local, îmbrăcat într-o cămașă cu gulerul desfăcut, cu vechea lui geantă de piele agățată pe umăr. Arată dureros de familiar, dar sunt și lucruri schimbate: părul lui e mai lung decât l-a purtat vreodată când eram împreună și poartă pantofi eleganți noi. Am impresia că l-am invocat doar gândindu-mă la el – altfel cum ar putea fi aici?

Ochii lui se duc brusc spre Ken pentru o clipă, iar apoi se întorc spre mine. Traversează iarba dintre noi. Sunt țintuită locului, cu umerii tensionați, ghemuită pe bancă, cu Ken lângă mine.

— Arăți minunat.

Acesta este, incredibil, primul lucru pe care-l spune.

— Justin.

E tot ce reușesc să îngaim. Mă uit înapoi la Ken, și fără îndoială fața mea e imaginea nefericirii.

— Să ghicesc, zice spune amabil. Iubitul?

— Fostul, zic. Fostul! Niciodată n-aș… eu…

Ken îmi zâmbește larg și sexy, apoi se întoarce cu un zâmbet la fel de binevoitor către Justin.

— Bună, spune el întinzându-i mâna. Ken.

Justin de-abia dacă-i aruncă o privire; îi strânge mâna pentru aproximativ jumătate de secundă, înainte să se răsucească spre mine.

— Pot să-ți vorbesc?

Mă uit de la el la Ken. Nu pot să cred că mă gândisem să merg acasă cu el. Nu pot face asta.

— Îmi pare rău, încep. Eu chiar…

— Hei, nu-ți face griji, zice Ken ridicându-se. Ai datele mele, dacă îți surâde ideea să luăm legătura cât sunt încă în Londra, adaugă el fluturând pliantul pe care încă îl ține în mână, după care i se adresează foarte politicos lui

Justin: Mi-a părut bine să te cunosc.

— Da, e tot ce iese din gura lui Justin.

În timp ce Ken se îndepărtează, sunetul *uuuhhhh* se liniștește și simt că mă trezesc puțin, ieșind dintr-un soi de transă. Mă ridic cu genunchii tremurând și mă reped la Justin.

— Ce. Dracu'. Faci aici?

Justin nu reacționează la veninul din vocea mea. În loc de asta își pune mâna pe spatele meu și începe să mă conducă către poarta laterală. Mă mișc mecanic, pe negândite, dar mă scutur brusc de îndată ce-mi dau seama ce se întâmplă.

— Hei, ho. Justin mă privește lung când ne oprim în poartă. Aerul serii e cald, aproape sufocant. Ești bine? Îmi pare rău dacă te-am surprins.

— Și mi-ai distrus seara.

El zâmbește.

— Haide, Tiffy. Aveai nevoie să fii salvată. Niciodată nu te-ai duce acasă cu astfel de tip.

Îmi deschid gura să vorbesc și apoi o închid la loc. Aveam să-i spun că nu mă mai cunoaște, dar cumva nu-mi iese.

— Ce faci aici? reușesc să spun în schimb.

— Voiam să beau ceva. Vin aici destul de des.

Adică, e chiar ridicol. Nu pot să cred. Vasul de croazieră s-ar putea să fi fost o coincidență – una foarte ciudată, însă aproape plauzibilă –, dar asta?

— Nu crezi că e ciudat?

E confuz. Își înclină capul, de parcă ar spune: „Ce mai e și asta?” îmi zvâcnește stomacul – pe vremuri îmi plăcea la nebunie această ușoară înclinare a capului.

— Ne-am întâlnit din întâmplare de două ori în șase lui. O dată, *pe un vas de croazieră*.

Am nevoie de o explicație care să nu fie „Justin apare când gândești negativ despre el”, asta fiind acum tot ce poate concepe creierul meu pe jumătate înghețat. Mă sperii puțin.

El zâmbește cu indulgență.

— Tiffy. Haide. Ce sugerezi? Că am urcat pe acel vas de croazieră ca să te văd? Că am venit în această seară doar ca să te văd? Dacă aș vrea să fac asta, de ce nu te-aș suna? Sau de ce nu aș veni la tine la birou?

Oh. Păi… Cred că e logic. Obrajii mi se fac roșii ca focul; dintr-odată sunt rușinată.

El îmi strânge umărul.

— Totuși, e grozav să te revăd. Și da, e o coincidență destul de nebunească. Soarta, poate? M-am întrebat de ce dintr-odată voiam o bere în această seară, dintre toate.

Își ia o expresie exagerat de misterioasă și nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Uitasem cât de drăguț e când o face pe clovnul.

Nu. Nu zâmbind. Nu drăguț. Mă gândesc la ce ar spune Gerty și Mo și iau rapid o decizie.

— Despre ce ai vrut să-mi vorbești?

— Mă bucur că ne-am întâlnit pe neașteptate. Eu chiar… intenționam să sun. Dar e atât de greu să știi de unde să începi.

— Atingi simbolul reprezentând un telefon, apoi cauți prin contacte după nume? îi sugerez.

Vocea îmi tremură puțin, sper că nu-și dă seama.

El râde.

— Am uitat cât de amuzantă ești când ești furioasă. Nu, adică, nu voiam să-ți spun asta la

telefon.

— Ce să-mi spui? Să ghicesc. Că te-ai despărțit de femeia pentru care m-ai părăsit?

L-am luat prin surprindere. Îi observ zâmbetul perfect, încrezător diminuându-se, apoi expresia i se preschimbă în altceva – mai aproape de anxietate. Nu vreau să-l enervez. Inspir adânc.

— Nu vreau să te văd, Justin. Asta nu schimbă nimic. Tu tot m-ai părăsit pentru ea, tu tot – tu tot…

— Niciodată nu te-am înșelat, zice el imediat. Am început să mergem, nu sunt sigură unde; el mă oprește din nou și-și pune mâinile pe umerii mei, întorcându-mă astfel încât să trebuiască să-l privesc în ochi. Niciodată nu ți-aș face așa ceva, Tiffy. Știi cât de nebun sunt după tine.

— Erai.

— Poftim?

— „Cât de nebun *eram* după tine”, asta e ceea ce vrei să spui.

Deja îmi doresc să fi profitat de ocazie ca să-i spun că motivul pentru care nu vreau să-l văd nu are nimic de-a face cu Patricia. Deși nu sunt

sigură cu ce *are* de-a face. Are de-a face… cu toate celelalte lucruri, oricare ar fi alea. Mă simt brusc foarte tulburată. Prezența lui Justin are întotdeauna efectul ăsta – mă face foarte confuză, până când îmi pierd șirul gândurilor. Se potrivea cu povestea de dragoste, bănuiesc, dar acum senzația e foarte neplăcută.

— Nu-mi spune ce vreau să spun și ce nu. Își ferește privirea o clipă, apoi continuă: Uite, sunt aici acum. Nu putem să ne luăm ceva de băut și să vorbim despre asta? Haide. Putem merge la acel local cu șampanie de după colț, unde băuturile se servesc în cutii de vopsea. Sau putem să ne urcăm în Shard, îți amintești când te-am dus acolo? Ce spui?

Mă uit fix la el. Ochii lui mari, căprui, întotdeauna atât de sinceri, atât de strălucitori, emanând acel entuziasm nebun care m-a prins de fiecare dată. Barba lui nerasă perfectă. Zâmbetul lui încrezător. Încerc din greu să nu mă gândesc la amintirea îngrozitoare pe care am avut-o când l-am sărutat pe Ken, dar pare să fie în sistem acum, mai rău ca oricând cu Justin aici. Mă simt

dezgustată din cauza ei.

— De ce nu m-ai sunat?

— Ți-am spus, zice el, nerăbdător deja, nu știam cum să-ți dau vestea.

— Și de ce ești aici?

— Tiffy, am venit doar ca să beau ceva, îmi răspunde el tăios. Tresar, iar apoi inspir adânc din nou.

— Vrei să vorbești cu mine, sună înainte și stabilim o oră. Nu acum.

— Când atunci? întreabă el încruntându-se, fără să-și ia mâinile grele de pe umerii mei.

— Păi… am nevoie de timp. Îmi simt capul tulbure. Nu vreau să vorbesc cu tine chiar acum.

— Timp, adică vreo două ore?

— Timp, adică vreo două luni, zic pe negândite, apoi îmi mușc buza, pentru că am indicat fără să vreau un termen-limită.

— Vreau să te văd *acum*, spune el, și dintr-odată brațele care erau pe umerii mei s-au mutat să-mi atingă părul, partea de sus a brațului. Acea amintire îmi rulează în spatele ochilor. Îl scutur de pe mine.

— Încearcă amânarea satisfacerii dorințelor, Justin. Doar asta vei primi, și am senzația că-ți va face bine.

Acestea fiind spuse, mă întorc înainte să mă pot răzgândi și mă îndrept împleticindu-mă spre local.

Capitolul 26

Leon

Holly are capul acoperit aproape complet de păr. E ca versiunea feminină a lui Harry Potter – părul îi iese în toate direcțiile, oricât de mult ar încerca mama ei să-l netezească.

Fața i s-a schimbat, de asemenea, a devenit mai plină, mai vioaie. Ochii îi par acum mai puțin disproporționați față de restul corpului. Ea îmi zâmbește.

Holly:

— Ai venit să-ți iei rămas-bun?

Eu:

— Am venit să-ți verific analizele.

Holly:

— Ultima oară?

Eu:

— Depinde de ce hotărăsc medicii.

Holly:

— Ești arțăgos. Nu vrei să plec.

Eu:

— Sigur că vreau. Vreau să fii bine.

Holly:

— Nu, nu vrei. Nu-ți place când se schimbă lucrurile. Vrei să stau aici.

Nu comentez. E enervant să te înțeleagă atât de bine cineva atât de mic.

Holly:

— Și mie o să-mi fie dor de tine. O să mă vizitezi acasă?

Îi arunc o privire mamei ei, care afișează un zâmbet obosit, dar foarte fericit.

Eu:

— Vei fi atât de ocupată cu școala și toate cluburile de după școală. N-o să ai chef de musafiri.

Holly:

— Ba da.

Mama lui Holly:

— Mi-ar plăcea să veniți la cină. Cu adevărat – și lui Holly i-ar plăcea. Doar ca să vă mulțumim.

Euforia pură o înconjoară pe mama lui Holly ca un nor de parfum.

Eu:

— Ei bine, poate. Mulțumesc.

Mama lui Holly stă să plângă. Niciodată nu fac față bine acestor situații. Încep să mă simt ușor panicat; mă strecor către ușă.

Ea mă îmbrățișează înainte să pot scăpa. Simt dintr-odată că mi se înmoaie picioarele. Nu sunt sigur dacă vreau să plâng din cauza lui Holly sau a lui Kay, dar îmbrățișările au un efect neașteptat asupra glandelor mele lacrimale.

Îmi șterg ochii sperând că Holly nu observă. Îi ciufulesc părul șaten dezordonat.

Eu:

— Fii cuminte.

Holly zâmbește. Am impresia că are alte planuri.

⁘

Ies de la muncă la timp ca să văd ultimele urme ale unui răsărit cu adevărat splendid în spatele zgârie-norilor; reflectate în griul de oțel al Tamisei, culorile cerului se transformă în nuanțe de albastru și roz. Pare că am atât de mult timp de când m-am despărțit de Kay! Dar, dacă i-am oferit atât de puțin timp pe cât pretinde ea, de unde au apărut toate aceste ore?

Decid să mă opresc undeva pentru un ceai, apoi să merg pe jos acasă – îmi ia doar o oră și jumătate, iar acesta este genul de dimineață când vrei să fii afară. Oamenii se agită în toate direcțiile în drumul lor spre muncă, cu cafelele ținute strâns în mâini. Îi las să treacă în valuri pe lângă mine. Merg pe străduțele lăturalnice cât de mult pot; sunt puțin mai adormite decât străzile principale.

Mă trezesc pe Clapham Road aproape fără să-mi dau seama. Devin tensionat când văd magazinul de băuturi alcoolice, dar mă oblig să mă opresc. Pare un gest respectuos, ca scosul pălăriei când trece dricul.

Nu pot să nu observ: camerele de supraveghere de la Aldi chiar acoperă toate direcțiile posibile, incluzând-o pe a mea. Brusc, îmi aduc aminte motivul principal pentru care Kay și cu mine ne-am despărțit. Am fost prea trist să-mi amintesc că există unele speranțe pentru Richie.

Poate că Gerty îi va fi răspuns deja lui Richie. Îmi continui drumul, mai repede acum, dornic să ajung acasă. El ar fi putut încerca să sune la ora la care mă întorc de obicei. Precis a făcut-o; sunt furios pe mine că l-am ratat.

Inspir adânc. Dibui cu cheia în yală, dar, ciudat, ușa nu e încuiată de două ori – Tiffy nu a uitat niciodată până acum. Arunc o privire sumară prin cameră când intru, ca să mă asigur că nu ne-a fost spartă casă, dar televizorul și laptopul sunt la locul lor, așa că mă îndrept direct către telefonul fix și verific eventualele apeluri pierdute sau mesaje vocale.

Nimic. Expir. Sunt leoarcă de transpirație de la mersul rapid în soarele de dimineață; arunc cheile în locul obișnuit (noul lor sălaș este sub

pușculița cu Câinele Spot) și-mi scot tricoul în timp ce mă îndrept spre baie. Împing rândul de lumânări colorate de pe marginea căzii ca să pot face un duș ca lumea, apoi pornesc apa fierbinte și spăl de pe mine încă o săptămână.

Capitolul 27

Tiffy

Of, Doamne.

Cred că nu m-am simțit niciodată atât de rău ca acum. E mai rău decât mahmureala pe care am avut-o după petrecerea lui Rachel de când a împlinit douăzeci și cinci de ani. E mai rău decât seara aia de la universitate când am băut două sticle de vin și am vomitat în fața decanatului. E mai rău decât gripa porcină.

Încă port rochia cu Alice în Țara Minunilor. Am dormit deasupra pilotei, învelită doar cu pătura mea Brixton. Cel puțin am avut inspirația

să-mi dau jos pantofii și să-i las la ușă.

Of, Doamne.

Câmpul meu vizual, de unde mă aflu și până la pantofi, se intersectează cu ceasul deșteptător. Acesta arată o oră ce e imposibil să fie corectă, anume 08:59.

Ar trebui să fiu la muncă într-un minut.

Cum s-a întâmplat asta? Mă ridic brusc în picioare, simțind cum stomacul mi se răstoarnă și capul mi se învârte, și, în timp ce orbecăi căutându-mi poșeta – bine, cel puțin nu am pierdut-o, ah, da, aspirină – îmi aduc aminte cum au început toate.

M-am întors în sală după ce l-am lăsat pe Justin în grădină și am dat-o jos pe Rachel de pe fața barmanului ca să am cui să mă plâng. Ea nu era cea mai potrivită persoană cu care să vorbești – e singura persoană rămasă în Echipa Justin. (Nu am menționat acea amintire ciudată cu sărutul. Și nici nu vreau să mă gândesc la ea acum.) La început, Rachel mi-a spus să mă întorc la el și să ascult ce are de zis, dar apoi s-a răzgândit în legătură cu strategia mea de

amânare a satisfacției, pe care a aprobat-o și Katherin – vai, Doamne, i-am spus lui Katherin…

Înghit niște aspirină încercând să nu mă înec. Am vomitat aseară? Am amintiri vagi și neplăcute legate de apropierea prea mare de capacul toaletei din baia respectivului local.

Tot mai panicată, tastez repede un mesaj de scuze către redactorul-șef. Niciodată nu întârzii atât de mult la muncă, și toți vor ști că sunt mahmură. Dacă nu o știu, sunt sigură că Martin va fi bucuros să-i lămurească.

Nu mă pot duce la serviciu așa, îmi dau seama, în prima mea clipă de claritate din această dimineață. Trebuie să mă spăl și să mă schimb, îmi deschei rochia și o dau jos, deja întinzând mâna după prosopul de după ușă.

Nu aud apa curgând. Deja îmi răsună un bâzâit constant în urechi și sunt într-un asemenea hal, încât nu cred c-aș observa nici dacă elefantul meu de pluș ar prinde viață pe fotoliu și mi-ar spune că trebuie să mă detoxific.

Îmi dau seama că Leon e la duș doar când îl

văd acolo. Perdeaua dușului nostru este în mare parte opacă, dar cu siguranță poți vedea puțin prin ea. Vreau să zic, conturul.

El reacționează firesc: intră în panică și dă la o parte perdeaua să vadă cine e acolo. Ne uităm fix unul la celălalt. Apa continuă să curgă.

Leon își revine mai repede decât mine și trage din nou perdeaua.

— Ahhh, face el, mai mult un sunet gâlgâit decât un cuvânt.

Sunt în lenjeria mea minusculă, din dantelă, de ieșit în oraș. Nici măcar nu mi-am înfășurat prosopul în jurul meu – îl țin pe braț. Într-un fel, asta pare mult mai rău decât să n-am niciun fel de mijloace de a mă acoperi – am fost atât de aproape de a nu mă expune și totuși atât de departe.

— Vai, Doamne! țip în secunda următoare. Îmi pare atât… îmi pare atât de rău!

El închide dușul. Probabil nu mă poate auzi din cauza zgomotului, îmi întoarce spatele, fapt care-mi dă de înțeles că ar trebui să încetez să mă mai uit la conturul de după perdea. Îi întorc și

eu spatele.

— Ahhh, face el din nou.

— Știu, zic. Of, Doamne. Asta nu e… cum mi-am imaginat că te voi întâlni.

Tresar. Declarația mea a părut puțin cam entuziastă.

— Ai… începe el.

— Nu am văzut nimic, mint repede.

— Bine. În regulă. Nici eu.

— Ar trebui… am întârziat atât de mult la muncă!

— Oh, ai nevoie de duș?

— Păi…

— Am terminat, zice el. Încă suntem cu spatele unul către celălalt. Dau prosopul jos de pe braț și – cu vreo cinci minute prea târziu – mi-l înfășor în jurul corpului.

— Ei bine, dacă ești sigur…

— Mm. Am nevoie de prosopul meu, spune el.

— Ah, sigur, zic, înșfăcându-l de pe suport și întorcându-mă.

— *Ochii închiși*, strigă el.

Înghеț și strâng din pleoape.

— Sunt închiși! Sunt închiși!

Îl simt luându-mi prosopul din mână.

— Bine. Îi poți deschide din nou.

El iese din duș. Adică, e decent acum, dar tot nu poartă prea multe. Pot să-i văd tot pieptul, de exemplu. Și destul de mult din abdomen.

E cu câțiva centimetri buni mai înalt decât mine. Ud, părul lui des și creț tot nu stă drept; e întins în spate după urechi și-i picură pe umeri. Fața lui are trăsături delicate, iar ochii sunt de un căprui profund, cu câteva nuanțe mai închiși la culoare decât tenul; are riduri de expresie, iar urechile îi ies puțin în afară, de parcă ar fi învățat obiceiul de la faptul că el întotdeauna își ține părul dat în spate.

Se întoarce să treacă de mine. Face tot ce poate, dar chiar nu e loc pentru amândoi, și în timp ce se strecoară pe lângă mine pielea caldă de pe spatele lui îmi atinge pieptul. Inspir, uitând brusc de mahmureală. În ciuda sutienului de dantelă și a prosopului dintre noi, pielea mea s-a înfiorat și ceva a început să-mi fiarbă aprig la

baza abdomenului, unde tind să rezide cele mai tari senzații.

Leon îmi aruncă o privire peste umăr, o privire intensă, pe jumătate agitată, pe jumătate curioasă, care doar mă face să-mi fie și mai cald. Nu mă pot stăpâni. Când se întoarce spre ușă, mă uit în jos.

El e… Aceea pare…

Nu se poate. Trebuie să fi fost un pliu al prosopului.

Când închide ușa în spatele său, mă sprijin de chiuvetă pentru o clipă. Realitatea ultimelor două minute e atât de dureros de jenantă, încât mă trezesc gemând: „Vai, Doamne!” cu voce tare, în timp ce-mi apăs încheieturile mâinilor pe ochi. Asta nu mă ajută cu mahmureala, care s-a întors precipitat, acum că tipul acela gol a părăsit baia.

Doamne. Sunt îmbujorată de căldură, complet tulburată și înfiorată și respir cu dificultate – nu, sunt *excitată*. Nu m-am așteptat la asta. Cu certitudine, situația a fost mult prea jenantă pentru că așa ceva să fie măcar posibil, nu? Sunt o femeie adultă! Nu pot suporta să văd un bărbat

gol? Poate că e doar pentru că nu am mai făcut sex de atât de mult timp. E un soi de chestie biologică, ca atunci când mirosul de bacon te face să salivezi, sau vederea unui bebeluș te face să vrei să-ți închei cariera și să te pui pe făcut copii imediat.

Într-o panică subită mă întorc să mă uit în oglindă, ștergând condensul de pe suprafața ei ca să-mi descopăr fața palidă și trasă. Rujul mi s-a întipărit în pielea uscată a buzelor, iar fardul de ochi și tușul s-au întins în niște pete negre în jurul fiecărui ochi. Arăt ca un copilaș care a încercat să folosească machiajul mamei.

Gem. E un dezastru. Nu putea să fi mers mai prost. Arăt *groaznic*, iar el arăta uimitor de bine. Îmi amintesc de ziua când l-am căutat pe Facebook – nu-mi s-a părut atrăgător în mod deosebit. Cum de nu am observat?

Of, Doamne, dar ce importanță are? E Leon. Colegul de apartament Leon. Acel Leon care are o iubită. Bine, *trebuie* să fac duș și să mă duc la muncă. Mă voi ocupa mâine de hormonii mei și de aranjamentul incredibil de jenant cu locuința.

Of, Doamne. Am întârziat *atât* de mult!

Capitolul 28

Leon

Ahhh.

Ahhh.

Mă întind pe spate în pat, imobilizat de rușinea ce zvâcnește. Nu pot să gândesc în cuvinte. *Ahhh* este singurul sunet adecvat ce-mi exprimă suficient oroarea.

Nu a spus Kay că Tiffy e neatrăgătoare? Eu am luat-o de bună! Sau… sau… Nici măcar nu m-am gândit la asta, de fapt. Dar, Doamne. E… Ahhh.

Nu se poate să surprinzi un bărbat la duș cu o femeie îmbrăcată sumar. Nu se poate face asta. Nu e corect.

Nu pot face legătura între acea femeie în lenjerie roșie din baie și femeia căreia îi scriu bilete și după care strâng. Doar că niciodată…

Sună fixul. Îngheț. Fixul e în bucătărie. Șanse

să mă ciocnesc din nou de Tiffy: mari.

Mă dezgheț și mă scutur. Evident că trebuie să răspund la telefon – e Richie. Țâșnesc din dormitor, ținând strâns prosopul la mijloc, și găsesc telefonul sub grămada de căciuli a domnului Prior de pe bufet; răspund în timp ce mă întorc în goană în dormitor.

Eu:

— Hei.

Richie:

— Ești bine?

Scot un geamăt.

Richie, alert:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Eu:

— Nu, nu, nimic rău. Doar că… am întâlnit-o pe Tiffy.

Richie, înveselit:

— Oh! E bună?

Repet geamătul.

Richie:

— Este! Știam eu.

Eu:

— Nu trebuia să fie. Am presupus că Kay s-a asigurat că nu e!

Richie:

— Seamănă vreun pic cu Kay?

Eu:

— Eh?

Richie:

— Kay nu ar crede că o tipă e atrăgătoare decât dacă seamănă cu ea.

Tresar, dar într-un fel știu ce vrea să spună. Nu-mi pot scoate din cap imaginea lui Tiffy. Păr roșcat ciufulit peste tot, de parcă de-abia s-a dat jos din pat. Pistrui maro-deschis pe pielea palidă, presărați pe brațe și punctându-i pieptul. Sutien roșu de dantelă. Sâni ridicol de perfecți.

Ahhh.

Richie:

— Unde e acum?

Eu:

— La duș.

Richie:

— Și unde ești tu?

Eu:

— Ascuns în dormitor.

Pauză.

Richie:

— Îți dai seama că va veni acolo când iese de la duș, da?

Eu:

— Drace!

Mă ridic brusc în capul oaselor. Mă chinui să-mi găsesc haine. Pot doar să le găsesc pe ale ei. Îi văd rochia aruncată pe jos, descheiată.

Eu:

— Așteaptă. Trebuie să mă îmbrac.

Richie:

— Poftim?

Pun telefonul pe pat în timp ce-mi trag chiloții și pantalonii de trening. Dureros de conștient că fundul meu e întors spre ușă în timp ce o fac, dar e o opțiune mai bună decât să fiu întors cu cealaltă parte. Găsesc un maiou vechi la îndemână și mă îmbrac cu el, apoi respir.

Eu:

— În regulă. Bine. Cred că cel mai sigur e… să mă duc la bucătărie? N-o să treacă pe acolo în

drumul ei din baie spre dormitor. Apoi mă pot ascunde în baie până pleacă.

Richie:

— Ce dracu’ s-a întâmplat? De ce nu porți niciun fel de haine? I-ai tras-o, frățioare?

Eu:

— *Nu*!

Richie:

— În regulă. Era o întrebare îndreptățită.

Mă îndrept prin camera de zi spre bucătărie. Mă strecor cât de departe posibil în spatele frigiderului, ca să nu fiu văzut în drumul dintre baie și dormitor.

Eu:

— Am dat unul peste celălalt în duș.

Richie râde cu poftă, ceea ce mă face să zâmbesc puțin fără să vreau.

Richie:

— Era goală?

Gem.

Eu:

— Aproape. Însă eu eram.

Râsul lui Richie se întețește.

Richie:

— Ah, frățioare, mi-ai înseninat ziua! Deci ce-avea pe ea, un prosop?

Eu:

— Lenjerie.

Richie geme și el de data asta.

Richie:

— Fainǎ?

Eu:

— Nu vorbesc despre asta!

Richie:

— Bine gândit. Te poate auzi?

Pauză. Ascult. Ahhh.

Eu, șuierat:

— Apa s-a oprit!

Richie:

— Nu vrei să fii acolo când iese în prosop? De ce nu te duci înapoi în dormitor? Nu va părea că ai făcut-o intenționat. Adică, aproape că ai făcut-o accidental. Fă în așa fel încât să vă mai întâlniți o dată, nu știi de unde…

Eu:

— Nu voi *sta la pândă* după sărmana femeie,

Richie! Deja m-am expus în fața ei, nu-i așa? E probabil traumatizată.

Richie:

— Arăta traumatizată?

Îmi amintesc. Arăta… Ahhh. Atât de multă piele. Și ochi mari albaștri, pistrui pe nas, acea ușoară inhalare când treceam pe lângă ea către ușă, prea aproape ca să mă simt în largul meu.

Richie:

— Va trebui să vorbești cu ea.

Sunetul ușii de la baie deschizându-se.

Eu:

— Drace!

Mă ascund mai departe după frigider, apoi, când nu se aude niciun zgomot, mă uit pe furiș.

Tiffy nu se uită spre mine. Are prosopul înfășurat strâns sub axile, iar părul ei lung e mai întunecat acum și-i picură pe spate. Dispare în dormitor.

Reușesc să respir.

Eu:

— E în dormitor. Mă duc la baie.

Richie:

— De ce nu pleci din apartament dacă ești atât de îngrijorat, frățioare?

Eu:

— Atunci n-aș mai putea să vorbesc cu tine! Nu pot face față situației singur, Richie!

Îl aud zâmbind.

Richie:

— E ceva ce nu mi-ai spus, nu-i așa? Nu, să ghicesc… ai devenit puțin cam entuziasmat…?

Scot cel mai tare și mai umilitor geamăt de până acum. Richie râde în hohote.

Eu:

— A venit de nicăieri! Nu eram pregătit! Nu am mai făcut sex de săptămâni întregi!

Richie, râzând isteric:

— Ah, frate! Crezi că a observat?

Eu:

— Nu. Cu siguranță nu. Nu.

Richie:

— Deci răspunsul e „poate”.

Eu:

— Nu. E imposibil. Prea jenant să mă gândesc la asta.

Încui ușa băii după mine și trag capacul pe toaletă ca să mă așez. Mă uit lung la picioare, simțind cum inima îmi bate cu putere.

Richie:

— Trebuie să închid.

Eu:

— Nu! Nu poți pleca! Ce fac acum?

Richie:

— Ce vrei să faci acum?

Eu:

— Să fug departe!

Richie:

— Haide, frățioare! Calmează-te.

Eu:

— E groaznic. *Locuim împreună.* Nu mă pot plimba cu ditamai erecția prin fața colegei de apartament! Este… este… e obscen! E probabil o infracțiune!

Richie:

— Dacă e, atunci cu certitudine merit să mă aflu aici. Haide, frățioare. Nu intra în panică în legătură cu asta. Cum ai spus, tu și Kay v-ați despărțit acum câteva săptămâni și n-ați mai

făcut sex de o bună bucată de vreme înainte de asta…

Eu:

— De unde știi?

Richie:

— Haide. Era evident.

Eu:

— Nu ne-ai văzut împreună de luni de zile!

Richie:

— Ideea e că nu-i mare lucru. Ai văzut o tipă goală și ai început să gândești cu – așteaptă, nene, dă-mi…

Îl aud cum oftează.

Richie:

— Trebuie să plec. Dar relaxează-te. Ea nu a văzut nimic, nu înseamnă nimic, stai liniștit.

El închide.

Capitolul 29

Tiffy

Rachel categoric vibrează din cauza entuziasmului.

— Glumești! Glumești! zice ea săltând pe scaun. Nu pot să cred că avea erecție!

Gem și-mi masez tâmplele așa cum am văzut că fac uneori oamenii obosiți la televizor; sper c-o să mă facă să mă simt mai bine. Nu funcționează. Cum de Rachel e atât de al naibii plină de viață și veselă? Eram sigură că a băut aproape la fel de mult ca mine.

— Nu e amuzant, mormăi. Și am spus că *s-ar putea* să fi avut. Nu spun că avea cu certitudine.

— Oh, te rog! N-a trecut atâta vreme încât să fi uitat cum arată. Trei bărbați într-o noapte! Fără exagerare, trăiești un vis.

O ignor. Redactorului-șef, spre norocul meu, i s-a părut amuzant că am întârziat, dar încă mai am o grămadă imensă de treburi de făcut azi, și faptul că am ajuns cu o oră mai târziu nu-mi scurtează lista cu însărcinări.

— Nu te mai preface că te uiți pe manuscrisele alea, mă mustră Rachel. Ne trebuie un plan de acțiune!

— Pentru ce?

— Chiar așa, pentru ce? Îl suni pe Ken pustnicul? Ieși la un pahar cu Justin? Sau sari în duș cu Leon?

— Mă duc înapoi la biroul meu, îi spun, înșfăcând teancul de corecturi. Nu a fost o sesiune productivă.

Mă îndepărtez în timp ce ea cântă cu foc „Maneater”[{11}].

Rachel are dreptate în legătură cu planul de acțiune, totuși. Trebuie să-mi dau seama ce dracu’ voi face în legătură cu Leon. Dacă nu vorbim curând, e un risc serios ca această dimineață să strice totul – fără bilețele, fără mâncare gătită, doar tăcere, dureros de jenantă. Umilința e ca mucegaiul: ignor-o, și întregul loc va deveni mirositor și verde.

Trebuie să… Trebuie să-i trimit un mesaj.

Nu. Trebuie să-l sun, decid. Trebuie să fie drastic. Mă uit la ceas. Ei bine, doarme acum – e două după-amiază – deci am patru ore minunate în care nu pot acționa în niciun fel. Bănuiesc că

ar trebui să folosesc acest timp pentru a face ultima corectură la cartea lui Katherin, în special acum când e un adevărat pericol, deoarece destul de mulți oameni s-ar putea chiar s-o cumpere, cu toată această agitație pe seama croșetatului de pe rețelele de socializare.

În schimb, după o noapte lungă și o dimineață în care am încercat din greu să nu o fac, mă gândesc la Justin.

Și apoi, pentru că nu mă pricep să gândesc de una singură, îl sun pe Mo să-i cer sfatul. Pare puțin amețit când răspunde la telefon, de parcă de-abia s-ar fi trezit.

— Unde ești? îl întreb.

— Acasă. De ce?

— Pari ciudat. Nu e și ziua liberă a lui Gerty?

— Da, și ea e aici.

— Oh. E ciudat să mă gândesc la ei doi, fără mine, pur și simplu stând împreună. Doar că… nu funcționează în această combinație. Din prima săptămână la universitate eram Gerty și cu mine, inseparabile; l-am luat pe Mo sub aripa noastră colectivă la finalul primului an, după ce

l-am văzut dansând singur, foarte entuziasmat, pe ritmurile piesei „Drop it Like it’s Hot”; am decis că orice tip care se mișca în felul ăsta trebuia implicat în toate ieșirile noastre. Ulterior am făcut totul în trei și, în rarele cazuri când ieșeam doar în doi, eram întotdeauna eu plus Gerty sau eu plus Mo.

— Pui pe difuzor? zic, încercând să nu par irascibilă.

— Așteaptă. Hei, gata.

— Să ghicesc, spune Gerty, te-ai îndrăgostit de fratele lui Leon.

Încremenesc.

— În mod normal radarul tău e destul de bun, dar acum bați câmpii.

— Drace. Leon, atunci?

— Nu pot doar să te sun ca să stăm de vorbă?

— Asta nu e stat de vorbă, observă Gerty. Nu suni la două după-masă ca să stai de vorbă. Folosești WhatsApp pentru asta.

— Tocmai de asta l-am sunat pe Mo.

— Deci? Care e tragedia? vrea să știe Gerty.

— Justin, zic, prea obosită să mă cert cu ea.

— Oh! Subiect vechi, dar bun.

Îmi dau ochii peste cap.

— Îl poți lăsa pe Mo să intervină cu ceva încurajator, cel puțin *ocazional*?

— Ce s-a întâmplat, Tiffy? zice Mo.

Le povestesc cum a decurs seara. Sau cel puțin, ofer o versiune prescurtată – nu menționez incidentul îngrozitor cu sărutul. Doar că e o succesiune prea lungă de evenimente ca să încapă într-o conversație telefonică, mai ales când încerci să verifici numerele paginilor în timp ce vorbești.

Pe deasupra, mai e și faza cu: „Vreau cu disperare să nu mă gândesc la asta”.

— E un comportament destul de obișnuit pentru Justin, Tiffy, remarcă Mo.

— *Bravo ție* că ai spus nu, zice Gerty, cu o pasiune surprinzătoare. E al naibii de sinistru că era pe vasul de croazieră, și acum asta? Aș vrea să vezi cum…

Se aude un zgomot înăbușit, iar Gerty tace brusc. Am sentimentul că Mo s-ar putea s-o fi ciupit.

— Nu am spus chiar nu, rectific eu, uitându-mă fix la picioare. Am spus „în vreo două luni”.

— Tot e mult mai bine decât să lași baltă totul și să fugi din nou cu el, spune Gerty.

E o pauză lungă. Mi se pune un nod în gât. Trebuie să vorbesc despre acel sărut, știu că trebuie, dar nu par capabilă să ajung acolo.

— Gerty, spun în cele din urmă. Te-ai supăra dacă aș vorbi doar cu Mo? Pentru o clipă?

O altă tăcere înăbușită.

— Bine, sigur, mormăie ea, străduindu-se în mod clar să nu pară supărată.

— Sunt doar eu acum, mă anunță Mo.

Înghit în sec. Nu vreau să vorbesc despre asta aici – mă îndrept către ușile biroului, pe scări și în afara clădirii. Afară, toată lumea se mișcă puțin mai încet decât de obicei, ca și când valul de căldură ar fi calmat Londra.

— Mi-ai spus odată că relația mea… cu Justin… m-a marcat.

Mo așteaptă fără să facă vreun comentariu.

— Mi-ai spus că voi înțelege în cele din urmă. Și mi-ai spus să te sun în momentul respectiv.

Tăcerea se prelungește, dar e o tăcere în stil Mo, ceea ce înseamnă că e într-un fel incredibil de reconfortantă. Ca o îmbrățișare audio. Mo n-are nevoie de cuvinte, priceperea lui e dincolo de ele.

— Aseară s-a întâmplat ceva bizar. Eram – mă sărutam cu tipul ăla, Ken, și când noi… ei bine, eu, eu mi-am amintit…

De ce nu pot s-o spun?

— Mi-am amintit că m-am culcat cu Justin după o ceartă. Eram atât de nefericită!

Lăcrimez; îmi trag nasul, încercând din răsputeri să nu plâng.

— Cum te-ai simțit? mă întreabă Mo. Adică, atunci când ți-a venit gândul.

— Speriată, recunosc. Nu-mi amintesc că relația noastră să fi fost așa. Dar acum cred că s-ar putea s-o fi… înfrumusețat într-un fel? Că am uitat acele clipe? Nu știu, e măcar posibil așa ceva?

— Creierul poate face lucruri minunate pentru a se proteja de suferință, îmi spune Mo. Dar nu va reuși să-ți ascundă niște lucruri deranjante

prea mult timp. De când te-ai despărțit de Justin ai avut mai des această senzație – că-ți amintești altfel diverse situații față de cum s-au petrecut în realitate?

— Nu foarte des.

Puțin, totuși. Ca acel bilet în care povesteam că nu l-am invitat pe Iustin la petrecerea lui Rachel, deși știu că am făcut-o. Pare o nebunie, dar poate că Justin m-a făcut să cred că nu l-am invitat, dându-și astfel dreptul să fie furios pe mine pentru că mergeam? Iar în ultima vreme tot găsesc lucruri – haine, pantofi, bijuterii – despre care Justin mi-a spus că le-am vândut sau le-am donat. De obicei dădeam vina pe memoria mea proastă, dar am acea senzație sâcâitoare că ceva e în neregulă de luni de zile deja, susținută de insistența continuă și enervant de încurajatoare a lui Mo, de fiecare dată când vorbim despre Justin. Totuși, mă pricep foarte bine să nu mă gândesc la lucruri, așa că am depus toate eforturile ca să nu mă gândesc la asta.

Mo vorbește despre abuzul psihologic de tip *gaslighting* și factorii declanșatori. Mă simt

foarte prost, inconfortabil, și în cele din urmă o lacrimă mi se strecoară de pe genele inferioare pe obraz. Plâng în mod oficial.

— Ar trebui să închid, zic, ștergându-mi nasul.

— Doar gândește-te la ce-am spus, bine, Tiffy? Și amintește-ți cât de bine l-ai înfruntat aseară – deja ai străbătut un milion de kilometri. Fii mândră de asta.

Mă întorc înăuntru, dintr-odată stoarsă de vlagă. Această ultimă zi a fost prea mult pentru mine. Sus și jos și sus și jos… Off. Iar mahmureala e zdrobitoare.

Până când termin ultima corectură la cartea lui Katherin, mi-am arhivat gândurile urâte despre Justin în cutia în care le țin de obicei și mă simt mai calmă. De asemenea, am consumat și trei pungi de Wotsits{12}, pe care le-a sugerat Rachel ca remediu suprem pentru mahmureală și care, se pare că m-au schimbat din starea de zombi total în starea de semiconștiență. Prin urmare, după ce las *Croșetează-ți calea* pe biroul lui Rachel, o zbughesc în colțișorul meu să fac ceea

ce eram nerăbdătoare să fac de aseară: să mă uit pe pagina de Facebook a lui Leon.

Uite-l. Zâmbește spre aparatul foto, cu brațul lui pus în jurul cuiva, la ceea ce pare a îi o petrecere de Crăciun – sunt ghirlande de luminițe agățate în spatele lor, iar camera e plină de oameni. Mă uit prin fotografiile lui de profil și-mi amintesc că m-am mai uitat la ele. Mă gândisem că nu arăta deloc atrăgător – și e adevărat că e prea deșirat și are părul prea lung, față de genul meu obișnuit de bărbat. Dar, în mod cert, e unul dintre acei oameni care devin brusc atractivi în carne și oase.

Poate că au fost doar șocul inițial și goliciunea. Poate că a doua oară va fi drăguț și platonic, iar eu voi putea uita despre asta și-l voi suna pe Ken, pustnicul sexy norvegian. Deși nu pot da ochii cu el, nu după felul în care Justin m-a umilit în fața lui. Off, nu, nu te gândi la Justin…

— Cine-i ăsta? întreabă Martin din spatele meu. Sar și vărs cafeaua peste mormanul de bilete cu sarcini foarte urgente.

— De ce întotdeauna te furișezi prin preajma mea? întreb, închizând fereastra și ștergând cafeaua cu un șervețel.

— Ești tu prea nervoasă. Deci cine era tipul?

— Prietenul meu Leon.

— *Prieten*?

Îmi dau ochii peste cap.

— De când ești tu măcar puțin interesat de viața mea, Martin?

El îmi aruncă o privire curios de îngâmfată, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu, sau poate că doar are niște probleme intestinale.

— De ce ai nevoie? îl întreb printre dinți.

— Oh, de nimic, Tiffy. Nu vreau să te întrerup.

Și se îndepărtează.

Mă las pe scaun și inspir adânc. Rachel își ițește capul de după computer și-mi spune în șoaptă: „Încă nu pot să cred! Erecție!”, apoi își ridică ambele degete mari în sus. Mă las mai jos în scaun, simțind cum îmi revine mahmureala, și decid în mod absolut și categoric că nu voi mai bea din nou niciodată.

Capitolul 30

Leon

Mama, cel puțin, îmi asigură distragerea necesară de la amintirea dureros de jenantă a acestei dimineți.

Face un efort extraordinar. Și se pare că mi-a spus adevărul despre faptul că e singură – niciun semn care să indice prezența vreunui bărbat în casă (în copilărie, Richie și cu mine am devenit foarte pricepuți să le depistăm) și nu și-a schimbat culoarea părului sau stilul vestimentar de când am văzut-o ultima oară, ceea ce înseamnă că nu încearcă să se adapteze unui partener.

Îi vorbesc despre Kay. Mă simt surprinzător de bine. Ea încuviințează din cap în momentele potrivite și mă bate ușor pe mână, lăcrimând ocazional, apoi îmi face cartofi la cuptor cu

chifteluțe de pui, care mă fac să mă simt de zece ani din nou. Nu e dezagreabil, totuși. E plăcut să ți se poarte de grijă.

Cea mai ciudată parte este să mă întorc în dormitorul pe care l-am împărțit cu Richie când ne-am mutat la Londra, în adolescența noastră timpurie. Am fost aici doar o singură dată după proces. Am venit să stau o săptămână după ce s-a dat verdictul; nu credeam că mama putea face față singură. Totuși, nu a fost nevoie de mine pentru mult timp – ea l-a cunoscut pe Mike, care era nerăbdător să aibă casa doar pentru ei doi, așa că m-am mutat la loc în apartament.

Camera e neschimbată. Pare o cochilie căreia îi lipsește creatura sa marină. E plină de goluri unde ar trebui să fie lucruri: pete de Blu-Tack{13} pe pereți pentru postere de mult date jos, cărți răsturnate pe diagonală, fără suficient sprijin ca să le țină ridicate. Lucrurile lui Richie încă în cutii, de când le-au adus colegii lui de apartament.

Îmi ia un enorm efort mintal să nu răscolesc

printre ele. Ar fi inutil de supărător, și el m-ar urî pentru asta.

Mă întind pe spate pe pat și mă trezesc că mintea mi se întoarce la imaginea lui Tiffy – mai întâi în lenjerie roșie, apoi mergând tiptil spre dormitor, înfășurată în prosop. A doua imagine pare și mai inacceptabilă, deoarece nici măcar nu știa că o priveam. Mă foiesc, stânjenit. Nu e în regulă să fiu atras de ea. E probabil reacția la despărțirea de Kay.

Telefonul sună. Panica se intensifică. Mă uit pe ecran: Tiffy.

Nu vreau să răspund. Telefonul sună și sună – pare să sune la nesfârșit.

Închide fără să lase mesaj. Mă simt ciudat de vinovat. Richie mi-a spus că trebuie să vorbesc cu ea. Dar prefer opțiunea „tăcere totală” de-acum încolo, sau cel mult un bilet ocazional lăsat pe ceainic sau în spatele ușii.

Mă culc înapoi. Mă gândesc la asta. Mă întreb dacă e adevărat.

Telefonul bâzâie. Un mesaj.

Hei. Deci. Hm. Simt că ar trebui să discutăm despre această dimineață? Tiffy x

Amintirea mă lovește cu putere, și mă trezesc gemând din nou. Ar trebui cu siguranță să răspund. Pun telefonul jos. Mă uit fix la tavan.

Telefonul bâzâie iar.

Ar fi trebuit să încep prin a-mi cere scuze. Eu eram cea care n-avea ce să caute acolo, în conformitate cu regulile noastre de subînchiriere. Iar apoi am venit și te-am abordat la duș. Deci da, îmi pare foarte, foarte rău! xx

Marcă de adeziv reutilizabil în mod bizar, mă simt cu mult mai bine după ce am văzut acest mesaj. Nu pare să fi fost traumatizată și în plus, sună cunoscut, a Tiffy, deci e mai ușor să-mi imaginez că acest mesaj vine de la Tiffy, cea pe care am avut-o în cap, înainte s-o întâlnesc pe cea adevărată. Acea Tiffy era într-un fel… nu irelevantă, dar în „spațiul sigur” din capul meu. Persoana cu care să discut, fără presiune sau

implicații. Neforțat și lipsit de pretenții.

Acum, fără nicio îndoială, Tiffy nu se mai află în spațiul sigur din capul meu.

Îmi adun curajul să încep un răspuns.

Nu-ți cere scuze. Era inevitabil să ne întâlnim în cele din urmă! Nu trebuie să-ți faci griji – am uitat deja.

Șterg această ultimă parte. Evident că nu este adevărat.

Nu-ți cere scuze. Era inevitabil să ne întâlnim în cele din urmă! Nu trebuie să-ți faci griji – m-aș bucura să dau totul uitării dacă și tu vrei.

Leon x

Trimit, apoi regret sărutul. De obicei pun un sărut? Nu-mi aduc aminte. Mă uit înapoi la ultimele câteva mesaje și descopăr că sunt complet inconsecvent, ceea ce probabil este cea mai bună variantă. Mă întind înapoi pe pat și aștept.

Și aștept.

Ce face? De obicei răspunde repede. Verific ora – unsprezece noaptea. O fi adormit? Părea că aseară a stat până târziu în oraș. În cele din urmă, totuși:

Să uităm totul despre asta! Promit că nu se va întâmpla din nou (să dau buzna SAU să adorm/să nu mă trezesc la timp, adică). Sper că Kay nu a luat-o razna complet în legătură cu încălcarea regulilor de subînchiriere…? Și, știu cu abordarea iubitului ei în duș… xx

Inspir adânc.

Kay și cu mine ne-am despărțit acum două săptămâni, x

Răspunsul e aproape instantaneu.

Oh, drace, îmi pare atât de rău. Eu m-am gândit că ceva s-ar putea să nu fie în regulă – erai foarte tăcut în biletele tale (mai mult decât

de obicei, adică!) Cum te descurci?

Mă gândesc la asta. Cum mă descurc? Sunt întins în pat în apartamentul mamei, visând la colega mea de apartament goală, toate gândurile legate de fosta iubită uitate, pentru scurt timp, dar cu adevărat. Probabil că nu e complet sănătos, dar… mai bine ca ieri? Aleg să scriu:

Voi ajunge și acolo. x

Urmează o pauză lungă. Mă întreb dacă ar fi trebuit să spun puțin mai mult. Nu că asta ar fi oprit-o pe Tiffy vreodată.

Ei bine, asta s-ar putea să te înveselească: în starea mea de mahmureală am intrat în imprimantă astăzi la muncă.

Pufnesc. O secundă mai târziu apare imaginea unei imprimante. E enormă. Probabil ar încăpea patru de-alde Tiffy înăuntrul ei.

Nu ai… observat-o?

Cred că doar mi-am pierdut abilitatea de a mă opri din mers la timp. Totuși, de-abia închisesem cu chipeșul meu zidar transformat în decorator, deci…

Ah. Trebuie să fi avut încă genunchii înmuiați.

Probabil! A fost genul acela de zi. xx

Mă uit fix la acest mesaj până când se închide ecranul telefonului. *Genul acela de zi.* Ce gen de zi? Gen de zi cu genunchii înmuiați? Dar de ce – pentru că ea…

Nu, nu, nu ar fi din cauza mea. Asta e ridicol. Exceptând faptul… ce *a vrut* să spună, atunci?

Sper că nu așa va decurge comunicarea noastră de acum înainte. E absolut epuizant.

Capitolul 31

Tiffy

Tatălui meu îi place să spună: „Viața nu e niciodată simplă”. Ăsta e unul din aforismele lui preferate.

Eu nu sunt de acord. Viața e deseori simplă, dar nu observi cât de simplă e până când nu devine incredibil de complicată, așa cum niciodată nu ești recunoscător că ești sănătos până când nu te îmbolnăvești, sau așa cum niciodată nu-ți apreciezi sertarul cu dresuri până când nu-ți rupi o pereche și nu ai niciuna de rezervă.

Katherin tocmai a fost invitată să facă un vlog pe canalul Tashei Chai-Latte despre cum să-ți croșetezi costumul de baie. Internetul a luat-o razna. Nu pot ține pasul cu toți influencerii care l-au redistribuit – și, cum Katherin îl urăște pe Martin, de fiecare dată când se sperie sau are nevoie de ajutor mă sună pe mine. Eu, care nu știu nimic despre promovare, trebuie să mă duc la Martin ca să obțin răspunsul pentru Katherin. Dacă acesta era un divorț, iar eu eram copilul lor,

ar fi chemate serviciile sociale.

Gerty mă sună imediat ce ies din sediul editurii.

— De-abia ai plecat? Ai cerut deja o mărire? întreabă ea.

Mă uit la ceas – șapte și jumătate. Cum de am stat la muncă aproape douăsprezece ore și totuși am reușit să fac atât de puține?

— Nu am avut timp, îi spun. Și nu dau măriri. Probabil că m-ar concedia dacă aș îndrăzni să cer.

— Ridicol.

— În fine, care-i treaba?

— Oh, mă gândeam că te-ar interesa să afli că am obținut mutarea recursului lui Richie cu trei luni mai devreme, mă anunță Gerty voioasă.

Mă opresc brusc. Cineva în spatele meu intră în mine și înjură (opritul brusc în centrul Londrei e o crimă teribilă, care le dă permisiunea oamenilor din jurul tău să te lovească).

— I-ai preluat cazul?

— Avocatul lui e lamentabil, zice Gerty. Adevărat. Mă bate gândul să-l denunț la comisia

de deontologie a baroului. De asemenea, va trebui să-i găsim lui Richie un nou avocat, mai ales pentru că am acționat fără să-l consult și l-am enervat la culme, dar…

— I-ai preluat cazul?

— Ține pasul, Tiffy.

— Mulțumesc. Foarte mult. Doamne, eu… nu mă pot opri din zâmbit. I-a spus Richie lui Leon?

— Richie probabil nu știe încă. De-abia i-am scris ieri.

— Pot să-i spun lui Leon?

— M-ar scuti de o treabă, zice Gerty, așa că dă-i drumul.

Telefonul meu bâzâie aproape imediat ce închid. E un mesaj de la Leon; inima mi se strânge bizar, ca într-un spasm. Nu mi-a trimis niciun mesaj și nu mi-a lăsat niciun bilet de la ultimul schimb de SMS-uri.

Atenție: un buchet imens de flori pentru tine pe hol de la fostul Nu sunt sigur dacă să stric surpriza (surpriză plăcută, sau proastă?), dar dacă era vorba de mine, aș fi vrut să fiu

avertizat. x

Mă opresc iarăși brusc; de data asta, un om de afaceri pe un scuter mă calcă pe picior.

De joi încoace n-am primit nicio veste de la Justin. Niciun telefon, niciun mesaj, nimic. Aproape că mă convinsesem că mi-a luat cuvintele în serios și a hotărât să nu mă mai caute, dar ar fi trebuit să-l cunosc mai bine – o asemenea reacție ar fi fost complet ieșită din comun. Asta, pe de altă parte – asta i se potrivește mult mai bine.

Eu nu *vreau* un buchet mare de flori de la Justin. Vreau doar să plece – mi-e foarte greu să-mi revin în condițiile în care el își face apariția peste tot. În timp ce mă îndrept spre blocul nostru, strâng din buze și mă pregătesc.

Chiar e un buchet imens de flori. Am uitat cât de bogat este și cât de predispus să cheltuie banii pe chestii ridicole. Anul trecut, pentru cina de ziua mea de naștere, mi-a cumpărat o rochie de designer incredibil de scumpă, toată mătase argintie și paiete; purtând-o, aveam senzația că

eram deghizată în altcineva.

Prins între flori e un bilet pe care scrie: „Lui Tiffy – vorbim în octombrie. Cu dragoste, Justin”. Ridic buchetul și verific dedesubt în căutarea unui bilet adevărat, dar nu. Un bilet ar fi mult prea direct – un gest grandios și costisitor e mai mult în stilul lui Justin.

Asta chiar m-a deranjat, dintr-un motiv sau altul. Poate pentru că nu i-am spus niciodată lui Justin unde locuiesc. Sau poate pentru că mi-a ignorat în mod flagrant cererea de joia trecută și pentru că a transformat acel „Am nevoie de vreo două luni” în „Voi vorbi cu tine peste două luni”.

Îndes florile într-un ghiveci ornamental în care de obicei îmi țin lâna de rezervă. Așteptam ca Justin să facă asta – să apară cu explicațiile lui și cu gesturile lui spectaculoase și să mă facă să-mi pierd capul din nou. Însă acel mesaj de pe Facebook, logodna… Justin m-a rănit teribil, iar acum sunt complet diferită față de ultima oară când a încercat să mă aducă înapoi.

Mă prăbușesc pe canapea și mă uit fix la flori gândindu-mă la vorbele lui Mo și la felul în care

fără să vreau mi-am tot amintit diverse amănunte. La felul în care Justin obișnuia să mă certe că uit lucruri importante, la cât de confuză mă făcea să mă simt. La faptul că simțeam pe jumătate entuziasm, pe jumătate teamă în fiecare zi când venea acasă. La senzația foarte reală că joi mi s-a întors stomacul pe dos când și-a pus mâna pe umărul meu și a țipat la mine să ies la o băutură cu el.

Acea amintire.

Doamne. Nu vreau să mă întorc la toate alea. Sunt mai fericită acum – îmi place să locuiesc aici, ascunsă în siguranță, în acest apartament pe care mi l-am apropiat. Peste două săptămâni ajung la finalul contractului de subînchiriere – Leon nu a menționat acest lucru și nici eu nu l-am adus în discuție, pentru că nu *vreau* să mă mut. Am bani, de data asta, chiar dacă în majoritate se duc pe plata descoperirii de cont. Am un coleg de apartament cu care pot să vorbesc – cui îi pasă că nu vorbim față în față? Și am o casă, care chiar se simte că ar fi exact cincizeci la sută *a mea*.

Mă întind după telefon să-i răspund lui Leon.

Urâtă surpriză. Mulțumesc pentru avertisment. Acum avem o mulțime de flori în casă. xx

El răspunde aproape instantaneu, ceea ce e neobișnuit.

Mă bucur s-o aud. x

Iar peste aproximativ un minut:

În legătură cu florile din apartament, nu cu surpriza, evident, x

Zâmbesc.

Am niște vești bune pentru tine. xx

Sincronizare perfectă – în pauza de cafea. Zi-mi. x

El nu-și dă seama – crede că e o veste bună

puțin importantă, de parcă am gătit crumble sau ceva de genul ăsta. Mă opresc cu degetele deasupra tastelor. E lucrul perfect să mă înveselească – și ce e mai important chiar acum, dedesubturile vechii mele relații, sau realitatea cazului lui Richie?

Te pot suna? Adică, dacă te sun, poți să răspunzi? xx

Răspunsul vine mai greu de data asta.

Sigur, x

Sunt lovită de un val de emoții foarte abrupt și intens și de amintirea cu Leon, gol, ud, cu părul dat în spate. Apăs butonul de apel, pentru că acum nu am altă opțiune: ori sun, ori inventez o scuză foarte ciudată și foarte elaborată.

— Hei, zice el pe un ton coborât, de parcă e undeva unde trebuie să fie liniște.

— Bună, zic. Așteptăm. Mă gândesc la el gol și apoi încerc din greu să-mi alung imaginea din

minte. Cum e tura?

— Liniștită. De aici și pauza de cafea.

Accentul lui e aproape identic cu al lui Richie și complet diferit de al celorlalți. De parcă sudul Londrei a avut o aventură cu irlandezii. Mă așez înapoi pe canapea, ridicându-mi genunchii și strângându-i la piept.

— Deci, ah… începe el.

— Scuze, zic, aproape în același timp.

Așteptăm din nou, apoi mă trezesc scoțând un chicot stupid și jenant, pe care sunt sigură că nu l-am mai scos înainte. Ce moment perfect să scot un chicot jenant complet nou!

— Începe tu, mă îndeamnă el.

— Doar să… nu am sunat să vorbim despre alaltăieri, deci, ești de acord să pretindem că toată situația cu dușul a fost un vis împărtășit, ciudat, pe durata acestei conversații, ca să-ți pot da vestea cea bună fără ca amândoi să ne simțim incredibil de jenați?

Cred că-l aud zâmbind.

— S-a făcut.

— Gerty a preluat cazul lui Richie.

Tot ce aud e o inspirație bruscă, iar apoi liniște. Aștept până când trece dureros de mult timp, dar am senzația că Leon e genul de persoană care are nevoie de timp ca să absoarbă informațiile, la fel ca Mo, deci mă abțin să spun orice altceva până când e gata.

— Gerty a preluat cazul lui Richie, repetă Leon pe un ton interogativ.

— Da. L-a luat. Și asta nu e nici măcar vestea bună!

Mă trezesc săltând ușor pe pernele canapelei.

— Care e… vestea bună? întreabă el, părând ușor amețit.

— Ea a devansat recursul cu trei luni. Tu te așteptai la ianuarie la anul, nu-i așa? Deci acum vorbim despre…

— Octombrie. Octombrie. Asta-i…

— Curând! Foarte curând!

— Asta-i peste *două luni*! Nu suntem gata! zice Leon, brusc panicat. Dacă… ea…

— Leon. Respiră.

Tăcere. Pot să-l aud inspirând adânc și încet. Obrajii încep să mă doară de la stăpânirea unui

zâmbet imens.

— E o avocată extraordinară, îi spun. Și n-ar fi preluat cazul dacă nu credea că Richie are o șansă. Adevărat.

— Nu-mi face asta dacă ea va… se va retrage sau…

Glasul i se sugrumă, iar stomacul mi se crispează din simpatie.

— Nu-ți spun că-l va scoate de acolo cu certitudine, dar cred că sunt motive să sperăm din nou. Nu aș spune asta dacă nu aș crede-o.

El expiră îndelungat și lent, pe jumătate râzând.

— Richie știe?

— Nu încă, nu cred. Ea i-a scris ieri – cât timp face corespondența până acolo?

— Depinde – scrisorile sunt reținute o vreme înainte să ajungă la el. Totuși, înseamnă că pot să-i spun chiar eu, când sună data viitoare.

— Gerty o să vrea să-ți vorbească și ție curând despre caz.

— Un avocat care vrea să discute despre cazul lui Richie, spune Leon. Avocat. Care. Vrea. Să…

— Da, îl întrerup râzând.

— Tiffy, zice el, dintr-odată serios. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Nici nu se pune problema.

— Adevărat. E… nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta pentru Richie. Și pentru mine.

— N-am făcut decât să transmit scrisoarea lui Richie.

— Asta e mai mult decât a făcut oricine altcineva pentru fratele meu, din proprie inițiativă.

Simt cum mă cuprinde agitația.

— Ei bine, spune-i lui Richie că-mi datorează o scrisoare.

— Îți va scrie. Acum trebuie să închid. Dar… mulțumesc. Tiffy. Mă bucur atât de mult că ai fost tu și nu traficantul de droguri sau bărbatul cu ariciul.

— Poftim?

— Nu-ți face griji, zice el repede. Ne vedem mai târziu.

Capitolul 32

Leon

O nouă serie de bilete (Tiffy întotdeauna folosește mai multe. Niciodată nu are suficient spațiu):

Leon, te pot întreba… Care-i treaba cu vecinii?! Nu am văzut niciodată pe altcineva decât pe bărbatul ciudat din apartamentul cinci (crezi că știe despre gaura din pantalonii de trening, că veni vorba? Locuiește singur, poate că nimeni nu i-a spus!). Cred că apartamentul unu e al celor două doamne care-și petrec timpul în stația de autobuz de la colț, citind romane macabre despre crime reale. Dar ce știi de apartamentele patru și doi? xx

În apartamentul patru stă un bărbat plăcut, de vârstă mijlocie, cu o regretabilă dependență de droguri. Întotdeauna am presupus că

apartamentul doi aparține vulpilor. x

Scris pe spatele unui manuscris de pe măsuța de cafea:

Ah, da! Vulpile. Ei bine, sper că plătesc chirie. Ai observat că vulpea Fatima are trei pui?!

Mai jos:

…vulpea Fatima?
Și vorbind despre chirie. Am o alertă pe telefon care spune că s-au făcut șase luni de când te-ai mutat. Tehnic, cred că ți s-a terminat contractul? Vrei să rămâi?

Apoi, adăugat în acea seară, după ce am dormit:

Adică, sper că vrei să rămâi. Nu mai am o nevoie atât de mare de bani, cu vânzările de fulare și cu noua avocată incredibilă care-l apără gratis pe Richie. Dar nu sunt sigur cum va

arăta apartamentul fără tine. Nu aș putea supraviețui fără fotoliu, pentru început. x

Sub asta, Tiffy a schițat un grup de vulpi pe o canapea, cu titlul: „Apartamentul doi”. Fiecare vulpe este etichetată cu grijă.

Vulpea Fatima! Ea e mama-vulpe. Vulpoaica-șefă, dacă vrei.

Vulpea Florentina. Adjuncta obraznică. Locul ei obișnuit este colțul urât mirositor de lângă tomberoane.

Vulpoiul Fliss. Tânărul și capriciosul oportunist. În general îl găsim încercând să intre în clădire pe geam.

Vulpoiul Fabio. Rezidentul câine-vulpoi. (Așa se numesc de fapt vulpoii, dar, de asemenea, îmi imaginez că e puțin câine.)

Noii puiuți, încă nebotezați. Ți-ar plăcea să faci onorurile?

Sub asta:

Da, te rog, fotoliului și mie ne-ar plăcea să mai stăm o vreme. Să zicem alte șase luni? xx

Alte șase luni. Perfect. S-a făcut. x

Un nou bilet, lângă o tavă goală de tiffin:

Scuze, POFTIM? Noggle, Stanley și Archibald?
Nici măcar nu încep cu F!

Același bilet, acum lăsat lângă un platou mare de musaca:

Ce pot să spun. Vulpoiului Fabio i-a plăcut Noggle. Celelalte două au fost ideea Fatimei.
De asemenea, scuze, nu am putut să nu observ conținutul coșului de reciclat când l-am scos astăzi. Ești bine? x

Musacaua a dispărut toată. Un nou bilet:

Mda, nu-ți face griji, de fapt sunt foarte bine. O debarasare de suveniruri de la fostul care s-a

lăsat mult așteptată; în plus, ți-am eliberat mult mai mult spațiu sub pat pentru depozitarea fularelor. (În caz că te întrebai, nu mai suntem în Echipa Fostului.) xx

Ah, nu? Trebuie să spun că am devenit mai puțin încântat de fostul oricum. Ei bine, mai mult spațiu pentru fulare e cu siguranță binevenit. Mi-am agățat piciorul într-unul ieri – era pe jos în dormitor așteptând să-i împiedice pe neatenți. x

Ups, scuze, scuze, știu că trebuie să încetez să-mi mai las hainele pe jos în dormitor! De asemenea, iertare dacă e mult prea personal, dar ți-ai cumpărat cumva chiloți COMPLET noi? Dintr-odată, nu-i mai văd pe cei vechi cu personaje amuzante din desene animate pe suportul de rufe, iar apartamentul a devenit un omagiu adus domnului Klein ori de câte ori îți speli rufele. Și, cât mai suntem la subiectul foștilor… Ai mai auzit ceva de Kay? xx

Nou bilet dublu. Mi se întâmplă foarte rar să

nu-mi ajungă spațiul. De asemenea, m-am gândit destul de mult la ce să spun în acesta.

Am văzut-o weekendul trecut, la nunta unui vechi prieten. A fost ciudat. Plăcut. Am discutat ca prieteni și a fost bine. Richie avea dreptate: relația s-a terminat cu mult înainte să se termine efectiv.

Eh. Da, am făcut o revizuire generală a garderobei. Mi-am dat seama că nu mi-am cumpărat haine noi de vreo cinci ani. De asemenea, am devenit dintr-odată conștient că o femeie locuiește în casa asta și îmi vede lenjeria.

Se pare că și tu ai făcut cumpărături. Îmi place rochia albastru cu alb din spatele ușii. Pare una din acele rochii pe care le-ar purta o fată din Clubul celor Cinci[{14}] *într-una din aventurile lor. x*

Mulțumesc Pare a fi momentul perfect pentru o rochie demnă de aventură. E vară, sunt singură, vulpile se distrează pe alee, porumbeii cântă pe burlane… Viața. E. Frumoasă. xx

Capitolul 33

Tiffy

Stau pe balcon plângând ca un copilaș care și-a scăpat înghețata. Plâns total, cu sughițuri, cu gura larg deschisă.

Amintirile neașteptate vin complet haotic acum, apărând de nicăieri și făcându-mă să mă simt complet ametită. Această amintire a fost deosebit de oribilă: îmi vedeam de treabă încălzind niște supă, și apoi *bam*, a apărut – noaptea în care Justin a venit la apartament în februarie, înaintea mesajului de pe Facebook, și a adus-o pe Patricia. M-a privit complet dezgustat, de-abia spunându-mi vreun cuvânt. Apoi, când Patricia era pe hol, m-a sărutat de rămas-bun pe buze, cu o mână în spatele gâtului. De parcă eram a lui. Pentru o clipă, în timp ce amintirea mi se derula în fața ochilor minții, am simțit oroarea totală că încă eram a lui.

Deci. În ciuda faptului că tehnic sunt mult mai

fericită, aceste amintiri tot survin și-mi distrug fericirea. E clar că am niște probleme aici, iar tacticile mele de diversiune nu mă mai ajută. Trebuie să mă gândesc la asta.

Timpul de gândire înseamnă că am nevoie de Mo și Gerty. Ei vin împreună, cam la o oră după ce le trimit mesaj. În timp ce Gerty ne toarnă vin alb în pahare, îmi dau seama că sunt speriată. Nu vreau să vorbesc. Dar odată ce încep, nu mă pot opri și totul iese afară într-o imensă neorânduială: amintirile, detaliile de la începutul relației, totul, până la florile pe care mi le-a trimis săptămâna trecută.

Într-un final mă opresc treptat, epuizată. Beau dintr-o înghițitură restul paharului de vin.

— Să nu mai batem câmpii, zice Gerty, care fără exagerare niciodată nu a bătut câmpii în întreaga ei viață. Ai un fost iubit nebun, iar el știe unde locuiești.

Rata pulsului meu începe să crească; se simte de parcă aș avea ceva prins în piept.

Mo îi aruncă lui Gerty genul de privire pe care de obicei doar Gerty are permisiunea să le-o

arunce altora.

— Eu o să vorbesc, spune el, iar tu poți fi responsabilă cu vinul. Bine?

Gerty arată de parcă cineva de-abia a pălmuit-o. Dar apoi, în mod curios, își întoarce capul dinspre el, și de unde stau pot vedea că zâmbește.

Ciudat.

— Îmi doresc să nu fi spus că voi ieși la un pahar cu el în octombrie, îi zic lui Mo. De ce am spus asta?

— Eu nu sunt sigur că ai spus asta, ai făcut-o? Eu cred că el a ales s-o interpreteze așa. Dar nu trebuie să-l vezi. Nu-i ești datoare cu nimic.

— Voi doi vă amintiți toate astea? întreb, brusc. Nu mi le imaginez?

Mo se oprește pentru o clipă, dar Gerty nu ezită.

— Sigur că da. Îmi amintesc fiecare nenorocit de minut. Justin a fost rău cu tine. Îți spunea unde să mergi și cum să ajungi acolo, iar apoi te conducea acolo, pentru că tu nu ai fi putut să găsești drumul singură. Făcea ca fiecare ceartă să

fie din cauza ta și nu renunța până nu-ți părea rău. Te părăsea și apoi se întorcea din nou la tine, fără preaviz. Ți-a spus că ești obeză și ciudată și nimeni altcineva nu te-ar vrea, chiar dacă, în mod clar, ești o zeiță și el ar fi trebuit să se simtă norocos să te aibă. Era oribil. Îl *uram*. Și dacă tu nu ne-ai fi interzis să vorbim despre el, ți-aș fi spus asta în fiecare nenorocită de zi.

— Oh, zic, cu voce stinsă.

— Așa ai văzut și tu lucrurile? vrea să știe Mo, cu aerul unui meșter priceput la toate, care cu puține unelte încearcă să repare pagubele produse de o bombă ce a explodat.

— Eu… eu îmi amintesc că eram foarte fericită cu el. După cum îmi amintesc și că eram… foarte, al naibii de nefericită.

— Nu se purta oribil cu tine *tot* timpul, începe Gerty.

— Nu ar fi fost capabil să te țină lângă el dacă o făcea, continuă Mo. El știa asta. E un tip inteligent, Tiffy. Știa cum să…

— … te joace, termină Gerty.

Mo tresare la cuvintele alese de ea.

— Dar cred că la un moment dat am fost fericiți împreună.

Nu știu de ce simt că e important. Nu-mi place gândul că toți mă vedeau în acea relație și se gândeau că sunt o proastă să fiu cu cineva care mă tratează așa.

— Sigur, încuviințează Mo. În special la început.

— Așa e, zic. La început.

Ne sorbim vinul în liniște o vreme. Mă simt foarte ciudat. De parcă ar trebui să plâng și într-un fel vreau să plâng, dar în ochii mei e o presiune ciudată care face lacrimile imposibile.

— Ei bine. Mulțumesc. Știți, că ați încercat. Și îmi cer iertare pentru… pentru că v-am oprit să vorbiți despre el, zic, uitându-mă în jos, la picioare.

— E în regulă. Cel puțin asta însemna că aveai să ne mai vezi, spune Mo. Trebuia să ajungi la asta de una singură, Tiff. Oricât de tentant era să forțăm lucrurile și să te îndepărtăm de Justin, tu te-ai fi întors la el în foarte scurt timp.

Îmi adun curajul să-i arunc o privire lui Gerty.

Ea îmi susține privirea; expresia ei e vehementă. Îmi pot imagina cât de greu i-a fost să se țină de cuvânt și să nu-l menționeze pe Justin.

Mă întreb cum Dumnezeu a convins-o Mo să mă lase să fac asta pe cont propriu. El are dreptate, totuși – i-aș fi respins dacă m-ar fi îndemnat să-l părăsesc pe Justin. Gândul e ușor dezgustător.

— Te descurci de minune, Tiff, zice Mo umplându-mi paharul. Doar reține lucrurile pe care începi să le înțelegi. S-ar putea să fie dificil să-ți amintești tot timpul, dar e important. Deci, fă tot ce poți.

*

Cumva, când Mo face o afirmație, e de ajuns ca să pară adevărată.

E atât de greu să-mi amintesc. O săptămână fără nicio amintire bruscă sau apariții ale lui Justin ca din întâmplare, și ezit. Șovăi. Aproape că mă răzgândesc de-a binelea și decid că mi-am imaginat totul.

Din fericire, Mo e acolo ca să mă asculte. Enumerăm incidentele așa cum îmi revin în

memorie – certuri cu strigăte, împunsături subtile, căi încă și mai subtile de a-mi eroda independența. Nu pot să cred cât de în neregulă era relația mea cu Justin, dar, mai mult de atât, nu pot să cred că nu am *observat.* O să-mi ia o vreme să înțeleg totul.

Slavă Domnului că există prieteni și colegi de apartament. Leon nu are nici cea mai vagă idee despre ce se petrece, desigur, dar pare să fi observat că am nevoie să mi se distragă atenția – gătește mai mult și, dacă nu vorbim o vreme, inițiază un nou șir de bilete. De obicei eu eram cea care făcea asta – simt că Leon nu e neapărat dornic să înceapă o conversație. Acest bilet e pe frigider când ajung acasă împreună cu Rachel, care a venit să cineze la mine (ea pretinde că-i datorez nenumărate mese gratuite, pentru că i-am distrus viața comandând *Croșetează-ți calea):*

Vânătoarea de Johnny White merge prost. Cel de-al patrulea Johnny White m-a îmbătat de-am ajuns sub masă la un local foarte murdar de lângă Ipswich. Aproape că am repetat accidentul

nostru memorabil din baie: am adormit și am plecat extrem de târziu, x

Rachel, care citește peste umărul meu, își ridică sprâncenele către mine.

— Memorabil, ei?

— Oh, taci. Știi ce vrea să zică.

— Cred că știu. Vrea să zică: „Mă tot gândesc la tine în lenjerie. Tu te gândești la mine gol?”

Arunc o ceapă către ea.

— Toacă asta și fă-te utilă, îi spun, dar nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

SEPTEMBRIE

Capitolul 34

Leon

Septembrie deja. Vara începe să se răcorească. Niciodată nu am crezut că timpul ar putea trece repede când Richie e în închisoare, dar el spune același lucru – zilele lui trec la fel de repede cum ar trebui, în loc să se perinde încet, obligându-l să simtă fiecare minut.

Totul e din cauza lui Gerty. Am întâlnit-o doar de câteva ori, dar vorbim la telefon la interval de câteva zile; deseori participă la conversație și avocatul pe care l-a ales să se ocupe de caz. Cu Sal nu vorbeam aproape niciodată, pe când Gerty pare să realizeze în fiecare zi ceva nou. Uimitor.

Gerty e grosolană, dincolo de limitele impoliteții, dar îmi place – nu pare să fie capabilă de minciună (spre deosebire de Sal?).

Deseori trece pe la noi și-mi lasă și ea bilete, la fel ca Tiffy. Din fericire, e foarte ușor să le distingi. Astea două sunt unul lângă celălalt pe masa unde luăm micul dejun:

Hei! Îmi pare rău să aud de acea mahmureală de două zile – îți înțeleg durerea și-ți recomand Wotsits. Cu toate astea… NICI VORBĂ să ți se încrețească părul mai mult în zilele în care ești mahmur! Asta chiar nu poate fi adevărat, pentru că nu e nicio parte bună într-o mahmureală. Și din experiența mea limitată a felului în care arăți, pun pariu că, cu cât ți se încrețește părul mai mult, cu atât mai bine arăți. xx

Leon – spune-i lui Richie să mă sune. Nu mi-a furnizat răspunsurile la lista de zece pagini cu întrebări pe care i le-am adresat săptămâna trecută. Te rog să-i reamintești că sunt o persoană extrem de nerăbdătoare, care este de obicei plătită mult pentru reexaminarea lucrurilor. G.

Pe drumul de întoarcere din ultima vizită la Richie am trecut să văd un Johnny White. Locuiește într-un azil de bătrâni din nordul Londrei și mi-am dat seama rapid că nu e tipul pe care-l căutăm. Soția și cei șapte copii au fost un semn important (deși, evident, neconcludent), dar apoi, după o conversație foarte dificilă, am descoperit că a fost în armată doar trei săptămâni, înainte să fie trimis acasă din cauza unei cangrene la picior.

Asta a dus la o lungă conversație despre cangrenă. Mă simțeam ca la serviciu, cu excepția faptului că a fost mult mai jenant.

Acum, după o săptămână, domnul Prior nu se simte bine. Sunt surprinzător de mâhnit. Domnul Prior e foarte bătrân, deci înrăutățirea stării lui e pe deplin previzibilă. Slujba mea e să-l facă să se simtă confortabil. A fost încă din prima zi când l-am cunoscut. Dar întotdeauna am crezut că-i voi găsi dragostea vieții înainte să trebuiască să plece, și niciunul din cei cinci Johnny White ai mei nu mi-a fost de niciun folos. Mai sunt trei, însă…

Am fost naiv. Kay a spus-o la vremea respectivă, sunt destul de sigur.

Pe centrala termică:

Deci, dacă ai ajuns până aici, probabil că ți-ai dat seama că centrala termică e stricată. Dar nu-ți face griji, Leon, am vești excelente pentru tine! Deja am sunat un instalator; și ea va veni mâine seară s-o repare. Până atunci va trebui să faci duș cu APĂ RECE CA GHEAȚA, dar, dacă ai venit să te uiți la centrală, s-ar putea s-o fi făcut deja, caz în care ai scăpat de ce e mai rău. Îți recomand să te ghemuiești pe fotoliu, cu o ceașcă de ceai de mere aromat (Da, am cumpărat un nou ceai de fructe. Nu, nu avem deja prea multe în bufet.) și cu minunata noastră pătură Brixton. Asta e ceea ce am făcut eu, și a mers de minune. xx

Nu știu cum să iau informația că pătura Brixton este pătura *noastră*, presupunând că Tiffy se referă la chestia uzată, multicoloră, pe care întotdeauna trebuie s-o arunc din pat. E cu

certitudine unul dintre cele mai proaste obiecte din apartament.

Mă așez pe fotoliu cu ultima specialitate de ceai de fructe și mă gândesc la Tiffy, care a stat aici, chiar în acest loc, cu doar câteva ore înaintea mea. Părul ud, umerii goi. Înfășurată doar în prosop și în această pătură.

Pătura nu e *atât* de rea. E… plină de caracter. Neobișnuită. Poate că mă răzgândesc în privința ei.

Capitolul 35

Tiffy

Aceasta e prima mea ședință de terapie cu Altcineva Decât Mo.

Mo însuși a sugerat-o. El a zis că ar fi în avantajul meu să fac terapie propriu-zisă și să vorbesc cu o persoană care nu mă cunoaște deja. Iar apoi Rachel mi-a spus că, incredibil, în ciuda tuturor așteptărilor, beneficiile angajaților includ până la cincisprezece ședințe de terapie, plătite

de Butterfingers. Nu am nici cea mai vagă idee de ce sunt dispuși să asigure asta, dar nu și să plătească salarii peste cel minim – poate că s-au săturat ca angajații să le plece din cauza stresului.

Deci, uite-mă aici. E foarte ciudat. Altcineva Decât Mo se numește Lucie și poartă un pulover imens de crichet pe post de rochie, ceea ce mă face imediat s-o plac și s-o întreb unde își face cumpărăturile. Am vorbit o vreme despre magazinele cu haine vintage din sudul Londrei, apoi ea mi-a adus apă, iar acum ne privim în biroul ei, așezate față în față în fotolii asortate. Sunt extrem de îngrozită, deși nu am nici cea mai vagă idee de ce.

— Deci, Tiffy, ce te aduce astăzi la mine? mă întreabă Lucie.

Deschid gura și o închid din nou. Doamne, sunt atât de multe de explicat! De unde să încep?

— Începe cu asta, îmi sugerează Lucie. La fel ca Mo, e capabilă să citească gândurile celorlalți – cred că-i învață asta când obțin acreditarea. Chestia care te-a făcut să vrei să ridici telefonul

și să faci o programare, adaugă ea.

— Vreau să repar orice dracu’ mi-a făcut fostul meu iubit, zic și apoi mă opresc surprinsă. Cum de am reușit să spun asta, direct, unei persoane total străine, la cinci minute după ce am cunoscut-o? Cât de jenant.

Dar Lucie nici măcar nu clipește.

— Sigur. Ai vrea să-mi spui puțin mai multe despre asta?

⁘

— Ești vindecată? mă întreabă Rachel trântind cafeaua pe biroul meu.

Ah, cafea, elixirul celor surmenați. Mai nou, ea a depășit ceaiul în preferințele mele – semn al orelor prea puține de somn de care beneficiez. Îi trimit un sărut lui Rachel în timp ce ea se îndepărtează către computerul ei. Ca de obicei, continuăm conversația pe mesageria instantanee.

Tiffany [09:07]: A fost foarte ciudat. Efectiv i-am spus cele mai jenante chestii despre mine în primele zece minute după ce am cunoscut-o.

Rachel [09:08]: I-ai spus despre data când ți-ai acoperit părul cu vomă în autobuzul de noapte?

Tiffany [09:10]: Ei bine, despre asta chiar n-a venit vorba.

Rachel [09:11]: Sau despre data când i-ai rupt penisul tipului ăluia la universitate?

Tiffany [09:12]: Nici despre asta, să știi.

Rachel [09:12]: Asta e ceea ce a spus el.

Tiffany [09:13]: Gluma asta chiar funcționează?

Rachel [09:15]: Ei, acum sunt liniștită că-ți știu mai multe secrete jenante decât această impostoare ce atentează la sentimentele tale. În regulă. Continuă.

Tiffany [09:18]: Tipa chiar nu a *spus* multe. A vorbit chiar mai puțin decât Mo. Am crezut că-mi va spune ce e în neregulă cu mine. În schimb, m-am prins de unele chestii cumva de una singură… ceea ce sigur n-aș fi putut să fac dacă nu era ea acolo. Atât de ciudat.

Rachel [09:18]: Ce fel de chestii?

Tiffany [09:19]: Păi… Justin era crud uneori. Și mă controla. Și alte chestii urâte.

Rachel [09:22]: Pot doar să spun că, în mod oficial, îmi recunosc greșeala în privința lui

Justin. Gerty are dreptate. Individul e o scursură umană.

Tiffany [09:23]: Îți dai seama că tocmai ai tastat „Gerty are dreptate”?

Rachel [09:23]: Îți interzic să-i spui.

Tiffany [09:23]: Captură de ecran deja trimisă.

Rachel [09:24]: Scorpie. În regulă, deci te vei duce din nou?

Tiffany [09:24]: Trei ședințe săptămâna asta.

Rachel [09:24]: Fi-r-ar.

Tiffany [09:25]: Mi-e teamă că, întrucât prima amintire a survenit când m-a sărutat tipul ăla, Ken…

Rachel [09:26]: Da?

Tiffany [09:26]: Dacă asta o să se întâmple de fiecare dată de acum încolo? Dacă Justin m-a să zicem, reprogramat, și eu NU VOI MAI FI ÎN STARE SĂ MAI SĂRUT VREUN BĂRBAT VREODATĂ?!

Rachel [09:29]: Înțeleg, e al naibii de înspăimântător.

Tiffany [09:30]: Mulțam, Rachel.

Rachel [09:31]: Ar trebui să vezi pe cineva în

legătură cu asta.

Tiffany [09:33]: [emoji furios] Mersi, Rachel.

Rachel [09:34]: Ei, haide. Știu că asta te-a făcut să râzi. Adică, de-abia ce te-am văzut râzând, iar apoi încercând să transformi râsul într-o tuse, când ți-ai dat seama că redactorul-șef trecea pe lângă tine.

Tiffany [09:36]: A mers, crezi?

— Tiffy? Ai o clipă liberă? mă cheamă redactorul-șef.

Drace. „Ai o clipă liberă?” e întotdeauna de rău. Dacă era urgent, dar neproblematic, m-ar fi strigat din capătul celălalt al încăperii sau mi-ar fi trimis un e-mail conținând unul din acele semne de exclamare roșii, pasiv-agresive. Nu, „Ai o clipă liberă?” înseamnă că e confidențial, iar asta aproape cu siguranță înseamnă că e mai grav decât chicotitul la birou sau schimbul de mesaje cu Rachel despre săruturi.

Ce-a mai făcut Katherin? A postat o fotografie a vaginului ei pe Twitter, cum amenință de fiecare dată când îi cer să dea un alt interviu la cererea lui Martin?

Sau e una dintre nenumăratele cărți pe care le-am ignorat complet în nebunia care a fost cu *Croșetează-ți calea*? Nici măcar nu-mi mai pot aminti titlurile lor. Am schimbat datele de publicare de parcă jucam Bananagrams, fără să-mi treacă prin cap să-i cer permisiunea redactorului-șef. Asta trebuie să fie, nu-i așa? Am ignorat cartea cuiva atât de mult timp, încât aceasta a ajuns la tipar fără niciun cuvânt în ea.

— Sigur, zic, ridicându-mă de pe scaun în ceea sper că pare a fi un mod alert și profesionist.

Îl urmez către biroul său. El închide ușa după mine.

— Tiffy, începe el așezându-se pe marginea mesei de lucru. Știu că au fost câteva luni aglomerate pentru tine.

Înghit.

— Oh, a fost bine, zic. Mulțumesc, totuși!

Îmi aruncă o privire ușor ciudată, ceea ce e în întregime comprehensibil.

— Ai făcut o muncă fantastică cu cartea lui Katherin. Este chiar un exemplu de activitate

editorială strălucită. Ai observat acel trend – nu, tu l-ai modelat. Excelent!

Clipesc uimită. Eu nici nu am observat acel trend, nici nu l-am modelat – am tot publicat cărți despre arta croșetatului chiar de când am început să lucrez la Butterfingers.

— Mulțumesc? îngaim, simțindu-mă puțin vinovată.

— Suntem atât de impresionați de munca ta din ultima vreme, că ne-ar plăcea să te promovăm la funcția de redactor plin.

Îmi ia câteva secunde bune să înțeleg cuvintele, și când o fac scot un sunet foarte specific sufocării.

— Ești bine? mă întreabă el încruntându-se.

Îmi dreg glasul.

— Sunt bine! Mulțumesc! spun cu voce pițigăiată. Adică, pur și simplu nu mă așteptam…

…să fiu promovată. Renunțasem complet la orice speranță.

— O meriți întru totul, zice el, zâmbind binevoitor.

Reușesc că răspund cu un zâmbet. Nu prea știu ce să fac. Ceea ce *vreau* să fac este să întreb cât mai mulți bani voi primi, dar nu este nicio cale respectabilă să pun acea întrebare.

— Mulțumesc foarte mult, mă extaziez în schimb și apoi mă simt puțin patetic, pentru că, să fim serioși, ei ar fi trebuit să mă promoveze acum doi ani și apoi e nedemn să te umilești. Mă ridic la întreaga mea înălțime și-i zâmbesc mult mai hotărât.

— Mai bine m-aș întoarce la treabă, zic.

Oamenilor în vârstă întotdeauna le place să te audă zicând asta.

— Absolut, spune el. Cei de la resurse umane îți vor trimite detaliile legate de creșterea salarială et cetera.

Îmi place cum sună acel „et cetera”.

Felicitări pentru promovare! mai bine mai târziu decât niciodată? Ți-am făcut stroganoff cu ciuperci să sărbătorești. x

Zâmbesc. Biletul e lipit de frigider, care e deja

acoperit de un strat gros de bilete. Preferatul meu acum e o mâzgăliturăfăcută de Leon care-l înfățișează pe bărbatul din apartamentul cinci stând pe o imensă grămadă de banane (încă nu știm de ce păstrează atât de multe cutii de banane în spațiul său de parcare).

Îmi sprijin fruntea de ușa frigiderului pentru o clipă, apoi îmi trec degetele peste straturile de bucățele de hârtie și Postit-uri. Sunt atât de multe! Glume, secrete, povești, dezvăluirea lentă a unor oameni ale căror vieți se schimbă în paralel – sau, nu știu, sincron. Momente diferite, același loc.

Mă întind după un stilou.

Mulțumesc Am tot dansat de bucurie prin apartament, doar ca să știi. Adică, m-am contorsionat destul de urât în încercarea de a face moonwalk[{15}]*. Nu știu de ce, nu-mi pot imagina că asta ar fi ceva la care ai participa vreodată…*

Pot să te întreb ce planuri ai weekendul ăsta? Bănuiesc că vei sta din nou cu mama ta? Doar

mă întrebam dacă ai vrea poate să ieșim la un pahar sau ceva de genul ăsta, să serbăm împreună. xx

Chinul așteptării răspunsului mă face să-mi doresc, pentru prima dată, ca Leon și cu mine să fi comunicat prin WhatsApp ca oamenii normali. Ah, ce n-aș da să văd bifa dublă chiar acum! Apoi, când ajung acasă, lipit cu grijă sub biletul meu pe frigider:

Câte un moonwalk din bucătărie și până în camera de zi mai fac și eu din când în când.

Nu pot să vin la un pahar din păcate, pentru că sunt la vânătoare de Johnny White. Ăsta de acum se află în Brighton.

Apoi, chiar dedesubt, dar cu stilou de altă culoare:

Ar putea fi o idee ridicolă, dar dacă ai chef de o excursie la mare, poți veni și tu.

Stau în bucătărie, cu fața spre frigider, categoric zâmbind.

Mi-ar plăcea la nebuniei Ador litoralul. În primul rând, permite purtarea unei pălării de soare sau a unei umbrele de soare, accesorii minunate pe care NU apuc să le etalez prea des. Unde vrei să ne întâlnim? xx

Durează două zile ca să primesc răspunsul. Mă întreb dacă Leon își pierde curajul, dar apoi, în cele din urmă, scris repede cu cerneală albastră:

Gara Victoria, la zece jumate, sâmbătă. E un rendez-vous! x

Capitolul 36

Leon

„E un rendez-vous”? „E un rendez-vous”?

Ce mi s-a întâmplat? Ar fi trebui să scriu: „Ne vedem acolo”. În loc de asta, am zis că „e un rendez-vous”. Ceea ce nu e. Probabil. De asemenea, nu sunt o persoană care spune chestii precum „e un rendez-vous”, chiar și atunci când e.

Îmi frec ochii și țopăi pe loc. Sunt sub panoul cu plecările din Gara Victoria din Londra, împreună cu o mulțime de oameni, dar în timp ce ei toți se uită fix la panouri, eu sunt cu ochii pe ieșirea din metrou. Mă întreb dacă Tiffy mă va recunoaște cu hainele pe mine. În legătură cu asta: e incredibil de cald pentru septembrie. N-ar fi trebuit să-mi pun jeanșii.

Verific traseul de la gara din Brighton pe care mi l-am salvat în telefon. Verific ora. Verific peronul la care va trage trenul. Mă mai agit puțin.

Când apare în cele din urmă, e imposibil s-o ratezi. Este îmbrăcată într-o jachetă galben-canar și pantaloni strâmți; părul ei portocaliu-roșcat e lăsat pe spate și saltă în timpul mersului. E mai înaltă decât majoritatea oamenilor care se

revarsă de peste tot în jurul ei și poartă sandale galbene cu toc, care-i oferă alți câțiva centimetri buni peste restul lumii.

Pare complet inconștientă de cât de multe priviri atrage, ceea ce face ca întregul efect să fie și mai atrăgător.

Zâmbește și-mi face cu mâna când mă observă. Continui să stau jenat, zâmbind în timp ce ea se apropie, apoi, în ultima clipă, sunt izbit de o dilemă: oare ar trebui să ne îmbrățișăm ca salut? Aș fi putut să-mi petrec ultimele zece minute din timpul de așteptare reflectând la asta. În schimb, am lăsat-o până când Tiffy e chiar în fața mea și mă privește în ochi, așa că pot să-i observ obrajii îmbujorați de la căldura sufocantă din gară.

Ea ezită; prea târziu pentru o îmbrățișare.

Tiffy:

— Hei.

Eu:

— Bună.

Iar apoi, simultan:

Tiffy:

— Scuze am întârziat…

Eu:

— N-am mai văzut sandalele astea galbene…

Tiffy:

— Scuze, spune tu.

Eu:

— Nu-ți face griji, de-abia dacă ai întârziat.

Slavă Domnului că a vorbit peste mine. De ce aș atrage atenția asupra faptului că majoritatea pantofilor ei îmi sunt familiari? Pare extrem de dubios.

Mergem către peron unul lângă celălalt. Continui să-i arunc ocheade; nu mă pot obișnui cu înălțimea ei, dintr-un motiv sau altul. Nu mi-am imaginat-o înaltă.

Tiffy se uită pieziș la mine, îmi surprinde privirea și zâmbește.

Tiffy:

— Nu sunt cum te așteptai?

Eu:

— Pardon?

Tiffy:

— Eu. Sunt cum te așteptai să fiu?

Eu:

— Oh, eu…

Tiffy ridică din sprânceană.

Tiffy:

— Adică, înainte să mă fi văzut luna trecută.

Eu:

— Ei bine, nu mă așteptam să fii așa de…

Tiffy:

— Mare?

Eu:

— Voiam să spun goală. Dar, de asemenea, înaltă, da.

Tiffy râde.

Tiffy:

— Nu eram la fel de goală ca tine.

Eu, tresărind:

— Nu-mi aminti. Îmi pare rău pentru…

Ahhh. Cum să termin această propoziție? S-ar putea să fie imaginația mea, dar obrajii ei par să se fi făcut ceva mai roz.

Tiffy:

— Serios, a fost vina mea. Tu doar făceai un duș nevinovat.

Eu:

— Nu e vina ta. Toată lumea mai adoarme.

Tiffy:

— În special când ai băut aproape o sticlă de gin.

Suntem în tren acum, deci conversația se oprește cât înaintăm pe culoar. Ea alege locuri cu măsuță; într-o fracțiune de secundă, decid că e mai puțin jenant că stăm față în față decât unul lângă celălalt, dar în timp ce mă așez, îmi dau seama de greșeala mea. În acest fel, contactul vizual e inevitabil.

Își dă jos jacheta; dedesubt poartă o bluză acoperită cu flori verzi imense. Brațele-i sunt goale, iar bluza i se deschide într-un V adânc pe piept. Adolescentul meu interior încearcă să-mi controleze privirea, și de-abia dacă mă pot opri la timp.

Eu:

— Deci – o întreagă sticlă de gin?

Tiffy:

— O, da. Păi, eram la o lansare de carte, apoi a apărut Justin, iar… în fine, rezultatul a fost o

cantitate considerabilă de gin.

Mă încrunt.

Eu:

— Fostul? Asta nu e… ciudat?

Tiffy își scutură părul și pare puțin tulburată.

Tiffy:

— Și eu am crezut asta la început și m-am întrebat dacă m-a urmărit sau ceva de genul ăsta, dar dacă voia să mă vadă putea pur și simplu să vină la serviciul meu – sau după câte se pare, la apartamentul meu, judecând după buchetul de flori. În mod clar, sunt doar paranoică.

Eu:

— A spus el asta? Că ești paranoică?

Tiffy, după o pauză:

— Nu, niciodată nu a spus exact asta.

Eu, pricepând:

— Stai așa. Tu nu i-ai zis unde locuiești?

Tiffy:

— Nu. Nu sunt sigură cum m-a găsit. Facebook, probabil.

Își dă ochii peste cap, de parcă ar fi o iritație minoră, dar eu încă mă încrunt. Nu sună prea

bine. Am o bănuială urâtă, deoarece în viața mamei s-au tot perindat indivizi de soiul ăsta. Tipi care îți spun că ești nebună pentru că ai rețineri față de comportamentul lor, care știu unde locuiești când n-ar avea de unde să știe.

Eu:

— Ați fost mult timp împreună?

Tiffy:

— Vreo doi ani. Totuși, a fost foarte intens. O mulțime de despărțiri și strigăte și plâns și chestii.

Pare destul de surprinsă de sine însăși, își deschide gura de parcă ar vrea să se corecteze, apoi se răzgândește.

Tiffy:

— Da. A durat cam doi ani cu totul.

Eu:

— Și prietenii tăi nu-l plac?

Tiffy:

— De fapt, niciodată nu l-au plăcut. Nici măcar la început. Gerty spunea că simte „vibrații negative” chiar și atunci când îl vedea doar de la distanță.

Îmi place Gerty din ce în ce mai mult.

Tiffy:

— În fine, deci a apărut și a încercat să mă ducă undeva la un pahar să-mi explice totul, ca de obicei.

Eu:

— Ai spus nu?

Tiffy încuviințează din cap.

Tiffy:

— Am spus că trebuie să aștepte o vreme ca să mă poată invita la un pahar. Cel puțin vreo două luni.

Se uită pe geam, urmărind cu privirea cum Londra alunecă în spate.

Tiffy, încetișor:

— Pur și simplu n-am putut să spun nu. Așa e Justin. Te face să vrei ce vrea el. E foarte… Nu știu. El controlează încăperea din prima, știi? E convingător.

Încerc să ignor sirenele de avertisment din capul meu. Situația nu-mi place deloc. Nu mi-am dat seama de lucrurile astea din bilete – dar poate că nici Tiffy însăși nu și-a dat seama de aceste

lucruri până de curând. Oamenilor le poate lua timp să observe și să înțeleagă abuzul emoțional.

Tiffy:

— În fine! Scuze. Doamne. Ciudat.

Zâmbește.

Tiffy:

— E o conversație prea profundă ca s-o porți cu cineva pe care de-abia l-ai cunoscut.

Eu:

— Noi nu ne-am cunoscut acum.

Tiffy:

— Adevărat. A fost acel accident memorabil în baie.

O altă sprânceană ridicată.

Eu:

— Adică, pare că ne cunoaștem de secole.

Tiffy zâmbește la aceste cuvinte.

Tiffy:

— Așa pare, nu-i așa? Bănuiesc că de asta îmi e așa de ușor să-ți vorbesc.

Da. E adevărat: ne e ușor să vorbim, ceea ce mă surprinde încă și mai mult decât pe ea, probabil pentru că nu există decât vreo trei

oameni în lumea asta cu care mi-e ușor să vorbesc.

Capitolul 37

Tiffy

Nu înțeleg ce m-a determinat să vorbesc despre Justin așa. Nu am menționat nimic despre ședințele de terapie sau amintirile mele în biletele către Leon – acele bilete mă fac să mă simt sentimentală și-mi dau o stare de bine, nu le stric cu absurdițățile lui Justin –, dar acum, când suntem față în față, pare firesc să-i dezvălui lucrurile care mă preocupă. Expresia lui neutră mă încurajează să-i împărtășesc din gândurile mele.

Nu mai spunem nimic în timp ce trenul accelerează prin zona rurală. Am senzația că lui Leon îi place liniștea; nu pare jenantă, cum m-aș fi așteptat, am impresia mai curând că asta e

starea lui naturală. E ciudat, pentru că atunci când vorbește e cu adevărat atrăgător, chiar dacă într-un fel calm și intens.

Se uită pe geam, mijindu-și ochii din cauza soarelui, deci profit de ocazie să-l studiez. Are un aspect puțin neglijent, poartă un tricou gri uzat și un colier din sfoară pe care nu pare să-l dea jos decât rareori. Mă întreb care-i este semnificația. Leon nu mi se pare a fi tipul care să poarte accesorii din alt motiv decât cel sentimental.

Mă surprinde privindu-l și-mi întâmpină privirea. Am fluturi în stomac. Dintr-odată, liniștea pare diferită.

— Ce mai face domnul Prior? rostesc impulsiv.

Leon pare surprins.

— Domnul Prior?

— Da. Salvatorul meu care tricotează. Ultima oară când i-am vorbit a fost la spital. Îi zâmbesc ironic. Când erai ocupat să mă eviți.

— Ah. Își masează spatele gâtului, uitându-se în jos, apoi îmi zâmbește puțin strâmb. E atât de

rapid, încât aproape că-l ratez. Nu a fost cel mai frumos moment al meu, mărturisește el.

— Mm. Mă prefac că sunt severă. Te sperii, asta e?

— Puțin.

— Puțin! De ce?

Observ cum i se mișcă mărul lui Adam când înghite în sec; își dă părul în spate. Cred că se agită din cauza emoțiilor. E absolut adorabil.

— Ești foarte…

Incapabil să continue, dă din mână.

— Gălăgioasă? Obraznică? Imensă?

El tresare.

— *Nu*. Nu, nu asta.

Aștept.

— Uite, zice el, ai așteptat vreodată atât de mult să citești o carte încât să nu poți efectiv s-o începi?

— Ah, mi se întâmplă tot timpul. Dacă aș fi avut vreun strop de autocontrol, niciodată n-aș fi reușit să citesc ultimul volum din Harry Potter. Așteptarea era *dureroasă*. Mă tot frăsuiam: Dacă nu-i la fel de bună ca restul? Dacă nu e ceea ce

sper eu că va fi?

— Corect. Ei bine, cred că s-ar putea să fi fost… ceva de genul ăsta, spune el arătând înspre mine.

— Adică cu ți-am stârnit toate gândurile astea?

— Da. Tu.

Mă uit la mâini, pe care le țin în poală, încercând din răsputeri să nu zâmbesc.

— În ceea ce-l privește pe domnul Prior… îmi pare rău, murmură el. Chiar nu pot vorbi despre pacienți.

— Oh, desigur. Ei bine, sper să-l găsim pe Johnny White al lui. Domnul Prior e *drăguț*. Merită un final fericit.

În timp ce mergem mai departe, alunecând în și din conversația noastră tihnită, îi mai arunc pe ascuns lui Leon câte o privire discretă peste masă. La un moment dat, ochii ni se întâlnesc în geam, și amândoi ne întoarcem repede privirea, de parcă am văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vedem.

Când ajungem la Brighton, simt că aproape

toată jena a dispărut, dar apoi el se întinde să-și ia rucsacul de pe raft și, dintr-odată, tricoul i se ridică, descoperindu-i marginea întunecată a chiloților Calvin Klein ce iese deasupra jeanșilor, și eu revin la starea de a nu ști ce să mă mai fac. Încerc să-i demonstrez că măsuța îmi acaparează tot interesul.

La Brighton strălucește un soare palid de septembrie; nu e chiar toamnă încă. Din fața gării pot vedea străzile cu case albe întinzându-se în fața noastră, presărate cu tot felul de localuri și cafenele pentru care orice londonez ar plăti o avere ca să le aibă la colț.

Leon a aranjat întâlnirea cu domnul White la debarcader. Când ajungem pe malul mării, scot un țipăt involuntar de entuziasm. Debarcaderul înaintează mult în marea gri-albăstruie, ca în tablourile reprezentând stațiunile de pe litoral de pe vremuri, unde victorienii obișnuiau să-și petreacă timpul îmbrăcați în acele costume de baie ridicole, până la genunchi. E perfect. Îmi vâr mâna în geantă, îmi scot pălăria mare, cu boruri lăsate, din anii cincizeci, și mi-o pun pe

cap.

Leon mă privește amuzat.

— Ce mai pălărie!

— Ce mai zi! îi răspund eu întinzându-mi larg brațele. Niciun alt acoperământ pentru cap n-ar fi mai potrivit.

El zâmbește.

— Către debarcader?

Pălăria îmi saltă când încuviințez hotărâtă.

— Către debarcader!

Capitolul 38

Leon

Îl identificăm pe Johnny White fără nicio dificultate. Un bărbat foarte bătrân stând la capătul debarcaderului. Fără exagerare, chiar la capăt, stând pe balustradă, cu picioarele atârnând peste ea – mă mir că nimeni nu i-a cerut să se mute de acolo. Pare destul de periculos.

Tiffy, pe de altă parte, nu este îngrijorată. Ea merge săltăreț, cu pălăria fluturând.

Tiffy:

— Uite! Un Johnny White al meu! Pun pariu că el e cel adevărat. Pot să-mi dau seama.

Eu:

— Imposibil. Nu poți să câștigi din prima.

Dar trebuie să recunosc, un tip din Brighton s-ar potrivi mai bine decât cel din Midlands care fuma iarbă.

Tiffy e chiar acolo, înainte să am timp să-mi adun gândurile sau să trec în revistă cele mai sigure metode de a deschide discuția; s-a și urcat pe balustradă să i se alăture.

Tiffy, către al șaselea JW:

— Bună ziua, sunteți domnul White?

Bătrânul se întoarce. Zâmbește.

JW al șaselea:

— Într-adevăr. Dumneata ești Leon?

Eu:

— Eu sunt Leon. Încântat să vă cunosc, domnule.

Zâmbetul lui JW al șaselea se lărgește.

JW al șaselea:

— Plăcerea e doar a mea! Vreți să veniți aici, lângă mine? E locul meu preferat.

Eu:

— E… sigur?

Tiffy deja și-a lăsat picioarele peste balustradă.

Eu:

— Nu-și fac oamenii griji? Că ați putea să săriți ori să cădeți?

JW al șaselea:

— Oh, aici toată lumea mă cunoaște.

Face cu mâna voios în direcția bărbatului de la chioșcul cu vată de zahăr, care la fel de voios îi arată degetul mijlociu. JW al șaselea chicotește.

JW al șaselea:

— Așadar, despre ce proiect de familie e vorba? Ești nepotul meu de mult pierdut, tinere?

Eu:

— Puțin probabil. Deși nu imposibil.

Tiffy îmi aruncă o privire curioasă. Nu pare momentul potrivit să-i povestesc despre multiplele goluri din istoricul familiei mele. Îmi

schimb poziția, e supărător de cald; căldura e mai puternică aici, cu soarele reflectat în apă, și pot să simt transpirația înțepându-mă la baza părului.

Tiffy:

— Suntem aici pentru un prieten. Un anume domn… Prior?

Un pescăruș țipă în spatele nostru, iar Johnny White al șaselea tresare.

JW al șaselea:

— Va trebui să-mi oferiți mai multe informații de atât, mi-e teamă.

Eu:

— Robert Prior. Cred că a fost înrolat în același regiment ca dumneavoastră în timpul…

Zâmbetul lui JW al șaselea dispare. Își ridică mâna să mă oprească. JW al șaselea:

— Dacă nu vă supărați, aș prefera să vă opriți. Ăsta nu e… subiectul meu de conversație preferat.

Tiffy, lin:

— Hei, domnule White, ce ziceți să mergem undeva să ne răcorim? Nu am pielea potrivită

pentru un astfel de soare.

Își întinde brațele să-i arate. Zâmbetul revine încet pe chipul bătrânului.

JW al șaselea:

— Un adevărat trandafir englezesc! Și încă unul atât de frumos.

Se întoarce apoi spre mine.

JW al șaselea:

— Ești un tip norocos să găsești o femeie ca asta. Nu mai sunt ca pe vremuri.

Eu:

— Oh, ea nu e…

Tiffy:

— Nu sunt…

Eu:

— Noi suntem de fapt doar…

Tiffy:

— Colegi de apartament.

JW al șaselea:

— Oh!

Se uită la noi doi. Nu pare convins.

JW al șaselea:

— În orice caz. Cea mai bună cale să te

răcorești pe aici e să te bagi în apă.

Gesticulează către plajă.

Eu:

— Nu mi-am adus șort de baie.

Dar, în același timp, Tiffy zice:

— Dacă o faceți, o s-o fac și eu, domnule White!

Mă uit fix la ea. Tiffy e plină de surprize. E mai degrabă deconcertant. Nu sunt sigur că-mi place această idee.

JW al șaselea, pe de altă parte, pare încântat de propunerea lui Tiffy. Ea deja îl ajută să se ridice de pe balustradă. Mă grăbesc s-o ajut, deoarece bătrânul nu se ține prea bine pe picioare.

Străbaterea debarcaderului, pe lângă caruseluri și chioșcuri, îmi dă suficient timp să-mi controlez emoțiile.

Eu:

— Unul dintre noi trebuie să stea pe mal să aibă grijă de lucruri.

JW al șaselea:

— Nicio grijă, o să le lăsăm la Radley.

Radley se dovedește a fi un bărbat cu un turban multicolor, de la standul retro cu marionetele Punch și Judy. Tiffy îmi aruncă o privire încântată în timp ce ne prezentăm și ne lăsăm bagajele. „Nu e minunat?” îmi șoptește ea. Nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Acest Johnny White devine repede favoritul meu, trebuie să admit.

Îi urmez pe Tiffy și pe Johnny, care-și croiesc drum spre țărm printre cearșafuri și șezlonguri. Mă opresc pentru o clipă să-mi dau jos pantofii și simt pietrele răcoroase sub tălpi. Soarele strălucește jos deasupra apei, iar pietrișul ud sclipește argintiu. Părul lui Tiffy arde în nuanțe de roșu. Johnny White se chinuiește să-și dea jos cămașa din mers.

Iar acum… Ahhh. Tiffy o face și ea.

Capitolul 39

Tiffy

Nu m-am mai simțit așa de prea mult timp. De fapt, dacă m-ai fi întrebat acum câteva luni, ți-aș fi spus că mă pot simți așa doar cu Justin. Această voie bună, provocată de ceva ridicol de spontan – senzația de existență totală, când te abați de la plan și închizi toate porțiunile creierului care te avertizează că nu-i o idee bună… Doamne, mi-a fost dor de asta! Râzând, împiedicându-mă, cu părul în față, îmi trag jos jeanșii și mă feresc, în timp ce domnul White își azvârle pantalonii scurți în direcția grămezii noastre de haine improvizate.

Leon e în spatele nostru; îi arunc o privire și-mi zâmbește și el, ceea ce e suficient pentru mine. Domnul White a ajuns la chiloți.

— Pregătit? strig către el.

E curent aici; părul îmi biciuiește obrajii, iar vântul îmi gâdilă pielea goală a abdomenului.

Domnul White nu așteaptă să i se spună de două ori. A și intrat în mare – se mișcă foarte agil pentru un bărbat care trebuie să aibă cel puțin nouăzeci de ani. Mă uit înapoi la Leon, care e încă îmbrăcat, și el se uită la mine într-un

fel greu de citit.

— Haide! îi strig, alergând cu spatele în apă. Mă simt amețită, aproape beată.

— E ridicol! strigă el.

Îmi întind larg brațele.

— Ce te oprește?

Ar putea fi imaginația mea și el e destul de departe ca să fiu sigură, dar ochii săi nu par să fie fixați pe fața mea. Îmi stăpânesc un zâmbet.

— Haide! strigă Johnny White din mare, unde el deja înoată bras. E plăcut!

— Nu am șort de baie! zice Leon, stând în apa mică.

— Care e diferența? strig, gesticulând la lenjeria mea, care, fiind neagră, simplă, fără dantelă de data asta, seamănă destul de mult cu costumele de baie pe care le poartă restul lumii.

Apa îmi ajunge până la șold, și-mi mușc buza de cât de rece e.

— Poate că niciuna dacă ești femeie, dar e puțin diferit dacă…

Probabil Leon își termină propoziția, dar nu aud restul. Dintr-odată sunt sub apă, și singurul

lucru la care mă pot gândi e durerea care-mi mistuie glezna.

Scot un țipăt și înghit o gură de apă de mare, atât de sărată, că-mi arde gâtul; mâinile mi se agită necontrolat și pentru o clipă piciorul zdravăn atinge fundul, însă apoi celălalt picior al meu încearcă și el să-și găsească un punct de sprijin, iar durerea mă face să cad din nou. Sunt răsucită, mă învârt; totul e doar crâmpeie de apă și cer. Probabil am făcut o entorsă, își dă seama un colț îndepărtat al creierului meu. „Nu te panica”, încearcă să-mi spună, dar e prea târziu, tușesc, scuip apă și ochii și gâtul îmi ard, nu mă pot întoarce, nu pot să-mi găsesc un sprijin, glezna mea urlă de durere de fiecare dată când o mișc, în timp ce încerc să înot…

Cineva încearcă să mă apuce. Pot simți două mâini puternice încercând să mă prindă; cineva îmi lovește glezna rănită și încerc să țip, dar e de parcă gâtul mi s-ar fi blocat. E Leon, care mă ridică la suprafață; mă agăț de el și aproape cădem împreună, dar reușește să împingă puternic din picioare și să înoate, cu brațele

strânse în jurul mijlocului meu, până la o adâncime mai mică, unde atinge fundul mării.

Sunt atât de amețită, totul alunecă încoace și încolo. Nu pot respira. Îl apuc de tricoul îmbibat de apă, vomitând și tușind, în timp ce el mă așază pe pietrișul de pe plajă. Sunt atât de obosită – genul de oboseală de care suferi când ești bolnav și n-ai dormit toată noaptea, când ochii tăi chiar nu mai pot suporta să stea deschiși.

— Tiffy, zice Leon.

Nu mă pot opri din tuse. E prea multă apă blocată în gâtul meu – vomit jeturi pe pietrișul ud, vederea încă mi se învârte, capul mi-e atât de greu, încât de-abia îl pot ține ridicat. La mare distanță, aproape uitată, glezna îmi zvâcnește.

Suspin. Nu mai poate fi niciun pic de apă în interiorul meu. Leon îmi netezește părul, mi-l îndepărtează de pe față și-și apasă degetele ușor pe pielea gâtului meu, parcă verificând ceva; în cele din urmă mă învelește în jacheta mea, frecându-mi brațele cu materialul; mă doare pielea și încerc să mă rostogolesc departe de el,

dar mă ține strâns.

— Ești bine, îmi spune el. Deasupra mea, fața lui alunecă încolo și-ncoace. Cred că ți-ai luxat glezna, Tiffy și ai înghițit multă apă, dar vei fi bine. Încearcă să respiri mai încet dacă poți.

Mă străduiesc. În spatele lui apare fața îngrijorată a lui Johnny White al șaselea. Și-a pus deja pantalonii, acum se chinuiește să-și tragă puloverul peste cap.

— E vreun loc cald pe aproape, unde s-o putem duce? îl întreabă Leon.

— Hanul Bunny Hop, chiar acolo, spune domnul White. În timp ce eu vomit din nou, după care îmi odihnesc fruntea pe pietriș, el adaugă: O știu pe patroană. O să ne dea o cameră, fără nicio problemă.

— Grozav. Leon pare complet calm. O să te ridic, Tiffy. E în regulă?

Încuviințez încet, deoarece capul îmi plesnește de durere. Leon mă ridică și mă duce cu ambele brațe. Respirația mi se domolește, îmi las capul să cadă pe pieptul lui. Plaja se perindă neclar în jurul meu; fețele se întorc către noi, pete șocate

roz și maro pe fundalul multicolor al prosoapelor și al ochelarilor de soare. Închid ochii – mi-e mai rău dacă-i țin deschiși.

Leon înjură în șoaptă.

— Unde sunt scările?

— Pe aici, zice Johnny White, undeva la stânga mea.

Aud scârțâitul frânelor și zgomotul traficului aglomerat în timp ce traversăm drumul. Leon respiră greu, pieptul i se ridică și cade pe obrazul meu. Prin contrast, respirația mea devine mai ușoară – nodul din gât și ciudata greutate din plămâni par să se fi diminuat puțin.

— Babs! Babs! strigă Johnny White al șaselea.

Suntem înăuntru, și căldura bruscă mă face să-mi dau seama cât de mult tremur.

— Mulțumesc, zice Leon.

E agitație peste tot în jurul meu. Pentru o clipă mă simt jenată și încerc să mă dau jos din brațele lui Leon să merg, dar apoi capul mi se clatină și mă agăț din nou de tricoul lui, făcându-l să se împiedice.

— Ușurel, îmi spune.

Țip. Mi-a lovit glezna de balustradă. El înjură și mă trage mai aproape, astfel încât capul meu se sprijină din nou pe pieptul lui.

— Scuze, scuze, îmi șoptește în timp ce urcă pe scară. Pot vedea pereții roz-pal, acoperiți cu picturi cu rame ostentative, toate numai poleială și torsade și înfloriturі, apoi o ușă, apoi Leon mă culcă pe un pat minunat de moale. Fețe necunoscute intră și ies din raza mea vizuală. E o persoană în echipament de salvamar; cu privirea încețoșată mă întreb dacă ea a fost aici tot timpul.

Leon ridică pernele în spatele meu, susținându-mi greutatea cu un braț.

— Poți să stai în capul oaselor? mă întreabă încetișor.

— Eu…

Mă îneacă tusea, așa că mă rostogolesc pe o parte.

— Cu grijă. El îmi mută părul ud înapoi după umeri. Mai e vreo pătură pe aici?

Cineva întinde pe mine niște pături groase,

țepoase. Leon mă trage în sus, încercând să mă așeze în capul oaselor.

— O să fiu mai mulțumit dacă stai dreaptă, zice el.

Fața lui e aproape de a mea; pot să-i văd un început de barbă pe obraji. Se uită direct în ochii mei. Ai lui sunt blânzi, căprui-închis, mă duc cu gândul la ciocolata Lindt.

— Poți face asta pentru mine? mă întreabă.

Mă mut mai sus pe perne, chinuindu-mă să apuc păturile cu degetele înghețate.

— Ce zici de un ceai care să te încălzească? îmi propune el, uitându-se în jur după cineva care să mi-l aducă.

Unul dintre străini iese din cameră. Nu mai e niciun semn de Johnny White – sper că s-a dus să-și ia niște haine călduroase dar mai sunt în jur de un milion de oameni aici. Tușesc din nou și mă întorc cu spatele la toate fețele care se uită fix la mine.

— Haideți să-i lăsăm niște spațiu. Puteți ieși cu toții, vă rog? Da, nu vă faceți griji, spune Leon, ridicându-se să-i conducă afară. Lăsați-mă

s-o examinez în liniște, o să fie în regulă.

Necunoscuții spun diverse lucruri despre ceea ce trebuie făcut dacă avem nevoie de ceva, după care ies unul câte unul.

— Îmi pare atât de rău, îngaim când ușa se închide după toți.

Un nou acces de tuse; încă mi-e greu să vorbesc.

— Fără de-astea, zice Leon. Cum te simți acum?

— Mi-e frig și mă doare puțin.

— Nu te-am văzut căzând. Îți amintești dacă te-ai lovit la cap de vreo piatră sau ceva de genul ăsta?

Își dă jos pantofii și-și ridică picioarele încrucișate la capătul patului. Abia acum observ că-i ud până la piele și tremură și el.

— Drace, ești ud leoarcă!

— Liniștește-mă că nu-ți curge lichid cefalorahidian de nicăieri, apoi mă duc să mă schimb, bine?

Zâmbesc puțin.

— Scuze. Nu, nu cred că m-am lovit la cap.

Doar mi-am răsucit glezna.

— Asta e bine. Și-mi poți spune unde suntem?

— La Brighton. Mă uit în jur. Hei, și e singurul loc unde văd aproape la fel de mult tapet floral ca în casa mamei mele!

Articularea unei fraze complete mă face să tușesc, dar merită să văd încruntarea lui Leon destinzându-se puțin în timp ce zâmbetul asimetric îi revine pe buze.

— O să consider c-ai dat răspunsul corect. Poți să-mi spui numele tău întreg?

— Tiffany Rose Moore.

— Nu-ți știam cel de-al doilea prenume. Rose – ți se potrivește.

— Nu ar trebui să pui întrebări la care cunoști răspunsul?

— Cred că te plăceam mai mult când erai înecată și ametită. Leon se apleacă în față cu o mână ridicată și își duce palma la obrazul meu. E un gest foarte intens, venit cumva din senin. Clipesc în timp ce el se uită drept în ochii mei, probabil verificând ceva. Te simți vreun pic somnoroasă? mă întreabă.

— Mm. Nu chiar. Sunt obosită, dar nu somnoroasă.

El încuviințează din cap, iar peste câteva clipe își lasă mâna jos de pe obrazul meu.

— O să-mi sun colega. Ea e medic și de-abia și-a încheiat stagiul la Urgențe, deci cunoaște perfect procedura de examinare a gleznei. E în regulă? Sunt aproape sigur că-i doar o luxație, ținând seama de felul în care te-am văzut mișcându-te, dar trebuie să verificăm.

— Mm. Sigur.

E ciudat să fii în cameră în timpul conversației dintre Leon și una dintre doctorițele cu care lucrează. El nu e diferit – doar la fel de tăcut și măsurat ca atunci când îmi vorbește, cu exact aceeași urmă melodioasă de accent irlandez –, dar pare mai… matur.

— În regulă, e o examinare destul de simplă, mă informează el după ce închide. Încruntat, se așază din nou la marginea patului, mutând păturile ca să poată ajunge la glezna mea. Vrei să mă lași să încerc? Să văd dacă trebuie să mergem la Urgențe?

Înghit, dintr-odată puțin neliniștită.

— Bine.

Leon se oprește să mă privească o clipă, de parcă s-ar teme să nu mă răzgândesc. Simt cum îmi ard obrajii. Apoi, el își apasă ușor degetele pe pielea gleznei mele, palpând ușor în puncte diferite, până când tresar de durere.

— Scuze, îmi spune, punând o mână rece pe piciorul meu.

Aproape instantaneu mi se face pielea de găină și-mi ridic pătura, puțin rușinată. Leon îmi răsucește piciorul foarte ușor dintr-o parte în cealaltă, ochii lui mișcându-se de la gleznă la fața mea, în timp ce încearcă să-mi evalueze reacția.

— Cât de dureros e, pe o scală de la unu la zece?

— Nu știu, cam șase?

Îmi vine să strig: „Opt, opt!”, dar nu vreau să par patetică.

Colțul gurii lui Leon se ridică puțin, și am impresia că știe exact ce fac. În timp ce continuă să mă examineze, îi privesc mâinile mișcându-se

pe pielea mea și mă întreb de ce niciodată nu mi-am dat seama cât de ciudat de intime sunt procedurile medicale ca aceasta, cât de mult se bazează pe atingere. Bănuiesc că în general operațiunea se desfășoară în cabinet, nu într-un pat dublu, iar pacientul și cadrul medical nu sunt îmbrăcați sumar.

— Bine. Leon îmi așază piciorul jos cu grijă. Aș spune că, oficial, ți-ai luxat glezna. Probabil nu trebuie să te obosești cu cele cinci ore la Urgențe, să fiu sincer. Dar am putea să mergem, dacă vrei.

Clatin din cap. Simt că sunt pe mâini sigure aici.

Cineva bate la ușă, apoi o doamnă de vârstă mijlocie apare cu două căni aburinde și o grămadă de haine.

— Oh, perfect. Mulțumesc.

Leon înșfacă cănile de la ea și-mi dă una. E ciocolată fierbinte și miroase minunat.

— Mi-am luat libertatea să ți-o fac pe a ta irlandeză, zice femeia, făcându-mi cu ochiul. Eu sunt Babs. Cum te mai simți?

Inspir adânc, tremurător.

— Cu mult mai bine, acum că sunt aici. Mulțumesc mult.

— Ați putea să stați cu ea doar cât mă schimb? o întreabă Leon pe Babs.

— Nu am nevoie… încep să tușesc din nou.

— N-o scăpați din ochi, îi cere Leon pe un ton sever, apoi se duce în baie.

Capitolul 40

Leon

Mă sprijin de ușa băii, cu ochii închiși. Fără comoție și doar o gleznă luxată. Ar fi putut fi mult, mult mai rău.

Am timp să mă gândesc la cât de frig îmi e acum; îmi dau jos hainele ude și dau drumul la duș. Îi tastez un mesaj rapid de mulțumire lui Socha. Telefonul, slavă Domnului, e încă funcțional, doar puțin umed – era în buzunarul

pantalonilor.

Intru la duș și mă oblig să stau sub jetul fierbinte până când mă opresc din tremurat. Știu că Babs o veghează; totuși, mă îmbrac mai repede decât m-am îmbrăcat vreodată și nici măcar nu pierd vremea să-mi pun cureaua. Pantalonii pe care mi i-a găsit Babs sunt ridicol de mari, dar o să-i port lăsați, în stilul anilor nouăzeci.

Când mă întorc în dormitor, Tiffy și-a adunat părul într-un coc. Trandafiriul i-a reapărut pe buze și în obraji. Îmi zâmbește, și simt ceva mutându-se în pieptul meu. Greu de descris. E ca o piesă care a căzut fix la locul potrivit, declanșând un mecanism.

Eu:

— Cum e ciocolata caldă?

Tiffy împinge cealaltă cană de-a lungul noptierei către mine.

Tiffy:

— Încearc-o pe a ta și vezi.

Cineva bate la ușă; iau ciocolata caldă cu mine și mă duc să deschid. E Johnny White al șaselea,

arătând foarte îngrijorat; și el poartă pantaloni comic de largi.

JW al șaselea:

— Cum se simte fata noastră?

Presimt că Tiffy devine „fata noastră” cu ușurință – e genul de persoană pe care și-o revendică până și neamurile îndepărtate și vecinii absenți.

Tiffy:

— Sunt bine, domnule White! Nu vă faceți griji pentru mine.

Reîncepe o repriză inoportună de tuse udă. JW al șaselea se foiește în prag, arătând nefericit.

JW al șaselea:

— Îmi pare atât de rău. Mă simt responsabil – a fost ideea mea să mergem să înotăm. Ar fi trebuit să verific dacă amândoi știți să înotați!

Tiffy, odată ce și-a revenit:

— Știu să înot, domnule White. Doar am alunecat și m-am panicat puțin, asta-i tot. Dați vina pe piatra care mi-a lovit glezna, dacă simțiți nevoia să dați vina pe ceva.

JW al șaselea pare ceva mai puțin îngrijorat

acum.

Babs:

— Ei bine, voi doi stați aici în noaptea asta. Fără discuții. E din partea casei.

Atât Tiffy, cât și eu încercăm să protestăm, dar Tiffy are un nou acces, pe jumătate tuse, pe jumătate vomă cu stropi, care slăbește argumentul nostru că n-are nevoie să stea la pat.

Eu:

— În ceea ce mă privește, ar trebui să plec – nu aveți nevoie de mine acum că…

Babs:

— Prostii. Nu e niciun deranj în plus pentru mine, nu-i așa? În plus, Tiffy are nevoie de îngrijire, iar cunoștințele mele medicale nu se extind cu mult dincolo de ceea ce poate face un pahar de whisky. John, vrei să te duc acasă?

JW al șaselea încearcă și el să-și obțină prin argumente scăparea de această favoare, dar Babs e unul dintre acei oameni extraordinar de cumsecade care nu acceptă „nu” ca răspuns. Trec cinci minute bune înainte ca ei să cadă de acord și să se îndrepte spre ușă. În cele din urmă, clicul

ușii mă face să respir ușurat. Nu mi-am dat seama cât de mult vreau liniște.

Tiffy:

— Ești bine?

Eu:

— Bine. Doar că nu sunt fan al…

Tiffy:

— Agitației?

Încuviințez din cap.

Tiffy zâmbește, trăgându-și păturile mai aproape.

Tiffy:

— Ești asistent, cum o poți evita?

Eu:

— Munca e diferită. Dar tot mă epuizează. Am nevoie de liniște în restul timpului.

Tiffy:

— Ești introvertit.

Mă strâmb. Nu sunt fan al acelor tipologii Myers-Briggs care-ți clasifică personalitatea, de parcă ar fi horoscoape pentru oamenii de afaceri.

Eu:

— Bănuiesc că da.

Tiffy:

— Eu sunt opusul. Nu pot să procesez nimic fără să-i sun pe Gerty sau pe Mo sau pe Rachel.

Eu:

— Vrei să suni pe cineva acum?

Tiffy:

— Oh, drace, telefonul meu era în…

Își observă hainele, aduse de pe mal de unul dintre sutele de străini serviabili care ne-au urmat de pe plajă în procesiune. Bate din palme de bucurie.

Tiffy:

— Ai putea să-mi dai pantalonii?

I-i întind și privesc cum răscolește prin buzunare după telefon. Eu:

— Mă duc să aduc ceva pentru prânz. De cât timp ai nevoie?

Tiffy își ferește din ochi câteva fire răzlețe de păr și, cu telefonul în mână, se uită la mine. Mecanismul acela îmi cântă din nou în piept. Tiffy:

— Jumătate de oră?

Eu:

— Ne-am înțeles.

Capitolul 41

Tiffy

— Ești bine? este prima întrebare a lui Mo. Ai fost la Urgențe?

Gerty, pe de altă parte, se concentrează asupra problemei adevărate.

— De ce nu ne-ai spus despre incidentul de la baie până acum? Ești îndrăgostită de tipul ăsta cu care împărți patul și o ascunzi pentru că o să ajungi să te culci cu el, iar eu ți-am spus explicit că prima regulă a subînchirierii este să nu faci sex cu colegul de apartament?

— Da, sunt bine, și nu, dar Leon mi-a examinat glezna cu ajutorul unei prietene de-a lui care e doctoriță. Am nevoie doar de multă odihnă, se pare. Și de whisky, în funcție de cui îi ceri opinia medicală.

— Întrebarea mea acum, insistă Gerty.

— Nu, nu sunt îndrăgostită de el, îi spun, mutându-mi greutatea pe pat și tresărind din cauza durerii de gleznă. Și n-o să mă culc cu el. E prietenul meu.

— E singur?

— Ei bine, da, de fapt. Dar…

— Scuze, dar doar ca să verific, Tiffy, te-a examinat cineva pentru…

— Mai taci, Mo, îl întrerupe Gerty. E cu un asistent medical. Totul e în regulă. Tiffy, ești sigură că nu suferi de sindromul Stockholm?

— Poftim?

— Un asistent de la Urgențe e foarte diferit de un asistent de la îngrijirea paliativă…

— Sindromul Stockholm?

— Da, spune Gerty. Tipul ăsta ți-a oferit o casă când erai fără adăpost. Ești obligată să dormi în patul lui, iar acum crezi că ești îndrăgostită de el.

— Eu *nu cred* că sunt îndrăgostită de el, îi reamintesc răbdătoare. Ți-am spus, e prietenul meu.

— Dar ăsta a fost un rendez-vous, îmi atrage atenția Gerty.

— Tiffy, tu pari bine, dar eu vreau numai să mai verific o dată. Sunt pe site-ul NHS Choices{16} acum – poți să-ți susții greutatea pe glezna cu pricina?

— Tu împreună cu Google nu sunteți mai buni decât un asistent medical cu doctorul la telefon, îi spune Gerty lui Mo.

— Nu a fost un rendez-vous, zic, chiar dacă sunt destul de sigură că a fost.

Îmi doresc ca Mo și Gerty să nu-și fi făcut acest nou obicei de a răspunde la telefon împreună, de câte ori sunt amândoi acasă. L-am sunat pe Mo pentru că voiam să vorbesc cu Mo. Nu că nu mi-ar fi plăcut să vorbesc cu Gerty, doar că e o experiență foarte diferită și nu neapărat una pe care ți-o dorești după ce aproape că te-ai înecat.

— Va trebui să-mi explici această chestie cu Johnny White din nou, îmi spune Gerty.

Verific ora pe ecranul telefonului. Mai sunt

doar cinci minute până se întoarce Leon cu prânzul.

— Ascultați, trebuie să închid, zic. Dar, Mo, sunt bine. Și, Gerty, liniștește-ți instinctul protector, te rog. Leon nu încearcă să se culce cu mine sau să mă prindă în cursă, sau să mă închidă în subsolul lui, bine? De fapt, am foarte puține motive să cred că e interesat de mine vreun pic.

— Dar tu ești interesată de el? insistă Gerty.

— La revedere, Gerty!

— Ai grijă de tine, Tiffy, reușește Mo să spună înainte ca Gerty să închidă (ea nu e înnebunită după formulele lungi de rămas-bun).

Apelez îndată numărul lui Rachel.

*

— Deci, punctul-cheie este că încă nu ai avut vreo interacțiune cu Leon care să nu implice dezbrăcarea ta până la lenjerie, conchide Rachel.

— Mm, fac eu zâmbind.

— Mai bine ți-ai ține hainele pe tine de acum încolo. O să creadă că ești o – cum se numesc oamenii ăia cărora le place să se expună în parc?

— Hei! protestez. Eu nu…

— Doar spun ce gândește toată lumea, draga mea. Deci nu dai ortul popii?

— Chiar mă simt bine. Doar am dureri și sunt epuizată.

— În regulă. În cazul ăsta, profită din plin de șederea ta gratuită la hotel și sună-mă dacă te trezești dându-ți jos sutienul accidental la cină.

Se aude o bătaie la ușă.

— Drace. Trebuie să închid, pa! șoptesc la telefon. Intră, strig apoi.

Am reușit să-mi pun puloverul pe care mi l-a adus Babs când Leon era plecat, deci acum arăt decent, cel puțin de la mijloc în sus.

Leon îmi zâmbește și ridică o sacoșă conținând ceva ce miroase a pește și cartofi prăjiți. Suspin de plăcere.

— Mâncare adecvată pentru litoral!

— Și…

Vârâ mâna în sacoșă și scoate o pungă pe care mi-o întinde. Mă uit înăuntru: brioșe „catifea roșie” cu glazură din cremă de brânză.

— Prăjituri! Cele mai bune prăjituri!

— La sfatul doctorului. Leon se oprește, apoi continuă: Ei bine, Socha a zis: „Dă-i ceva de mâncare”. Peștele prăjit și brioșele au fost oarecum licență artistică.

Părul lui e aproape uscat; sarea l-a făcut și mai creț, așa că nu stă cu niciun chip după urechi. Mă surprinde privindu-l când încearcă să și-l netezească la loc și-mi zâmbește trist.

— Nu trebuia să mă vezi așa.

— Da, și halul ăsta este exact cum trebuia tu să mă vezi, îi spun, gesticulând spre puloverul meu lălâu, fața palidă și părul neîngrijit și încurcat. „Șobolan înecat” e aspectul meu favorit.

— De sirenă? sugerează Leon.

— E ciudat că spui asta. Chiar am o coadă de pește aici, zic, bătând ușor pătura care-mi acoperă picioarele.

Cu un zâmbet larg, Leon întinde peștele și cartofii prăjiți între noi. Își dă jos pantofii și se așază, având grijă să-mi evite glezna umflată.

Mâncarea e perfectă. Exact de asta aveam nevoie, deși nu mi-am dat seama până când nu

am mirosit-o. Leon a luat aproape toate adaosurile pe careți-le poți imagina pe lângă pește și cartofi prăjiți – piure de mazăre, rondele de ceapă, sos de curry, ceapă marinată, chiar și unul din acei cârnați care arată de parcă ar fi din plastic, pe care îi au întotdeauna în vitrină – și mâncăm tot. Când vine vorba de brioșe, terminarea ultimei îmbucături necesită un efort mintal serios.

— Să te apropii atât de mult de moarte e epuizant, declar dintr-odată copleșită de somnolență.

— Trage un pui de somn, mă sfătuiește Leon.

— Nu ești îngrijorat că aș putea să adorm și să nu mă mai trezesc vreodată? întreb, simțind cum pleoapele mi se închid deja.

Să-ți fie cald și să fii sătul e minunat. Niciodată n-o să mai cred că stările astea sunt de la sine înțelese.

— Doar c-o să te trezesc la fiecare cinci minute să verific dacă nu cumva ai vreun traumatism cerebral, mă avertizează el.

Ochii mi se deschid instantaneu.

— La fiecare cinci minute?

Leon chicotește în timp ce-și adună lucrurile, apoi se îndreaptă către ușă.

— Ne vedem peste câteva ore.

— Oh. Asistenții nu ar trebui să facă glume, strig după el, dar nu cred că mă aude. Poate că doar cred că am spus-o. Aștipesc chiar în momentul în care aud ușa închizându-se în urma lui.

⁘

Mă trezesc cu o tresărire ce-mi trimite un șoc de durere prin gleznă. Țip, mă uit în jur. Tapet floral. Sunt acasă? Cine e tipul din fotoliul de lângă ușă, care citește…

— *Amurg*[{17}]?

Leon mă privește chiorâș și-și pune cartea în poală.

— Ai trecut de la inconștiență la critică foarte repede.

— Preț de o clipă am crezut că-i un vis ciudat, îi spun. Dar versiunea ta din visul meu ar fi preferat cărți mult mai bune.

— E tot ce a putut să-mi ofere Babs. Cum te simți?

Reflectez asupra întrebării. Glezna îmi pulsează, gâtul mă doare și am un gust sărat oribil, dar durerea de cap a dispărut. Simt totuși că mușchii abdomenului mă vor durea de la atâta tuse.

— Chiar mult mai bine.

El zâmbește la auzul acestor cuvinte. E foarte drăguț când zâmbește. Când e serios, chipul îi e puțin sever – fruntea, pomeții, maxilarul sunt ca sculptate cu o daltă fină –, dar când zâmbește emană blândețe, îi observi doar buzele și ochii întunecați și dinții albi.

Verific ora pe telefon, mai mult ca să întrerup contactul vizual decât pentru orice altceva – dintr-odată sunt foarte conștientă de faptul că sunt întinsă în pat, cu părul ciufulit și picioarele dezgolite, doar pe jumătate ascunse sub pături.

— Șase și jumătate?

— Ți-a fost somn.

— Ce ai făcut în tot acest timp? îl întreb. El îmi arată semnul de carte – aproape că a citit

întregul *Amurg*.

— Această Bella Swan e o tipă foarte populară pentru una care se pretinde atât de neatrăgătoare, remarcă el. Se pare că fiecare tip singur din carte și care nu-i e tată e îndrăgostit de ea.

Încuviințez solemn din cap.

— Est*e foarte* greu să fii Bella.

— Să ai iubiți sclipicioși nu poate fi ușor, încuviințează Leon. Vrei să încerci să calci pe glezna cu buba?

— Nu pot să stau în pat pentru totdeauna?

— Cină și niște whisky dacă poți ajunge la parter.

Îi arunc o privire. El mi-o întoarce perfect liniștit, și-mi dau seama că trebuie să fie un asistent extraordinar.

— Bine. Dar trebuie să te întorci mai întâi, ca să-mi pot pune pantalonii.

Nu precizează că deja a văzut mult prea multe ca întorsul să mai fie necesar; fără o vorbă, își întoarce invers fotoliul și redeschide *Amurg*.

Capitolul 42

Leon

„În niciun caz să nu te îmbeți”, îmi repet, dar tot nu mă pot opri din sorbitul băuturii. E un whisky cu gheață. Oribil. Sau ar fi fost dacă Babs nu ar fi spus că e din partea casei, ceea ce instantaneu l-a făcut mult mai apetisant.

Suntem la o masă șubredă de lemn cu vedere la mare, având în mijloc un ceainic cu o lumânare mare și groasă înăuntru. Tiffy e încântată de sfeșnicul cu o formă atât de originală. Motiv pentru o conversație însuflețită cu personalul despre designul de interior (sau despre „interioare”, cum le spun ei).

Tiffy are piciorul sus și-l sprijină pe o pernă, conform indicațiilor lui Socha. Celălalt picior e și el ridicat acum – ea stă aproape orizontal la masă, cu părul lăsat pe spate, parcă în flăcări pe fundalul apusului de deasupra mării. Arată ca o pictură renascentistă. Whisky-ul i-a readus

culoarea în obraji și i-a colorat ușor pieptul, la care nu mă pot opri să mă uit de câte ori ea e atentă la altceva.

M-am gândit numai la ea toată ziua, chiar și înainte de toată faza cu înecul. Căutarea lui Johnny White pentru domnul Prior a devenit secundară – săptămâna trecută acest proiect era ceea ce Kay ar fi numit o „fixație” de-a mea. Acum pare să fie un lucru pe care mi-l doresc, pentru că l-am împărtășit cu Tiffy.

Îmi povestește despre părinții ei. Din când în când își lasă capul pe spate și-și dă părul mai jos peste marginea scaunului, pe jumătate închizându-și ochii.

Tiffy:

— Aromaterapia e singura care a prins. Mama a făcut lumânări o vreme, dar nu se pot scoate bani din asta; după un timp, a avut un soi de cădere nervoasă și a declarat c-o să le cumpere iarăși pe cele de la Poundland și că nimeni nu are permisiunea să-i spună: „Ți-am spus eu”. Apoi a trecut printr-o perioadă foarte ciudată, când s-a apucat de ședințe de spiritism.

Am încetat brusc să mă holbez la ea.

Eu:

— Ședințe de spiritism?

Tiffy:

— Mda, știi tu, când stai în jurul mesei și încerci să comunici cu cei decedați?

Chelnerul apare la scaunul pe care Tiffy își ține piciorul. Se uită la el ușor nedumerit, dar nu spune nimic. Am impresia că angajații s-au obișnuit să vadă orice pe-aici, inclusiv oameni uzi care stau cu picioarele ridicate în timp ce mănâncă.

Chelnerul:

— Nu ați dori niște budincă?

Tiffy:

— Oh, nu, sunt plină, mulțumesc.

Chelnerul:

— Babs zice că-i din partea casei.

Tiffy, fără pauză:

— Budincă de caramel lipicioasă, vă rog.

Eu:

— Aici la fel.

Tiffy:

— Toate chestiile astea gratis! E ca un vis îndeplinit. Ar trebui să mă înec mai des.

Eu:

— Te rog să n-o faci.

Ea își înalță capul ca să mă vadă mai bine; ochii îi sunt puțin adormiți, și mă privește cu câteva secunde mai mult decât strictul necesar.

Îmi dreg glasul. Înghit în sec. Caut un subiect.

Eu:

— Mama ta a ținut ședințe de spiritism?

Tiffy:

— Oh, da. Vreo doi ani la rând, cât eram în școala generală, când veneam acasă găseam toate draperiile trase și o mulțime de oameni zicând: „Te rog să-ți faci simțită prezența” și: „Bate o dată pentru da, de două ori pentru nu”. Bănuiesc că cel puțin șaizeci la sută dintre manifestări erau de fapt provocate de venirea mea acasă și de faptul că-mi aruncam geanta în dulapul de sub scară.

Eu:

— Și ce a urmat după spiritism?

Tiffy se gândește. E adusă budinca, o porție

enormă îmbibată de sos caramel. Tiffy scoate un sunet emoționat care-mi face stomacul să se strângă. Ridicol. Nu mă pot lăsa excitat de o femeie care suspină după budincă. Trebuie să mă adun. Mai beau din whisky.

Tiffy, cu gura plină de budincă:

— A făcut draperii o vreme. Dar costurile materialelor erau enorme, așa că a trecut la milieuri. Iar apoi a venit aromaterapia.

Eu:

— De aceea avem atât de multe lumânări parfumate?

Tiffy zâmbește.

Tiffy:

— Mda, cele din baie sunt toate alese cu grijă, cu arome ce te ajută să te relaxezi.

Eu:

— Asupra mea au efectul opus. Trebuie să le mut de câte ori vreau să fac duș.

Tiffy îmi aruncă o privire obraznică pe deasupra lingurii.

Tiffy:

— Unii oameni nu pot fi ajutați de

aromaterapie. Știi, mama mi-a ales și parfumul. Îmi „reflectă și amplifică personalitatea”, din câte s-ar părea.

Mă gândesc la acea primă zi, când am intrat în apartament și i-am mirosit parfumul – flori tăiate și bazar de mirodenii – și cât de ciudat a fost să simt mirosul altcuiva în apartamentul meu. Nu mai e ciudat acum. Ar fi straniu să ajung acasă și să miros altceva.

Eu:

— Și ce conține?

Tiffy, prompt:

— Nota principală e de trandafir, apoi mosc, apoi cuișoare. Ceea ce înseamnă, conform mamei…

Își încrețește puțin nasul îngândurată.

Tiffy:

— Speranță, foc, putere.

Pare amuzată.

Tiffy:

— Asta sunt eu, se pare.

Eu:

— Pare corect.

Ea își dă ochii peste cap.

Tiffy:

— „Falită, guralivă, încăpățânată” mi s-ar potrivi mai bine – oricum, probabil că la asta s-a gândit.

Eu, în mod clar amețit acum:

— Cum aș fi eu, atunci?

Tiffy își înclină capul. Se uită drept la mine din nou, cu o intensitate ce mă face pe jumătate să-mi întorc privirea, pe jumătate să mă aplec peste masă și s-o sărut pe deasupra lumânării din ceainic.

Tiffy:

— Ei bine e speranță acolo, cu certitudine. Fratele tău se bazează pe ea.

Asta mă ia prin surprindere. Sunt foarte puțini oameni care știu despre Richie; și mai puțini sunt cei care l-ar aduce în discuție spontan. Ea mă privește, îmi testează reacția, de parcă ar fi gata să se retragă dacă m-a rănit. Zâmbesc. Mă simt bine să vorbesc despre el așa. De parcă ar fi normal.

Eu:

— Deci voi primi parfum de trandafir în loțiunea de după bărbierit?

Tiffy se strâmbă.

Tiffy:

— Probabil că pentru bărbați e un set complet diferit de arome. Mi-e teamă că mă pricep doar la arta parfumeriei pentru femei.

Aș vrea s-o presez să continue cu enumerarea trăsăturilor – vreau să aud ce crede despre mine –, dar ar fi un semn de vanitate. În loc de asta, stăm în tăcere, privind cum flama lumânării licărește între noi în ceainicul său, iar eu mai sorb din whisky.

Capitolul 43

Tiffy

Nu sunt beată, dar nu sunt nici prea trează. Oamenii spun întotdeauna că înotatul în mare îți face foame – ei bine, faptul că aproape te-ai

înecat te face să nu reziști la băutură.

Plus că, whisky-ul cu gheață e într-adevăr foarte tare.

Nu mă pot opri din chicotit. Leon e cu certitudine amețit și el; și-a relaxat umerii, iar acel zâmbet din colțul gurii e aproape permanent acum. În plus, nu mai încearcă să-și netezească părul, așa că destul de frecvent o nouă buclă se eliberează și se ridică în lateral.

Îmi povestește despre copilăria lui, petrecută la Cork, și despre capcanele elaborate pe care le inventau el și Richie pentru a-l enerva pe iubitul mamei lor (care este și motivul pentru care chicotesc).

— Deci, stai așa, întindeați sârmă de-a latul holului? Nu se împiedicau și toți ceilalți?

Leon clatină din cap.

— Ne strecuram și o întindeam după ce mama ne băga în pat. Whizz întotdeauna stătea până târziu la bodegă. Era un adevărat curs de înjurături să-l auzi când se împiedica.

Râd.

— Îl chema Whizz?

— Îhî. Deși, bănuiesc că nu din naștere. Expresia lui devine serioasă. El a fost unul dintre cei mai răi pentru mama. Se purta îngrozitor cu ea, nu contenea să-i spună cât de proastă e. Și totuși ea i-a fost întotdeauna loială. L-a dat afară de nenumărate ori, dar de fiecare dată l-a primit înapoi. Mama urma un curs de formare pentru adulți când și-au început relația, dar curând el a făcut-o să-l abandoneze.

Mă încrunt. Dintr-odată, istorioarele cu capcanele născocite de ei nu mai sunt atât de amuzante.

— Serios? Ce dobitoc nenorocit!

Leon pare puțin surprins.

— Am spus ceva greșit? întreb.

— Nu. El zâmbește. Nu, doar uimitor. Din nou. L-ai bate pe Whizz la concursul de înjurături.

Îmi înclin capul.

— Păi da, mersi. Dar tatăl tău și al lui Richie? Nu știa ce se petrece?

Leon e aproape la fel de orizontal ca mine acum – și-a ridicat și el picioarele pe scaunul pe

care-mi odihnesc eu glezna – și-și leagănă paharul de whisky între degete, învârtindu-l încoace și încolo în lumina lumânării. Suntem printre ultimii clienți ai restaurantului; chelnerii debarasează discret mesele de la capătul celălalt al sălii.

— El a plecat când s-a născut Richie, s-a mutat în Statele Unite. Aveam doi ani. Nu mi-l amintesc, sau… doar o formă ciudată și un soi de… Dând din mână, Leon oftează: Câte un sentiment. Mama aproape niciodată nu vorbește despre el – tot ce știu e că era un instalator din Dublin.

Deschid larg ochii. Nu-mi pot imagina cum ar fi să știu doar atât despre tatăl meu, dar Leon o spune de parcă n-ar fi mare lucru. El îmi observă expresia și ridică din umeri.

— Niciodată nu a fost important pentru mine. Să descopăr mai multe despre el. L-a deranjat pe Richie când era adolescent, dar nu știu ce a făcut în legătură cu asta – nu vorbim despre așa ceva.

Pare că sunt mai multe de spus aici, dar nu vreau să-l forțez și să stric seara. Întind mâna și o

pun peste încheietura lui pentru o clipă; el îmi aruncă o altă privire surprinsă și curioasă. Chelnerul se apropie, poate că simțind că discuția noastră fără țintă e puțin probabil să ajungă undeva dacă nu intervine el să ne încurajeze. Începe să strângă și de pe masa noastră; îmi iau mâna cu întârziere de pe încheietura mâinii lui Leon.

— Ar trebui să ne ducem la culcare, nu-i așa? îi spun.

— Probabil. Mai e Babs pe aici? îl întreabă el pe chelner.

Acesta clatină din cap.

— S-a dus acasă.

— Ah. A spus care este camera mea? A zis că Tiffy și cu mine putem rămâne.

Chelnerul se uită la mine, apoi la Leon, apoi la mine din nou.

— Eh, face el. Cred… a presupus… că sunteți…

Îi ia o vreme lui Leon să se prindă. Când se prinde, geme și-și acoperă fața cu palma.

— E în ordine, spun chicotind din nou, suntem

obișnuiți să împărțim patul.

— În regulă, zice chelnerul, privindu-ne mai nedumerit ca oricând. Păi… asta-i bine, nu?

— Nu în *același timp*, precizează Leon. Împărțim patul la *ore diferite.*

— În regulă, repetă chelnerul. Ei bine, eh, să…? Aveți nevoie de ceva?

Leon dă din mână cu bunăvoință.

— Nu, mergeți acasă. Pur și simplu o să dorm pe podea.

— E un pat mare, îi zic. E în regulă, putem să-l împărțim.

Scot un scâncet – am fost mult prea ambițioasă încercând să pun greutate pe glezna mea luxată când mă ridicam de la masă. Leon e lângă mine într-o clipă. Are reacții foarte rapide pentru un bărbat care a consumat destul de mult whisky.

— Sunt bine, îi spun, dar îl las să-și pună brațul în jurul meu ca să mă sprijine în timp ce mă deplasez prin sărituri.

Când ajungem la scară el zice: „La naiba!” și mă ridică din nou să mă ducă în brațe.

Eu țip surprinsă și apoi izbucnesc în râs. Nu-i spun să mă lase jos – nu vreau să o facă. Din nou, văd balustrada lustruită și tablourile excentrice în ramele lor poleite alunecând pe lângă noi, în timp ce Leon mă zgâlțâie pe scări; din nou el deschide ușa către camera mea – camera noastră – cu cotul și mă trece prin cadru, lovind din nou ușa ca s-o închidă în spatele lui.

Mă depune pe pat. Camera e în penumbră, lumina de la stâlpul de afară lăsând triunghiuri galben-pal peste pilotă și trecând aurie prin părul lui Leon. Ochii lui mari, căprui se uită fix la mine, fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea când își scoate ușor brațul de sub mine ca să-mi așeze capul pe perne.

El nu se mișcă. Ne uităm lung unul la celălalt, doar o suflare sau două între noi. Clipa e plină de suspans, încărcată de posibilități. O mică scânteie de panică se aprinde undeva în adâncul minții mele – dacă nu o pot face fără să mă sperii? –, dar îmi doresc enorm să mă sărute, și panica se stinge din nou, din fericire. Îi pot simți respirația pe buze, îi pot vedea genele în

semiîntuneric.

Apoi el își închide ochii și se retrage, întorcându-și capul în lateral cu un oftat rapid, de parcă și-ar ține răsuflarea.

Off. Mă retrag și eu, dintr-odată nesigură, iar acea tăcere tensionată dintre noi se sparge. Oare am interpretat greșit întreaga chestie cu privitul în ochi, cu uitatul lung unul la celălalt, cu buzele aproape atingându-se?

Pielea mea e fierbinte, pulsul, neregulat. El îmi aruncă din nou o privire; îi observ pasiunea încă prezentă în ochi și mica încruntare dintre sprâncene. Sunt sigură că se gândea să mă sărute. Poate că am făcut ceva greșit – la urma urmei, mi-am ieșit puțin din mână. Sau poate că blestemul lui Justin merge până la distrugerea săruturilor înainte ca acestea măcar să înceapă.

Leon se întinde pe pat; arată teribil de stingherit, și, în timp ce el își răsucește poalele cămășii, eu mă întreb dacă ar trebui să preiau inițiativa și să-l sărut, ar trebui doar să mă lipesc de el și să-i întorc fața spre mine. Dar dacă am interpretat greșit situația și aceasta este una din

acele dăți când ar trebui să las lucrurile baltă?

Mă întind cu grijă lângă el.

— Ar trebui probabil să ne culcăm? zic.

— Da. Vocea lui e joasă și șoptită.

Îmi dreg glasul. Ei bine, bănuiesc că asta e.

El își schimbă poziția puțin. Brațul lui îl atinge pe al meu; pielea mi se înfioară. Îl aud inspirând când ne atingem, doar un icnet în tăcere, surprins, apoi el se ridică, îndreptându-se către baie, iar eu sunt lăsată aici, cu pielea-mi înfiorată și cu inima bătându-mi neregulat, uitându-mă fix în tavan.

Capitolul 44

Leon

Respirația ei încetinește. Risc să-i arunc o privire cu coada ochiului; pot doar să disting tremurul ușor al pleoapelor ei în timp ce visează. E adormită, deci. Expir încet, încercând să mă

relaxez.

Sper din tot sufletul că nu am dat-o în bară.

A fost ceva ce nu-mi stă în fire, să o ridic așa, să o culc în pat. Doar părea că… nu știu. Tiffy e atât de impulsivă, încât e contagios. Dar apoi, desigur, fiind eu însumi, impulsivitatea mi s-a terminat în momentul crucial, fiind înlocuită de indecizia familiară și panicată. Ea e beată și rănită – eu nu sărut femei bete și rănite. Se face asta? Poate că voi o faceți. Poate că ea își dorea asta?

Richie are reputația de romantic, dar eu am fost cel romantic dintotdeauna. Obișnuia să mă numească laș când eram adolescenți: el fugărea orice fată care-i arunca nu mai mult de o privire, eu tânjeam după fata pe care am plăcut-o din școala primară și cu care am fost prea speriat ca să vorbesc. Întotdeauna am fost cel care gândește înainte să se îndrăgostească – deși amândoi ne îndrăgostim la fel de tare.

Înghit în sec. Mă gândesc la senzația pe care mi-o dă brațul lui Tiffy lipit de al meu, la felul cum mi se ridică părul de pe antebraț la cea mai

mică atingere a pielii ei. Mă uit fix în tavan. Îmi dau seama cu întârziere că draperiile sunt încă deschise, astfel că fâșiile de lumină de pe stradă ne inundă camera.

În timp ce stau întins, privind cum se mișcă petele de lumină pe pardoseală, îmi dau seama că nu mai eram îndrăgostit de Kay de foarte multă vreme. Am iubit-o, m-am simțit apropiat de ea, mi-a plăcut să fie parte din viața mea. Asta era sigur și ușor. Dar am uitat de nebunia arzătoare de tip „nu mă pot gândi la nimic altceva” din primele zile după ce cunoști pe cineva. Nu mai rămăsese nici măcar o scânteie din aceasta cu Kay în ultimul an.

Mă uit la Tiffy din nou, observ umbrele pe care i le lasă genele pe obraji și mă gândesc la ce mi-a spus despre Justin. Biletele m-au făcut să cred că nu a fost tocmai bun cu ea – de ce a trebuit să-i restituie banii ăia dintr-odată? Dar nimic nu a fost la fel de alarmant ca povestea pe care mi-a spus-o în tren. Pe de altă parte, oricât de importante ar fi acestea pentru mine, nu sunt decât bilete. E mai ușor să minți în scris, și nu e

nimeni care să-și dea seama.

Capul mi-e prea plin de panică, regret și amețeală de la whisky ca să pot dormi. Mă uit fix în tavan. Ascult respirația lui Tiffy. Îmi imaginez toate felurile în care ar fi putut să se întâmple: dacă ne sărutam și ea m-ar fi oprit, dacă ne sărutam și ea nu m-ar fi oprit…

Mai bine nu continui în această direcție total nepotrivită.

Tiffy se întoarce, trăgând pilota după ea. Jumătate din corpul meu e acum expus aerului nocturn. Totuși, nu pot să-i port pică. Important e ca ea să se încălzească după ce aproape că s-a înecat.

Se întoarce din nou. Mai multă pilotă. Acum doar brațul meu drept mai e acoperit. În mod sigur nu pot dormi așa.

Va trebui doar să o trag înapoi. Încerc ușurel mai întâi, dar e de parcă am juca lupta cu odgonul. Ține pilota ca într-o menghină. Cum poate fi atât de puternică când e inconștientă?

Va trebui să optez pentru o smucitură categorică. Poate că nu se va trezi. Poate doar

va…

Tiffy:

— Auu!

Ea a venit cu tot cu pilota, rostogolindu-se, la rândul meu se pare că am migrat către mijloc, așa că acum suntem față în față în întuneric, ispititor de aproape.

Respirația mi se întețește. Obrajii ei sunt îmbujorați, ochii, somnoroși.

Cu întârziere îmi dau seama că tocmai a scos un țipăt de durere. Mișcarea trebuie să-i fi smucit glezna.

Eu:

— Scuze! Scuze!

Tiffy, confuză:

— Ai încercat să dai jos pilota de pe mine?

Eu:

— Nu! Am încercat s-o trag înapoi.

Tiffy clipește. Chiar vreau s-o sărut. Aș putea s-o sărut acum? Probabil s-a mai dezmeticit. Dar apoi ea tresare la durerea din gleznă și mă simt ca cea mai rea ființă umană din lume.

Tiffy:

— S-o tragi înapoi de unde?

Eu:

— Ei bine, tu într-un fel… ai furat-o pe toată.

Tiffy:

— Oh! Scuze. Data viitoare, trezește-mă și spune-mi. O să adorm imediat la loc.

Eu:

— Oh, în regulă. Sigur. Scuze.

Tiffy îmi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate adormită în timp ce se întoarce la loc, trăgându-și pilota până sub bărbie. Îmi ascund fața în pernă. Nu vreau să mă vadă că zâmbesc ca un adolescent îndrăgostit, pentru că ea tocmai a spus „data viitoare”.

Capitolul 45

Tiffy

Mă trezesc în lumina zilei, ceea ce e mult mai puțin plăcut decât pretind unii și alții. Nu am tras

draperiile aseară. Din instinct mă întorc cu spatele spre geam, rostogolindu-mă, și-mi dau seama că partea dreaptă a patului e goală.

Mai întâi pare complet normal: mă trezesc în fiecare zi în patul lui Leon fără ca el să fie acolo, la urma urmei. Creierul meu adormit începe: „Oh, desigur – nu, stai așa…”

E un bilet pe perna lui.

Plecat în căutarea micului dejun. Mă întorc curând, aducând produse de patiserie. x

Cu un surâs larg, mă rostogolesc pe cealaltă parte să verific ora pe telefonul de pe noptieră.

Drace. Douăzeci și șapte de apeluri pierdute, toate de la un număr necunoscut.

Ce…?

Mă dau jos din pat cu inima bătând tare, apoi scâncesc de durere când îmi lovesc glezna. La naiba. Sun mesageria vocală, o presimțire rea înflorindu-mi la baza abdomenului. E de parcă… ieri a fost prea bine ca să fie adevărat. Ceva groaznic s-a întâmplat… știam că nu trebuia…

— Tiffy, ești bine? Am văzut statusul lui Rachel de pe Facebook. Aproape că te-ai înecat?

E Iustin. Ascult încremenită restul mesajului.

— Uite, știu că nu ai chef de mine acum. Dar trebuie să știu că ești bine. Sună-mă înapoi.

Sunt mai multe ca acesta. Încă douăsprezece, ca să fiu mai exactă. I-am șters numărul după o ședință de consiliere cu un efect impresionant de eliberare a puterii mele feminine, asta explică de ce mă sună de pe un număr necunoscut. Totuși, cred că știam cine mi-a lăsat mesajele. Nimeni altcineva nu m-a mai sunat de atâtea ori până acum cu excepția lui Justin – de obicei după o ceartă sau o despărțire.

— Tiffy. E ridicol. Dacă aș ști unde ești aș veni acolo. Sună-mă, bine?

Mă înfior. Asta pare… mă simt groaznic. De parcă ziua de ieri cu Leon n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cum ar fi dacă Justin ar afla unde am fost și ce am făcut?

Mă scutur. Îmi dau seama că nu are sens când mă gândesc mai bine. Mă sperii singură din nou. Îi tastez un mesaj.

Sunt bine, mi-am luxat ușor glezna. Te rog nu mă mai suna.

În câteva clipe el răspunde.

Oh, slavă Domnului! Vezi ce pățești dacă nu sunt acolo ca să am grijă de tine, hei? M-ai făcut să mă îngrijorez atât de mult! Voi fi cuminte și-ți voi respecta regulile, niciun contact până în octombrie. Doar să știi că mă voi gândi la tine. xx

Mă uit fix la mesaj o vreme. „Vezi ce pățești?” De parcă aș fi așa o neîndemânatică. Ieri Leon m-a scos din mare, și totuși asta e prima dată din tot weekendul când m-am simțit ca o fată ce trebuie salvată.

La naiba! Apăs tasta cu hotărâre șterg toate mesajele vocale din telefon.

Țopăi până în baie. Nu este cea mai respectabilă metodă de a te deplasa – lămpile demodate de pe pereți vibrează puțin în timp ce

înaintez dar are un efect terapeutic. *Țop*, *țop*, *top*. *Justin*, *cap de mop*. Trântesc ușa băii cu o forță satisfăcătoare.

Slavă Domnului că Leon a ieșit în căutarea micului dejun, pe de o parte, pentru că n-a fost martorul acestei dimineți dezastruoase și, pe de alta, pentru că sper să aducă ceva cu un milion de calorii, care să mă facă să mă simt mai bine.

Odată ce mi-am făcut duș și m-am îmbrăcat în hainele de ieri – care, pentru că sunt acoperite de pietriș granulat aspru, mă ajută să bifez exfolierea pe lista mea cu lucruri de făcut – țopăi către pat și mă arunc pe el cu un zgomot surd, îngropându-mi fața în pernă. Off. Ziua de ieri a fost atât de grozavă, iar acum mă simt oribil și murdară, de parcă acele mesaje vocale m-au pângărit. Totuși, l-am blocat, un lucru de care n-aș fi fost în stare acum câteva luni. Poate că ar trebui să mă bucur că toate acele mesaje vocale m-au determinat să o fac.

Mă așez pe coate și mă întind după biletul pe care mi l-a scris Leon. E pe hârtia hotelului; *Bunny Hop Inn* e marcat în litere stilizate pe

margine. Totuși, scrisul lui e exact același ca de fiecare dată, cu literele acelea îngrijite, minuscule și rotunjite. Într-o clipă de sentimentalitate jenantă, împăturesc hârtia în jumătate și mă întind s-o pun în poșetă.

O bătaie ușoară la ușă.

— Intră, răspund.

El e îmbrăcat cu un tricou gigantic imprimat cu o fotografie reprezentând trei pietre subțiri și alungite și BRIGHTON ROCKS în litere mari dedesubt. Dispoziția mea se îmbunătățește brusc. Nimic nu-ți luminează mai tare dimineața decât un tip îmbrăcat într-un tricou neobișnuit – mai ales când ține o sacoșă de hârtie foarte promițătoare cu inscripția *Patisserie Valerie*.

— Unul dintre cele mai bune din colecția lui Babs? zic, arătând către tricou.

— Noul meu stilist personal, îmi răspunde Leon.

Îmi întinde punga de produse de patiserie și se așază la capătul patului, netezindu-și părul spre spate. E agitat din nou. De ce mi se pare fâțâiala lui neliniștită atât de adorabilă?

— Ai ajuns cu bine la duș? mă întreabă în cele din urmă, arătând din cap spre părul meu ud. Cu piciorul tău, adică?

— Mi-am făcut duș în stil flamingo, îi spun ridicând un genunchi spre el, ceea ce-l face să zâmbească. Atunci când obțin un zâmbet din acela asimetric din partea lui am impresia că am câștigat la un joc pe care nici măcar nu eram conștientă că-l jucam. Ușa nu se încuie, totuși, adaug peste câteva clipe. Am crezut c-o să intri peste mine, dar, din cât se pare, karma era ocupată în altă parte în această dimineață.

El scoate un sunet gâtuit în genul unui *mmhmm* și continuă să-și mănânce cornul. Îmi stăpânesc un zâmbet. Un efect advers al faptului că fâțâiala lui neliniștită mi se pare adorabilă e acela că nu mă pot abține să spun lucruri despre care știu că-l vor face să se fâțâie jenat.

— Oricum, în principiu m-ai văzut goală, continui. De două ori. Deja. Deci n-ai fi avut nicio surpriză majoră.

Se uită la mine de data asta.

— „În principiu”, subliniază el, nu e același

lucru cu „efectiv”. Sunt niște diferențe esențiale.

Simt un fior în stomac. Orice ar fi fost stânjeneala de aseară, în mod clar nu mi-am imaginat tensiunea erotică. Aerul e încărcat de ea.

— Ar trebui să mă îngrijoreze lipsa surprizelor, îmi spune el. Tu *efectiv* m-ai văzut gol.

— M-am întrebat… când am intrat peste tine în duș, ai…

El dispare în direcția băii atât de repede, încât de-abia dacă aud scuza pe care o inventează în timp ce pleacă. Când închide ușa în spatele său și pornește dușul, zâmbesc. Bănuiesc că acesta e răspunsul pe care-l căutam. Rachel va fi încântată.

Capitolul 46

Leon

Până acum nu m-am gândit atâta la biletele astea. Era *mult* mai ușor când îi scriam gânduri

la întâmplare unei prietene pe care n-o întâlnisem niciodată. Acum compun mesaje, cu multă grijă, pentru femeia care și-a stabilit reședința în majoritatea gândurilor mele în orele de veghe.

E groaznic. Stau cu stiloul pregătit, cu biletul în față, și dintr-odată uit toate cuvintele. Mesajele ei sunt obraznice, pline de cochetărie, în mod clar reprezentative pentru personalitatea ei. Acesta a fost primul după weekendul petrecut la Brighton, lipit cu Blu-Tack de ușa de la dormitor:

Hei, colega! Cum a mers tranziția înapoi spre viața nocturnă? Văd că Fatima și familia ei au răscolit din nou prin tomberoane cât timp am fost plecați – ce obrăznicături!

Voiam să-ți mulțumesc din nou pentru că m-ai scos din mare. Asigură-te că vei cădea într-o întindere mare de apă la un moment dat, ca să-ți pot întoarce favoarea, știi, în numele egalității. În plus, simt că ai arăta mult mai bine decât domnul Darcy în momentul în care de-abia a

ieșit din lac. xx

Biletele mele sunt prețioase și gândite prea mult. Le scriu când ajung de la muncă, apoi le rescriu înainte să ies pe ușă, apoi le regret toată noaptea la spital. Până când ajung acasă și, găsind răspunsul, instantaneu mă simt mai bine din nou. Astfel ciclul se repetă.

În cele din urmă, miercuri îmi adun curajul să-l las pe acesta pe blatul de bucătărie:

Planuri de weekend? x

Neîncrederea în propriile forțe m-a paralizat de îndată ce am părăsit clădirea, dar am ajuns destul de departe pentru ca întoarcerea să fie de neconceput. În retrospectivă, a fost un bilet foarte scurt. Poate că prea scurt ca sensul să fie clar? Poate că jignitor de scurt? De ce e atât de dificil?

Acum, totuși, mă simt mai bine.

Păi, weekendul ăsta stau acasă. Vrei să vii și să-mi gătești stroganoff cu ciuperci? Eu l-am

mâncat întotdeauna doar reîncălzit, pun pariu că e și mai bun proaspăt scos din cuptor. xx

Mă întind după un bilet și-mi mâzgălesc răspunsul.

Tiffin la desert? x

Richie:

— Ești agitat, nu-i așa?

Eu:

— Nu! Nu, nu.

Richie pufăie. E bine dispus – el e în general bine dispus acum. O sună pe Gerty o dată la două zile ca să afle noutăți despre recurs. Atât de multe de discutat, încât apelurile o dată la două zile sunt, s-ar părea, esențiale. Dovezi reexaminate. Martori care s-au oferit să spună în fața instanței ce-au văzut. Și, în cele din urmă, filmările obținute de la camerele de supraveghere.

Eu:

— În regulă. Puțin agitat.

Richie:

— O să te descurci grozav, frățioare. Știi că-i place de tine. Care e planul? Azi e seara cea mare?

Eu:

— Sigur că nu. Mult prea devreme.

Richie:

— Te-ai ras pe picioare pentru orice eventualitate?

Nu binevoiesc să-i răspund la asta. Richie chicotește.

Richie:

— Îmi place de ea, frățioare. Ai o fată bună.

Eu:

— Nu sunt sigur că „o am” deja.

Richie:

— Poftim? Crezi că – fostul?

Eu:

— Nu-l mai iubește. Dar e complicat. Sunt puțin îngrijorat pentru ea. Richie:

— A fost un nemernic?

Eu:

— Mm.

Richie:

— A rănit-o?

Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul ăsta.

Eu:

— Într-o anumită măsură, cred. Tiffy nu mi-a dat prea multe detalii, dar… nu-mi place deloc tipul.

Richie:

— Fir-ar să fie! Oare avem de-a face cu un soi de situație posttraumatică?

Eu:

— Crezi asta?

Richie:

— Vorbești cu regele transpirațiilor nocturne. Habar n-am, nu am cunoscut-o, dar dacă ea încă procesează unele chestii care i s-au întâmplat, tot ce poți să faci este să-i fii în preajmă și să o lași să decidă când e pregătită.

Trauma procesului și prima lună în închisoare l-au lovit pe Richie la șase săptămâni după sentință. Mâini tremurânde, spaime subite, amintiri sâcâitoare, tresăritul la cele mai ușoare zgomote. Ultima parte l-a enervat întotdeauna

cel mai mult – el pare să creadă că această manifestare a sindromului de stres posttraumatic ar trebui să fie rezervată pentru oamenii ale căror traume au implicat zgomote puternice, de exemplu, pentru soldați.

Richie:

— Și nu încerca să iei această decizie pentru ea. Nu presupune că deocamdată nu se poate simți bine. E alegerea ei.

Eu:

— Ești un tip cumsecade, Richard Twomey.

Richie:

— Ține minte că ai zis asta și spune-le-o și judecătorilor peste trei săptămâni, frate.

∴

Ajung în apartament în jur de cinci; Tiffy e cu Mo și cu Gerty toată ziua. E ciudat să fiu aici la sfârșit de săptămână. E apartamentul ei acum.

Mă răzgândesc înainte să-mi rad picioarele, dar petrec excesiv de mult timp cu pregătirile. Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc unde vom dormi fiecare la noapte. O să mă duc la mama, sau o să dorm aici? Noi deja am împărțit patul în

Brighton…

Mă gândesc să-i dau un mesaj prin care să-i spun că voi sta la mama diseară, pentru a-i arăta bunăvoință. Dar decid că asta bagă relația în mormânt mai devreme decât este necesar; ar însemna să hotărăsc în locul ei, exact lucrul pe care m-a sfătuit Richie să nu-l fac, așa c-o las baltă.

Cheie în ușă. Încerc să sar de pe fotoliul-sac, dar asta ar fi imposibil chiar și pentru o persoană cu coapse de oțel; când intră, Tiffy mă găsește pe jumătate ghemuit, încercând să mă eliberez.

Tiffy, râzând:

— E ca nisipurile mișcătoare, nu-i așa?

Arată superb. O bluză strâmtă albastră, o fustă gri subțire și pantofi roz-aprins pe care se chinuiește să-i scoată folosindu-se doar de piciorul teafăr.

Dau s-o ajut, dar ea mă îndepărtează, cocoțându-se pe blatul de la bucătărie ca să-și facă sarcina mai ușoară. Glezna ei arată mai mobilă, totuși – semn bun. Pare să se vindece cum trebuie.

Își ridică sprâncenele la mine.

Tiffy:

— Îmi studiezi gleznele?

Eu:

— Din interes pur medical.

Amuzată, coboară de pe blat și se duce șchiopătând să examineze oala de pe plită.

Tiffy:

— Miroase minunat.

Eu:

— Ceva mi-a spus că ți-ar plăcea stroganoff cu ciuperci.

Ea zâmbește peste umăr, iar eu vreau să mă duc în spatele ei, să-i cuprind mijlocul cu brațele și să-i sărut gâtul. Rezist tentației, ținând cont că ar fi un gest foarte obraznic și nepotrivit.

Tiffy:

— Asta era în cutia ta la parter, apropo.

Arată către un plic alb care mi-e adresat. Îl deschid. E o invitație scrisă cu litere grijulii, ușor nesigure.

Dragă Leon,

Dau petrecere duminică pentru că voi face opt

ani. Te rog să vii!!! Adu-o pe prietena ta Tiffy căreia îi place tricotatul. Scuze că asta ajunge târziu mama zice că invitația ta de-adevărat a fost pierdută la St. Mark de o asistentă nepriceputăși apoi ei au spus că nu ne pot da adresa ta, dar ei au spus că vor trimite asta în locul nostru deci sper că au reușit oricum te rog vino!!

Holly xoxoxoxoxox

Zâmbesc și i-o arăt lui Tiffy.

Eu:

— Poate că nu e ceea ce ai planificat pentru mâine?

Tiffy, părând încântată:

— Mă ține minte!

Eu:

— E de-a dreptul obsedată de tine. Totuși, nu trebuie să mergem. Tiffy:

— Glumești? Sigur că mergem. Te rog. Faci doar o dată opt ani, Leon.

Capitolul 47

Tiffy

Chiar nu-mi imaginam că mâncatul tiffin-ului de ciocolată poate avea o asemenea încărcătură sexuală. Stăm pe canapea în fața televizorului nostru (care practic e doar un raft ornamental inedit) cu paharele de vin în mâini și cu picioarele atingându-ni-se. Nu sunt prea departe de a sta la el în poală, de fapt. Ăsta e, în mod cert, locul unde *vreau* să stau.

— Haide, zic, impulsionându-l cu genunchiul. Spune-mi adevărul.

Leon șovăie. Îmi mijesc ochii spre el și alunec mai aproape, privirea mea mutându-se către buzele lui. El face același lucru – succesiunea ochi-buze-ochi are o forță incredibilă; suntem suspendați în acea clipă, de parcă am fi în punctul cel mai înalt al rotației unui leagăn cu frânghii, așteptând ca gravitația să-și facă efectul, simțind atracția, dar rămânând

deocamdată pe loc. Nicio îndoială de data asta: știu că se gândește să mă sărute.

— Spune-mi, îi cer.

El își înclină capul, dar în ultimul moment mă retrag puțin; Leon scoate un pufnet ușor, pe jumătate amuzat, pe jumătate frustrat.

— Mult mai scundă, îmi zice fără nicio tragere de inimă, retrăgându-se la rândul lui și întinzându-se după o altă pătrățică de tiffin.

Îl privesc lingându-și ciocolata de pe degete. Uimitor, într-adevăr – întotdeauna mi s-a părut ciudat că în filme oamenii cred că dacă lingi lucruri așa e sexy, dar uite-l pe Leon dovedindu-mi că mă înșel.

— Mai scundă? Atât? Mi-ai spus asta deja.

— Și… mai îndesată.

— Mai îndesată! jubilez eu, deoarece voiam să aud exact genul ăsta de comentarii. Credeai că aveam să fiu îndesată?

— Păi… așa am presupus, zice Leon, mutându-se brusc și trăgându-mă spre el, în așa fel încât aproape că mă strânge la piept.

Mă sprijin pe el, savurând senzația.

— Scundă și îndesată. Și mai ce?

— Credeam că te îmbraci ciudat.

— Păi chiar așa fac, îi amintesc, gesticulând către rufele puse la uscat în colț; printre ele se numără pantalonii mei roșu-aprins și puloverul tricotat în culorile curcubeului pe care mi l-a luat Mo de ziua mea anul trecut (deși nici măcar eu nu le-aș purta pe amândouă în același timp).

— Totuși, ție îți vin perfect, insistă el. De parcă o faci intenționat. Îți alegi o vestimentație care să te reprezinte.

Râd.

— Ei bine, mulțumesc.

— Și tu? întreabă el, dându-mi puțin drumul din strânsoare ca să bea o gură de vin.

— Și eu, ce anume?

— Cum ai crezut c-o să arăt?

— Am trișat și te-am căutat pe Facebook, recunosc.

Leon pare șocat, cu vinul la jumătatea drumului spre gură.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta!

— Sigur că n-ai făcut-o. Adică, eu aș vrea să

știu cum arată cineva, dacă se mută la mine și doarme în patul meu, dar ție nu-ți prea pasă de aspect, nu-i așa?

Leon cade pe gânduri.

— Mi-a păsat de aspectul tău odată ce l-am văzut. Pe de altă parte, de ce ar fi contat asta? Prima regulă a subînchirierii era că nu aveam să ne întâlnim.

Râd fără să vreau.

— Am încălcat-o pe prima, atunci.

— Pe prima?

— Nu-ți face griji.

Flutur nepăsătoare din mână. Nu-mi surâde ideea să-i explic „prima regulă” a lui Gerty ori să-i dezvălui cât de mult timp mi-am petrecut gândindu-mă la încălcarea ei.

— Ah, zice Leon dintr-odată, aruncând o privire spre ceasul meu cu Peter Pan de pe frigider. E douăspe jumate. E târziu. Se uită la mine îngrijorat. Am pierdut noțiunea timpului.

Ridic din umeri.

— E în regulă?

— Nu mă pot întoarce la apartamentul mamei

acum – ultimul tren a fost la douăspe și zece. Părând mâhnit, murmură: Aș putea să… să dorm pe canapea? Dacă e în regulă?

— Pe canapea? De ce?

— Ca să poți avea patul?

— Canapeaua asta e minusculă. Ar trebui să te ghemuiești în poziție fetală. Inima îmi bate cu putere când continui: Tu ai partea ta, eu o am pe a mea. Am respectat regula cu dormitul pe stânga și dreapta tot anul, de ce ar trebui s-o schimbăm acum?

Ochii lui se plimbă încoace și încolo pe fața mea, de parcă ar încerca să mă citească.

— E doar un pat, zic, mutându-mă mai aproape din nou. Am mai împărțit patul până acum.

— Nu sunt sigur… dacă acum va fi la fel de simplu, spune el cu o voce puțin gâtuită.

Din impuls, mă aplec și-mi apăs ușor buzele pe obrazul lui, apoi din nou și din nou, până ce am sărutat o cale de la pomeți până la marginea buzelor sale.

Mă las pe spate și-i întâlnesc ochii. Pielea mea

freamătă deja, însă privirea pe care mi-o aruncă trimite un șoc prin mine, iar acum simt de parcă optzeci la sută din corpul meu zvâcnește în armonie cu bătăile inimii. Înghit. Suntem atât de aproape pe cât pot fi două ființe umane fără să se sărute. Nu e nici măcar o licărire de panică de data asta, doar dorință minunată și arzătoare.

Deci, în cele din urmă, îl sărut.

Când l-am sărutat pe obraz, planificasem ca primul nostru sărut propriu-zis să fie blând și lent, genul de sărut pe care-l simți până în degetele de la picioare, dar când ajung acolo de-adevăratelea, e clar că am așteptat prea mult și am mâncat erotic prea mult tiffin ca să-mi pot respecta intențiile. Ăsta e un sărut adevărat, genul care promite dezbrăcare inevitabilă, genul care în general se întâmplă în drumul împiedicat către pat. Așadar, nu sunt surprinsă să descopăr că, atunci când ne întrerupem pentru a inspira, sunt călare pe el; părul meu atârnă de fiecare parte a noastră, fusta mea lungă mi s-a adunat la coapse, mâinile lui de pe spatele meu mă trag atât de aproape pe cât e posibil să fiu.

Nu ne oprim pentru mult timp. Mă răsucesc să-mi las paharul de vin fără menajamente pe măsuța de cafea și mă mișc puțin ca să nu mă doară glezna, apoi ne sărutăm din nou, flămânzi, iar corpul meu răspunde cu o ardoare pe care sunt absolut convinsă că n-am mai simțit-o până acum. Mâna lui se mută pe ceafa mea, atingându-mi în trecere sânul, și abia îmi pot reține un scâncet când mă izbește senzația. Toate par s-o fi luat-o razna.

Nu am nici cea mai vagă idee ce urmează să se întâmple. De fapt, nici nu pot să mă gândesc la situație. Sunt incredibil de recunoscătoare pentru asta – orice amintire de-a foștilor iubiți a dispărut cu totul. Corpul lui Leon e ferm și cald, și singurul lucru la care mă pot gândi este să scap de toate aceste haine care-mi stau în cale ca să mă pot lipi de el. De data asta, când mă îndrept să-i deschei cămașa, el își desprinde mâna de pe talia mea ca să mă ajute, dând-o jos și aruncând-o peste spateaza canapelei, unde atârnă ca un drapel. Îmi trec mâinile peste pieptul lui, minunându-mă că sunt capabilă să-l

ating așa. Mă separ de el doar cât să-mi scot bluza.

El inspiră brusc și, în timp ce mă aplec să-l sărut din nou, mă oprește, cu mâinile pe partea superioară a brațelor mele, cu ochii pe corpul meu. Port un furou subțire sub bluză, iar decolteul acestuia urmează linia sutienului, coborând într-un V adânc.

— Doamne, îngaimă el răgușit. Uită-te la tine.

— Nimic din ce n-ai mai văzut, îi reamintesc, deja aplecându-mă nerăbdătoare pentru un alt sărut.

Leon mă ține la distanță, uitându-se fix la pieptul meu. Când scot un mic sunet frustrat, vine să-și lipească buzele de clavicula mea, apoi mai jos, sărutându-mi sânii pe îndelete, așa că renunț la orice obiecție.

Mi-e imposibil să formez gânduri pentru o durată mai mare de aproximativ două secunde. Se evaporă imediat. Pot simți secțiuni majore din creierul meu lăsând baltă orice altceva și concentrându-se asupra sexului. Partea creierului meu care procesează durerea, de exemplu, a uitat

cu desăvârșire de gleznă și e acum mult mai interesată de ceea ce fac cu exactitudine buzele lui Leon, în timp ce săruturile lui coboară mai jos și mai jos către marginea sutienului meu. Secțiunea care de obicei este ocupată să se întrebe dacă arăt grasă pare să fi murit cu totul. Trebuie să recurg la gemete, pentru că centrul vorbirii din creierul meu e și el inert.

Mâinile lui Leon coboară sub mijlocul fustei mele, atingând mătasea lenjeriei. Mi-am pus lenjerie frumoasă, evident. Poate că n-am planificat întreaga scenă, dar m-am pregătit pentru orice eventualitate.

Mă retrag și-mi smulg furoul – doar el ne stă în cale acum. Dacă e să ne dezbrăcăm în continuare va trebui să mă opresc din a-l călări, însă nu vreau s-o fac. Creierul meu face un efort teribil să gândească pe termen lung, dar e inutil, evident, deci abandonez problema sperând că Leon are o soluție.

— Pat? murmură el cu buzele lipite de gâtul meu.

Încuviințez din cap, dar când se mișcă sub

mine mormăi o obiecție, lăsându-mi jos capul ca să-l sărut din nou. Îi pot simți zâmbetul pe buzele mele.

— Nu putem ajunge în pat dacă nu te miști, îmi reamintește el încercând să-mi dea un imbold.

Obiectez incoerent din nou. El chicotește, fără să se desprindă din sărut.

— Canapea?

Mai bine. Știam că Leon o să găsească o soluție. Fără tragere de inimă, alunec din poala lui ca să se poată mișca. Mâinile lui trag de materialul fustei mele, căutând un fermoar sau un nasture.

— Are un fermoar ascuns, zic, răsucindu-mă să-l găsesc în lateral, de-a lungul șoldului.

— Diabolicele haine femeiești, declară Leon, ajutându-mă să-mi trag fusta jos odată ce e descheiată.

Ca și mai devreme, mă mișc pentru a mă lipi din nou de el, dar el mă oprește ca să mă poată vedea mai bine. Privirea din ochii lui îmi face obrajii să se îmbujoreze. Îi desfac cureaua și

inspiră brusc, privirea lui e înapoi pe fața mea, în momentul în care-i deschei jeanșii.

— Puțin ajutor? spun cu o sprânceană ridicată, în timp ce mânui stângaci nasturii.

— Îți las ție partea asta. Nu te grăbi.

Zâmbesc. Își trage jos jeanșii, apoi mă trage și pe mine să mă întind lângă el pe canapea. Suntem o grămadă de membre și perne și piele. Categoric nu încăpem. Nu e deloc spațiu. Râdem acum, dar numai printre săruturi; în toate locurile unde corpul lui îl atinge pe al meu am impresia că cineva mi-a reprogramat nervii să simtă de cinci ori mai multe decât de obicei.

— A cui idee a fost canapeaua? întreabă Leon.

Capul lui e la nivelul pieptului meu; mă sărută de-a lungul marginii de jos a sutienului acum, făcându-mă să gem. Mă simt incredibil de inconfortabil, dar disconfortul e un preț pe care n-am nici cea mai mică problemă să-l plătesc.

De-abia când mă lovește cu cotul în abdomen, în încercarea de a se așeza în așa fel încât să aibă suficient spațiu să mă sărute, îl întrerup.

— Pat, zic cu hotărâre.

— Femeie practică.

Ne ia alte zece minute să ne deplasăm într-acolo. El se ridică primul, apoi, în timp ce eu mă pregătesc să-mi pun picioarele jos, se apleacă să mă ia în brațe.

— Pot merge bine, protestez.

— E chestia noastră. În plus, e mai repede.

Are dreptate – m-a culcat pe pat în câteva secunde și a venit deasupra mea, cu buzele lui fierbinți pe ale mele, mâna lui pe sânul meu. Fără râsete acum. De-abia dacă pot respira, sunt atât de excitată. E absurd. E imposibil să mai aștept.

În momentul acela se aude soneria de la ușă.

Capitolul 48

Leon

Înghețăm amândoi. Îmi ridic capul să mă uit la ea. Obrajii ei sunt roșii, îmbujorați, buzele, umflate de la sărutări, iar părul ei se întinde într-o dezordine portocalie în contrast cu pernele

albe. Imposibil de sexy.

Eu:

— E pentru tine?

Tiffy:

— Poftim? Nu!

Eu:

— Dar niciunul dintre cunoscuții mei nu-și închipuie că sunt aici în weekend!

— Tiffy suspină.

Tiffy:

— Nu-mi pune întrebări complicate. Nu pot… gândi chiar acum.

Îmi apăs buzele peste ale ei din nou, dar soneria sună a doua oară. Înjur. Mă rostogolesc pe o parte; încerc să mă calmez.

Tiffy se rostogolește cu mine, așa că e deasupra mea acum.

Tiffy:

— O să plece.

Dintr-odată, asta pare clar cea mai bună sugestie. Corpul ei e incredibil. Nu mă pot opri din a-l atinge – știu că sunt mult prea haotic, mâinile mi se plimbă pe tot corpul ei, dar nu

vreau să ratez nimic. Ar trebui să am cel puțin încă zece mâini, în mod ideal.

Soneria sună din nou. Și din nou. La intervale de cinci secunde. Tiffy se aruncă înapoi pe partea ei de pat cu un mârâit.

Tiffy:

— Cine dracu' e?

Eu:

— Ar trebui să răspundem.

Ea se întinde și-și trece degetul de la buricul meu către chiloți. Mintea mi se golește complet. O vreau. O vreau. O vreau. Vreau…

Sonerie, sonerie, sonerie, sonerie.

Tiffy:

— Drace! Mă duc eu.

Eu:

— Nu, mă duc eu. Pot să mă acopăr cu un prosop și să pretind că eram la duș.

Tiffy se uită la mine.

Tiffy:

— Cum naiba te poți gândi la ceva de genul ăsta chiar acum? Creierul meu nu mai funcționează. În mod clar, ești mult mai

înnebunitor decât mine.

Stă întinsă acolo, cu bustul gol, doar un petic de lenjerie de mătase între cum e acum și goliciune. E nevoie de toată forța mea interioară și de bâzâitul acela insistent ca să mă stăpânesc.

Eu:

— Crede-mă. Ești foarte înnebunitoare.

Tiffy mă sărută. Soneria acum sună continuu – nici măcar nu se mai oprește. Persoana stă cu degetul apăsat pe buton.

Oricine ar fi, îl urăsc.

Mă îndepărtez de Tiffy, înjur din nou și mă întind după prosopul de pe calorifer, apoi mă împleticesc spre vestibul. Trebuie să mă adun. Doar voi răspunde la ușă, îi voi da un pumn persoanei ce ne-a întrerupt, apoi mă voi întoarce în pat. Un plan bun, temeinic.

Apăs butonul interfonului, apoi deschid ușa de la intrare și aștept, îmi trece prin minte cu întârziere că, de vreme ce părul meu e uscat, nu arăt ca și cum de-abia am ieșit de la duș.

Nu l-am mai văzut niciodată pe tipul care apare în ușă. De asemenea, nu e genul de tip pe

care m-aș încumeta să-l lovesc. E înalt, cu niște mușchi care sugerează că-și petrece mult timp la sală. Păr castaniu, barbă aranjată perfect, cămașă scumpă. Ochi furioși.

Dintr-odată am un presentiment negativ. Îmi doresc să fi purtat mai mult decât un prosop.

Eu:

— Vă pot ajuta?

Pare confuz.

Tipul cu ochi furioși:

— Nu e acesta apartamentul lui Tiffy?

Eu:

— Ba da. Sunt colegul ei de apartament.

Tipul cu ochi furioși nu pare deloc fericit să audă vestea.

Tipul cu ochi furioși:

— Ei bine, e acasă?

Eu:

— Scuze, nu v-am auzit numele? îmi aruncă o privire lungă, furioasă.

Tipul cu ochi furioși:

— Sunt Justin.

Ah.

Eu:

— Nu, nu e acasă.

Justin:

— Credeam că apartamentul era al ei în weekend.

Eu:

— Ți-a spus ea asta?

Justin pare ezitant pentru o clipă. O ascunde bine, totuși.

Justin:

— Mda, a pomenit de asta când am văzut-o ultima oară. Aranjamentul vostru. Întreaga chestie cu împărțitul patului.

În niciun caz nu i-ar fi spus. Tiffy știa foarte bine că nu i-ar fi plăcut să audă așa ceva. Limbajul corporal extrem de ostil sugerează că lui într-adevăr nu-i place s-o audă.

Eu:

— Împărțitul camerei. Dar da. În mod normal e aici în weekend, dar acum e plecată.

Justin:

— Unde?

Ridic din umeri. Arăt plictisit. În același timp,

mă îndrept de spate, doar ca să-și dea seama că suntem de aceeași înălțime. E o reacție de om al cavernelor din partea mea, dar e plăcut oricum.

Eu:

— De unde să știu eu?

Justin, pe neașteptate:

— Pot vedea apartamentul?

Eu:

— Poftim?

Justin:

— Pot vedea apartamentul? Doar să arunc o privire.

Deja se îndreaptă spre mine de parcă ar intra. Bănuiesc că așa obține întotdeauna ce vrea: cerând lucruri exagerate și apoi repezindu-se să le ia.

Nu mă mișc. În cele din urmă, trebuie să se oprească din mers, pentru că sunt direct în calea lui.

Eu:

— Nu. Scuze. Nu poți.

Îmi simte acum ostilitatea. E scos din sărite. Era deja furios când a ajuns aici; e ca un câine în

lesă gata să se năpustească la luptă.

Justin:

— De ce nu?

Eu:

— Pentru că e apartamentul meu.

Justin:

— Și al lui Tiffy. Ea e…

Eu:

— Ce anume?

Justin nu termină minciuna. Își dă seama că știu dacă Tiffy e singură sau într-o relație.

Justin:

— E complicat. Dar suntem foarte apropiați. Îți pot promite că nu s-ar supăra să arunc o privire prin apartament, să verific dacă e destul de bun pentru ea. Bănuiesc că aveți un contract de subînchiriere, voi doi? Semnat de proprietar?

Nu vreau să intru într-o asemenea discuție cu tipul ăsta. Pe deasupra, nu am contract de subînchiriere. Proprietarul n-a mai luat legătura cu mine de ani de zile, deci pur și simplu nu i-am menționat subiectul lui Tiffy.

Eu:

— Nu poți intra.

Justin se pregătește să mă înfrunte. Nu port altceva decât un prosop în jurul taliei; suntem față în față. Chiar nu cred că Tiffy s-ar bucura să se ajungă la o luptă.

Eu:

— Am o tipă acolo, omule.

Justin își dă brusc capul pe spate. Nu se aștepta la asta.

Justin:

— Ai?

Eu:

— Da. Deci aș aprecia dacă…

Își mijește ochii.

Justin:

— Cine e?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Eu:

— De ce ți-ar păsa?

Justin:

— Nu e Tiffy, atunci?

Eu:

— De ce ai crede că e Tiffy? Doar ce ți-am

spus…

Justin:

— Da. E plecată weekendul ăsta. Doar că știu că nu e cu părinții ei, și Tiffy nu părăsește Londra de una singură pentru nimic în lume, exceptând o vizită acasă. Deci…

Încearcă să mă împingă în lateral, dar sunt pregătit pentru asta. Îmi las greutatea peste el, dezechilibrându-l.

Eu:

— Ieși de aici. Acum. Nu știu care e problema ta, dar din clipa în care ai intrat în apartamentul meu ai încălcat legea, deci dacă nu vrei să chem poliția – dacă nu a făcut-o deja femeia din dormitorul meu – atunci ieși dracului afară!

Îi văd nările umflându-se. Vrea să sară la bătaie; are nevoie de toată energia să se abțină. Nu e un gen plăcut de bărbat. Totuși, observ că și eu sunt pregătit pentru luptă. Aproape că sper că mă va lovi.

N-o face însă. Ochii îi alunecă către ușa de la dormitor, apoi observă jeanșii mei întinși pe jos. Cămașa mea, agățată de lampa-maimuță ridicolă

a lui Tiffy. Slavă Domnului că hainele lui Tiffy nu sunt vizibile – el le-ar recunoaște, îmi imaginez. Ce gând neplăcut.

Justin:

— Mă voi întoarce să o văd pe Tiffy.

Se retrage.

Eu:

— Poate suni mai întâi data viitoare să verifici dacă e acasă. Și dacă vrea să te vadă.

Trântesc ușa în spatele lui.

Capitolul 49

Tiffy

Sigur, nimeni nu ar spune că-i plăcut ca fostul tău iubit să apară în timp ce tu te lași dusă de val cu noul iubit. Nimeni nu și-ar dori că așa ceva să se întâmple, exceptând poate din motive sexuale ciudate.

Dar, fără îndoială, nimeni altcineva nu ar fi

chiar atât de supărat.

Tremur – nu doar mâinile, ci și picioarele, până deasupra genunchilor. Încerc să mă îmbrac cât de încet pot, paralizată la gândul că Justin poate să vină aici și să mă vadă doar în chiloți, dar ajung numai la jumătate înainte ca frica de a fi auzită să învingă acest impuls. Mă prăbușesc înapoi în pat, doar în lenjerie și un pulover gigantic cu Moș Crăciun pe el (era cel mai apropiat lucru din dulap).

Când ușa apartamentului se trântește, sar de parcă cineva a apăsat pe trăgaci. E ridicol. Fața mea e udată de lacrimi și chiar sunt foarte speriată.

Leon bate ușor la ușa dormitorului.

— Sunt doar eu. Pot să intru?

Inspir adânc, tremurat și-mi șterg lacrimile de pe obraji.

— Da, intră.

El îmi aruncă o privire și face ce-am făcut eu – se îndreaptă spre dulap și trage afară cel mai apropiat lucru. Odată ce s-a îmbrăcat, vine să se așeze la capătul opus al patului. Sunt

recunoscătoare. Dintr-odată nu vreau să fiu lângă nicio persoană goală.

— Sigur a plecat? îl întreb.

— Am așteptat până am auzit și ușa clădirii închizându-se, îmi spune Leon. A plecat.

— Se va întoarce, totuși. Și nu pot face față ideii că-l voi revedea. Nu pot… îl urăsc.

Inspir iarăși adânc, tremurat, simțind cum îmi izvorăsc din nou lacrimile. De ce era atât *de furios*? Oare a fost întotdeauna așa și eu doar am uitat?

Întind o mână către Leon; vreau să fiu ținută în brațe. Se mută din capătul opus al patului și mă trage către el, culcându-mă; acum e în spatele meu, corpul meu e înconjurat de al lui.

— Poate că simte că-și pierde controlul asupra ta, îmi șoptește. E speriat.

— Ei bine, eu nu mă întorc de data asta.

Leon îmi sărută umărul.

— Vrei să-l sun pe Mo? Sau pe Gerty?

— O să stai cu mine?

— Desigur.

— Nu vreau decât să mă culc.

— Atunci ne culcăm. Se întinde după pătura din Brixton, trăgând-o peste noi și apoi se apleacă să stingă lampa. Trezește-mă dacă ai nevoie de mine.

∴

Nu știu cum, dar dorm toată noaptea, trezindu-mă abia când tipul de la etaj începe să facă orice face el de obicei la șapte dimineața (se aude ca un soi de aerobic energic ce implică o mulțime de sărituri. Aș fi furioasă, dar e cu mult mai bine decât alarma care mă trezește ca să mă duc la muncă).

Leon e plecat. Mă așez, cu ochii împăienjeniți de la faptul că am adormit după ce am plâns, și încerc să înțeleg realitatea. În timp ce-mi derulez prin minte evenimentele de ieri – din păcate terminând cu partea bună cu canapeaua și amintindu-mi de sosirea lui Justin – Leon își ițește capul în dormitor.

— Ceai?

— L-ai făcut tu?

— Nu, l-am pus pe spiridușul de casă să-l facă.

Zâmbesc la auzul acestor cuvinte.

— Nu-ți face griji. I-am spus să-l facă pe al tău deosebit de tare, adaugă el. Pot intra?

— Sigur că poți. E și dormitorul tău.

— Nu și atunci când tu ești aici.

Îmi întinde o ceașcă de ceai potrivit de tare. Asta e prima ceașcă de ceai pe care mi-a făcut-o el vreodată, dar, așa cum eu știu cât de mult lapte îi place în ceai, trebuie să-și fi dat seama cum îl beau pe al meu. E ciudat cât de ușor poți cunoaște pe cineva din resturile pe care le lasă în urmă.

— Îmi pare rău pentru aseară, încep.

Leon clatină din cap.

— Nici să nu te gândești. Nu este vina ta, nu-i așa?

— Păi, am ieșit cu el. De bunăvoie.

Tonul vocii mele e senin, dar Leon se încruntă.

— Relațiile ca aceasta încetează să fie „de bunăvoie” destul de repede. Sunt o mulțime de căi prin care cineva te poate face să stai cu el sau să crezi că vrei s-o faci.

Îmi înclin capul să mă uit la el: stă la marginea

patului cu coatele pe genunchi, cu ambele mâini în jurul cănii de ceai. Îmi vorbește pe jumătate peste umăr, și de fiecare dată când îmi întâlnește privirea vreau să zâmbesc. S-a pieptănat – părul lui e mai îngrijit decât l-am văzut vreodată, netezit după urechi și răsucindu-se în bucle la baza gâtului.

— Pari bine informat, zic cu grijă.

— Mama, îmi răspunde el privindu-mă în ochi. Ea și-a petrecut o mulțime de timp cu bărbați care au maltratat-o.

Cuvântul mă face să tresar. Leon observă.

— Scuze.

— Justin niciodată nu m-a lovit sau ceva asemănător, mă grăbesc să-i spun, simțind cum roșesc.

Iată-mă, făcând caz în legătură cu un iubit care o face puțin pe șeful cu mine, când mama lui Leon a trecut prin…

— Nu la genul ăsta de maltratare m-am referit, ci la cea emoțională, precizează el.

— Oh. Asta a fost, cu Justin?

Da, îmi zic, înainte să am timp să mă îndoiesc

de mine. La naiba, sigur că a fost. Lucie și Mo și Gerty au tot spus-o fără să o spună direct de luni de zile, nu-i așa? Înghit o gură de ceai, ascunzându-mă după cană.

— Era o situație îngrozitoare, murmură Leon, uitându-se fix la ceaiul său. E mai bine acum. O mulțime de ședințe de consiliere. Prieteni buni. Căutatul cauzei problemei.

— Mm. Și eu încerc chestia asta cu consilierea.

El încuviințează din cap.

— Asta e bine. O să te ajute.

— Cred că mă ajută deja. A fost ideea lui Mo, iar el are întotdeauna dreptate.

Chiar, mi-ar prinde bine una din îmbrățișările audio ale lui Mo. În timp ce mă uit în jur după telefon, Leon mi-l arată pe noptieră.

— Te las un minut. Și nu-ți face griji în legătură cu ziua lui Holly. Pun pariu că e probabil ultimul lucru pe care…

Se oprește văzându-mi expresia indignată.

— Crezi că voi rata ziua lui Holly din cauza a ce s-a întâmplat aseară?

— Păi, am crezut că probabil ți-a tăiat cheful, și…

Clatin din cap.

— Categoric nu. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să las aceste… chestii legate de Justin să stea în calea lucrurilor importante.

El zâmbește, privirea lui întârziind pe fața mea.

— Ei bine, în regulă. Mulțumesc.

— Trebuie să plecăm suficient de devreme ca să cumpărăm un cadou! strig după el în timp ce pleacă.

— I-am oferit darul sănătății! îmi răspunde el prin ușă.

— Asta nu va fi de ajuns – trebuie să fie ceva de la Claire’s Accesories!

Capitolul 50

Leon

Mama lui Holly stă într-o căsuță dărăpănată din Southwark. Vopseaua se cojește peste tot și câteva tablouri se sprijină de pereți, neagățate, dar pare primitoare. Doar puțin demodată.

Când ajungem, șuvoaie de copii țâșnesc prin ușa din față sau intră în fugă. Mă simt puțin copleșit. Încă întorc pe toate părțile noaptea trecută, încă vibrez de adrenalină de la altercația cu Justin. Am denunțat incidentul la poliție, dar vreau să fac mai multe. Ar trebui să obțină un ordin de restricție. Totuși, nu i-o pot sugera. E alegerea ei. Sunt neputincios.

Intrăm în casă. Se văd multe pălării de petrecere și câțiva copilași plângând, posibil tachinați până la lacrimi de obrăznicăturile de opt ani.

Eu:

— O vezi pe Holly?

Tiffy stă pe vârfurile de la un picior (cel sănătos).

Tiffy:

— E ea? În costumul Star Wars?

Eu:

— Star Trek. Și nu. Poate acolo lângă bucătărie?

Tiffy:

— Sunt aproape sigură că e băiat. Mi-ai spus că avem nevoie de costume?

Eu:

— Și tu ai citit invitația!

Fără să mă bage în seamă, Tiffy ridică o pălărie de văcar abandonată și mi-o pune pe cap.

Mă întorc către oglinda de pe hol ca să admir rezultatul. Pălăria stă cocoțată nesigur peste claia mea de păr. O dau jos și i-o pun lui Tiffy.

Mult mai bine. Un soi de văcăriță sexy. Foarte stereotipic, desigur, dar sexy.

Tiffy își verifică reflexia și-și trage mai jos pălăria.

Tiffy:

— Bine. Ești vrăjitor atunci.

Trage o capă cu stele și semiluni de pe spătarul scaunului și se întinde să mi-o îmbrace pe umeri, legând-o cu o fundă la baza gâtului. Atingerea degetelor ei e de ajuns ca să-mi aducă aminte de aseară. E un loc foarte nepotrivit

pentru acest gen de gânduri, deci încerc să le gonesc, însă Tiffy nu mă ajută. Își trece mâinile în jos pe pieptul meu, într-un gest ce mi-e familiar de la timpul petrecut pe canapea.

O apuc de mână.

Eu:

— Nu putem face asta.

Tiffy își ridică o sprânceană, poznașă.

Tiffy:

— Ce să facem?

Cel puțin, dacă planifică să mă tortureze așa, înseamnă că se simte mai bine.

În cele din urmă, o zăresc pe Holly stând pe scări și-mi dau seama de ce a fost atât de greu de observat. E complet schimbată. Ochi strălucitori. Păr mai des și mai sănătos, ce-i cade în față, doar ca să fie suflat fără milă în spate în timp ce vorbește. Chiar arată puțin dolofană.

Holly:

— LEON!

Coboară în fugă la parter, apoi se oprește la baza scării. E îmbrăcată ca Elsa din *Frozen*, ca toate fetele ce găzduiesc o petrecere aniversară

în Occident din 2013 încoace. E puțin cam mare pentru costum, dar ea și-a petrecut prima parte a copilăriei în spital, deci nu contează.

Holly:

— Unde e Tiffy?

Eu:

— E și ea aici. Doar că s-a dus la baie.

Mulțumită, fetița mă ia de braț și mă târăște către camera de zi, unde încearcă să mă hrănească cu mici rulouri cu cârnați care au fost atinse de mulți copii murdari.

Holly:

— Ieși deja cu Tiffy?

Mă uit fix la ea; paharul de plastic cu suc tropical mi s-a oprit la jumătatea drumului către gură.

Holly își dă ochii peste cap, convingându-mă astfel că e aceeași persoană, nu o sosie mai rotunjoară.

Holly:

— Haide. Voi doi sunteți Suflete Pereche!

Mă uit în jur nervos, sperând că Tiffy nu este în raza noastră auditivă. Dar și zâmbesc, se pare.

Mă gândesc în treacăt la reacția pe care am avut-o la comentariile similare despre mine și Kay – în general era genul de răspuns care o făcea pe Kay să declare că mi-e frică de angajamente. E adevărat că, acele comentarii rareori veneau din gura unei fetițe precoce purtând o cosiță falsă în jurul gâtului (bănuiesc că i-a căzut de pe creștet acum ceva vreme).

Eu:

— Că veni vorba…

Holly:

— Da! Știam eu! I-ai spus c-o iubești?

Eu:

— E puțin cam devreme pentru asta.

Holly:

— Nu și dacă ești îndrăgostit de ea de secole.

Pauză.

Holly:

— Ceea ce ești. Printre altele.

Eu, cu blândețe:

— Nu sunt sigur în legătură cu asta, Holly. Suntem prieteni.

Holly:

— Prieteni care se iubesc.

Eu:

— Holly…

Holly:

— Ei bine, i-ai spus că o placi?

Eu:

— Precis știe.

Holly mijește ochii.

Holly:

— Știe, Leon?

Mă simt ușor tulburat. Da? Știe? Sărutatul e un indiciu limpede, nu? Holly:

— Ești groaznic când vine vorba să le spui oamenilor ce simți cu adevărat pentru ei. De-abia dacă mi-ai spus vreodată că mă placi mai mult decât pe toți ceilalți pacienți. Dar știu că e așa.

Își întinde larg mâinile, de parcă ar zice: „Exemplu grăitor!” încerc să nu zâmbesc.

Eu:

— Ei bine, mă voi asigura că știe.

Holly:

— Nu contează. O să-i spun eu oricum.

În clipa următoare pleacă, strecurându-se prin

mulțime. Drace.

Eu:

— Holly! Holly! Nu spune nici…

În cele din urmă, le găsesc împreună în bucătărie. Dau buzna la sfârșitul a ceea ce e în mod clar o intervenție din partea lui Holly. Tiffy e aplecată s-o audă mai bine, surâde, părul îi strălucește în roșu-auriu sub luminile prea strălucitoare din încăpere.

Holly:

— Eu doar vreau să știi că el e de treabă și tu ești de treabă.

Se ridică pe vârfuri și adaugă, într-o șoaptă de scenă:

Holly:

— Deci asta înseamnă că nu e niciun preș.

Tiffy se uită la mine întrebătoare.

Strâng din buze în timp ce ceva cald și înduioșător mi se sedimentează în piept. Intru și o trag pe Tiffy către mine, întinzându-mă să-i ciufulesc părul lui Holly. Copil ciudat, clarvăzător.

Capitolul 51

Tiffy

Mo și Gerty trec pe la noi după-amiază, odată ce Leon a plecat către apartamentul mamei lui, iar eu le împărtășesc dramele de aseară la o sticlă foarte necesară de vin. Mo reușește să încuviințeze mai înțelegător ca oricând; Gerty, pe de altă parte, înjură necontenit. Are niște nume obscene cu adevărat inventive pentru Justin. Cred că le păstra de ceva timp.

— Vrei să stai la noi noaptea asta? îmi propune Mo. Poți dormi în patul meu.

— Mulțumesc, dar nu, sunt bine. Nu vreau să fug. Știu că nu vrea să mă rănească sau ceva de genul ăsta.

Mo nu pare prea convins.

— Dacă ești sigură, zice el.

— Sună-ne oricând și comandăm un taxi să te aducă, îmi spune Gerty terminându-și vinul. Și dă-mi un telefon dimineață. Trebuie să-mi spui

totul despre partida de sex cu Leon.

Mă uit fix la ea.

— Poftim!

— Știam eu! Mi-am dat seama, zice ea, părând mulțumită de sine.

— Ei bine, de fapt, n-am făcut sex, îi spun scoțându-mi limba. Deci radarul a dat eroare – din nou.

Ea își mijește ochii.

— Totuși, a fost implicată nuditatea. Și… atingerea.

— Chiar pe canapeaua asta.

Ea sare ca înțepată. Mo și cu mine râdem pe înfundate.

— Ei bine, îmi spune Gerty scuturându-și cu dezgust jeanșii mulați, ne vedem cu Leon marți. Atunci o să-l interogăm ca la carte și-o să ne lămurim dacă intențiile lui în ceea ce te privește sunt așa cum ar trebui să fie.

— Stai așa, ce faceți?

— O să-i vorbesc despre stadiul în care se află cazul.

— Iar Mo te însoțește pentru că…

Mă uit la Mo.

— Pentru că vreau să-l cunosc pe Leon, zice el, deloc stânjenit. Care-i problema? Toți ceilalți l-au cunoscut.

— Da, dar… dar… îmi mijesc ochii. El e colegul *meu* de apartament.

— Și clientul *meu*, precizează Gerty, înșfăcându-și poșeta de pe blat. Uite, poate că cunoașterea lui Leon înseamnă o mare chestie pentru tine, dar putem să-i trimitem un mesaj ca să ne întâlnim la masă ca oamenii normali.

În mod iritant, n-am un răspuns la asta. Și eu chiar nu pot să le reproșez că sunt exagerat de protectori în aceste circumstanțe – fără asta, fără ei, probabil că încă aș fi plâns până adormeam în apartamentul lui Justin. Totuși, nu sunt sigură că am ajuns la stadiul de a accepta ușor o întâlnire între Leon și prietenii mei, iar intervenția lor e iritantă.

Dau totul uitării marți, când, la întoarcerea de la editură, găsesc acest bilet pe măsuța de cafea:

CHIAR S-AU ÎNTÂMPLAT LUCRURI RELE.

(Mo m-a rugat să-ți reamintesc.)

Însă ai trecut prin acele lucruri rele, iar acum ești mai puternică din această cauză. (Gerty m-a pus să-ți transmit… deși versiunea ei avea mai multe înjurături.)

Ești minunată, și niciodată nu te-aș răni cum te-a rănit el.

(Această parte îmi aparține.)

Leon xx

— O să mă adori, zice Rachel, ridicându-se pe vârfuri să-mi vorbească peste peretele meu de plante în ghivece.

Mă frec la ochi. De-abia am încheiat o convorbire cu Martin, care și-a făcut obiceiul să mă sune, mai degrabă decât să se deplaseze până în capătul holului. Probabil crede că așa pare foarte ocupat și important – mult prea ocupat și important ca să-și ridice fundul și să vină să-mi vorbească. Totuși, acum am puterea să-i blochez apelurile, iar dacă realmente trebuie să vorbesc cu el, mă pot strâmba la Rachel în același timp, deci sunt și aspecte pozitive.

— De ce? Ce ai făcut? Mi-ai cumpărat un castel?

Rachel se uită lung la mine.

— E *atât de ciudat* că tocmai ai spus asta.

Eu mă uit lung înapoi la ea.

— De ce? Chiar mi-ai cumpărat un castel?

— Evident că nu, spune ea revenindu-și, pentru că dacă mi-aș putea permite un castel, mi-aș cumpăra mie unul mai întâi, fără supărare – dar asta chiar *implică* un castel.

Mă întind după cană și-mi scot picioarele de sub birou. Această conversație necesită ceai. O luăm pe traseul obișnuit către bucătărie: trecem pe lângă sala colorată ca să evităm birourile redactorului-șef și directorului general, ne ascundem după stâlpul de lângă fotocopiator astfel încât Hana să nu ne observe, apoi ne îndreptăm către bucătărie dintr-un unghi din care să putem vedea dacă vreun membru de-al conducerii stă ascuns acolo.

— Haide! Haide! Vorbește! o îndemn pe Rachel când intrăm în spațiul sigur al bucătăriei.

— Ei bine. Știi de ilustratorul ăla pe care l-am

angajat pentru a doua carte a zidarului transformat în decorator, care e Lord Cineva?

— Sigur. Domnul Lord Ilustrator, zic.

Așa îi spunem noi două.

— Ei bine, Domnul Lord a venit cu soluția ideală pentru ședința foto a lui Katherin.

Echipa de marketing vrea să prezinte creațiile din cartea lui Katherin. Presa tradițională a fost reticentă să ni se alăture – ei încă nu prea își dau seama cum se transformă în vânzări laudele vedetelor de pe YouTube ca Tasha Chai-Latte – deci noi vom finanța ședința foto și vom „disemina pozele pe platformele de socializare”. Tasha a promis să le distribuie pe blogul ei; cum nu a mai rămas decât puțin peste o săptămână până la data publicării, departamentele de marketing și promovare cu publicul au căderi nervoase periodice în legătură cu organizarea ședinței foto.

— El *deține un castel galez*, termină Rachel. În Țara Galilor. Pe care îl putem folosi.

— Vorbești serios? Gratis?

— Categoric. Weekendul ăsta. Și pentru că e

atât de departe, el a spus că putem sta acolo în noaptea de sâmbătă spre duminică! În castel! Iar partea cea mai grozavă e că Martin nu poate scăpa de mine pe motiv că sunt doar bietul designer… pentru că Domnul Lord Ilustrator insistă s-o aduc pe Katherin! Rachel bate din palme încântată. Și tu vei veni, evident, deoarece Katherin nu va face nimic dacă nu ești acolo s-o protejezi de oamenii îngrozitori precum Martin și Hana. Un weekend la un castel galez! Un weekend la un castel galez!

Îi spun să tacă, întrucât s-a apucat să cânte destul de tare și să schițeze pașii unui soi de dans de castel (care implică o bună măsură de scuturat din șolduri). Deși ne-am asigurat că nu e niciun membru al conducerii în bucătărie, niciodată nu știi când pot să apară. E așa cum se spune despre șobolani – în orice clipă poți fi sigur că e unul la doi metri distanță de tine.

— Acum mai trebuie doar să găsim modele dispuse să lucreze gratis în cele două zile, continuă Rachel. Nici nu-mi vine să-i spun lui Martin. Nu vreau să înceapă să-i placă de mine.

O să dea peste cap întregul echilibru al biroului.

— Spune-i! o încurajez. E o idee grozavă.

Și este. Însă Rachel are dreptate. Katherin nu se va duce fără mine, iar asta înseamnă un weekend întreg departe de casă. Eu speram că aș putea petrece o parte din el cu Leon. În pielea goală.

Rachel își ridică o sprânceană, observându-mi expresia.

— Aha, face ea.

— Nu, nu, e grozav. Încerc să mă adun. Un weekend departe cu tine și Katherin va fi amuzant. În plus, e o vizită gratuită la castel! O să mă prefac că sunt în căutarea viitoarei mele case.

În timp ce așteaptă ca apa pentru ceai să fiarbă, Rachel se sprijină cu spatele de frigider și mă privește cu atenție.

— Chiar îți place tipul ăsta, nu-i așa?

Mă preocup de scoaterea pliculețelor de ceai. De fapt, *chiar* îmi place. E oarecum înspăimântător. Plăcut-înspăimântător, în general, dar și un pic înspăimântător-

înspăimântător.

— Păi atunci, ia-l cu tine, ca să nu-ți lipsească două zile.

Îmi ridic privirea.

— *Să-l iau*? Cum o să pot convinge Puterile Care se Ocupă de Costurile Transportului?

— Adu-mi aminte cum arată armăsarul ăsta, îmi spune Rachel, dându-se la o parte ca să pot scoate laptele din frigider. Înalt, brunet, chipeș, cu un zâmbet misterios, atrăgător? Doar Rachel ar putea să spună „armăsar” fără ironie. Crezi că ar poza gratis? mă întreabă ea.

Aproape că scuip prima gură de ceai. Rachel zâmbește și-mi întinde un prosop de hârtie ca să repar daunele aduse rujului.

— Leon? Model?

— De ce nu?

— Ei bine… Pentru că… El ar urî asta, cu siguranță. Sau… poate că nu chiar – îi pasă atât de puțin de ceea ce cred alții, încât probabil nu l-ar deranja să i se facă fotografii care să fie postate pe internet.

Dar dacă ar fi de acord, ar însemna să-l invit la

un weekend întreg împreună – chiar dacă e unul puțin neconvențional. Și asta cu certitudine pare… *serios.* Ca o relație. Gândul îmi pune un nod în gât și-mi stârnește o ușoară fluturare de panică în abdomen. Îl alung, iritată pe mine însămi.

— Haide, întreabă-l, insistă Rachel. Pun pariu că va spune da, dacă așa va petrece mai mult timp cu tine. Și eu o s-o rezolv cu Martin. Odată ce-i ofer castelul, o să mă pupe în bot zile în șir.

∴

E foarte dificil să știi exact cum să începi această conversație. Inițial am crezut c-o să vină de la sine, dar în mod ciudat castelele și/sau pozatul nu intervin în discuție, iar acum e șapte patruzeci și mai am doar cinci minute până ce Leon trebuie să se îndrepte spre muncă.

Totuși, nu mă sustrag de la formularea întrebării. Din noaptea în care a apărut Justin, lucrurile s-au schimbat cu Leon; e mai mult decât tensiune sexuală și flirt prin bilete, și, dintr-un motiv sau altul, asta mi se pare puțin înspăimântător. Ori de câte ori mă gândesc la el

mă inundă un val de fericire de neoprit, urmat de o panică vecină cu claustrofobia. Dar asta e probabil o complicație provocată de relația cu Justin, și, sincer, refuz să mă mai las trasă înapoi.

— Deci, încep. Îmi înfășor bluza mai strâns în jurul meu, deoarece sunt pe balcon; a devenit locul meu preferat pentru telefoanele de seară. Ești liber weekendul ăsta, nu-i așa?

— Mmhmm, face el.

Ia masa de seară la cantina spitalului în timp ce vorbește cu mine, deci e și mai puțin vorbăreț ca de obicei, lucru care acum e în avantajul meu. Mă gândesc că propunerea trebuie să fie auzită în întregime, înainte să poată fi discutată.

— Păi, în weekend trebuie să merg la un castel galez pentru o ședință de fotografiere a tricotajelor lui Katherin. Nu pot refuza, pentru că sunt asistenta ei personală, și, în ciuda faptului că sunt plătită derizoriu, se presupune că voi munci la sfârșit de săptămână ori de câte ori mi se cere. Așa merge treaba.

O clipă de liniște.

— Mm, în regulă, zice Leon.

Nu pare iritat. Nici n-ar trebui să fie, dacă stau să mă gândesc, nu e ca și cum l-aș lăsa baltă, e munca mea. Și dacă cineva înțelege asta, acesta e Leon.

Mă relaxez puțin.

— Dar chiar vreau să te văd, zic, înainte să mă pot îndoi de mine însămi. Iar Rachel a venit cu o idee potențial groaznică, însă care s-ar putea dovedi foarte distractivă.

— Mm? face Leon, părând puțin nervos.

A auzit destule despre Rachel ca să știe că ideile ei deseori implică cantități mari de alcool și imprudență.

— Cum ți s-ar părea un weekend gratis la un castel galez cu mine? În schimb, trebuie doar să pozezi ca model pentru niște tricotaje cât timp ești acolo, fotografiile urmând să fie postate pe conturile Butterfingers de pe platformele de socializare.

Aud în telefon un zgomot puternic de înecare.

— Urăști ideea, zic, simțind cum obrajii îmi devin stacojii.

Tăcere prelungită. N-ar fi trebuit să sugerez

asta niciodată – lui Leon îi plac serile liniștite acasă, cu vin și conversații plăcute, nu să se perinde prin fața aparatelor de fotografiat.

— Nu urăsc ideea, spune el. Doar… o absorb.

Aștept, oferindu-i puțin timp. Pauza e chinuitoare; în cele din urmă, când știu deja precis cum se va sfârși această conversație jenantă, Leon adaugă:

— Bine.

Clipesc. Sub balcon, vulpoiul Fabio hoinărește, apoi trece o mașină de poliție cu sirenele urlând asurzitor.

— În regulă, atunci? zic, când se face suficient de liniște încât să mă audă. O vei face?

— Pare un preț relativ scăzut pentru un weekend cu tine. În plus, singura persoană care probabil m-ar tachina pentru asta e Richie, iar el nu are acces la internet.

— Vorbești serios?

— Vei poza și tu?

— Oh, Martin probabil crede că-s prea masivă, îi spun dând din mână. Voi fi acolo doar ca damă de companie a lui Katherin.

— Îl voi cunoaște pe acest Martin pe care-l plăcem atât de mult? Iar tu vei fi acolo pe post de…?

— Damă de companie a lui Katherin. Așa îmi spune Rachel. Și da, Martin va coordona întreaga activitate. O să aibă un comportament mai nesuferit decât de obicei, pentru că o să fie responsabil.

— Excelent, râde Leon. Pot să petrec timpul în care pozez făcând planuri pentru debarcarea lui.

OCTOMBRIE

Capitolul 52

Leon

Deci. Stau între două armuri, îmbrăcat într-un pulover de lână, focalizându-mi privirea la o distanță medie.

Viața mea a devenit mai ciudată odată ce Tiffy a intrat în ea. Niciodată nu mi-a fost frică de o viață ciudată, dar în ultima vreme am început să mă simt mai degrabă… confortabil. Rigid în obiceiuri, cum obișnuia să spună Kay.

Nu pot rămâne așa mult timp cu Tiffy prin preajmă.

Ea o ajută pe Katherin să ne aranjeze pe noi, modelele. Celelalte două sunt niște adolescente subțiri; Martin se uită lung la ele de parcă ar fi comestibile. Sunt de treabă, dar conversația s-a stins după ce am trecut în revistă ultimul sezon

din *Bake Off*[{18}]; număr clipele până când Tiffy va veni să-mi aranjeze puloverul de lână în moduri insesizabile, care (sunt destul de sigur) nu constituie decât scuze ca să mă atingă.

Domnul Lord Ilustrator se plimbă prin platou. E un gentleman simpatic și elegant; castelul său e puțin cam dărăpănat, dar are spații și vederi grandioase convenabile, deci toată lumea pare mulțumită.

Cu excepția lui Martin. Glumeam cu Tiffy în legătură cu planificarea căderii sale, dar când nu salivează în fața celorlalte modele, arată de parcă ar căuta calea cea mai ușoară de a mă împinge de pe creneluri. Nu-mi pot da seama ce se întâmplă. Nimeni de aici nu știe despre Tiffy și despre mine – ne-am gândit că așa e cel mai simplu. Dar mă întreb dacă nu cumva el și-a dat seama. Totuși, dacă o știe, de ce i-ar păsa suficient de mult încât să se uite dușmănos la mine atâta timp?

Asta e. Fac ce mi se spune și mă uit lung într-o direcție ușor diferită. Mă bucur că nu sunt în

apartament weekendul ăsta; aveam un sentiment neplăcut că Justin o să apară. O va face în cele din urmă. În mod clar nu s-a terminat sâmbăta trecută. Și totuși, a fost liniște de atunci. Fără flori, fără mesaje, fără apariții surprinzătoare acolo unde se află Tiffy. E dubios. Sunt îngrijorat că el așteaptă momentul propice ca să atace. Bărbații de genul ăsta nu pleacă după o mică sperietură.

Încerc să nu casc (sunt treaz de multe, multe ore, doar cu scurte ațipeli). Îmi las privirea să alunece în direcția lui Tiffy. În cizme de cauciuc și în jeanși albaștri decolorați, se odihnește într-o rână pe un jilț enorm în stil *Urzeala tronurilor* pe care probabil nimeni n-are voie să stea, amplasat în colțul sălii de arme. Surprind o bucățică din pielea ei mătăsoasă când se mișcă și bluza i se deschide. Înghit în sec. Îmi întorc privirea către acea distanță medie specifică pentru care tot insistă fotograful.

Martin:

— În regulă, să luăm o pauză de douăzeci de minute!

Fug, înainte să-mi poruncească să fac altceva decât să vorbesc cu Tiffy (până acum a trebuit să-mi petrec pauzele mutând arme vechi, aspirând paie rătăcite și verificând zgârietura minusculă de pe degetul uneia dintre adolescentele sfrijite).

Eu, apropiindu-mă de jilțul lui Tiffy:

— Ce are tipul ăsta cu mine?

Tiffy clatină din cap și-și dă picioarele în lateral ca să se ridice.

Tiffy:

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Dar e și mai dobitoc cu tine decât cu restul, nu-i așa?

Rachel, în șoaptă, din spatele meu:

— Fugiți! Dispăreți! Vine!

Tiffy nu așteaptă să i se spună de două ori. Mă înșfacă de mână și mă trage după ea în direcția holului de la intrare (o cavernă gigantică din piatră cu trei scări).

Katherin, țipând după noi:

— Mă lași să mă descurc cu el de una singură?

Tiffy:

— Pe toți dracii, femeie! Doar imaginează-ți că e un deputat conservator din anii șaptezeci, în regulă?

Nu mă întorc să văd reacția lui Katherin, dar o pot auzi pe Rachel izbucnind în râs. Tiffy mă trage într-o nișă ornată, care arată de parcă ar fi găzduit cândva o statuie, și mă sărută apăsat pe gură.

Tiffy:

— Nu mai suport să mă holbez la tine toată ziua. Și sunt extrem de geloasă pe oricine altcineva o mai face.

Mă simt ca și când aș fi băut ceva cald – senzația se întinde în jos din pieptul meu și-mi întinde buzele într-un zâmbet. Nu știu exact ce să spun, așa că în loc de asta o sărut. Corpul ei îl împinge pe al meu la peretele rece de piatră, brațele ei îmi înconjoară gâtul.

Tiffy, lângă gura mea:

— Weekendul viitor.

Eu:

— Hm?

(Sunt preocupat să o sărut.)

Tiffy:

— Vom fi numai noi doi. Singuri. În apartamentul nostru. Și dacă cineva ne întrerupe sau te târăște să tratezi degetul zgâriat a unei tipe de optsprezece ani, îl voi executa personal.

Se oprește.

Tiffy:

— Scuze. Decorul ăsta din castel mi s-a urcat la cap.

Mă retrag, îi cercetez fața. Nu i-am spus? Trebuie să-i fi spus.

Tiffy:

— Ce? Ce este?

Eu:

— Procesul lui Richie e vineri. Scuze. Stau cu mama în weekendul de după – nu ți-am spus?

Simt o frică familiară. Acesta va fi începutul unei conversații neplăcute – am uitat să-i spun ceva, îi schimb planurile…

Tiffy:

— Nu! Vorbești serios?

Mi se răsucește stomacul. Mă întind s-o trag spre mine din nou, dar ea îmi dă peste mână, cu

ochii mari.

Tiffy:

— Nu mi-ai spus! Leon, nu am știut. Îmi pare atât de rău, dar lansarea cărții lui Katherin…

Sunt confuz acum. De ce îi pare rău?

Tiffy:

— Voiam să fiu acolo, dar vineri e lansarea cărții lui Katherin. Nu pot să cred. Îi vei spune lui Richie să mă sune când sunt în apartament, ca să-mi pot cere iertare cum se cuvine?

Eu:

— Pentru ce?

Tiffy își dă ochii peste cap nerăbdătoare.

Tiffy:

— Pentru că nu voi putea veni la recursul lui!

Mă uit lung la ea. Clipesc puțin. Mă relaxez când îmi dau seama că, de fapt, nu este furioasă pe mine.

Eu:

— Nu m-aș fi așteptat niciodată…

Tiffy:

— Glumești? Nu credeai că aș fi acolo? E vorba de Richie!

Eu:

— Chiar voiai să vii?

Tiffy:

— Da, Leon. Chiar voiam să vin.

O înțep în obraz cu un deget.

Tiffy, deja râzând:

— Au! Pentru ce a fost asta?

Eu:

— Ești adevărată? O femeie adevărată?

Tiffy:

— Da, sunt adevărată, fraiere.

Eu:

— Neverosimil. Cum de ești atât de binevoitoare și, pe lângă asta, foarte frumoasă? Ești o făptură de basm, nu-i așa? O să te transformi într-un căpcăun la miezul nopții?

Tiffy:

— Oprește-te. Pe toți dracii, ai standarde scăzute! De ce nu aș vrea să vin la recursul fratelui tău? Și el e prietenul meu. De fapt, am vorbit cu el înainte să vorbesc cu tine, țin să te anunț.

Eu:

— Mă bucur că nu l-ai cunoscut pe el mai întâi. E mult mai atrăgător decât mine.

Tiffy ridică din sprâncene.

Tiffy:

— *De asta* nu mi-ai spus de data recursului?

Mă foiesc jenat. Credeam că i-am spus. Ea îmi strânge brațul.

Tiffy:

— E în regulă, sincer, doar te tachinez.

Mă gândesc la lunile de bilețele și resturi de la cină, la faptul că nu o cunoscusem niciodată. Mă simt atât de diferit acum că am întâlnit-o. Nu pot să cred că am pierdut tot acest timp – nu doar acele luni, ci și anii de dinainte, în care mi-am irosit tinerețea așteptând zadarnic.

Eu:

— Nu, ar fi trebuit să-ți spun. Ar trebui să devenim mai buni la asta. Nu mai putem să ne bazăm pe furatul unei zile împreună când și când. Sau pe ciocnirile accidentale.

O idee mă face să mă opresc. Aș putea din când în când să lucrez în tura de zi? Să stau în apartament o noapte pe săptămână? Deschid

gura să i-o împărtășesc, dar ochii lui Tiffy s-au mărit și au devenit serioși, aproape supărați. Înghețț, dintr-odată sigur că sunt pe cale să fac o boacănă. Peste o clipă:

Tiffy, senină:

— Ce zici de un calendar pe frigider?

Corect. E probabil soluția mai potrivită – ne aflăm doar în primele zile. Sunt mult prea dornic.

Mă bucur că n-am apucat să spun nimic.

Capitolul 53

Tiffy

Mă uit lung la tavanul foarte îndepărtat, foarte crăpat. E al naibii de frig aici, chiar sub pilotă și trei pături, cu căldura corpului lui Rachel la stânga mea, ca un calorifer în formă umană.

A fost o zi extrem de frustrantă. E neobișnuit să-ți petreci opt ore întregi uitându-te lung la

persoana pe care o placi. Dacă e să fim sinceri, mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei visând ca toți ceilalți oameni din castel să se evapore, lăsându-ne doar pe mine și pe Leon, goi (vaporizatorul ne-a luat și hainele), cu multe locuri captivante în care să facem sex.

Sunt încă dată peste cap de Justin, și pe măsură ce lucrurile progresează cu Leon pot simți cum *plăcut-înspăimântător* se înclină tot mai des către înspăimântător-înspăimântător. Când Leon a sugerat că trebuie să ne facem mai mult timp unul pentru celălalt, de exemplu, sentimentul de panică, de captivitate a reapărut pe loc. Dar sub acesta, când gândesc limpede, am un sentiment minunat în legătură cu Leon. El e acolo unde îmi fuge mintea când mă simt cel mai bine. Îmi întărește hotărârea de a trece peste ce s-a întâmplat cu Justin, pentru că nu vreau să port greutatea trecutului când sunt cu Leon. Vreau să fiu fără probleme și liberă să fac ce și când vreau și fără griji. Și goală.

— Oprește-te, mormăie Rachel în pernă.

— Ce să opresc?

Dacă mi-aș fi dat seama că e trează aș fi gândit în tot acest timp cu voce tare.

— Frustrarea ta sexuală mă face să mă simt tensionată, zice Rachel, întorcându-se și trăgând cu ea o parte cât mai mare de pilotă.

O apuc și trag înapoi câțiva centimetri.

— Nu sunt frustrată.

— Te rog. Pun pariu că doar așteptai să adorm ca să te poți freca de piciorul meu.

O înțep cu un picior foarte rece. Ea țipă.

— Frustrarea mea sexuală nu te poate opri să dormi, zic, cedând punctul. Dacă asta era posibil, nimeni n-ar fi putut să doarmă vreo clipă în epoca victoriană.

Ea se întoarce să se uite chiorâș la mine, apoi se rostogolește la loc.

— Ești ciudată. Du-te, strecoară-te și găsește-ți iubitul.

— Nu e iubitul meu, zic automat, în felul în care înveți să o faci încă de la vârsta de opt ani.

— Prietenul tău special. Craiul tău. Gagiul tău…

— Mă duc, rostesc printre dinți, dând la o

parte pilota.

Hana sforăie ușor în celălalt pat. Chiar arată ca o persoană destul de drăguță când doarme, dar e dificil să arăți răutăcioasă când salivezi pe pernă.

Leon și cu mine am pus la cale un plan să ne vedem în această noapte. Martin l-a mutat pe Leon într-o cameră dublă pe care o împarte cu fotograful, ceea ce înseamnă că nu ne putem strecura împreună în pat. Dar, cu Hana și fotograful adormiți, putem foarte bine să ne furișăm afară și să pornim într-o aventură prin castel. Ideea era că ne vom odihni puțin fiecare, iar apoi ne vom întâlni la trei dimineața, dar am fost mult prea emoționată ca să dorm. Totuși, aspectul „de-abia m-am trezit” nu e nici pe aproape unul atât de avantajos pe cât vrea Hollywoodul să credem, deci nu e chiar rău că am stat trează ore în șir, gândindu-mă la lucruri necuviincioase.

Totuși, nu luasem în considerare că ar putea fi al naibii de frig. Mi-am imaginat c-o să-mi port doar lenjeria și un halat – mi-am adus lenjerie sexy, un neglijeu și toate cele dar chiar acum

sunt în pantaloni de pijama de molton, ciorapi de lână și trei pulovere pe care nici în ruptul capului nu le dau jos. Prin urmare, aplic niște luciu de buze, îmi aranjez părul cu mâna și deschid ușor ușa.

Scârțâie atât de tare încât e aproape un clișeu, dar Hana nu se trezește. Mă strecor pe ușa întredeschisă și o închid după mine, tresărind la auzul scârțâitului care mi se pare foarte puternic.

Urmează să ne întâlnim la bucătărie, pentru că, în caz că am fi surprinși, avem o scuză bună (luând în considerare cantitatea de biscuiți pe care o mănânc la muncă, nimănui nu-i va veni greu să creadă că aveam nevoie de o gustare la miezul nopții). Merg repede pe culoarul acoperit cu covor, atentă la ușile înșirate pe ambele laturi.

Nu e nimeni. Mersul rapid mă încălzește puțin; cobor și scările în grabă, iar până când ajung la bucătărie rămân aproape fără suflu.

Bucătăria e singura parte a castelului care arată îngrijită. A fost refăcută recent și, spre încântarea mea totală, are în capăt o sobă imensă Aga. Îmi lipesc corpul de ea, ca o fetiță care a

găsit un vechi membru al trupei One Direction într-un club de noapte și n-are de gând să plece de acolo fără el.

— Chiar ar trebui să fiu atât de gelos? murmură Leon din spatele meu.

Mă uit peste umăr. Stă în ușă, cu părul netezit către spate, într-un tricou larg și pantaloni de trening.

— Căldura corpului tău e mai mare decât temperatura sobei ăsteia? Dacă da, sunt a ta, îi spun, întorcându-mă să-mi încălzesc fundul și spatele gambelor și să-l văd mai bine.

El se apropie, relaxat, fără grabă. Uneori emană această încredere în sine subtilă – n-o arată prea des, dar când o face e imposibil de sexy. Mă sărută, și mă încălzesc și mai mult.

— Ai reușit să te strecori fără probleme? îl întreb în timp ce-mi dau părul în spate, peste umeri.

— Larry fotograful doarme foarte profund, murmură Leon găsindu-mi din nou gura și sărutându-mă încet.

Inima îmi bate cu putere. Mă simt ușor

ameţită, de parcă tot sângele care de obicei se află în capul meu a decis că trebuie să ajungă în alte locuri. Buzele noastre de-abia dacă s-au desprins cât Leon m-a ridicat, astfel încât stau pe plită şi-mi înfăşor picioarele în jurul lui, unindu-mi gleznele în spatele corpului său. El se lipeşte de mine.

Treptat devin conştientă de căldura sobei care trece prin pantalonii mei de pijama şi începe să-mi ardă fundul.

— Ah. Arde, zic împingându-mă în faţă, astfel încât Leon să-mi preia greutatea.

El mă ridică în braţe şi mă mută în schimb pe bufet, buzele lui începând să deseneze trasee pe tot corpul meu – gât şi piept, buze din nou, gât, claviculă, buze. Capul începe să mi se învârtă; de-abia gândesc. Mâinile lui găsesc deschiderea îngustă dintre puloverele şi pantalonii mei de pijama şi-mi ating pielea, moment în care „de-abia dacă gândesc” se transformă în „nu gândesc deloc”.

— E rău să faci sex pe suprafaţa pe care alţi oameni pregătesc mâncarea? mă întreabă el

gâfâind.

— Nu! E doar… curat! Igienic, zic, trăgându-l înapoi spre mine.

— Bine.

Dintr-o mișcare, toate puloverele mele sunt jos. Nu-mi mai e frig. De fapt, aș putea să port mai puține haine. De ce naiba nu m-am îmbrăcat cu neglijeul?

Îi smulg tricoul și trag de elasticul pantalonilor lui de trening până ce-i dă jos și pe aceia. În timp ce mă lipesc de el, se oprește pentru o clipă.

— În regulă? mă întreabă cu glas răgușit. Pot vedea cât control necesită această întrebare; îi răspund cu un alt sărut. Da? insistă el, cu gura pe a mea. Asta înseamnă că e în regulă?

— Da. Acum nu mai vorbi, îi cer, iar el se supune.

Suntem atât de aproape. Sunt aproape goală, el e aproape gol, mintea mea e plină de Leon. Asta este. Se întâmplă. Reprezentanta epocii victoriene dinăuntrul meu, frustrată sexual, aproape că plânge de recunoștință, în timp ce Leon mă trage către el de coapse, astfel încât

sunt lipită de el, corpul lui e între picioarele mele.

Și apoi, se întâmplă. Amintirea.

Înțepenesc. El nu observă din prima, și pentru trei secunde complet oribile mâinile lui încă se mișcă pe corpul meu, buzele lui sunt încă lipite apăsat de ale mele. E foarte greu să descriu sentimentul. Panică, poate, dar sunt complet nemișcată și mă simt ciudat de inertă. Sunt înghețată, captivă și am senzația ciudată că o anume parte crucială a mea s-a detașat.

Mâinile lui Leon încetinesc, oprindu-se de fiecare parte a feței mele. Îmi ridică ușor capul să-l privesc.

— Ah.

Se desprinde de mine chiar în momentul în care încep să tremur toată.

Nu reușesc să aduc înapoi acea parte din mine. Nu știu de unde a venit acest sentiment – într-o clipă eram pe punctul de a face sex, lucru la care visasem toată săptămâna, iar în următoarea… mi-am amintit ceva. Un corp care nu era a lui Leon, mâini care făceau același lucru, dar nu le

voiam acolo.

— Vrei spațiu, sau o îmbrățișare? mă întreabă el simplu, stând acum la jumătate de metru distanță.

— Îmbrățișare, reușesc să îngaim.

El mă strânge la piept, întinzându-se după grămada de pulovere de pe blat. Îmi pune unul pe umeri și mă îmbrățișează strâns. Frustrarea pe care trebuie să o simtă e trădată doar de bătăile inimii lui care-mi răsună în ureche.

— Îmi pare rău, mormăi la pieptul lui.

— Nu ar trebui niciodată să spui asta. Să nu-ți ceri iertare. În regulă?

Zâmbesc tremurat, lipindu-mi buzele de pielea lui.

— În regulă.

Capitolul 54

Leon

N-am un temperament coleric. În general, sunt destul de temperat și greu de scos din fire. Eu sunt cel care întotdeauna îl oprește pe Richie să se bată (de obicei pentru o femeie, care s-ar putea să aibă sau nu nevoie de ajutor). Dar acum pare să mă domine un instinct primitiv, și îmi ia un efort enorm să-mi mențin corpul relaxat și mișcările blânde. Postura ostilă și tensiunea n-o vor ajuta pe Tiffy.

Dar vreau să-l rănesc. Cu adevărat. Nu știu ce i-a făcut lui Tiffy, ce anume i-a declanșat emoțiile de data asta, dar orice ar fi fost, a rănit-o atât de mult, încât tremură din toate încheieturile ca un pisic venit din frig.

Ea își ridică capul, ștergându-și fața.

Tiffy:

— Scu… Mm. Adică. Bună.

Eu:

— Bună. Vrei un ceai?

Ea încuviințează din cap. Nu vreau să-i dau drumul, dar să o țin în continuare, după ce ea nu se mai așteaptă s-o fac, e probabil un plan prost. Mă îmbrac din nou și mă îndrept către ceainic.

Tiffy:

— Asta a fost…

Aștept. Ceainicul începe să fiarbă, doar un bolborosit ușor.

Tiffy:

— Asta a fost într-adevăr oribil. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

Eu:

— A fost o nouă amintire? Sau un lucru despre care ai vorbit deja cu psihologul?

Ea clatină din cap, încruntându-se.

Tiffy:

— Nu a fost ca o amintire, nu e ca ceva care mi-a trecut prin minte…

Eu:

— Mai mult ca o memorie a mușchilor?

Ea își ridică privirea.

Tiffy:

— Da. Exact.

Torn ceaiurile. Deschid frigiderul să caut niște lapte, dar mă opresc. Este plin de tăvi cu mici brioșe roz ornate cu „F și J”.

Tiffy vine să mi se alăture, strecurându-și un

braț pe după mijlocul meu.

Tiffy:

— Oh. Astea trebuie să fie pentru nunta ce are loc după ce plecăm. Eu:

— Cât de atenți crezi că au fost la cantitate?

Tiffy râde. Nu e chiar un râs complet și e puțin udat de lacrimi, dar tot e bun.

Tiffy:

— Probabil foarte atenți. Deși sunt atât de multe.

Eu:

— Prea multe. Aș estima… trei sute.

Tiffy:

— Nimeni nu invită trei sute de oameni la nuntă. Doar dacă sunt cu adevărat faimoși sau indieni.

Eu:

— O fi nunta unui indian faimos?

Tiffy:

— Domnul Lord Ilustrator nu a spus asta în mod explicit.

Sustrag două brioșe și-i dau una lui Tiffy. Ochii ei sunt încă puțin roz de la plâns, dar

zâmbește acum și mănâncă brioșa dintr-o îmbucătură. Îmi imaginez că are nevoie de zahăr.

Mâncăm în liniște o vreme, sprijiniți de sobă unul lângă altul.

Tiffy:

— Deci… în opinia ta de profesionist…

Eu:

— În calitate de asistent în îngrijire paliativă?

Tiffy:

— În calitate de persoană cu o oarecare pregătire medicală…

Oh, nu. Aceste conversații nu merg bine niciodată. Oamenii întotdeauna presupun că învățăm toată medicina din lume la școala sanitară și că ne-o amintim cinci ani mai târziu.

Tiffy:

— Mă voi speria așa de fiecare dată când suntem pe punctul de a face sex? Pentru că ăsta e, la propriu, cel mai deprimant gând din câte pot să existe.

Eu, cu grijă:

— Bănuiesc că nu. Poate că doar ne va lua ceva timp să ne dăm seama, care sunt

declanșatorii și cum să-i evităm, până când te simți mai în siguranță.

Ea se uită la mine brusc.

Tiffy:

— Eu nu sunt… nu vreau să crezi… el niciodată, știi tu. Nu m-a rănit.

Aș vrea s-o contrazic. Se pare că a rănit-o considerabil. Dar în mod clar nu e treaba mea, așa că-i aduc o altă brioșă și i-o ridic ca să muște din ea.

Eu:

— Nu presupun nimic. Doar vreau să te simți mai bine.

Tiffy se uită lung la mine, apoi, de nicăieri, mă înțeapă în obraz.

Eu, cu un țipăt:

— Hei!

Înțepatul în obraz e mult mai alarmant decât aș fi crezut când i-am făcut-o ei mai devreme.

Tiffy:

— Nu ești adevărat, nu-i așa? Ești ireal de cumsecade.

Eu:

— Nu sunt. Sunt un bătrân morocănos, căruia îi displac majoritatea oamenilor.

Tiffy:

— Majoritatea?

Eu:

— E un număr mic de excepții.

Tiffy:

— Cum le alegi? Excepțiile?

Ridic din umeri, simțindu-mă inconfortabil.

Tiffy:

— Chiar. Serios. De ce eu?

Eu:

— Hm. Ei bine. Bănuiesc… Sunt câțiva oameni cu care mă simt pur și simplu confortabil. Nu prea mulți. Dar tu ai fost unul dintre ei, chiar dinainte să te cunosc.

Tiffy se uită la mine cu capul înclinat, fixându-mă atât de multă vreme, încât mă răsucesc pe loc, nerăbdător să abandonez subiectul, în cele din urmă, ea se apleacă și mă sărută încet, făcându-mă să descopăr că are gust de glazură.

Tiffy:

— O să merite așteptarea. O să vezi.

De parcă m-am îndoit vreodată.

Capitolul 55

Tiffy

Mă las pe spate pe scaunul de la birou, luându-mi ochii de pe ecran. M-am uitat la el mult prea mult timp – pozele cu tricotajele de la castel au fost preluate de rubrica „Femail” a ziarului *Daily Mail*, și e ciudat. Katherin e oficial celebră. Nu pot să cred cât de repede s-a întâmplat; pe de altă parte, nu mă pot opri din citit comentariile altor femei despre cât de sexy e Leon în acele fotografii. Evident, știu deja că e sexy, dar e deopotrivă oribil și oarecum grozav să primesc validare externă.

Mă întreb ce părere are el despre asta. Sper că e prea înapoiat din punct de vedere tehnologic ca să deruleze până la secțiunea de comentarii a lui *Daily Mail*, pentru că unele comentarii sunt chiar dintr-acelea interzise minorilor. Bineînțeles, sunt

și câteva comentarii rasiste, și toată discuția se abate pentru scurt timp către o dispută legată de încălzirea globală, ce e considerată a fi o conspirație liberală, iar înainte să-mi dau seama m-am tot rotit până în canalizarea internetului și am pierdut jumătate de oră urmărind dispute bizare – Trump e neonazist? Urechile lui Leon sunt prea mari?

După muncă mă duc la ședința de consiliere. Ca de obicei, Lucie stă o vreme într-o tăcere inconfortabilă, apoi, aparent spontan, încep să-i spun lucruri îngrozitoare, dureroase, la care în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu suport să mă gândesc. Cu câtă viclenie m-a făcut Justin să cred că am probleme cu memoria, putând astfel să pretindă întotdeauna că nu-mi amintesc corect! Cu câtă îndrăzneală m-a convins că am aruncat o grămadă de haine, când de fapt, el ascundea după dulap chestiile pe care nu-i plăcea să le port!

Cât de subtil a transformat sexul în ceva ce-i datoram, chiar și atunci când mă făcea atât de tristă, încât nu mai puteam gândi limpede.

Totuși, e ceva normal pentru Lucie. Ea doar încuviințează din cap. Sau își înclină capul. Sau uneori – în cazuri extreme, când am spus un lucru a cărui exprimare aproape că-mi provoacă durere fizică – ea zice un „da” încurajator.

De data asta, la finalul ședinței mă întreabă cum cred că mă descurc. Încep cu chestiile obișnuite – „Oh, a fost grozav, sincer, mulțumesc foarte mult”, ca atunci când coafeza te întreabă dacă îți place cum te-a tuns. Dar Lucie se uită lung la mine, făcându-mă să mă întreb: „Chiar așa, cum mă descurc?” Acum vreo două luni nu-i puteam face față lui Justin când a vrut să mă scoată la un pahar. Consumam atât de multă energie mintală să țin amintirile sub control. Nu eram dispusă să admit că m-a maltratat. Iar acum, uite-mă, vorbind cu Cineva Care nu este Mo despre faptul că ceea ce s-a întâmplat cu Justin nu a fost vina mea.

În metrou, pe drumul spre casă, ascult muzica lui Kelly Clarkson. Cu fața spre reflexia mea din geam, îmi trag umerii în spate și-mi întâlnesc privirea, ca în prima călătorie cu trenul de la

apartamentul lui Justin la al meu. Da, am ochii roșii de la ședința de consiliere, dar de data asta nu port ochelari de soare.

Știi ce? Sunt extrem de mândră de mine.

Întrebarea legată de ce reacția lui Leon la fotografiile din „Femail” își primește răspunsul când ajung în apartament. El mi-a lăsat acest bilet pe frigider:

Nu am gătit cina. Prea faimos pentru asta acum.

(Am făcut comandă la Deliveroo pentru a sărbători succesul tău/al lui Katherin. Mâncare thailandeză delicioasă în frigider pentru tine.) x

Ei bine, se pare că succesul nu i s-a urcat la cap, și asta e ceva. Pun mâncarea thailandeză la microunde, fredonând „Stronger (What Doesn’t Kill You)[{19}]”, și mă întind după un pix în timp ce cuptorul zbârnâie. Leon lucrează până miercuri, apoi se duce la apartamentul mamei lui; nu-l voi vedea în persoană până la procesul lui Richie de vineri. Se duce să-l viziteze pe

ultimul Johnny White mâine-dimineață, planificând să ia primul tren ca să poată ajunge la Cardiff și să revină la timp pentru a trage un pui de somn înainte de a merge la serviciu. Aș sublinia că n-are parte de suficient somn, dar pot să-mi dau seama că nu doarme bine chiar și când e aici, deci poate că e preferabil pentru el să-și vadă de treabă. A terminat în sfârșit *Clopotul de sticlă*, semn cert că e treaz pe timp de zi și pare să supraviețuiască cu precădere datorită cafeinei – de obicei, în acest moment al lunii cafeaua instant nu e pe terminate.

Sunt concisă.

Mă bucur că te-ai adaptat atât de bine la noua ta viață de celebritate. Eu, pe de altă parte, sunt acum stânjenitor de geloasă pe cele vreo sută de femei de pe internet care cred că ești „atât de delicios lol” și am decis că prefer momentele când doar eu pot să mă holbez la tine.

Îți țin pumnii ca Johnny White al optulea să fie cel pe care-l cauți! xx

Când vine răspunsul în seara următoare, pot

să-mi dau seama că Leon e epuizat. E ceva în scrisul lui – e mai lăbărțat decât de obicei, de parcă nu a reușit să-și adune energia necesară ca să țină strâns stiloul.

Johnny White al optulea nu este cel pe care-l căutăm. De fapt, e foarte neplăcut și homofob. De asemenea, m-a făcut să mănânc o mulțime de rulouri expirate cu smochine.

Richie te salută. El e bine. Rezistă. x

Hm. Richie s-ar putea să reziste, dar nu sunt sigură că Leon o face.

Capitolul 56

Leon

Întârzii la muncă. Am vorbit cu Richie timp de douăzeci de minute pe care nu și le putea cu adevărat permite despre sindromul stresului posttraumatic. Este prima dată după mult timp în

care am discutat despre altceva decât cazul său, ceea ce e ciudat, pentru că recursul este peste trei zile. Mă gândesc că Gerty i-a vorbit despre asta atât de des, încât el chiar și-a dorit o schimbare de subiect.

L-am întrebat și despre ordinele de restricție. Răspunsul a fost fără echivoc: este decizia lui Tiffy. Ar fi o idee proastă să las impresia că-i impun decizii – trebuie s-o las să ajungă la această concluzie de una singură. Încă urăsc faptul că fostul ei știe unde locuiește, dar trebuie să-mi amintesc că nu e treaba mea să o spun.

Sunt în mare întârziere. Îmi închei cămașa în timp ce ies din clădire. Sunt expert în plecarea eficientă la serviciu. Important e să economisesc fiecare secundă și să sar peste masă, ceea ce se va întoarce împotriva mea la ora unsprezece, când voi constata că asistentele de zi au mâncat toți biscuiții.

Ciudatul din apartamentul cinci:

— Leon!

Mă uit în sus, în timp ce ușa clădirii se închide cu zgomot în spatele meu. E ciudatul din

apartamentul cinci, cel care (după Tiffy) face aerobic energic la ora șapte fix și adună cutii de banane goale în spațiul lui de parcare. Sunt surprins să descopăr că-mi știe numele.

Eu:

— Bună ziua!

Ciudatul din apartamentul cinci:

— N-aș fi crezut că ești asistent!

Eu:

— În regulă. Întârzii la muncă, deci…

Ciudatul din apartamentul cinci își flutură telefonul spre mine, de parcă ar trebui să fiu capabil să deslușesc ce e pe ecran.

Ciudatul, pe un ton triumfător:

— Ești faimos!

Eu:

— Poftim?

Ciudatul:

— Ești în *Daily Mail*! Purtând un pulover efeminat de persoană faimoasă!

Eu:

— Efeminat nu mai e un termen corect din punct de vedere politic, tipule ciudat din

apartamentul cinci. Trebuie să plec. Bucură-te de restul articolelor din „Femail”!

Fug cât de repede pot. Decid, gândindu-mă mai bine, să nu urmez o viață de vedetă.

⁘

Domnul Prior e treaz suficient de mult timp încât să vadă pozele. Va ațipi din nou curând, dar știu că acestea îl vor distra, așa că i le arăt pe ecranul telefonului.

Hm. Paisprezece mii de like-uri pe o fotografie cu mine uitându-mă în zare într-un tricou negru și o eșarfă croșetată enormă. Ciudat.

Domnul Prior:

— Foarte elegant, Leon!

Eu:

— Oh, mulțumesc.

Domnul Prior:

— Acum, am dreptate că o anumită tânără frumoasă te-a convins să te umilești în acest fel?

Eu:

— Eh. Mm. A fost ideea lui Tiffy.

Domnul Prior:

— Ah, colega de apartament. Și… iubita?

Eu:

— Nu, nu, nu „iubita”. Încă nu.

Domnul Prior:

— Nu? Ultima oară când am vorbit am avut impresia că erați destul de îndrăgostiți unul de celălalt.

Îi verific fișa, menținându-mi fața lipsită de expresie. Analize hepatice proaste. Nu e de bine. E de așteptat, dar nu e bine.

Eu:

— Păi… da. Sunt. Doar că nu vreau să grăbesc lucrurile. Cred că nici ea nu vrea asta.

Domnul Prior se încruntă. Ochii lui mici aproape că dispar în cutele sprâncenelor.

Domnul Prior:

— Pot să-ți dau un sfat, Leon?

Încuviințez din cap.

Domnul Prior:

— Nu-ți lăsa… reticența naturală să te blocheze. Spune-i clar ce simți pentru ea. La urma urmei, ești un soi de carte închisă, Leon.

Eu:

— Carte închisă?

Observ că mâinile domnului Prior tremură în timp ce-și netezește așternutul și încerc să nu mă gândesc la prognostic.

Domnul Prior:

— Tăcut. Melancolic. Sunt sigur că i se par trăsături foarte atrăgătoare, dar nu le lăsa să devină o barieră între voi. Am amânat prea mult să-i spun – am lăsat lucrurile pentru prea târziu, iar acum îmi doresc doar să fi spus ce voiam să spun când încă puteam s-o fac. Mă gândesc la felul în care mi-ar fi putut decurge viața. Nu că nu aș fi mulțumit de soarta mea, dar… irosești înspăimântător de mult timp când ești tânăr.

Nu poți face nimic pe aici fără ca cineva să-ți împărtășească din înțelepciunea sa. Dar domnul Prior m-a făcut să fiu puțin nervos.

După ce ne-am întors din Țara Galilor am simțit că n-ar trebui să grăbesc lucrurile cu Tiffy. Dar poate că mă înfrânez prea mult. Tind să o fac, din câte se pare. Îmi doresc acum să fi pomenit despre trecerea la tura de zi. Totuși, m-am dus la un castel din Țara Galilor pentru ea și am pozat pe fundalul unui copac bătut de vânt

într-un cardigan larg. Asta îmi expune sentimentele cu claritate, nu-i așa?

∴

Richie:

— Nu ești o persoană deschisă în mod *natural.*

Eu:

— Sunt! Sunt… sociabil. Expresiv. O carte deschisă.

Richie:

— Nu te descurci rău la vechiul joc de-a vorbitul despre sentimente cu mine, dar asta nu se pune și de obicei se întâmplă pentru că o fac eu primul. Ar trebui să-mi urmezi exemplul, frate. Niciodată n-am avut timp pentru faza cu „greu de obținut”. „Ușor de obținut” și „vorbesc pe șleau” au mers întotdeauna la fix.

Mă simt prins pe picior greșit. Aveam o stare bună în legătură cu Tiffy, pe când acum sunt îngrijorat. N-ar fi trebuit să-i relatez lui Richie ce a spus domnul Prior, dar țineam să-i aflu părerea. Richie scria cântece de dragoste cu care să le farmece pe fete pe holurile școlii când avea zece

ani.

Eu:

— Ce-ar trebui să fac, atunci?

Richie:

— Drăcia dracului, frățioare, spune-i că o placi și că vrei să scoți relația dintre voi la lumină! În mod clar vrei, deci nu poate fi atât de greu. Acum trebuie să plec. Gerty m-a obligat să-i povestesc despre cele zece minute de după plecarea din club, *din nou*, serios, nu sunt sigur că femeia asta aparține speciei umane.

Eu:

— Femeia asta e…

Richie:

— Nu-ți face griji, nu-ți face griji. N-o să accept un cuvânt împotriva ei. Aveam de gând să spun că e supraom.

Eu:

— Bine.

Richie:

— Și sexy.

Eu:

— Nici măcar să nu…

Richie râde din adâncul inimii. Mă trezesc zâmbind; niciodată nu mă pot împiedica să zâmbesc atunci când el râde așa.

Richie:

— O să fiu cuminte, o să fiu cuminte. Dar dacă mă scoate de aici, o invit la cină. Sau o cer de nevastă, poate.

Zâmbetul îmi pălește puțin. Simt un fior de îngrijorare. Recursul chiar are loc. Peste două zile. Nu mi-am permis să-mi imaginez scenariul în care Richie e declarat nevinovat, dar creierul meu tot o face, împotriva voinței mele. O să-l aduc acasă să stea pe fotoliul cu imprimeu al lui Tiffy, o să bem bere, iar el o să fie din nou frățiorul meu.

Nu-mi găsesc cuvintele pentru ceea ce vreau să-i spun. „Să nu-ți faci speranțe”? Dar sigur își va face – și eu mi-am făcut. Asta e și ideea. Deci… „Nu te lăsa doborât dacă nu merge”? De asemenea, ridicol. Nu există niciun cuvânt potrivit pentru magnitudinea problemei.

Eu:

— Ne vedem vineri.

Richie:

— Asta-i cartea deschisă pe care o cunosc și o iubesc. Ne vedem vineri, frate.

Capitolul 57

Tiffy

E vineri, dis-de-dimineață. E ziua cea mare.

Leon e în apartamentul mamei lui – se duc împreună la tribunal. Rachel și Mo sunt la mine. Mo mă însoțește la lansarea de carte – ținând cont de tot ce-am făcut pentru această carte, nici măcar Martin nu ar putea să-mi interzică să aduc un însoțitor.

Gerty vine împreună cu Mo pentru o îmbrățișare rapidă și superficială și o discuție foarte grăbită despre cazul lui Richie. Poartă deja peruca ei ridicolă de avocat, de parcă ar fi o imitație a unei picturi din secolul optsprezece.

Mo, în smoching, arată adorabil. Îmi place

când Mo se îmbracă elegant. E ca atunci când vezi fotografii de căței îmbrăcați ca niște oameni. În mod clar nu se simte în largul lui, îmi dau seama că abia așteaptă să-și dea jos cel puțin pantofii, dar când îndrăznește să se întindă spre șireturi Gerty mârâie la el, iar el se retrage scâncind. E vizibil ușurat în momentul în care ea iese pe ușă.

— Doar ca să știi, Mo și Gerty sigur și-o trag, îmi spune Rachel întinzându-mi peria.

Mă uit lung la ea în oglindă. (Nu sunt nici pe departe suficiente oglinzi în acest apartament. Ar fi trebuit să ne pregătim în apartamentul lui Rachel, care are un perete întreg de dulapuri cu uși-oglindă în dormitor, din motive pe care le bănuiesc a fi sexuale, dar ea refuză s-o primească pe Gerty de când aceasta a făcut un comentariu despre dezordinea care domnea la petrecerea ei aniversară.)

— Mo și Gerty *nu* și-o trag, spun luând peria.

Încerc să-mi îmblânzesc pletele într-un coc elegant din una dintre cărțile noastre din seria „Fă-o singur”. Autorul mi-a promis că e ușor, dar

de cincisprezece minute sunt tot la pasul al doilea. Sunt douăzeci și doi de pași în total și mai avem doar jumătate de oră.

— Ba da, zice Rachel ca fapt divers. Știi că-mi pot da seama întotdeauna.

Abia dacă mă pot abține s-o informez pe Rachel că și Gerty crede că ea poate „să-și dea seama întotdeauna” când un prieten se culcă cu cineva. Nu vreau asta să devină o competiție, mai ales că încă nu am făcut sex cu Leon.

— Păi, locuiesc împreună, zic, cu gura plină de ace de păr. Se simt mai confortabil unul în prezența celuilalt.

— Ajung la un stadiu atât de confortabil doar dacă se dezbracă unul în prezența celuilalt, insistă Rachel.

— E ciudat și scârbos. Oricum, sunt destul de sigură că Mo e indiferent față de relațiile sexuale.

Cu întârziere, verific dacă ușa băii e închisă. Mo e în camera de zi. Și-a petrecut ultima oră arătând când răbdător, când plictisit, în momentele în care credea că nu ne uităm la el.

— Tu *vrei* să crezi asta, pentru că-l vezi ca pe un frate. Dar în mod clar nu este indiferent față de relațiile sexuale. S-a dat la prietena mea Kelly la petrecerea de vara trecută.

— Nu-i momentul să mă lovești cu asemenea dezvăluiri! o cert, scuipând acele de păr.

Le-am pus între dinți mult prea devreme. Intervin abia la pasul patru, iar pasul trei încă mă înnebunește.

— Vino aici, îmi spune Rachel.

Răsuflu ușurată. Slavă Domnului!

— Chiar m-ai lăsat să aștept de data asta, îi zic în timp ce ea preia peria, netezește stricăciunile pe care le-am provocat până acum și răsfoiește cu o mână instrucțiunile cocului.

— Cum altfel o să înveți vreodată? râde ea.

*

E zece dimineața. E bizar să porți haine elegante atât de devreme. Dintr-un motiv sau altul sunt incredibil de paranoică să nu picur ceai pe partea din față a rochiei mele noi și foarte șic, deși sunt destul de sigură că dacă aș fi băut un martini n-aș fi avut aceleași griji. Doar că e

ciudat să bei din cană în timp ce porți mătase.

Rachel s-a autodepășit – părul meu e complet neted și strălucitor, strâns la baza gâtului într-o serie de vârtejuri misterioase, chiar ca în fotografie. Totuși, efectul secundar e că-mi lasă expusă o porțiune considerabilă din decolteu. Când am probat această rochie aveam părul lăsat – chiar nu am observat cât de multă piele lasă descoperită mânecile lăsate de pe umăr și decolteul în formă de inimă. Ei bine, e și momentul meu – sunt redactorul responsabil cu achiziția drepturilor. Sunt complet îndreptățită să mă îmbrac nepotrivit.

Alarma de la telefon îmi amintește că trebuie s-o verific pe Katherin. O sun, încercând să nu observ că e mai sus decât mama pe lista celor mai des apelate numere.

— Ești gata? o întreb de îndată ce răspunde.

— Aproape! îmi spune ea. Doar am făcut o modificare rapidă ținutei, și…

— *Ce* modificare rapidă? întreb suspicioasă.

— Păi, când am probat-o din nou, mi-am dat seama cât de mohorâtă și plictisitoare arată în

lumina puternică a zilei această rochie pe care au ales-o oamenii tăi de la promovare, deci am modificat tivul și decolteul.

Deschid gura s-o dojenesc, iar apoi o închid din nou. În primul rând, răul e deja făcut – și dacă este tivită, rochia nu mai poate fi salvată. Iar în al doilea rând, alegerea riscantă a rochiei mele va arăta mult mai bine lângă o persoană care, de asemenea, a ales să expună o porțiune neprofesionistă de piele.

— Bine. Trec să te iau la și jumătate.

— Pa! zice ea, sper că ironic, deși nu sunt sigură.

Mă uit la ceas când închid. Zece minute libere. (A trebuit să iau în calcul timpul necesar ca Rachel să se pregătească, care e întotdeauna cu cel puțin cincizeci la sută mai lung decât ar fi de așteptat. Ea va da vina pe mine pentru că am rugat-o să-mi aranjeze părul, evident, dar adevărata cauză e aceea că Rachel e regina autoproclamată a conturului și petrece cel puțin patruzeci de minute schimbându-și subtil forma feței, înainte ca măcar să se atingă de ochi și

buze.)

Sunt pe punctul de a-i trimite un mesaj lui Leon ca să văd ce face când se aude soneria telefonului.

— Ce dracu-i asta? țipă Rachel de la baie.

— E fixul nostru! țip, deja alergând către sunet (ce pare să vină din vecinătatea frigiderului).

Să alergi nu e ușor în această ținută – se umflă mult în zona fustei, și am parte de cel puțin două clipe riscante când piciorul meu gol se prinde în tul. Tresar când trage de glezna mea accidentată. Pot călca pe ea acum, dar nu se bucură de această alergare. Nu că gleznei mele sănătoase i-ar plăcea alergarea.

— *Ce* e? întreabă Mo, părând amuzat.

— Fixul nostru, repet, răscolind prin cantitatea incredibilă de lucruri de pe blaturile noastre din bucătărie.

— Scuze, nu mi-ai spus că suntem în anii nouăzeci, strigă Rachel, chiar când găsesc telefonul.

— Alo?

— Tiffy?

Mă încrunt.

— Richie? Ești bine?

— Ca să fiu sincer, Tiffy, fac pe mine. Nu la propriu. Deși s-ar putea să fie doar o chestiune de timp.

— Oricine ar fi, sper că-i place ultimul CD de la Blur, strigă Rachel.

— Stai așa. Mă îndrept spre baie și închid ferm ușa după mine. Cu greutate, îmi rearanjez fusta, în așa fel încât să mă pot așeza pe marginea patului fără să se rupă ceva. Nu ar trebui să fii, nu știu, într-o dubă sau ceva de genul ăsta? Cum de mă suni? Și-au adus aminte de data procesului tău, nu-i așa?

Am auzit destule povești de groază de la Gerty și acum de la Leon ca să știu că deținuții nu ajung întotdeauna la tribunal când ar trebui, din cauza diverselor proceduri birocratice care trebuie să se suprapună în această situație. Richie a fost mutat la o închisoare (și mai sinistră) din Londra acum câteva zile, ca să poată fi în zonă pentru proces, dar încă trebuie să mai facă

drumul de la închisoare la tribunal. Mi-e rău fizic la gândul că toate aceste pregătiri pot fi în zadar, dacă cineva a uitat să sune pe altcineva în legătură cu transportul.

— Nu, nu, am terminat partea cu duba, zice Richie. Râzi de te prăpădești, lasă-mă să-ți spun. Cumva am petrecut cinci ore acolo, deși aș putea să jur că nu ne-am mișcat jumătate din timp. Nu, sunt la tribunal acum, în celula de arest. Nu am cu adevărat permisiunea unui apel telefonic, dar gardianul e o doamnă irlandeză și-mi spune că-i amintesc de băiatul ei. Și că arăt groaznic. M-a îndemnat să-mi sun iubita, dar nu am una, deci m-am gândit să te sun pe tine, din moment ce ești iubita lui Leon; e suficient de aproape. Aveam de ales între apelul ăsta și a o suna pe Rita din școală, de care nu cred că tehnic m-am despărțit vreodată.

— Bați câmpii, Richie, îi spun. Care e problema? Ai emoții?

— Cuvântul „emoții” mă face să par o doamnă în etate. E *teroare*.

— Asta sună mai bine. Mai mult a film horror.

Mai puțin a leșinat din cauză că ți-e corsetul prea strâns.

— Exact.

— E Gerty acolo?

— Încă n-am văzut-o. E ocupată, făcând orice fac avocații. Sunt pe cont propriu acum.

Tonul vocii lui e lejer și autoironie, ca de obicei, dar tremurul e perceptibil.

— *Nu* ești singur, îi spun cu fermitate. Ne ai pe noi toți. Și adu-ți aminte, când am vorbit prima dată mi-ai spus că te-ai împăcat cu ideea că ești în închisoare. Ei bine, ăsta e cel mai pesimist scenariu aici. Încă niște ani într-o situație căreia i-ai făcut deja față.

— Dacă vomit în sala de judecată?

— Atunci sala va fi evacuată și va fi chemat personalul de la curățenie, iar tu vei continua de unde ai rămas. Nu e chiar ceva care să-i convingă pe judecători că ai comis un jaf armat, nu?

Richie scoate o versiune strangulată de chicotit, apoi se lasă tăcerea.

— Nu vreau să-l dezamăgesc pe Leon, spune

el într-un târziu. Și-a făcut speranțe atât de mari! Nu vreau… nu pot suporta să-l dezamăgesc din nou. Ultima oară a fost cel mai rău. Sincer, a fost cel mai rău. Să-i văd fața.

— Nu l-ai dezamăgit niciodată, zic, inima bătându-mi cu putere. E important. El știe că nu ai făcut-o… sistemul v-a dezamăgit pe amândoi.

— Ar fi trebuit s-o accept. Să-mi ispășesc sentința, lăsându-l să-și continue viața între timp. Toate astea nu fac decât să-l împovăreze.

— Leon ar fi luptat pentru tine oricum. N-ar fi permis niciodată ca frățiorul lui să fie victima unei nedreptăți. Dacă tu ai fi renunțat, *asta* l-ar fi rănit.

El inspiră adânc și tremurat, apoi expiră din nou.

— Perfect, îi spun. Am auzit că exercițiile de respirație sunt bune pentru cei cu nervii delicați. Ai și niște săruri de mirosit?

Asta îmi aduce un nou chicot, mai puțin strangulat acum.

— Vrei să zici că sunt laș? întreabă Richie.

— Sunt convinsă că ești un bărbat foarte

curajos. Dar da. Te-am făcut laș, tocmai ca să-ți aduci aminte cât ești de curajos.

— Ah, bravo, Tiffy!

— Nu sunt câine, Richie. Și, sperând că ești mai puțin verde… ne putem întoarce la felul în care m-ai numit „iubita lui Leon”?

Tăcere.

— Nu ești iubita lui Leon?

— Nu încă. Ei bine, adică, nu am discutat asta. Tehnic, am avut doar câteva întâlniri.

— E nebun după tine. S-ar putea să nu o spună cu voce tare, dar…

Simt un fior de anxietate. Și eu sunt înnebunită după Leon. Îmi petrec majoritatea orelor când sunt trează gândindu-mă la el, și atunci când dorm îmi ocupă toate visele. Dar… nu știu. Ideea că vrea să-mi fie iubit mă face să mă simt captivă.

Îmi aranjez rochia, întrebându-mă dacă nu cumva eu sunt cea care are probleme cu corsetul și nervii. Chiar îmi place Leon. E ridicol. Obiectiv, mi-ar plăcea să-l numesc „iubitul meu” și să-l prezint ca atare. Asta e ceea ce vrei

întotdeauna atunci când ești nebun după cineva. Dar…

Ce-ar spune Lucie?

Ei bine, ea probabil nu ar spune nimic, să fim sinceri. Doar m-ar lăsa să mă frământ pe seama faptului că această fricǎ ciudată de a deveni captivă aproape sigur are legătură cu fosta mea relație cu un tip care nu m-a lăsat niciodată să plec cu adevărat.

— Tiffy? spune Richie. Cred că trebuie să închid.

— Oh, Doamne, da, zic, revenindu-mi. Eu mă îngrijorez în legătură cu etichetarea relației, când Richie e pe punctul de a intra în sala de judecată. *Mult noroc*, Richie. Îmi doresc să fi fost acolo.

— Poate că ne vedem de cealaltă parte, spune el, din nou cu voce tremurândă. Și dacă nu – ai grijă de Leon.

De data asta, cererea nu pare ciudată.

— O voi face, îi spun. Îți promit.

Capitolul 58

Leon

Urăsc acest costum. L-am purtat ultima oară la primul proces, iar apoi l-am îndesat în dulap, în apartamentul mamei, tentat să-l ard, de parcă ar fi contaminat. Mă bucur că n-am făcut-o. Nu-mi pot permite să ard costume de fiecare dată când sistemul juridic nu face dreptate. Acesta s-ar putea să nu fie ultimul nostru recurs.

Mama plânge și tremură. Încerc din răsputeri să fiu puternic de dragul ei, dar nu pot suporta să fiu în aceeași cameră cu ea. Ar fi mai ușor cu orice altă persoană, dar cu mama e groaznic. Vreau ca ea să mă dădăcească, nu invers, și mă simt deopotrivă furios și trist s-o văd așa.

Îmi verific telefonul.

Tocmai am vorbit cu Richie – a sunat să-l încurajez puțin. El e bine. Toți veți fi bine, orice s-ar întâmpla. Trimite-mi un mesaj dacă pot face ceva. Întotdeauna mă pot fofila pentru un telefon.

Tiffy xx

Mă năpădește căldura pentru o clipă, după o dimineață de frică rece susținută. Îmi reamintesc de noua decizie de a-i spune clar lui Tiffy ce simt, ca prim pas dintr-un șir în direcția oficializării, urmând de exemplu să-i cunosc părinții etc.

Mama:

— Scumpule?

O ultimă privire în oglindă. Richie, mai slab, cu părul mai lung, mai înalt, se uită fix la mine. Nu mi-l pot scoate din cap – îmi amintesc cum arăta când i-au citit sentința, potopul nesfârșit de absurdități despre crima lui cu sânge rece, calculată, felul în care ochii i s-au mărit și au devenit goi de frică.

Mama:

— Leon? Scumpule?

Eu:

— Vin.

∴

Iarăși în sala de judecată.

Decorul e atât de banal. N-are scaunele de lemn și tavanele boltite din serialele juridice

americane – doar o mulțime de dosare pe mese, o mochetă și șiruri de bănci în care stau câțiva avocați plictisiți și jurnaliști ce au venit să participe la spectacol. Unul dintre jurnaliști caută o priză ca să-și încarce telefonul. O studentă la drept își inspectează sticla de suc cu pulpă.

E bizar. Mai devreme anul acesta, aș fi vrut să țip la amândoi: „Fiți atenți, la naiba! Priviți un om a cărui viață e distrusă!” Însă toate sunt parte din drama specifică acestui ritual, iar acum că știm cum se joacă jocul – acum că avem un avocat care stăpânește la perfecție regulile – ritualul nu mă mai deranjează atât de mult.

Un bărbat uscățiv într-o capă lungă, ca un personaj din Harry Potter, intră odată cu gardianul și cu Richie. Richie nu e încătușat, ceea ce e important. Dar el arată la fel de rău pe cât bănuiam. S-a mai întremat în ultimele câteva luni, făcând sport, dar, cu umerii lăsați, mușchii par să-l tragă în jos. De-abia dacă îl pot recunoaște ca pe fratele care a intrat pentru prima dată anul trecut în sala de judecată, cel complet convins că dacă ești nevinovat ieși de

aici liber. Fratele care a crescut lângă mine, imitându-mi fiecare pas, întotdeauna purtându-mi de grijă.

Aproape că nu mă pot uita la el – e prea dureros să-i văd frica din ochi. Cumva, izbutesc să-i ofer un zâmbet încurajator când se uită spre mine și mama. L-au pus într-o cutie de sticlă și au închis ușa după el.

Așteptăm. Jurnalistul a reușit să-și pună telefonul la încărcat și acum studiază ceea ce pare a fi pagina de pornire a site-ului Reuters, în ciuda enormului semn de interzicere a folosirii telefoanelor mobile ce se află chiar deasupra capului său. Fata cu sticla de suc scoate fire de ață din eșarfa ei pufoasă.

Trebuie să continui să-i zâmbesc lui Richie. Gerty e aici, îmbrăcată în acea costumație ridicolă, aproape imposibil de distins printre restul avocaților, chiar dacă am văzut-o înfulecând mâncare chinezească în bucătăria mea. Mă enervez doar la vederea ei. E ceva profund, instinctiv. Trebuie să-mi reamintesc iar și iar că e în echipa noastră.

Bărbatul uscățiv cu robă:

— Ridicați-vă!

Toată lumea se ridică. Trei judecători intră în sală. Fac o generalizare dacă precizez că toți trei sunt bărbați albi, de vârstă mijlocie, iar pantofii lor par să valoreze mai mult decât mașina mamei mele? Încerc să-mi stăpânesc ura crescândă în timp ce ei se așază la locurile lor. Se uită prin hârtiile din fața lor și în cele din urmă își ridică ochii către Gerty și avocatul acuzării. Niciunul nu-i aruncă vreo privire fratelui meu.

Primul judecător:

— Putem începe?

Capitolul 59

Tiffy

Katherin e o siluetă minusculă, îmbrăcată în negru, pe scenă. În spatele ei, mărită până la proporții terifiante, imaginea e repetată în prim-

plan – o cameră e focalizată pe mâinile ei, deci spectatorii pot vedea cum folosește croșeta, iar celelalte două se concentrează pe fața ei.

E minunat. Întreaga mulțime e fascinată. Suntem mult prea eleganți pentru un eveniment matinal despre croșetat, dar Katherin a insistat asupra codului vestimentar – în ciuda tuturor valorilor sale antiburgheze, îi place al naibii de mult să aibă o scuză de a purta ceva simandicos. Femeile îmbrăcate în rochii de cocktail îi privesc fața enormă, imortalizată pe marile ecrane sub tavanul boltit. Bărbați în smoching chicotesc cu entuziasm la remarcile spirituale făcute de Katherin. Chiar o surprind pe o tânără în rochie de satin copiindu-i mișcările degetelor, deși tot ce ține respectiva în mâini e un mini-aperitiv cu brânză de capră, nicio croșetă la vedere.

În ciuda tuturor acestor detalii absurde, nu mă pot împiedica să mă gândesc la Richie și la felul în care vocea lui tremura la telefon.

Nimeni nu ar observa dacă m-aș strecura afară. S-ar putea să arăt puțin cam ridicol în sala de judecată, dar aș putea să trec întâi pe acasă și

să-mi iau niște haine de schimb pentru drumul cu taxiul…

Doamne, nu pot să cred că iau în considerare posibilitatea de a plăti un taxi.

— Uite! șuieră Rachel dintr-odată, înghiontindu-mă în coaste.

— Au! Ce e?

— Uite! E Tasha Chai-Latte!

Urmez direcția degetului ei. O tânără îmbrăcată într-o rochie de cocktail delicată, lila, tocmai a intrat în mulțime, însoțită de iubitul ei incredibil de atrăgător. Un bărbat intimidant, în smoching, îi urmează pe cei doi – probabil garda lor de corp.

Rachel are dreptate, ea e. Îi recunosc pomeții sculptați de pe YouTube. Fără să vreau, simt o ușoară fluturare în stomac – sunt așa o fraieră când vine vorba de o persoană faimoasă!

— Nu pot să cred că a venit!

— Martin va fi extaziat. Crezi că m-ar lăsa să fac o fotografie cu ea? întreabă Rachel.

Deasupra noastră, fețele gigantice ale lui Katherin pe ecrane zâmbesc spre public, iar

mâinile-i țin un pătrat terminat.

— Dacă aș fi în locul tău m-ar îngrijora mai degrabă tipul solid în smoching.

— Filmează! Uite!

Iubitul imposibil de arătos a Tashei Chai-Latte a scos din husă o cameră de luat vederi compactă și scumpă și-i reglează butoanele. Tasha își verifică părul și machiajul, tamponându-și degetul pe buze.

— Oh, Doamne. O să posteze evenimentul pe canalul ei de YouTube. Oare Katherin o să ne pomenească în discursul ei de mulțumire? O să fim celebre!

— Calmează-te, îi spun schimbând o privire cu Mo, care se înfruptă dintr-o grămadă mare de sandvișuri pe care le-a adunat în timp ce toată lumea era prea distrasă de reprezentație ca să profite de mâncare.

Iubitul Tashei ridică aparatul de filmat, ațintindu-l spre fața ei. Imediat ea e numai zâmbet, dând uitării orice preocupare legată de păr sau machiaj.

Apropie-te, apropie-te, mormăie Rachel,

gonindu-l pe Mo în direcția Tashei.

Înaintăm cu pași mici, încercând să părem indiferenți, până când suntem suficient de aproape să-i auzim.

— …uluitoare doamnă! zice Tasha. Și nu e *minunat* locul ăsta? Oh, Dumnezeule, oameni buni, mă simt atât de norocoasă să mă aflu aici și să-mi pot împărtăși experiența cu voi toți – în direct! Știți ce simt în legătură cu susținerea artiștilor autentici, exact ceea ce este și Katherin.

Mulțimea izbucnește în aplauze – Katherin și-a terminat demonstrația. Tasha face un gest nerăbdător, spunându-i iubitului să mai tragă o dublă. Probabil fac încălzirea pentru transmisia în direct.

— Și acum câteva mulțumiri! spune Katherin de pe scenă.

— Asta e, șoptește Rachel entuziasmată. *Cu siguranță* te va menționa.

Mi se răsucește stomacul. Nu sunt sigură că vreau să mă menționeze – sunt *o mulțime* de oameni în această sală și încă câteva milioane care vor privi curând prin intermediul canalului

de YouTube al Tashei Chai-Latte. Îmi aranjez rochia, încercând să o ridic puțin mai sus.

Totuși, nu trebuia să-mi fac griji. Katherin începe prin a mulțumi prietenilor și rudelor, listă care se dovedește a fi absurd de lungă (nu pot să nu mă întreb dacă nu-i ia peste picior puțin – asta i-ar sta în fire). Atenția mulțimii își schimbă direcția; oamenii încep să se miște în căutarea vinului spumant și a micilor gustări.

— Și în cele din urmă, spune Katherin cu emfază, mai sunt doi oameni pe care chiar a trebuit să-i păstrez pentru final.

Ei bine, asta nu pot fi eu. Vor fi mama și tatăl ei sau ceva de genul ăsta. Rachel îmi aruncă o privire dezamăgită, apoi se întoarce spre Tasha și iubitul ei, care filmează totul cu o expresie calmă pe chip.

— Doi oameni fără de care această carte n-ar fi existat niciodată, continuă Katherin. *Croșetează-ți calea* vede lumina tiparului numai datorită eforturilor lor supraomenești. Mai mult de atât, au crezut în mine chiar de la bun început – cu mult înainte să devin suficient de norocoasă

ca să adun mulțimi atât de mari la evenimentele mele.

Rachel și cu mine ne întoarcem să ne uităm lung una la cealaltă.

— Nu voi fi eu, șoptește Rachel, dintr-odată arătând foarte emoționată. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu-și aduce aminte cum mă cheamă.

— Tiffy și Rachel au fost redactorul și designerul cărților mele în ultimii trei ani și sunt motivul succesului meu, rostește Katherin cu emfază. Mulțimea aplaudă. Nu le pot mulțumi îndeajuns pentru că mi-au adus cartea la versiunea ei cea mai bună și mai frumoasă cu putință. Rachel! Tiffy! Veniți aici, vă rog? Am ceva pentru amândouă.

Ne uităm prostește una la cealaltă. Cred că Rachel s-ar putea să fie în hiperventilație. Niciodată nu am regretat alegerea unei vestimentații mai mult decât o fac acum. Trebuie să urc pe scenă în fața a o mie de oameni purtând ceva ce de-abia îmi acoperă sfârcurile.

Dar în timp ce ne poticnim în drumul spre

scenă – ceea ce ne ia un timp destul de lung, deoarece stăteam în spate – nu pot să n-o observ pe Katherin zâmbind de pe ecranele ei gigantice. De fapt, pare gata să lăcrimeze. Doamne. Mă simt puțin ca o impostoare. Adică, am lucrat aproape tot timpul la cartea lui Katherin în ultimele câteva luni, dar, de asemenea, m-am plâns mult de asta; în plus, nu i-am oferit un contract prea generos.

Sunt pe scenă-nainte să îmi dau seama cu adevărat ce se întâmplă. Katherin mă sărută pe obraz și îmi întinde un buchet enorm de crini.

— Ați crezut că v-am uitat, nu-i așa? îmi șoptește ea la ureche, cu un zâmbet obraznic. Faima nu mi s-a urcat încă atât de mult la cap.

Mulțimea aplaudă, iar sunetul reverberează de pe tavan până ce nu-mi mai dau seama de unde vine. Zâmbesc, sperând că voința pură va fi un adeziv suficient de puternic pentru partea de sus a rochiei mele. Luminile sunt orbitoare când ești aici – sunt ca niște explozii stelare în interiorul ochilor mei de fiecare dată când clipesc și totul e fie foarte alb și strălucitor, fie negru și plin de

umbre, de parcă cineva a umblat la contrast.

Cred că de asta nu-l observ decât atunci când ajunge în fața masei de oameni, croindu-și drum prin mulțime, făcând capete să se întoarcă și oameni să țipe în timp ce se împiedică, de parcă au fost împinși. În cele din urmă, o siluetă îi dă pe toți din cale și sare pe scenă.

Nu pot vedea cum trebuie, cu ochii arși de atâtea lumini, florile de crin legănându-se în fața mea, în timp ce încerc să apuc mai bine buchetul și mă întreb cum voi coborî de pe scenă în acești pantofi, fără să fiu capabilă să folosesc balustrada.

Totuși, recunosc vocea. Și odată ce mi-am dat seama de asta, toate celelalte dispar.

— Pot primi microfonul? strigă Justin, pentru că, desigur, implauzibil, imposibil, silueta care-și croia calea prin mulțime era el. Am ceva de spus.

Katherin i-l întinde fără să stea pe gânduri. Ea îmi aruncă o privire în ultima clipă, încruntându-se, dar microfonul e deja în mâna lui Justin. Acesta e Justin: cere și obține.

El se întoarce în direcția mea.

— Tiffy Moore, uită-te la mine.

Are dreptate – nu mă uit la el. De parcă m-ar ține de sfori, capul mi se întoarce și ochii mei îi întâlnesc pe ai lui. Uite-l. Maxilar pătrat, barba tunsă perfect, umeri puternici sub haina smochingului. Ochi blânzi, ațintiți asupra feței mele de parcă aș fi singura fată din sală. Nu poți vedea nicio urmă a bărbatului despre care am tot vorbit în ședințele de consiliere, cel care m-a rănit. Acesta e un vis împlinit.

— Tiffy Moore, reia el.

Totul pare aiurea, de parcă aș fi pășit într-o lume alternativă din *Dincolo de uși*{20} și dintr-odată orice urmă a vieții celeilalte, cea în care nu aveam nevoie de Justin sau nu-l voiam, amenință să mă părăsească.

— Am fost pierdut fără tine.

Se lasă o liniște bruscă, oribilă, răsunătoare, ca acea notă lungă, tăioasă care-ți persistă în urechi atunci când se oprește muzica.

Apoi Justin se lasă într-un genunchi.

Dintr-odată sunt conștientă de reacția mulțimii – se aud icnete de surprindere – și pot vedea

fețele de pe scenă din jurul meu, a lui Rachel e schimonosită din cauza șocului, Katherin a rămas cu gura căscată. Vreau să fug departe, deși, chiar dacă aș putea aduna forța necesară, picioarele mele ar fi prea înghețate ca să facă tot ce li se cere. E de parcă noi, toți cei de pe scenă, jucăm într-o piesă de teatru.

— Te rog.

De ce am început cu rugăminți? Încerc s-o iau de la capăt, dar el nu mă lasă.

— Ești femeia cu care sunt sortit să fiu. Vorbește încet, dar microfonul îi amplifică glasul. Știu asta acum. Nu pot să cred că am pierdut vreodată încrederea în noi doi. Ești tot ce mi-aș putea dori și chiar mai mult. Își înclină capul, un gest pe care obișnuiam să-l consider irezistibil. Știu că nu te merit, știu că ești mult prea bună pentru mine, dar…

Ceva vibrează în interiorul meu, de parcă e întins la maximum, îmi aduc aminte observația lui Gerty că Justin știe exact cum să mă manipuleze și uite-l: acel Justin care m-a cucerit prima dată.

— Tiffany Moore, te măriți cu mine?

E ceva în ochii lui – ochii lui au fost cei ce m-au dat gata întotdeauna. Tăcerea se întinde, părând să se strângă în jurul gâtului meu. Sentimentul că sunt în două locuri în același timp, că sunt două persoane simultan, e extrem de puternic, ca atunci când ești pe jumătate adormit, la răscrucea dintre veghe și somn. Uite-l pe Justin, implorându-mă. Acel Justin pe care l-am vrut întotdeauna. Acel Justin pe care l-am avut la început, pentru care am trecut prin nenumărate certuri și despărțiri, cel pentru care am crezut întotdeauna că merită să lupt ca să-l recuperez.

Deschid gura și vorbesc, dar fără microfon vocea mea e pierdută în spatele crinilor. Nici măcar eu nu-mi pot auzi răspunsul.

— A zis da! țipă Justin ridicându-se și întinzându-și larg brațele. A zis da!

Mulțimea izbucnește. Gălăgia e copleșitoare. Lumina îmi arde pleoapele, iar Justin mă îmbrățișează strâns, gura lui e în părul meu și nici măcar nu pare ciudat, totul e ca pe vremuri –

corpul lui ferm lângă al meu, căldura lui, totul oribil și perfect familiar.

Capitolul 60

Leon

Domnișoara Constantine:

— Doamnă Wilson, în calitate de prim martor expert, vă rugăm să începeți prin a explica instanței ce presupune expertiza dumneavoastră.

Doamna Wilson:

— Sunt expertă în analiza filmărilor de pe camerele de supraveghere. Fac asta de cincisprezece ani. Lucrez pentru una dintre cele mai mari firme de analiză a filmărilor de pe camerele de supraveghere din Regatul Unit – echipa mea a fost cea care a prelucrat acea înregistrare la rezoluție mărită [gesticulează către ecran].

Domnișoara Constantine:

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Wilson. Și, ținând cont de experiența dumneavoastră în examinarea filmărilor de pe camerele de supraveghere, ce pe puteți spune despre aceste două înregistrări scurte pe care le-am văzut azi?

Doamna Wilson:

— Destule. Pentru început, nu e vorba de același tip.

Domnișoara Constantine:

— Adevărat? Păreți absolut sigură de asta.

Doamna Wilson:

— Oh, mai sigură decât de orice altceva. Pentru început, uitați-vă la culoarea hanoracului pe imaginile cu rezoluție mărită. Doar un hanorac e negru. Poți să-ți dai seama după nuanța sa, vedeți? Negrul e o culoare mai densă.

Domnișoara Constantine:

— Putem vedea cadrele în paralel pe ecran, vă rog? Mulțumesc.

Doamna Wilson:

— Apoi uitați-vă la felul în care merg! E o ușoară imitație, bine, dar primul tip e în mod clar sub in… e beat cui, onorată instanță. Uitați-vă

cum merge în zigzag. Aproape că intră în vitrină. Al doilea merge mult mai drept și nu bâjbâie când scoate cuțitul. Primul nostru tip aproape că și-a scăpat berile!

Domnișoara Constantine:

— Iar cu noua filmare de la camerele din fața magazinului Aldi se poate vedea în mod distinctiv… mai clar mersul în zigzag.

Doamna Wilson:

— Oh, da.

Domnișoara Constantine:

— Iar din grupul pe care-l vedem trecând la câteva clipe după prima siluetă, pe care am identificat-o drept domnul Twomey… ați putea spune dacă vreuna dintre acele siluete îi aparține bărbatului cu cuțitul din magazinul de băuturi alcoolice?

Domnul Turner, către judecători:

— Onorată instanță, nu sunt altceva decât speculații.

Judecătorul Whaite:

— Nu, le vom admite. Domnișoara Constantine apelează la expertiza martorului său.

Domnișoara Constantine:

— Doamnă Wilson, ar putea vreunul din acei bărbați să fi fost bărbatul de la magazinul de băuturi alcoolice, din ce vedeți în această filmare?

Doamna Wilson:

— Oh, da. Tipul din depărtare din dreapta. Are gluga lăsată și nu își schimbă mersul aici, dar uitați-vă cum i se lasă umărul la fiecare pas al piciorului stâng. Uitați-vă cum își freacă umărul – gest pe care-l face și tipul din magazinul de băuturi alcoolice înainte să scoată cuțitul.

Domnul Turner:

— Suntem aici să examinăm recursul împotriva sentinței domnului Twomey. Care este relevanța implicării unui martor neidentificabil?

Judecătorul Whaite:

— Vă înțeleg punctul de vedere, domnule Turner. În regulă, domnișoară Constantine – mai aveți și alte întrebări care sunt pertinente pentru cazul de față?

Domnișoara Constantine:

— Niciuna, onorată instanță. Sper că vom putea reveni la acest subiect ulterior, în cazul redeschiderii acestui caz.

Avocatul acuzării, domnul Turner, își maschează râsul cu palma. Gerty se răsucește spre el cu o privire extrem de rece. Îmi amintesc cum l-a intimidat domnul Turner pe Richie la ultimul proces. L-a numit bătăuș, criminal violent, un copil care a luat orice și-a dorit. Îl observ pe domnul Turner pălind sub privirea lui Gerty. Spre încântarea mea, chiar cu robă și perucă, domnul Turner nu este imun la puterea privirii urâte a lui Gerty.

Întâlnesc privirea lui Richie și, pentru prima dată azi, schițez un zâmbet adevărat.

Ies afară în pauză și-mi deschid telefonul. Inima mea nu bate chiar exact mai repede decât de obicei, doar bate… mai tare. Mai sonor. Totul pare exagerat: când cumpăr o cafea, are gust mai puternic; când cerul se limpezește, soarele e mai luminos decât de obicei. Nu pot să cred cât de bine merge totul în sală. Gerty e de neoprit – fiecare lucru pe care-l spune e atât de… *decisiv*.

Judecătorii continuă să încuviințeze din cap. La primul proces n-au încuviințat nici măcar o dată.

Mi-am imaginat-o de prea multe ori, iar acum o trăiesc. Pare că aș fi înăuntrul unui vis cu ochii deschiși.

Câteva mesaje de la Tiffy. Tastez un scurt răspuns, cu palmele transpirate, aproape speriat că dacă-l scriu și-l trimit o să-mi aducă ghinion. Îmi doresc să o pot suna. În loc de asta intru pe pagina de Facebook a Tashei Chai-Latte – Tiffy zice că ea filmează lansarea de carte. E deja un filmuleț pe pagina ei, cu mii de vizionări; se pare că e de la lansare, judecând după tavanul boltit din imaginea de pornire.

Mă așez să mă uit la filmuleț pe banca din fața tribunalului, ignorând turma de paparazzi care pândesc șansa de a fotografia o celebritate și astfel de a câștiga niște bani.

E discursul de mulțumire al lui Katherin. Zâmbesc auzind cum o laudă pe Tiffy. Din ce spune Tiffy, redactorii niciodată nu primesc prea multe mulțumiri, iar designerii nici atât – o pot vedea pe Rachel surâzând încântată în timp ce

urcă pe scenă cu Tiffy.

Aparatul de filmat se zdruncină. Cineva se împinge spre față. În timp ce sare pe scenă, îmi dau seama cine e.

Un impuls brusc, oribil, pentru care mă simt vinovat mă îndeamnă să plec din sala de judecată și să mă duc direct în Islington. Mă aplec în față, uitându-mă lung la filmulețul ce se derulează pe ecran.

Înregistrarea se oprește brusc după ce ea spune da.

E surprinzător cât de groaznic te poți simți într-o asemenea situație. Poate că niciodată nu știi cu adevărat ce sentimente nutrești pentru cineva până când persoana respectivă acceptă să se căsătorească cu altcineva.

Capitolul 61

Tiffy

Justin mă trage de pe scenă în culise. Mă duc cu el, pentru că mai mult decât orice altceva vreau ca zgomotul, luminile și mulțimea să dispară, dar de îndată ce am trecut de cortină îmi smulg mâna din strângerea lui. Încheietura îmi zbârnâie de durere; mă strângea cu toată forța. Suntem într-un spațiu îngust, cu pereți negri, în lateralul scenei, unde nu se află decât un tip îmbrăcat în negru cu o stație de emisie-recepție, înconjurat de o mulțime de cabluri.

— Tiffy? zice Justin.

Vulnerabilitatea din glasul lui e complet artificială, pot să-mi dau seama.

— Ce dracu' ai… încep. Tremur toată; e dificil să stai în picioare, în special în blestemații de pantofi cu toc înalt. Ce a fost asta?

— Ce a fost ce?

Justin se întinde din nou către mine, dar în acel moment Rachel țâșnește prin cortină în spatele nostru, dându-și jos pantofii.

— Tiff… Tiffy!

Absorb impactul și o las să mă țină strâns în brațe. Justin se uită de sus la amândouă, cu ochii

puțin mijiți – pot vedea că face niște calcule în spatele acelor ochi, deci îmi întorc fața în masa deasă de codițe a lui Rachel și încerc din răsputeri să nu plâng.

— Tiffy? mă mai strigă cineva.

E Mo. Nu-mi pot da seama unde este.

— Prietenii tăi sunt aici să te felicite, îmi spune Justin cu bunăvoință, dar umerii lui sunt țepeni și tensionați.

— Mo? strig.

El apare din spatele lui Justin, prin cortina ce ne separă de zona principală a culiselor; jacheta i-a dispărut, iar părul îi este ciufulit, de parcă ar fi alergat.

Într-o clipă e lângă mine. În spatele meu o pot auzi pe Katherin pe scenă; se străduiește cu mult curaj să readucă discuția la *Croșetează-ți calea.*

Justin ne privește pe toți trei. Rachel încă mă ține, iar eu mă sprijin pe ea în timp ce mă uit la Justin.

— Știi că nu am spus da, rostesc ferm.

Se holbează la mine.

— Ce vrei să spui?

Clatin din cap. Știu ce este – îmi amintesc acest sentiment, sentimentul sâcâitor că ceva nu e bine.

— Nu mă poți face să cred ceva ce știu că nu este adevărat.

E un licăr în spatele ochilor lui – poate că gândește: „Deja am făcut-o de o mulțime de ori”.

— Nu mai poți, adaug. Și știi cum se numește când faci asta? Se numește *gaslighting*. E o formă de abuz. Să-mi spui că lucrurile nu sunt așa cum le văd.

Asta îl dă gata. Nu sunt sigură dacă Rachel sau Mo observă, dar îl privesc încasând lovitura. Acea Tiffy cu care e obișnuit niciodată n-ar folosi cuvinte precum *gaslighting* și „abuz”. Expresia lui șovăielnică îmi trimite prin corp un val de entuziasm terifiant, ca sentimentul pe care-l ai când stai aproape de calea ferată în timp ce trenul trece în viteză pe lângă tine.

— Ai spus da, stăruie el. Lumina de pe scenă se strecoară între laturile cortinei din spatele nostru, lăsând o dungă galbenă peste liniile umbrite ale feței lui Justin. Te-am auzit! Și… tu

vrei să te măriți cu mine, nu-i așa, Tiffy? Suntem făcuți unul pentru celălalt.

Încearcă să se întindă după mâna mea. Întreaga chestie este extrem de evident o reprezentație atent concepută. Mă retrag și, iute ca fulgerul, Rachel se întinde și-l pocnește peste mâna întinsă ca să-l îndepărteze de mine.

El nu reacționează fizic. Când ia cuvântul, vocea lui e blândă și rănită.

— Pentru ce a fost asta?

— N-o atinge, se răstește Rachel la el.

— Cred că ar trebui să pleci, Justin, intervine Mo.

— Despre ce este vorba, Tiffy? mă întreabă Justin pe același ton blajin. Sunt prietenii tăi supărați pentru că ne-am despărțit?

Tot încearcă să se apropie, doar cu câțiva centimetri, dar Rachel mă ține strâns și, cu Mo la celălalt umăr, formăm un bloc de neclintit.

— Te pot întreba ceva? zic dintr-odată.

— Desigur, spune Justin.

Tipul de la sonorizare, îmbrăcat în negru, ne aruncă o privire iritată.

— Nu puteți să rămâneți aici, ne spune el în timp ce mulțimea din afară izbucnește în aplauze zgomotoase.

Îl ignor, cu ochii pe Justin.

— Cum ai știut că aveam să fiu aici astăzi?

— Ce vrei să spui? Evenimentul a fost promovat peste tot, Tiffy. Cu greu aș fi putut să-l ratez pe internet.

— Dar cum ai știut că *eu* aveam să fiu aici? Cum de-ai știut că am lucrat la cartea asta?

Știu că am dreptate. Pot s-o văd în ipocrizia din ochii lui. Își trece un deget pe sub guler.

— Și cum ai știut că aveam să fiu la acea lansare de carte din Shoreditch? Și cum ai știut că aveam să fiu pe acel vas de croazieră?

E tulburat; râde zeflemitor, oferindu-mi prima privire neplăcută, disprețuitoare a serii. Așa mai merge – acesta e Justin pe care am început să mi-l amintesc.

Pentru o clipă e nehotărât, iar apoi optează pentru un zâmbet lipsit de griji.

— Colegul tău Martin mi-a tot oferit informații, zice el spăsit, ca un băiat

neastâmpărat prins la furat. Agreabil, ștrengar, inofensiv. Știind cât de mult țin la tine, el ne-a ajutat să fim iarăși împreună.

— Glumești, izbucnește Rachel.

Îi arunc o privire; ochii îi scânteiază și arată mai terifiantă decât am văzut-o vreodată, ceea ce chiar spune ceva.

— Cum de-l cunoști pe Martin? întreb cu neîncredere.

— Liniște! rostește printre dinți tipul de la sonorizare.

Toți îl ignorăm.

— Ne-am cunoscut la o petrecere a colectivului de la editură, îți amintești? îmi spune Justin. E important? Nu putem să mergem doar noi doi într-un loc mai liniștit, Tiffy?

Nu-mi amintesc de petrecerea respectivă. Le-am ratat pe cele mai multe, pentru că lui Justin nu i-a plăcut niciodată să participe și nu-i plăcea nici să mă duc eu singură, fără el.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine, Justin, zic, inspirând adânc și tremurat. Și nu vreau să mă mărit cu tine. Vreau să mă lași în pace.

Mi-am imaginat spunând-o de multe, multe ori. Întotdeauna am crezut c-o să se arate rănit, poate s-ar retrage șocat ori și-ar duce mâna la gură. Mi l-am imaginat plângând și încercând să mă tragă mai aproape de el; m-am temut chiar că ar putea încerca să mă imobilizeze și să nu mă lase să plec.

În schimb, pare perplex. Iritat. Poate puțin furios, de parcă ar fi fost indus în eroare cumva și ar fi victima unei nedreptăți.

— Nu vrei să spui asta, începe el.

— Oh, ba da, zice Mo.

Vocea lui e plăcută, dar foarte fermă.

— Chiar vrea, completează Rachel.

— Nu, spune Justin clătinând din cap. Nu ne oferi o șansă.

— O șansă? Îmi vine să râd. M-am întors la tine iar și iar. Ai avut mai multe șanse decât pot eu număra. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

El se încruntă.

— Ai spus în acel bar din Shoreditch că am putea vorbi în vreo două luni. Ți-am respectat condițiile, zice el întinzându-și brațele. E

octombrie, nu-i așa?

— Multe se pot schimba în două luni. M-am gândit mult. Mi-am… amintit multe.

Iată-l din nou – licărul de teamă din ochii lui. Se întinde spre mine iarăși, însă de data asta Rachel îi dă o palmă peste față.

— N-aș fi putut să mă exprim mai bine, mormăie Mo.

Ne trage pe mine și pe Rachel în bezna din spate, prin noianul de cabluri, în timp ce Justin se împleticește îndărăt, cu ochii lărgiți din cauza șocului.

— Tu. Afară, îi spune aspru tipul enervat de la sonorizare, în mod clar identificându-l drept cauza principală a întregii agitații. Înaintează, forțându-l pe Justin să se dea mai în spate.

Când își regăsește echilibrul, Justin ridică mâna ca avertisment pentru tipul de la sonorizare. Aruncă o privire peste umăr pentru a găsi ieșirea, apoi se întoarce să-mi găsească privirea.

Preț de o clipă uit că Mo și Rachel sunt aici lângă mine, la fel și tipul de la sonorizare.

Suntem doar eu și corpul mare, îmbrăcat în smoching al lui Justin în acest spațiu înghesuit și întunecat, și mă simt disperată, de parcă mă sufoc. Durează numai o secundă sau două, dar într-un fel e mai rău decât tot ce s-a întâmplat în ultima oră.

Când Justin se retrage cu zgomot în culise, eu mă sprijin tremurând de Rachel și Mo. A plecat. S-a terminat. Dar a lăsat acea sufocare disperată în urma lui, și, în timp ce mă apuc de brațele lui Rachel și a lui Mo cu degete reci și umede, simt o frică subită, insuportabilă că nu voi putea niciodată să scap de el, indiferent de câte ori îl văd plecând.

Capitolul 62

Leon

Nu pot gândi. Nu pot face nimic. Cumva îmi regăsesc picioarele și mă întorc în sala de judecată, dar sentimentul de visare s-a transformat într-o atmosferă de irealitate în jurul

tuturor lucrurilor. Îi zâmbesc mașinal lui Richie. Observ cât de strălucitori îi sunt ochii, cât e de plin de speranță. Nu reușesc să simt nimic.

E probabil din cauza șocului. O să-mi revin în scurt timp și mintea o să mi se întoarcă la audiere. Nu pot să cred că filmulețul a reușit să-mi distragă atenția. Sunt dintr-odată furios pe Tiffy pentru că și-a ales ziua de azi dintre toate zilele să mă părăsească și să se întoarcă la Justin și nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la mama, care întotdeauna s-a întors la bărbații aceia, indiferent ce spuneam eu și Richie.

O parte din creierul meu îmi reamintește că mama nu voia să fie cu acei bărbați. Pur și simplu nu se vedea în altă parte. Nu credea că are vreo valoare dacă este singură.

Dar Tiffy nu este singură. E cu Mo, Gerty, Rachel. Cu mine. Cu Richie. Mă gândesc la Richie.

Richie are nevoie de mine aici și nu pot concepe, la naiba, că aș putea să-l pierd din nou. Și pe el.

Gerty rezumă faptele. De-abia reușesc să

ascult – e atât de bună, încât nu poți să nu-i aprobi pledoaria. Apoi, cu o lipsă de ostentație specifică, s-a terminat. Ne ridicăm cu toții. Judecătorii pleacă. Richie e dus înapoi în celulă, aruncând o privire plină de dor în urmă. În timp ce străbatem în liniște coridoarele tribunalului, Gerty tastează pe telefon, mama își trosnește degetele necontenit.

Mama se uită pieziș la mine când ajungem la intrare.

Mama:

— Lee? Ce s-a întâmplat?

Apoi Gerty scoate un suspin. Duce mâna la gură. Îi arunc o privire întunecată și observ că se uită la filmulețul de pe Facebook.

Gerty:

— Oh, Dumnezeule.

Mama, alertă:

— Ce s-a întâmplat?

Eu:

— Tiffy.

Mama:

— Iubita ta? Ce-a făcut?

Gerty:

— Ea *nu ar face-o.*

Eu:

— Ar face-o. Știi că oamenii o fac. Se întorc. E greu să părăsești ceea ce cunoști. Nu e vina ei. Dar știi că oamenii o fac.

Tăcerea lui Gerty spune destule. Dintr-odată, mai mult decât orice altceva simt nevoia să plec de aici.

Eu:

— Nu vom primi verdictul în weekend, nu-i așa?

Gerty:

— Nu, va veni săptămâna viitoare. Voi suna când…

Eu:

— Mulțumesc.

Și am plecat.

∴

Merg și merg. Nu pot să plâng, am gâtlejul uscat și ochii dureroși. Sunt sigur că parțial această stare are de-a face cu Richie, dar nu mă pot gândi decât la Justin, cu brațele deschise,

țipând „Ea a spus da!” către mulțimea în delir.

Derulez fiecare scenă. Nenumăratele bilețele, Brighton, noaptea când am mâncat tiffin împreună pe canapea, escapada de la petrecerea lui Holly, sărutările pe care le-am schimbat lipiți de sobă. Mi se strânge inima la amintirea felului în care corpul ei a înghețat când s-a gândit la el, dar mă oblig să nu-mi pese. Nu vreau să-mi pară rău pentru ea. Pentru moment, tot ce vreau e să mă simt trădat.

Totuși, nu mă pot stăpâni. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la felul în care îi tremurau genunchii.

Ah, uite că încep. Uite și lacrimile. Știam că vor apărea la un moment dat.

Capitolul 63

Tiffy

Mirosul crinilor e sufocant. Mo ține buchetul lângă mine în timp ce ne îngrămădim prin beznă cu florile lipite de rochia mea, pătând materialul

cu polen. Când mă uit în jos la petele de pe mătase, observ că tremur atât de mult, încât fusta plină a rochiei mele freamătă.

Nu-mi amintesc exact ce a spus Justin când a plecat. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe din conversația care de-abia a avut loc. Poate că totul a fost un vis suprarealist cu ochii deschiși, iar eu de fapt stau acolo în public, întrebându-mă dacă Katherin mă va menționa în discursul ei de mulțumire și dacă acele mici rulouri de pe tava cu sandvișuri sunt de rață sau de pui.

— Dacă… dacă mai e acolo? îi șoptesc lui Rachel, arătând către cortina neagră prin care a plecat Justin.

— Mo, ține asta, zice Rachel.

Cred că „asta” se referă la mine. Ea dispare în culise, în timp ce pe scenă Katherin își ia rămas-bun de la public în aplauze răsunătoare.

Mo mă ține de cot conștiincios și-mi șoptește:

— Ești bine.

Nu mai spune nimic altceva, doar mă înfășoară în una din acele tăceri ca o îmbrățișare

care-mi plac atât de mult. În lumea de dincolo de această cortină întunecată mulțimea încă aplaudă; înăbușit, aici, sunetul e ca o ploaie torențială pe macadam.

— Chiar nu puteți să rămâneți aici, insistă exasperat tipul de la sonorizare văzând-o pe Rachel.

Se retrage însă când ea se întoarce și-i aruncă o privire. Nu-l învinuiesc. Rachel are expresia ei feroce pe chip și arată al naibii de înspăimântătoare.

Rachel trece pe lângă el fără să răspundă, ridicându-și fustele să pășească peste cabluri.

— Niciun fost nebun la orizont, mă anunță ea când ajunge lângă noi.

Katherin intră de pe scenă atât de grăbită, încât aproape că intră în Mo.

— Dumnezeule, a fost mai degrabă dramatic, nu-i așa? Mă bate ușor pe umăr cu un aer matern. Ești bine? Bănuiesc că acest individ era…

— Fostul iubit obsedat a lui Tiffy, răspunde Rachel. Și, că veni vorba de obsesii, cred că trebuie să schimbăm câteva cuvinte cu Martin…

— Nu acum, te implor, îi zic apucând-o de braț. Stai cu mine o clipă, bine?

Fața ei se îmblânzește.

— Bine. Îmi dai permisiunea să-l agăț de testicule la un moment dat, mai târziu?

— Acordată. De asemenea, câh.

— Nu pot *să cred* că ticălosul ăla i-a spus unde ești tot timpul. Ar trebui să depui plângere, Tiffy.

— În mod cert ar trebui să soliciți un ordin de restricție, îmi recomandă Mo în șoaptă.

— Împotriva lui Martin? S-ar crea o situație stânjenitoare la muncă, zic stins.

Mo îmi aruncă o privire scurtă.

— Știi la cine m-am referit.

— Putem părăsi această încăpere sumbră din spatele cortinei? întreb.

— Bună idee, zice Katherin; discret, în afara razei vizuale a lui Rachel, tipul de la sonorizare încuviințează și își dă ochii peste cap. Trebuie să mă duc să socializez, adaugă Katherine, dar ce ziceți dacă vă propun să luați limuzina mea?

— Poftim? exclamă Rachel holbându-se

neîncrezătoare.

Katherin se fâstâcește.

— Nu a fost ideea mea. Departamentul de promovare de la Butterfingers mi-a pus-o la dispoziție. E parcată afară. Puteți să o luați, nu pot fi văzută nici moartă plimbată în așa ceva, n-aș mai fi primită niciodată în Clubul Bătrânilor Socialiști.

— Mulțumim, spune Mo.

Ies pentru scurt timp din ceața panicii ca să mă minunez la gândul că directoarea departamentului de promovare a plătit de bunăvoie pentru o limuzină. Toată lumea știe cât e de strânsă la pungă.

— Ne mai rămâne doar să ieșim. Prin mulțime, conchide Rachel cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Mai întâi, totuși, trebuie să suni la poliție și să-l denunți pe Justin pentru hărțuire, îmi spune Mo. Și trebuie să le povestești totul. Toate celelalte dăți, florile, Martin…

Scot un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate scâncet. Mo îmi masează spatele.

— Tiffy, fă-o, mă îmboldește Rachel, întinzându-mi telefonul ei.

∴

Mă mișc prin mulțime de parcă sunt altcineva. Oamenii continuă să mă bată pe spate și să zâmbească și să mă strige. La început, încerc să le explic situația – „Nu am spus da, nu mă căsătoresc, nu e iubitul meu” –, dar fie că nu pot, fie că nu vor să mă audă. Pe măsură ce ne apropiem de ușă, renunț să mai proclam adevărul.

Limuzina lui Katherin e parcată după colț. Nu e doar o limuzină – e o *limuzină lungă*. E ridicol. Directoarea departamentului de promovare trebuie să fie pe punctul de a-i cere lui Katherin să facă ceva foarte important pentru foarte puțini bani.

Rachel i se adresează prin geam șoferului limuzinei cu vocea cu care-i lingușește de obicei pe barmani.

— Bună, nu te supăra, Katherin a spus că putem lua această limuzină.

Urmează o conversație lungă. Cum probabil ar

trebui să fie și cazul, șoferul limuzinei nu ne crede pe cuvânt. După un scurt apel telefonic către Katherin și revenirea lui Rachel la atitudinea bătăioasă, urcăm – slavă Domnului. Tremur în neștire, chiar și cu jacheta lui Mo pe umeri.

Pe dinăuntru e și mai ridicolă decât pe exterior. Sunt canapele lungi, un mic bar, două ecrane de televizor și un sistem de sonorizare.

— Drăcia dracului, exclamă Rachel. E absurd. Ai crede că mie ar putea să-mi dea mai mult decât salariul minim, nu-i așa?

Stăm în liniște o vreme, în timp ce șoferul demarează.

— Ei bine, continuă Rachel, cred că putem fi cu toții de acord că ziua de astăzi a luat o turnură neașteptată.

Dintr-un motiv sau altul, vorbele ei mă fac să mă pierd cu firea. Plâng în hohote, lăsându-mi capul pe spate pe tapițeria gri luxoasă. Mă zgudui de parcă aș fi un copilaș. Mo îmi strânge brațul cu compasiune.

Dintr-odată, un bâzâit.

— Sunteți cu toții bine acolo? întreabă șoferul. Se aude de parcă cineva ar avea o criză de astm!

— Totul e în regulă! strigă Rachel în timp ce eu plâng de mama focului, chinuindu-mă să respir printre lacrimi. Prietena mea tocmai a fost încolțită de fostul ei iubit obsedat în fața unei mulțimi de mii de oameni și manipulată să pară că se va mărita cu el, iar acum are o reacție perfect naturală.

E o pauză.

— Aoleu, face șoferul. Șervețelele sunt sub bar.

∴

Când ajung acasă îl sun pe Leon, dar nu răspunde. După întreaga nebunie răsunătoare și orbitoare a zilei, sunt disperată să aflu mai multe decât ce mi-a transmis în ultimul său mesaj: *Lucrurile merg bine în sală.* Cât de bine? S-a terminat? Când va primi Richie verdictul?

Îmi doresc atât de mult să vorbim! mai precis, vreau să mă cuibăresc la pieptul lui și să-i inspir mirosul minunat de Leon și să-l las să-mi mângâie spatele așa cum o face el și abia apoi să

vorbim.

Nu pot să cred asta. Nu pot să-l cred pe Justin. Faptul că m-a pus în această ipostază, în fața tuturor acestor oameni… Ce-și închipuia, c-o să mă las dusă de val numai pentru că el voia asta?

Poate că aș fi făcut-o odată. Doamne, e înfricoșător.

Faptul că l-a contactat pe Martin pentru a mă supraveghea îmi amplifică oroarea – toate acele întâlniri ciudate care m-au făcut să mă simt nebună, deoarece nu puteam crede că erau niște coincidențe. Toate planificate și calculate cu grijă. Dar care a fost *rostul*? Dacă mă voia, mă avea. Am fost a lui – aș fi făcut orice pentru el. De ce m-a împins atât de departe, ca apoi să facă atâtea eforturi ca să mă aducă înapoi? E atât de bizar! Atât de inutil de dureros!

Rachel nu a putut să vină cu noi – are grijă de nepoata ei în această seară, trecând de la un dezastru smiorcăit la altul –, dar Mo mi-a promis că va sta cu mine, ceea ce e drăguț din partea lui. Mă simt puțin vinovată, pentru că în realitate îl vreau pe Leon.

Aproape că mă surprinde limpezimea acestui gând. Îl vreau pe Leon. Am nevoie de el aici cu mine, agitându-se nervos și zâmbind în colțul gurii și iluminând totul în jur fără niciun efort. După toată nebunia de astăzi, îmi trece prin minte că, deși *plăcut-înspăimântător* e uneori înspăimântător-înspăimântător cât timp învăț să fac iarăși parte dintr-o relație, ce importanță are? Dacă capitulez în fața acestei frici, dacă o las să mă blocheze, atunci Justin chiar câștigă.

Iar Leon chiar merită să simt puțină frică. El chiar o merită. Mă întind după telefon și-l sun din nou.

Capitolul 64

Leon

Trei apeluri pierdute de la Tiffy.

Nu pot vorbi cu ea. Nu vreau să-i aud explicațiile. Încă merg, Dumnezeu știe unde – poate că în cerc. Par să văd o mulțime de cafenele Starbucks foarte asemănătoare. În

partea asta a Londrei totul e mizerabil, coborât parcă din romanele lui Dickens. Pietre de pavaj și cărămizi pătate de poluare, fâșii subțiri de cer deasupra capului, printre geamuri murdare. Totuși, nu trebuie să mergi mult ca să ajungi în lumea strălucitoare, albastru-deschis din City. Dau un colț și mă trezesc față în față cu mine însumi, oglindit în sediul de sticlă al unei firme de contabilitate.

Arăt groaznic. Epuizat și șifonat în acest costum – costumele niciodată nu mi-au venit bine. Ar fi trebuit să încerc mai mult să mă aranjez; s-ar putea ca asta să se fi reflectat negativ asupra lui Richie. Deja a trebuit s-o înfrunt pe mama, a cărei idee de eleganță e să poarte cizme până la genunchi cu un toc nițel mai înalt.

Mă opresc, surprins de răutatea acestui gând. Crud și critic. Nu-mi place că a putut să-mi apară în minte. Am străbătut cale lungă până s-o iert pe mama – sau până să cred că am făcut-o. Dar chiar acum până și gândul la ea mă înfurie.

Sunt doar un bărbat furios astăzi. Furios că m-

am mulțumit doar cu o audiere în care judecătorii să reexamineze cazul fratelui meu, când el nu ar fi trebuit adus niciodată acolo de un gardian. Furios că m-am preocupat prea târziu de modul în care trebuie să-i comunic sentimentele lui Tiffy, așa că am fost întrecut de un bărbat care-i provoacă coșmaruri, dar care cu siguranță știe să se folosească de un gest romantic grandios. Nimeni nu se îndoiește de felul în care se simte *Justin* acum. Mai clar de atât nu se poate.

Eu chiar am crezut că Tiffy n-o să se întoarcă la el. Pe de altă parte, întotdeauna credem asta, iar ele întotdeauna o fac.

Mă uit în jos la telefon: numele lui Tiffy e pe ecran. Mi-a trimis un mesaj. Nu pot suporta să-l deschid, dar tentația e prea mare, așa că-mi sting telefonul.

Mă gândesc să mă duc acasă, dar casa e plină de lucrurile lui Tiffy. De mirosul ei, de hainele în care am văzut-o îmbrăcată, de spațiul negativ din jurul ei. Și în cele din urmă ea se va întoarce acasă de la lansare – apartamentul e al ei în

această noapte și în weekend. Deci iese din discuție. Pot să dorm la mama, evident, dar, în mod ciudat, par să fiu la fel de furios pe ea cum sunt pe Tiffy. În plus, nu pot suporta gândul să dorm noaptea asta în camera pe care am împărțit-o în copilărie cu Richie. Nu pot fi acolo unde e Tiffy, nu pot fi acolo unde nu-i Richie.

Nu am unde să mă duc. Nicăieri nu e acasă. Tot ce pot să fac e să continui să merg.

Această subînchiriere. Mi-aș dori să n-o fi făcut niciodată. Îmi doresc să nu-mi fi deschis niciodată viața așa, lăsând pe altcineva să intre și să o umple. Eram bine – în siguranță, mă descurcam. Acum apartamentul meu nu mai e al meu, e al nostru, iar când ea o să plece, tot ce voi vedea va fi lipsa tiffinului și a cărților despre zidari și a fotoliului ăluia idiot în formă de sac. Va fi o altă cameră plină de tot ce lipsește. Chiar ceea ce nu-mi doream.

Poate că încă o pot salva de o viață petrecută alături de el. Un răspuns afirmativ la o cerere nu înseamnă că se vor căsători cu certitudine, iar ea cu greu ar fi putut să refuze, nu-i așa, cu toți acei

oameni holbându-se la ei. Simt o creștere bruscă a speranței și fac tot ce pot s-o înăbuș. Îmi reamintesc că nu poți salva oamenii – ei nu se pot salva decât singuri. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să-i ajuți când sunt pregătiți.

Ar trebui să mănânc. Nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima oară. Seara trecută? Deja pare că a fost acum o veșnicie. Acum îmi dau seama că sunt flămând, stomacul îmi chiorăie.

Intru în Starbucks. Trec pe lângă două fete ce privesc filmulețul Tashei Chai-Latte cu Justin cerând-o de nevastă pe Tiffy. Beau ceai cu mult lapte în el, mănânc un soi de sandviș exorbitant cu mult unt în el și mă uit fix la perete.

Îmi dau seama, când barmanița venită să debaraseze îmi aruncă o privire curioasă, plină de milă, că plâng iar. Nu par să mă pot opri, așa că nu mă forțez. În cele din urmă, totuși, oamenii încep să observe și vreau să mă mișc din nou, să fiu singur.

Îmi reiau mersul. Pantofii ăștia eleganți îmi rod până la sânge pielea la călcâi. Mă gândesc cu

nostalgie la pantofii uzați pe care-i port la muncă, la cât de bine îmi vin, și peste un sfert de oră mi-e clar că acum nu doar merg, ci merg undeva. E întotdeauna loc pentru un alt asistent la spital.

Capitolul 65

Tiffy

Gerty sună. Răspund fără să mă gândesc – din reflex.

— Alo?

Vocea-mi pare ciudat de monotonă, chiar și pentru mine.

— Ce dracu’ e în neregulă cu tine, Tiffany? Ce dracu’?

Șocul mă face să plâng din nou.

— Dă-mi asta, îmi spune Mo.

Mă uit la el în timp ce-mi ia telefonul și inspir profund când îi văd expresia. Pare foarte furios.

Mo niciodată nu pare furios.

— Ce naiba crezi că faci? se răstește el la telefon. A, da? Ai văzut un filmuleț, nu-i așa? Și nu ți-a trecut prin minte s-o întrebi pe Tiffy ce s-a întâmplat? Să-i acorzi prietenei tale cele mai bune prezumția de nevinovăție, înainte să urli la ea la telefon?

Ochii mei se dilată. Un filmuleț? Fir-ar să fie. Ce filmuleț?

Și apoi înțeleg. Tasha Chai-Latte, filmând întreaga lansare. Probabil Martin s-a ocupat de asta, ceea ce înseamnă că Justin a fost pus la curent. Nu-i de mirare că era atât de dornic să se asigure că toată lumea mi-a auzit „răspunsul” la marea lui întrebare – avea nevoie de asta pentru aparatul de filmat.

De asemenea, Martin ne-a văzut pe mine și pe Leon împreună în castelul din Țara Galilor, chiar după ce suspiciunile lui Justin fuseseră trezite, când a trecut pe la apartament și l-a găsit pe Leon doar în prosop.

— Mo, zic cu disperare. Întreab-o pe Gerty unde e Leon.

∴

— Sună-l din nou.

— Tiff, telefonul lui e închis, îmi spune Mo cu blândețe.

— Din nou! strig, plimbându-mă încolo și-ncoace de la canapea la bucătărie. Inima îmi bate atât de puternic, încât simt că e ceva acolo care încearcă să-mi iasă dintre coaste. Nu pot suporta gândul că Leon a văzut filmulețul și-și închipuie că m-am logodit cu Justin. Nu-l pot suporta.

— E tot închis, mă informează Mo cu telefonul la ureche.

— Încearcă să-l suni de pe al tău. Poate că-mi blochează apelurile. Probabil mă urăște.

— N-o să te urască niciodată, mă asigură Mo.

— Gerty m-a urât.

Mo mijește ochii.

— Gerty are tendința să fie critică. Dar se străduiește să se îndrepte.

— Dar Leon nu mă cunoaște destul de bine ca să știe că nu i-aș face niciodată asta, oftez eu frângându-mi mâinile. El știe că eram obsedată de Justin, probabil crede că… Oh, Doamne. Mă

înec.

— Orice ar crede, e rezolvabil, îmi spune Mo. Doar trebuie să așteptăm până ce este pregătit să vorbească. Și el a avut o zi grea, mergând la tribunal cu Richie.

— Știu! Știu! Crezi că nu știu cât de importantă a fost ziua de azi pentru el?

Mo nu spune nimic. Îmi șterg fața.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să mă răstesc la tine. Ai fost atât de grozav. Doar că sunt furioasă pe mine.

— De ce? vrea să știe Mo.

— Pentru… al naibii, am ieșit cu el, nu-i așa?

— Justin?

— Nu spun că ce s-a întâmplat astăzi a fost vina mea, știu că lucrurile nu merg așa, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc – dacă n-ar fi pus mâna pe mine, dacă aș fi fost mai puternică… niciodată nu am fi ajuns aici. Adică, drăcia dracului! Niciuna din fostele tale iubite nu a încercat să-ți smulgă acceptul de a te însura cu ea ca să se folosească apoi de asta pentru a-ți strica relația curentă, nu-i așa? Nu că aș avea o

relație curentă, dar știi ce vreau să spun.

— Mm, face Mo.

Mă uit în sus la el, ștergându-mi din nou ochii. Când plâng în acest hal, înseamnă că ochii nu mi se usucă de tot, ei doar lăcrimează fără oprire.

— Nu-mi spune. Tu și Gerty.

— Ai ghicit? murmură Mo, foindu-se deloc în largul lui.

— Rachel a ghicit. Radarul ei e mult mai bun decât a lui Gerty, totuși nu-i spune asta – de fapt, spune-i, cui îi pasă că-i rănim sentimentele lui Gerty? zic agresiv.

— Chiar ea sună acum, mă anunță Mo întinzându-mi telefonul.

— Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Să răspund?

— Fă ce vrei. E iubita ta.

Mo îmi aruncă o privire lungă în timp ce mă așez din nou pe canapea, cu picioarele tremurând. Sunt infantilă, evident, dar am impresia că, având o relație, Mo și Gerty se aliază împotriva mea. Îl vreau pe Mo de partea mea. Vreau să țip la Gerty. Ea a avut ocazia să-i

spună lui Leon că nu i-aș face niciodată ceva de acest gen, că ar trebui să vorbească mai întâi cu mine înainte să creadă orice aiureală, însă nu a făcut-o.

— Nu poate da de Leon, îmi spune Mo după o clipă. Chiar vrea să vorbească cu tine, Tiffy. Vrea să-și ceară iertare.

Clatin din cap. N-o să mi se domolească furia doar pentru că ea vrea să-și ceară iertare.

— A cerut ca Richie să aibă dreptul la o convorbire telefonică după ce ajunge la închisoare, zice Mo după o pauză de ascultat. Pot auzi slab vocea lui Gerty, metalică și panicată. O să-i spună ce s-a întâmplat de fapt, astfel încât el să încerce să-l sune pe Leon pe mobil – poți să suni orice număr la primul apel după intrarea în penitenciar. Probabil că procedura de încarcerare o să se efectueze abia mai târziu, poate chiar mâine-dimineață, dar rămâne cea mai bună șansă de a-i transmite mesajul lui Leon dacă el nu vine acasă.

— *Mâine-dimineață?* Suntem doar la sfârșitul după-amiezii.

Mo pare mâhnit.

— Cred că-i cea mai bună opțiune a noastră deocamdată.

E ridicol! Un bărbat în pușcărie, având la dispoziție un singur apel telefonic, e cea mai bună opțiune de a lua legătura cu cineva?

— Telefonul lui Leon e închis, zic tăios. Nu va răspunde.

— Se va răzgândi și-l va redeschide, Tiffy, îmi spune Mo, cu telefonul încă la ureche. Nu va vrea să rateze un apel de la Richie.

Stau afară pe balcon, cuibărită sub două pături. Una din ele e cuvertura din Brixton care de obicei stă pe patul nostru – cea cu care m-a învelit Leon în noaptea când Justin a venit la apartament și l-a amenințat.

Leon crede că m-am întors la Justin, știu asta. Am depășit stadiul de panică disperată, iar acum mă gândesc că ar trebui să aibă mai multă încredere în mine, la dracu'.

Nu că aș fi meritat-o, recunosc. M-am întors la Justin, de multe ori – i-am spus asta lui Leon. Dar… n-aș fi început să ies cu Leon dacă nu aș fi

simțit că de data asta era diferit – dacă nu eram cu adevărat gata să las acea parte a vieții mele în urmă. Făceam eforturi colosale. Tot acest timp în care mi-am răscolit cele mai urâte amintiri, nesfârșitele conversații cu Mo, consilierea. Încercam. Dar Leon trebuie să fi crezut că eram prea distrusă ca să-mi pot reveni.

Gerty mă sună o dată la zece minute; încă nu i-am răspuns. Gerty mă cunoaște de opt ani. Dacă sunt furioasă pe Leon că nu a avut încredere în mine, iar el mă cunoaște de mai puțin de un an, sunt de cel puțin opt ori mai furioasă pe Gerty.

Ciupesc frunzele triste, îngălbenite ale singurei noastre plante de pe balcon refuzând să mă gândesc la faptul că Justin știe unde stau. Probabil că a aflat de la Martin – adresa mea e destul de ușor de obținut, dacă ai acces la biroul meu și la fluturașii de salariu pe care cei de la resursele umane îi lasă peste tot.

Drăcia dracului. Tipul ăsta mi se părea teribil de antipatic, fără să știu de ce.

Mă uit la telefonul meu, care vibrează rotindu-

se pe măsuța noastră mică și șubredă de exterior. Suprafața mesei e acoperită de găinaț de pasăre și de mizeria groasă și lipicioasă care se așază pe tot ce lași afară, chiar și pentru puțin timp, la Londra. Numele lui Gerty îmi ilumineză ecranul telefonului, iar de data asta, cu o izbucnire de furie, îi răspund.

— Ce-i?

— Sunt groaznică, spune Gerty, vorbind foarte repede. Nu-mi vine să cred c-am putut să fac așa ceva, să-mi închipui că te-ai întoarce vreodată la Justin. Îmi pare atât, atât de rău!

Mă opresc, luată prin surprindere. Gerty și cu mine ne-am certat de destule ori, dar ea niciodată nu și-a cerut scuze ca acum, spontan.

— Ar fi trebuit să cred că o poți face. Cred că poți.

— Ce să fac? întreb, înainte să mă pot gândi la un răspuns mai bun, mai furios.

— Să te desparți de Justin.

— Oh. Asta.

— Tiffy, ești în regulă?

— Păi, nu prea, îi spun, mușcându-mi tare

buza inferioară ca s-o opresc din tremurat. Presupun că…

— Richie nu a sunat încă. Știi cum sunt lucrurile astea, Tiffy, ar putea să ajungă la Wandsworth abia la miezul nopții. Iar închisoarea e destul de dezorganizată, deci nu vreau să-ți faci speranțe că-i vor oferi apelul telefonic, ca să nu mai vorbim de apelul juridic pe care i-am făcut să mi-l promită. Dar dacă vorbesc cu el, o să-i spun totul. O să-l rog să-i explice lui Leon.

Verific ora pe ecran: e opt seara. Nu pot să cred cât de încet trece timpul, ca într-un coșmar.

— Sunt foarte, foarte furioasă pe tine, îi spun lui Gerty, știind că nu par. Doar par tristă și obosită, dornică s-o am alături pe prietena cea mai bună.

— Absolut. Și eu. Furioasă. Sunt cea mai rea. Și nici Mo nu-mi vorbește, dacă asta te ajută.

— Asta nu mă ajută, zic fără tragere de inimă. Nu vreau să devii o paria.

— O ce? E vreun soi de desert?

— Paria. *Persona non grata.* Proscrisă.

— Oh, nu-ți face griji, m-am resemnat cu o viață de rușine. E tot ce merit.

Se instalează o tăcere prietenoasă. Caut în interiorul meu acel rezervor enorm de furie alimentată de Gerty, dar se pare că s-a evaporat.

— Chiar îl urăsc pe Justin, murmur cu tristețe. Știi, cred că el a făcut asta în primul rând ca să mă despartă de Leon. Nu cred că vrea să se însoare cu mine. M-ar părăsi din nou odată ce ar fi sigur că m-a adus înapoi.

— Tipul trebuie castrat, zice Gerty cu fermitate. Nu ți-a făcut altceva decât rău. Mi-am dorit serios să moară de câteva ori.

— Gerty!

— Tu nu a trebuit să asiști la toată tragedia. Eu l-am privit în timp ce-ți extirpa până și cea mai mică urmă din personalitatea ta de Tiffany. A fost revoltător.

Frământ în mâini pătura din Brixton.

— Tot acest dezastru m-a făcut să-mi dau seama… Îl plac cu adevărat pe Leon, Gerty. *Chiar* îl plac. Inspir, ștergându-mi ochii. Aș vrea ca măcar să mă fi întrebat dacă i-am spus „da”

lui Justin. Și… și… chiar dacă *aș fi făcut-o*… îmi doresc ca el să nu fi renunțat atât de ușor.

— A trecut o jumătate de zi. El e în șoc și epuizat după ședința de judecată. Își imaginează această zi de luni întregi. Justin, ca de obicei, o nimerește îngrozitor de prost. Dă-i puțin timp, vei descoperi, sper, că Leon a renunțat să renunțe.

Clatin din cap.

— Nu știu. Nu cred asta.

— Ai încredere, Tiffy. La urma urmei, nu e ceea ce-i ceri lui?

Capitolul 66

Leon

Mă mișc între secții ca un strigoi. Cum să mă concentrez suficient pentru a lua sânge din venă, când până și respirația pare un efort? E ușor, totuși – noroc cu rutina. Uite ceva ce pot să fac.

Leon, asistent-șef, tăcut, dar de încredere.

Observ după câteva ore că ocolesc secția Coral. O evit.

Domnul Prior e acolo, pe patul de moarte.

În cele din urmă, medicul rezident de gardă spune că doza de morfină din secția Coral necesită să fie contrasemnată. Deci. Nu mă mai ascund. Plec. Străbat coridoarele alb-cenușii, goale și zgâriate, din care cunosc fiecare centimetru pătrat, poate mai bine decât cunosc pereții din propriul meu apartament.

Mă opresc. În fața secției e un bărbat în costum maro care stă cu coatele pe genunchi și se uită lung la podea. E ciudat să vezi pe cineva aici la ora asta a dimineții – nu se permite accesul vizitatorilor în tura de noapte. E foarte bătrân, cu părul alb. Familiar.

Cunosc acea postură: e postura omului care își Adună Curajul. Am adoptat-o de suficiente ori în afara sălilor de vizitare a închisorii ca să știu cum arată.

Îmi ia o vreme până îmi pică fisa – de-abia dacă gândesc, doar mă mișc pe autopilot. Dar

acel bărbat cu părul alb care se uită lung la podea e Johnny White al șaselea, din Brighton. Gândul pare ridicol. JW al șaselea e un bărbat din cealaltă viață a mea. Cea plină de Tiffy. Dar iată-l aici. Se pare că l-am găsit pe Johnny al domnului Prior în cele din urmă, chiar dacă i-a luat o vreme s-o recunoască.

Ar trebui să mă simt mulțumit, dar nu pot.

Uită-te la el. În vârstă de nouăzeci și doi de ani, i-a dat de urmă domnului Prior, și-a pus cel mai bun costum, a călătorit aici tocmai de pe coastă. Toate pentru un bărbat pe care l-a iubit acum o viață de om. Stă cu fruntea plecată de parcă s-ar ruga, așteptând să-i vină destulă putere ca să înfrunte ceea ce a lăsat în urma lui.

Domnul Prior mai are câteva zile de trăit. Poate ore. Mă uit la Johnny White, și constatarea mă izbește ca o lovitură în pântece. El a lăsat-o până. Al naibii. De târziu.

Johnny White își ridică privirea, mă vede. Nu vorbim. Liniștea se întinde pe holul dintre noi.

Johnny White:

— A murit?

Vocea lui sună răgușit, spărgându-se la mijloc.

Eu:

— Nu. Nu ați ajuns prea târziu.

Cu excepția faptului că e târziu, într-adevăr. Cât de mult l-a durut să bată atâta cale știind că era doar ca să-și ia rămas-bun?

Johnny White:

— Mi-a luat ceva timp să-l găsesc. După ce m-ați vizitat.

Eu:

— Ar fi trebuit să spuneți ceva.

Johnny White:

— Da.

Își coboară iarăși privirea. Fac un pas în față, trecând peste tăcere, mă așez lângă el. Examinăm linoleumul zgâriat unul lângă altul. Aici nu e vorba despre mine. Aceasta nu e povestea mea. Dar… Johnny White pe acel scaun de plastic, cu capul lăsat, așa arată cealaltă fațetă a lipsei de empatie.

Johnny White:

— Nu vreau să intru acolo. Mă gândeam să plec atunci când v-am văzut.

Eu:

— Ați ajuns până aici. Nu mai sunt decât ușile, acum.

El își ridică capul de parcă ar fi teribil de greu.

Johnny White:

— Sunteți sigur că va vrea să mă vadă?

Eu:

— S-ar putea să nu fie conștient, domnule White. Dar chiar și așa, nu am nicio îndoială că va fi mai fericit cu dumneavoastră acolo.

Johnny White se ridică, își scutură pantalonii de costum, își încordează maxilarul sculptat de Hollywood.

Johnny White:

— Ei bine. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Fără să se uite la mine, împinge ușile duble și intră. Le privesc închizându-se după el.

Lăsat de capul meu, sunt genul de om care niciodată nu ar intra prin acele uși. Și cu ce a ajutat asta vreodată pe cineva?

Mă ridic. E vremea să plec.

Eu, către medicul rezident:

— Asistentul de gardă va contrasemna morfina. Eu nu sunt în tură.

Medicul rezident:

— M-am întrebat de ce nu ești în uniformă. Ce dracu’ faci aici când nu ești în tură? Du-te acasă!

Eu:

— Da. Bună idee.

E două noaptea; Londra e nemișcată și înfășurată în întuneric. Îmi deschid telefonul în timp ce merg repede către autobuz, simțind cum bătăile inimii îmi bubuie în grumaz.

Nenumărate apeluri pierdute și mesaje. Mă uit lung la ele, surprins. Nu știu de unde să încep. Totuși, nu trebuie să mă decid, căci imediat telefonul prinde viață: bâzâie afișând un număr necunoscut de Londra.

Eu:

— Alo?

Vocea mea e șovăitoare.

Richie:

— Oh, la dracu’, bine c-ai răspuns! Gardianul e din ce în ce mai arțăgos. Te-am tot sunat în

ultimele zece minute. A trebuit să explic pe îndelete că ăsta încă e primul meu apel telefonic, din moment ce nu răspundeai. Nu avem credit decât pentru vreo cinci minute, apropo.

Eu:

— Ești bine?

Richie:

— Dacă eu sunt bine? Sunt bine, tâmpitule, dacă nu pun la socoteală faptul că sunt extrem de supărat pe tine – și pe Gerty.

Eu:

— Poftim?

Richie:

— Tiffy. Ea nu a spus „da”. Nebunul ăla, Justin, a răspuns în locul ei, n-ai observat?

Mă opresc înmărmurit la zece metri de stație. Nu… nu pot asimila informația. Clipesc. Înghit. Simt că mi se face rău.

Richie:

— Da. Gerty a sunat-o și a început s-o bălăcărească în toate felurile că s-a întors la Justin, apoi Mo s-a înfuriat pe ea. I-a spus că e o prietenă oribilă, că nu a avut suficientă încredere

în Tiffy încât s-o întrebe mai întâi pe ea cum stau lucrurile.

Îmi regăsesc vocea.

Eu:

— Tiffy e bine?

Richie:

— Ar fi mult mai bine dacă te-ar putea găsi să stați de vorbă.

Eu:

— Eram deja pe drum, dar…

Richie:

— Erai?

Eu:

— Da. Am primit o vizită de la Fantoma Crăciunurilor Ce Vor Veni.

Richie, confuz:

— Un pic cam devreme pentru genul ăsta de lucruri, nu-i așa?

Eu:

— Păi, știi ce se spune. Din ce în ce mai devreme în fiecare an.

Mă sprijin de peretele stației de autobuz. Amețit și tulburat în același timp. Ce *am făcut*?

Venind aici, pierzând tot acest timp?

Eu, cu întârziere, pradă unui acces de frică:

— E Tiffy în siguranță?

Richie:

— Justin e încă liber, dacă la asta te referi. Dar prietenul ei Mo e cu ea și, potrivit lui Gerty, el crede că Justin nu va reveni o vreme – se va duce să-și lingă rănile și să pună la cale un alt plan. El tinde să aibă planuri pentru orice – asta e parte din rolul său, după Mo. Știi că în tot timpul ăsta nemernicul îl folosea pe un anume Marvin de la editură ca să afle informații despre locurile urma să se afle Tiffy?

Eu:

— Martin. Și… oh. Drace.

Richie:

— Asta a fost ca să vă despartă pe voi, frățioare. Știind că tipa de pe YouTube avea să filmeze totul, s-a dat în spectacol ca să se asigure c-o să vezi și tu.

Eu:

— Nu pot… nu pot să cred că am putut să-mi imaginez că Tiffy a acceptat.

Richie:

— Hei, frate, du-te și rezolvă, bine? Și spune-i despre mama.

Eu:

— Ce să-i spun despre mama?

Richie:

— Nu trebuie să fiu psihoterapeut ca să-mi dau seama. Faptul că ai părăsit-o pe mama la tribunal cu Gerty și că nu te-ai întors la apartamentul ei are legătură cu toate acestea. Uite, înțeleg, amândoi avem probleme cu mama.

Autobuzul se apropie.

Eu:

— Nu… nu pricep ce relevanță are.

Richie:

— Doar pentru că mama întotdeauna s-a întors la bărbații care au tratat-o ca pe un gunoi sau a găsit o altă versiune a aceluiași tip, asta nu înseamnă că Tiffy e la fel.

Eu, automat:

— Nu a fost vina mamei. Ea a fost supusă abuzurilor. Manipulată.

Richie:

— Da, da, știu, întotdeauna spui asta. Dar nu te ajută cu nimic când ai doisprezece ani, nu-i așa?

Eu:

— Crezi…

Richie:

— Uite, trebuie să închid. Tu du-te și spune-i lui Tiffy că-ți pare rău și că ai dat-o în bară și că ai fost crescut de o mamă singură și maltratată și că efectiv a trebuit să ai grijă de fratele tău mai mic de unul singur. Ar trebui să fie de ajuns.

Eu:

— Nu e un fel de… șantaj emoțional? În plus, crezi c-o să-i facă plăcere comparația cu mama?

Richie:

— Ai dreptate. Bine. Fă ce crezi. Doar rezolv-o și adu-o înapoi, pentru că femeia asta e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, În regulă?

Capitolul 67

Tiffy

Am uitat complet să mă hrănesc, iar acum e două și jumătate noaptea și tocmai mi-am amintit că-mi este foame. Mo s-a dus să aducă mâncare la pachet. M-a lăsat pe balcon cu un pahar mare de vin roșu și un castron și mai mare de chestii de ronțăit din dulap, care, sunt destul de sigură, îi aparțin lui Leon, dar cui îi pasă – dacă el crede că m-aș mărita pe nepusă masă cu altul, poate la fel de bine să creadă că fur gustări.

Nu mai știu pe cine sunt furioasă. Am stat aici atât de mult timp, încât am făcut cârcei la picioare și am trecut prin aproape toate emoțiile disponibile, iar acum acestea se învârtejesc într-un amestec haotic de nefericire. Singura certitudine pe care o am e că îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată pe Justin.

Îmi bâzâie telefonul.

Leon sună.

Am așteptat toată noaptea să văd acele cuvinte. Mi se duce inima în călcâie. A vorbit cu Richie?

— Alo?

— Hei.

Vocea lui e gâfâită și ciudat de nefamiliară. De parcă toată energia l-a părăsit.

În timp ce aștept să continue mă uit la traficul de dedesubt, lăsând farurile să-mi deseneze dungi gălbui pe interiorul pleoapelor.

— Am în mână un buchet enorm de flori, mă informează el.

Nu zic nimic.

— Am simțit că am nevoie de un simbol fizic pentru imensitatea părerii mele de rău, continuă Leon. Dar mi-am dat seama că și Justin ți-a lăsat un buchet enorm de flori – de fapt, mai frumoase și mai scumpe –, deci acum cred că florile nu au fost o idee așa bună. Apoi m-am gândit c-ar fi mai bine să vin acasă și să ți-o spun personal. Când am ajuns însă, am descoperit că mi-am lăsat cheia acasă la mama, unde urma să stau noaptea asta. Prin urmare, ar trebui să bat la ușă, ceea ce m-am gândit că te-ar speria probabil, din moment ce ai pe cap un fost iubit tulburat mintal.

Privesc mașinile trecând una după alta. Ăsta s-

ar putea să fie cel mai lung discurs ținut vreodată de Leon dintr-o suflare.

— Deci unde ești acum? îl întreb într-un târziu.

— Uite-te mai sus. Trotuarul de vizavi, lângă brutărie.

Îl văd acum. Îi văd silueta pe fundalul firmei luminoase a brutăriei, de un galben strălucitor. Are telefonul la ureche, iar pe brațul celălalt ține un buchet de flori. Poartă costum – desigur, nu s-a schimbat de la tribunal.

— Bănuiesc că te simți foarte rănită.

Vocea lui e blândă și mă face să mă topesc. Plâng din nou.

— Îmi pare atât de rău, Tiffy. N-ar fi trebuit să presupun c-o să accepți. Aveai nevoie de mine azi, și nu ți-am fost alături.

— *Am avut* nevoie de tine, suspin. Mo și Gerty și Rachel sunt grozavi și îi iubesc și m-au ajutat atât de mult, dar te voiam pe *tine*. M-ai făcut să mă simt de parcă nu conta toată povestea cu Justin. Că-ți păsa de mine oricum.

— Îmi pasă. Și nu contează. Leon traversează

strada acum, venind pe partea aceasta de trotuar. Pot să-i disting chipul, liniile netede, ascuțite ale pomeților, curbura delicată a buzelor. Privindu-mă de jos, adaugă: Toată lumea îmi tot spunea c-o să te pierd dacă nu-ți spun ce simt, și apoi a venit Justin, regele gesturilor romantice…

— Romantice? izbucnesc. Romantice? Și, la naiba, nu vreau oricum gesturi romantice! De ce aș vrea? Am avut parte de ele și a fost de rahat!

— Știu, zice Leon. Ai dreptate. Ar fi trebuit să știu.

— Și mi-a plăcut că nu ai forțat lucrurile – ideea de a mă implica într-o relație serioasă mă sperie la culme! Adică, uită-te cât de greu a fost să *ies* din ultima!

— Oh. Da. Asta e… da, înțeleg. Mormăie ceva care sună ca: „Al naibii Richie!”

— Te pot auzi fără telefon acum, să știi, îl anunț, ridicându-mi suficient vocea ca să se audă peste zgomotul traficului. În plus, mă bucur că am scuza de a țipa.

El închide și se îndepărtează puțin.

— Să țipăm, atunci!

Dau deoparte toate păturile, pun jos vinul și gustările și mă apropii de balustradă.

— Wow, zice Leon pe un ton coborât, încât de-abia ce-i aud cuvintele. Arăți incredibil.

Mă uit în jos la mine, puțin surprinsă să descopăr că încă mai port rochia cu umerii goi de la petrecere. Dumnezeu știe cum îmi arată părul, iar machiajul e cu cel puțin cinci centimetri mai jos pe fața mea decât era azi-dimineață, dar rochia e destul de spectaculoasă.

— Nu fi drăguț! strig. Vreau să fiu furioasă pe tine!

— Da! Bine! țipă, strigă Leon, strângându-și cravata și încheindu-și nasturii la guler de parcă s-ar pregăti.

— Nu mă întorc niciodată la Justin! strig, și apoi, pentru că se simte atât de bine, încerc din nou. La naiba, niciodată nu mă întorc la Justin!

O alarmă de mașină se declanșează undeva alături, ceea ce știu că e o coincidență, dar tot îmi face plăcere – nu mai lipsesc decât un miorlăit furios de pisică și răsturnarea unei grămezi de tomberoane. Inspir adânc și deschid

gura să continui să țip, dar mâna ridicată a lui Leon mă oprește.

— Pot să spun ceva? Adică, să strig ceva?

Un șofer încetinește, uitându-se cu interes cum urlăm noi unul la celălalt, la două etaje distanță. Îmi trece prin minte că Leon probabil n-a mai strigat niciodată pe stradă. Închid gura, puțin surprinsă, apoi încuviințez din cap.

— Am dat-o în bară! strigă Leon. Își drege glasul și încearcă puțin mai tare. M-am speriat. Știu că nu e o scuză, dar toate astea mă sperie. Procesul. Tu, noi. Nu mă descurc când lucrurile se schimbă. Devin…

Se chinuie, de parcă a rămas fără cuvinte, și ceva cald cedează în pieptul meu.

— Aiurit? îi sugerez.

În lumina stâlpului de pe stradă îi văd buzele mișcându-se într-un zâmbet asimetric.

— Da. Un cuvânt bun. Își drege din nou glasul, venind mai aproape de balcon. Uneori mi se pare mai ușor să fiu cum eram înainte să te cunosc. Mai sigur. Dar… uită-te ce ai reușit să faci. Cât de curajoasă ai fost. Și așa vreau să fiu

și eu. În regulă?

Îmi pun mâinile pe balustradă și mă uit în jos la el.

— Vorbești o grămadă acolo, Leon Twomey, îi strig.

— Se pare că în caz de urgență pot fi destul de vorbăreț! țipă el. Râd.

— Să nu te schimbi prea mult, totuși. Te plac așa cum ești.

El zâmbește. E ciufulit și șifonat și arătos în costumul său, și dintr-odată tot ce-mi doresc e să îl sărut.

— Ei bine, Tiffy Moore, și eu te plac.

— Mai zi o dată! strig, făcându-mi mâna pâlnie la ureche.

— Chiar, chiar te plac! urlă el.

Un geam deasupra mea se deschide cu zgomot.

— Nu vă supărați! strigă ciudatul din apartamentul cinci. Încerc și eu să dorm! Cum o să mă pot trezi la timp să-mi fac yoga antigravitațională, dacă nu mă lăsați să închid un ochi?

— Yoga antigravitațională! șoptesc încântată către Leon. M-am tot întrebat ce face în fiecare dimineață din prima zi când m-am mutat aici!

— Nu lăsa faima să ți se urce la cap, Leon, îl avertizează ciudatul din apartamentul cinci, apoi se întinde să închidă din nou geamul.

— Așteptați! strig.

El se uită în jos la mine.

— Cine ești tu?

— Sunt cealaltă vecină a dumitale. Bună!

— Oh, ești iubita lui Leon?

Ezit, apoi zâmbesc.

— Da, zic ferm, moment în care aud un icnet de la nivelul străzii. Și am o întrebare.

Tipul mă privește fix, cu aerul unui om care așteaptă să vadă ce va face data viitoare copilașul.

— Ce faceți cu toate bananele? Știți – bananele din cutiile goale ce vă ocupă locul de parcare?

Spre surprinderea mea, îmi adresează un zâmbet larg, ceea ce-mi permite să văd că-i lipsesc o mulțime de dinți. Arată destul de

prietenos când zâmbește.

— Le distilez! Iese un cidru nemaipomenit!

Și cu asta, trântește geamul.

Leon și cu mine ne uităm unul la celălalt și izbucnim simultan în hohote de râs. În scurt timp râd atât de tare, încât îmi dau lacrimile; mă țin de burtă, gâfâind și strâmbându-mă tare.

— Yoga antigravitațională! îl aud pe Leon șoptind; vocea lui de-abia se aude într-o pauză din zgomotul traficului. Cidru de banane!

— Nu te pot auzi, zic, dar nu țip de frică să nu-l supăr iar pe ciudatul din apartamentul cinci, din nou. Vino mai aproape.

Leon se uită în jur și se retrage câțiva pași.

— Prinde! îmi spune, apoi aruncă buchetul spre mine. Acesta se ridică strâmb prin aer, împrăștiind frunze și câte-o crizantemă în timp ce zboară, dar, cu o alonjă periculoasă către balustradă și un țipăt ascuțit, reușesc să-l prind.

Până când reușesc să apuc bine florile și le pun pe masă, Leon a dispărut. Mă aplec confuză peste marginea balconului.

— Unde ai dispărut? strig.

— Marco! se aude o voce de undeva de alături.

— Polo?

— Marco.

— Polo! Asta nu ajută!

El urcă pe burlanul de scurgere. Izbucnesc din nou în râs.

— Ce *faci*?

— Mă apropii!

— Nu te credeam un tip care urcă pe burlane, zic, privindu-l înfiorată cum se întinde după un nou punct de sprijin și se ridică puțin mai sus.

— Nici eu, spune el întorcându-se să se uite la mine în timp ce dibuie după un loc pentru piciorul stâng. În mod clar, scoți ce e mai bun din mine.

E la numai un metru de mine acum; burlanul trece chiar pe lângă balconul nostru, așa că aproape atinge balustrada.

— Hei! Alea nu-s gustările mele? exclamă el întinzând mâna.

Îi arunc o privire scurtă.

— Sigur, nicio problemă, spune el conciliant.

Îi dai o mână de ajutor băiatului?

— Asta e o nebunie, îi zic, dar mă duc să-l ajut.

Cu grijă, își lasă un picior să atârne, apoi pe celălalt, până când e agățat de mâini de balustrada balconului.

— Of, Doamne!

E aproape prea înfricoșător să mă uit, dar nu-mi pot întoarce privirea, mai ales pentru că n-aș fi atentă dacă și-ar da drumul, iar asta ar fi mult mai rău decât să-l privesc agățat acolo, încercând să găsească un sprijin la marginea de jos a balustradei.

Se împinge în sus; îl ajut cu un ultim efort să se cocoațe pe balcon.

— Gata! spune el scuturându-se, apoi se oprește gâfâind și se uită la mine.

— Bună, zic, simțindu-mă dintr-odată stingheră în rochia mea exagerată.

— Îmi pare atât de rău, oftează Leon deschizându-și brațele pentru o îmbrățișare.

Mă sprijin de el. Costumul îi miroase a toamnă, acel miros de afară care-ți stăruie în păr

în această perioadă a anului. Restul miroase a Leon, chiar așa cum vreau, iar în timp ce el mă trage mai aproape îmi închid ochii și inspir, simțindu-i puterea solidă a corpului lipit de al meu.

Mo apare în ușă, cu cartofii și peștele într-o pungă de plastic inscripționată *Something Fishy.* Nici măcar nu am auzit când a intrat și tresar puțin, dar cu brațele lui Leon în jurul meu, ideea că Justin ar putea să apară în apartament nu mai pare deloc la fel de înspăimântătoare.

— Ah, zice Mo, văzându-ne pe amândoi. O să iau masa în altă parte, nu-i așa?

Capitolul 68

Leon

Eu:
— Probabil nu e momentul potrivit.
Tiffy:

— Sincer sper că glumești.

Eu:

— Nu glumesc, dar sper că-mi vei spune dacă mă înșel.

Tiffy:

— Te înșeli. Acum e momentul perfect. Suntem singuri, în apartamentul nostru, împreună. Chiar nu poate fi mai bine de atât.

Ne uităm lung unul la celălalt. Ea încă poartă această rochie incredibilă. Pare că i-ar cădea de pe umeri cu o singură smucitură. Sunt disperat să încerc. Rezist, totuși – ea zice că e pregătită, dar nu a fost o zi adecvată pentru genul de sex „rupe-mi hainele de pe mine”. Pentru genul de sex lent, minunat, „hainele rămân pe noi pentru un timp aţâţător de lung”, poate.

Tiffy:

— Pat?

Această voce – exact cum a descris-o Richie. Joasă și sexy. Și mai sexy când spune cuvinte precum „pat”.

Stăm la capătul patului și ne privim. Mă aplec să-i iau fața între mâini și să o sărut. Îi simt

corpul topindu-se lângă al meu în timp ce ne sărutăm, simt cum tensiunea o părăsește și mă retrag să-i văd ochii devenind pătimași în spatele albastrului. Dorința erupe în clipa în care buzele ni se ating, și îmi ia un efort enorm ca să-mi țin mâinile pe umerii ei goi.

Ea se întinde să-mi desfacă cravata, iar eu îmi dau jos sacoul. Îmi descheie încet cămașa, sărutându-mă fără încetare. Aerul e nemișcat între noi acum, de parcă păstrăm o distanță respectabilă, în ciuda săruturilor.

Tiffy se întoarce, dându-și părul la o parte, ca să-i pot descheia rochia. În loc de asta, îi iau părul în mâini, trăgând puțin, și-l răsucesc în jurul încheieturii mele, ceea ce-i smulge un geamăt. Nu pot face față acestui sunet. Reduc spațiul dintre noi, sărutând-o de-a lungul umerilor, pe gât, până în locul în care părul îi întâlnește pielea, lipindu-mă de ea cât de mult pot, până când ea se întoarce să-și descheie fermoarul.

Tiffy:

— Leon. Concentrează-te. Rochia.

Iau fermoarul dintre degetele ei și-l trag încet în jos, mai încet decât vrea ea. Ea se scutură nerăbdătoare. Se împinge în mine până când picioarele mele se lovesc de pat și suntem apropiați din nou, piele goală și mătase.

În cele din urmă, rochia cade pe podea. E aproape cinematic – un licăr al mătăsii, apoi ea e acolo, lenjerie neagră și nimic altceva. Se întoarce în brațele mele cu aceeași patimă în ochi, și o țin la distanță ca s-o privesc.

Tiffy, zâmbind:

— Întotdeauna faci asta.

Eu:

— Ce anume?

Tiffy:

— Te uiți așa la mine. Când… îmi dau jos ceva.

Eu:

— Vreau să văd totul. E prea important ca să ne grăbim.

Tiffy ridică din sprânceană, insuportabil de sexy.

Tiffy:

— Fără grabă?

Își trece degetele de-a lungul benzii superioare a chiloților mei. Își bagă mâna sub aceasta, la un fir de păr distanță de locul în care o vreau.

Tiffy:

— Vei ajunge să regreți că ai spus asta, Leon.

Deja o regret, de îndată ce-mi spune numele. Degetele ei îmi dezmiardă ușor abdomenul, apoi, dureros de încet, ajung la catarama curelei. După ce-mi desface fermoarul, îmi dau jos pantalonii de costum și-mi arunc ciorapii, conștient de felul în care mă urmăresc ochii ei, ca ochii unei pisici. Când mă îndrept s-o trag iarăși mai aproape de mine, ea pune o mână fermă pe pieptul meu.

Tiffy, gutural:

— Pat.

Aerul dintre noi se reîntoarce pentru o clipă; ne îndreptăm mașinal fiecare către latura sa de pat. Ea e pe stânga, eu pe dreapta. Ochi în ochi, ne strecurăm în așternuturi.

Mă culc pe o parte, uitându-mă la ea. Părul ei se întinde pe pernă și, cu toate că s-a învelit cu pilota, pot simți cât e de goală, cât de multe sunt

de atins. Îmi pun mâna în spațiul dintre noi. Tiffy o ia, trecând peste linia pe care am delimitat-o în februarie, și-mi sărută degetele, apoi le strecoară între buzele sale și dintr-odată spațiul a dispărut, iar ea e lipită de mine, acolo unde ar trebui să fie, piele pe piele, nici măcar un milimetru între noi.

Capitolul 69

Tiffy

— M-ai văzut goală deja. M-ai avut. Și tot te uiți la mine așa.

Îmi oferă zâmbetul lui asimetric, zâmbetul care m-a cucerit atunci, la Brighton.

— Tiffany Moore, am intenția să mă uit așa la tine multe luni de-acum încolo.

— Multe luni!

El încuviințează solemn din cap.

— Cât de șarmant și ingenios de necaracteristic pentru tine!

— Păi, mi-a șoptit cineva că sugerarea unui angajament pe termen lung te-ar putea face să fugi mâncând pământul.

Mă gândesc la asta, repoziționându-mi capul pe pieptul lui.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar singurul efect pare să fie că mă simt curios de bine.

El nu spune nimic, doar mă sărută pe creștet.

— De asemenea, nu aș fi capabilă să alerg fără oprire până pe cel mai apropiat deal.

— Herne Hill, poate? Ai putea să fugi până la Herne Hill.

— Ei bine, zic, întorcându-mă pe burtă și sprijinindu-mă în coate, nu am niciun interes să alerg la Herne Hill. Îmi place planul cu multe luni. Cred că e… hei, mă asculți măcar?

— Da? murmură el ridicându-și privirea. Scuze. Ai reușit să-mi distragi atenția chiar și de la tine.

— Și eu care credeam că erai de nedistras.

Mă sărută, iar mâna lui descrie cercuri aproximative pe pieptul meu.

— Sigur. De nedistras. Și tu ești…

Deja nu mai pot să gândesc limpede.

— Lut în mâinile tale?

— Voiam să spun „extraordinar de ușor de distras”.

— O să mă las greu de data asta.

Își folosește mâna așa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Nu am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, dar pare să implice degetul lui mare, sfârcul meu și vreo cinci mii de senzații înțepătoare și excitante.

— O să-ți reamintesc despre asta peste zece minute, mă anunță el sărutându-mă pe gât în jos.

— Ești îngâmfat.

— Sunt fericit.

Mă retrag să mă uit la el. Îmi dau seama că obrajii încep să mă doară de la atâta zâmbit. Când o să-i povestesc lui Rachel, știu exact ce-o să facă: o să-și bage degetul în gură și-o icnească a vomă. Dar e adevărat – în ciuda a tot ce s-a întâmplat astăzi, sunt dezgustător, ametitor de fericită.

El își ridică sprâncenele la mine.

— Nicio replică spirituală?

Mi se taie respirația; degetele lui se mută pe pielea mea, trasând modele pe care nu le pot urmări.

— Mă gândesc la una… Doar dă-mi… un minut…

⁘

În timp ce Leon e la duș, scriu o listă cu lucruri de făcut pentru ziua următoare și o prind de frigider. Conține următoarele puncte:

1. Încearcă din răsputeri să nu te gândești la verdictul judecătorului.

2. Obține un ordin de restricție.

3. Vorbește cu Mo și Gerty despre, ei bine, Mo și Gerty.

4. Cumpără lapte.

Mă foiesc, așteptând ca el să apară, apoi renunț și mă întind după telefon. Va trebui doar să fiu atentă la zgomotul dușului.

— Alo? se aude vocea înăbușită a lui Gerty.

— Bună!

— Of, slavă Domnului! Aproape că o pot auzi

cum se trântește înapoi pe perne. Tu și Leon v-ați rezolvat problemele?

— Da, ne-am rezolvat problemele, îi spun.

— Deci te-ai culcat cu el?

Zâmbesc.

— Ți-a revenit radarul.

— Deci nu am stricat totul?

— Nu ai stricat totul. Deși, să fie limpede, dacă era ceva de stricat, vinovatul ar fi fost Justin, nu tu.

— Doamne, te simți mărinimoasă. Ați folosit protecție?

— Da, mamă, am folosit protecție. Ați folosit tu și Mo protecție când v-ați tras-o azi-dimineață? întreb cu voce melodioasă.

— Te rog, nu, mă mustră Gerty. E suficient de rău că mă gândesc la penisul lui Mo, nu ar trebui s-o faci și tu.

Râd.

— Putem bea o cafea mâine, doar noi trei? Vreau să aud totul despre felul în care ați ajuns să vă cuplați. În mare și fără detalii legate de penis.

— Și să discutăm despre obținerea unui ordin de restricție? sugerează Gerty.

— E Tiffy? îl aud pe Mo în fundal.

— E atât de drăguț faptul că, imediat ce aude „ordin de restricție”, se gândește la mine! Dar da. Ar trebui să vorbim despre asta.

— Te simți în siguranță?

— Ne-am întors la subiectul contracepției?

— Tiffy. Gerty niciodată nu a picat în plasa artei mele de a schimba subiectul. Te simți în siguranță în apartament?

— Cu Leon aici, da.

— În regulă. Bine. Chiar și așa, trebuie să vorbim despre obținerea unei interdicții de urgență ca să fii protejată până la audiere.

— Ah… stai așa, va fi o audiere?

— Dă-i un răgaz bietei femei să gândească, spune Mo în fundal. Mă bucur că tu și Leon sunteți bine din nou, Tiffy! strigă el.

— Mulțumesc, Mo.

— Ți-am tăiat cheful? mă întreabă Gerty.

— Un pic. Dar e în regulă. Mai trebuie s-o sun pe Rachel.

— Chiar așa, discută toate detaliile sordide cu Rachel, râde Gerty. Cafea mâine, trimite-ne un mesaj cu ora și locul.

— Ne vedem.

După ce închid mă opresc să ascult. Dușul e încă pornit. O sun pe Rachel.

— Sex? zice ea când răspunde.

Izbucnesc în râs.

— Nu, mersi, sunt ocupată.

— Știam eu! V-ați împăcat?

— Și-ncă cum, îi zic, adoptând un ton senzual.

— Detalii! Detalii!

— O să-ți dau luni toate detaliile. Dar… am descoperit că sânii mei au fost subutilizați întreaga mea viață de adult.

— Ah da, spune Rachel în cunoștință de cauză. O problemă comună. Știi că sunt…

— Șșș! sâsâi. Dușul s-a oprit. Trebuie să închid!

— Nu mă lăsa așa în suspans! Aveam de gând să-ți spun despre sfârcuri!

— Lui Leon o să i se pară foarte ciudat că trebuie să-mi sun cei mai buni prieteni după sex,

șoptesc. Suntem la început. Încă trebuie să mă prefac că sunt normală.

— Bine, dar programez o ședință de două ore luni dimineață. Subiect: Modul de întrebuințare a sânilor.

Închid, și o clipă mai târziu Leon intră cu prosopul pe șolduri, cu părul întins spre spate și umerii strălucind de picături de apă și se oprește să examineze lista mea cu lucruri de făcut.

— Pare rezonabil, spune el deschizând frigiderul ca să ia sucul de portocale. Ce fac Gerty și Rachel?

— Poftim?

Îmi zâmbește peste umăr.

— Vrei să mă întorc în baie? Mi-am dat seama că trebuia să-ți las timp pentru numai două convorbiri, din moment ce Gerty e cu Mo.

Îmi simt obrajii îmbujorându-se.

— Oh, eu, uf…

El se apleacă spre mine cu sucul de portocale în mână și mă sărută pe buze.

— Nu-ți face griji. Intenționez să nu aflu nimic despre cât de multe împărtășești cu

Rachel.

— Când voi termina să-i împărtășesc detaliile va crede că ești un zeu printre oameni, îl asigur, întinzându-mă după sucul de portocale.

Leon tresare.

— Va fi capabilă să se mai uite în ochii mei?

— Sigur. Totuși, probabil că va opta să se uite în altă parte.

Capitolul 70

Leon

Sfârșitul de săptămână vine și pleacă într-o ceață de plăcere vinovată. Tiffy aproape că nu se desprinde din brațele mele, exceptând ieșirea la cafea cu Gerty și Mo. Am avut dreptate că există câteva mecanisme declanșatoare ce trebuie evitate; pentru scurt timp am pierdut-o în defavoarea unei amintiri neplăcute sâmbătă dimineață, dar deja învăț cum s-o ajut să-și revină. E mai degrabă satisfăcător.

În mod clar, e mai speriată de Justin decât vrea

să recunoască – mi-a expus un plan elaborat, implicând nevoia de a cumpăra niște frișcă, pentru a mă convinge să vin la cafenea și s-o conduc acasă. Cu cât mai devreme o rezolvăm cu acel ordin de restricție, cu atât mai bine. Cât timp a fost plecată am reparat lanțul de la intrare și ușa de la balcon, doar ca să fac ceva.

Am lunea liberă, deci o conduc pe Tiffy la metrou și apoi îmi gătesc un mic dejun copios cu sângerete prăjit și spanac.

Nu-mi place să stau singur fără să fac nimic. Ciudat – în mod normal, sunt adeptul izolării. Dar când Tiffy e plecată, îi simt absența ca pe un dinte lipsă.

În cele din urmă, după ce-am tot măsurat camera la pas evitând să mă uit la telefon, o sun pe mama.

Mama:

— Leon? Scumpule? Ești bine?

Eu:

— Bună, mamă. Sunt bine. Scuze că am plecat așa vineri.

Mama:

— E în regulă. Eram cu toții supărați, și, cu noua ta iubită care se mărită cu tipul ăla… Of, Lee, trebuie să ai inima frântă!

Ah, desigur – oare cine a informat-o?

Eu:

— A fost o neînțelegere. Tiffy are… eh… un soi de fost iubit care-i aduce numai necazuri. Ea nu i-a spus cu adevărat „da” la cererea în căsătorie, el e cel care a prezentat lucrurile așa.

Un icnet dramatic, în stil telenovelă, la capătul liniei. Încerc din răsputeri să nu mă enervez.

Mama:

— Sărmana fată!

Eu:

— Da. Stai liniștită, ea e bine.

Mama:

— Te-ai dus după el?

Eu:

— După el?

Mama:

— Fostul! După ce i-a făcut lui Tiffy a ta!

Eu:

— Ce sugerezi, mamă?

Decid să nu-i las timp să răspundă.

Eu:

— Căutăm să obținem un ordin de restricție.

Mama:

— Oh, sigur, chestiile astea fac minuni.

Pauză stânjenitoare. De ce mi se par atât de dificile aceste conversații?

Mama:

— Leon.

Aștept. Mă fâțâi. Mă uit la pardoseală.

Mama:

— Leon, sunt sigură că Tiffy a ta nu seamănă deloc cu mine.

Eu:

— Poftim?

Mama:

— Tu întotdeauna ai fost înțelegător, nu ca Richie cu tot țipatul și fugitul de acasă și celelalte, dar știu că-i urai pe bărbații cu care mă vedeam. Adică și eu îi uram, dar tu îi urai de la bun început. Știu că am fost… știu că am fost un exemplu groaznic.

Nu mă simt deloc în largul meu.

Eu:

— Mamă, e în ordine.

Mama:

— Eu chiar îmi pun viața în ordine acum, Lee.

Eu:

— Știu. Și nu a fost vina ta.

Mama:

— Știi, aproape că-mi vine s-o cred.

Pauză. Reflectează.

Și mie aproape că-mi vine s-o cred. Cine s-ar fi gândit – dacă spui un adevăr de suficiente ori, sau încerci suficient de mult, poate că va avea efect.

Eu:

— Te iubesc, mamă.

Mama:

— Oh, scumpule. Și eu te iubesc. Și-l vom aduce pe Richie al nostru înapoi și vom avea grijă de el, nu-i așa, cum am făcut-o întotdeauna?

Eu:

— Exact. Ca de obicei.

∴

E încă luni. Lunea e interminabilă. Urăsc zilele libere – ce fac oamenii în zilele libere? Tot ce fac eu e să mă gândesc la proces, spital, Justin, proces, spital, Justin. Nici măcar gândurile calde și plăcute legate de Tiffy nu prea reușesc să mă mențină pe linia de plutire.

Eu:

— Bună, Gerty, sunt Leon.

Gerty:

— Leon, n-am nicio veste. Judecătorii încă nu ne-au chemat înapoi pentru verdict. Când ne cheamă, o să te sun imediat să-ți dau de știre. Nu trebuie să mă verifici.

Eu:

— În regulă. Sigur. Scuze.

Gerty, înduplecându-se:

— Bănuiesc că va fi mâine.

Eu:

— Mâine.

Gerty:

— E ca și astăzi, dar plus unu.

Eu:

— Astăzi plus unu. Da.

Gerty:

— Nu ai vreo pasiune sau ceva de genul ăsta?

Eu:

— Nu cu adevărat. În general, munca îmi ocupă tot timpul.

Gerty:

— Ei bine, locuiești cu Tiffy, deci ai la dispoziție o bibliografie bogată. Du-te și citește o carte despre arta croșetatului sau cum să construiești chestii din carton sau orice altceva.

Eu:

— Mulțumesc, Gerty.

Gerty:

— Cu plăcere. Și nu mă mai suna, sunt foarte ocupată.

Ea închide. După atâtea convorbiri, tot mi se pare derutant când face asta.

Capitolul 71

Tiffy

Nu pot să cred că Martin a avut curajul să vină la muncă. Întotdeauna l-am considerat laș, dar de fapt, dintre noi doi, eu par mai nervoasă decât el. E de parcă… aș vorbi cu Justin prin mandatar. Ceea ce, sincer, e înspăimântător, oricâte asigurări i-aș da lui Leon că mă simt bine. Martin, pe de altă parte, se plimbă alene ca de obicei, lăudându-se cu povestea de succes a petrecerii. Probabil nu știe că eu știu.

Încă nu a menționat cererea în căsătorie, observ. Nimeni din birou nu a făcut-o. Rachel a făcut să circule un memo că nu sunt de fapt logodită, ceea ce m-a salvat cel puțin de o dimineață de respins felicitările.

Rachel [10:06]: Aș putea să mă duc la el să-l lovesc în testicule și am termina cu asta.

Tiffany [10:07]: Tentant.

Tiffany [10:10]: Nu știu de ce sunt așa o lașă. Ieri mi-am planificat discuția cu el de la cap la coadă. Serios, aveam niște remarci umilitoare grozave. Iar acum toate au dispărut și mă simt puțin speriată.

Rachel [10:11]: Ce ar spune Persoana Care Nu

Este Mo?

Tiffany [10:14]: Lucie? Ea mi-ar spune că e normal să fiu speriată după ce s-a întâmplat vineri, bănuiesc. Și mi se pare că discutând cu Martin îl înfrunt cumva pe Justin.

Rachel [10:15]: Corect, pot să înțeleg asta, doar că… Martin e Martin. Slăbănog, meschin, invidios – Martin. Care-mi lovește scaunul și te subminează în ședințe și pupă fundul directoarei de la promovare de parcă ar fi fața lui Megan Fox.

Tiffany [10:16]: Ai dreptate. Cum e posibil să-mi fie frică de Martin?

Rachel [10:17]: Vrei să vin cu tine?

Tiffany [10:19]: Sunt demnă de milă dacă zic da?

Rachel [10:20] Mi-ai înseninа ziua.

Tiffany [10:21]: Atunci da. Te rog.

Așteptăm până se termină ședința echipei de dimineață. Scrâșnesc din dinți în timp ce Martin primește felicitări entuziaste pentru petrecere. Câteva priviri curioase sunt aruncate în direcția mea, dar se trece repede peste subiect. Mă

îmbujorez de rușine oricum. Urăsc faptul că toată lumea din această sală știe că am probleme cu un fost iubit. Pun pariu că fiecare inventează diverse motive bizare pentru care nu mai sunt logodită și niciunul dintre ei nu a ajuns la adevăr.

Rachel mă apucă de mână și mi-o strânge cu putere, apoi mă împinge ușor în direcția lui Martin în timp ce-și adună agenda și hârtiile.

— Martin, putem vorbi puțin? îi spun.

— Nu e momentul potrivit, Tiffy, zice el cu aerul unei persoane foarte importante, care rareori are timp pentru ședințe spontane.

— Martin, amice, fie intri în sala asta de ședințe cu noi, fie aplicăm planul *meu*, care e să te lovesc în testicule chiar acum, în fața tuturor, intervine Rachel.

Un licăr de frică îi străbate chipul, și anxietatea mea dispare. Mă uit la el. Bănuiește că știm, deci dă înapoi. Dintr-odată, abia aștept să aud ce prostii mai inventează.

Rachel îl mână în singura sală de ședințe cu ușă și o închide cu un clic în urma noastră, apoi se sprijină de ușă cu brațele încrucișate.

— Despre ce este vorba? întreabă Martin.

— De ce nu încerci să ghicești, Martin? îi spun. Vocea mea sună surprinzător de voioasă și plăcută.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. E vreo problemă?

— Dacă e, cât va dura până e informat Justin despre ea?

Martin îmi întâlnește privirea. Arată ca o pisică încolțită.

— Nu știu ce…

— Justin mi-a spus. E așa de nestatornic!

Martin se încovoaie.

— Să știi că încercam să vă ajut. El m-a contactat pentru apartamentul nostru în februarie, spunând că te ajută să-ți cauți o locuință, și a încheiat cu noi un acord potrivit căruia îți ofeream camera liberă pentru cinci sute de lire pe lună.

În *februarie*? Drăcia dracului.

— Cum de a știut cine ești?

— Suntem prieteni pe Facebook de-o veșnicie. Cred că m-a adăugat când relația voastră a

devenit serioasă – atunci mi-am imaginat că-i verifica pe tipii cu care lucrezi, știi tu, genul protector. Dar am postat anunțul pentru apartament acolo, și așa a luat legătura cu mine.

— Cât de mult ți-a oferit?

— A spus că va plăti diferența. Hana și cu mine ne-am gândit că era drăguț din partea lui.

— Oh, îl recunosc pe Justin, zic printre dinții strânși.

— Iar apoi, când nu ai luat camera, el părea atât de deprimat! Stătuserăm de vorbă mai mult când a trecut să discutăm aranjamentul, și după aceea m-a rugat să-i mai dau de veste din când în când, doar să-l anunț cum o mai duci, ca să nu-și facă griji.

— Și asta nu ți s-a părut, nu știu, *sinistru*? întreabă Rachel.

— Nu! Martin clatină din cap. Nu părea sinistru. Și nu mă plătea sau ceva de genul ăsta – singura dată când am luat bani de la el a fost ca s-o conving pe Tasha Chai-Latte să vină la lansare și să filmeze, în regulă?

— Ai luat *bani* de la el pentru a o hărțui pe

Tiffy? se răstește Rachel, vizibil înfuriată.

Martin se crispează.

— Stai așa, îi spun. Ia-o de la capăt. El te-a rugat să-l anunți unde eram din când în când. Deci, așa a știut că aveam să fiu la acea lansare de carte din Shoreditch și așa a știut că aveam să fiu pe vasul de croazieră?

— Bănuiesc că da.

Martin se mișcă în față și în spate ca un copil ce are nevoie de toaletă; începe să-mi pară puțin rău pentru el, sentiment pe care mi-l înăbuș imediat, pentru că singura chestie care mă ajută să trec prin această conversație e furia.

— Și excursia în Țara Galilor pentru ședința foto? îl întreb.

Martin începe să transpire vizibil.

— Eu, ah, m-a sunat în legătură cu asta după ce i-am dat un mesaj să-i spun unde vei fi…

Tresar. E atât de sinistru, încât vreau să merg imediat să fac un duș.

— … iar el m-a întrebat de tipul pe care urma să-l aduci pe post de model. I-am transmis descrierea fizică pe care o aveam de la tine.

Justin a devenit foarte tăcut și părea cu adevărat supărat. Mi-a spus cât de mult te iubește și că îl cunoaște pe acest tip și cum acesta avea să strice totul…

— Deci ți-ai petrecut întregul weekend băgându-te între noi.

— Credeam că ajut!

— Ei bine, ai fost jalnic oricum, pentru că ne-am strecurat și ne-am făcut de cap în bucătărie la trei noaptea, deci HA! zic.

— Ești în pericol să-ți pierzi superioritatea morală, Tiffy, mă avertizează Rachel.

— Corect, corect. Deci, l-ai informat pe Justin când ne-am întors?

— Da. N-a fost prea mulțumit de felul în care am gestionat lucrurile. Dintr-odată, m-am simțit foarte prost, știi? Nu am făcut destule.

— Oh, tipul ăsta e *bun*, îmi șoptește Rachel.

— Oricum, a vrut să planifice o mare cerere în căsătorie. Totul era foarte romantic.

— În special partea în care te-a plătit ca s-o aduci pe Tasha Chai-Latte să filmeze, îi spun.

— Voia ca întreaga lume s-o vadă, așa mi-a

zis! protestează Martin.

— Voia ca *Leon* să o vadă. Cât de mult a costat măcar? Trebuia să știu că nu putea să vină din bugetul cărții.

— Cincisprezece mii, murmură el spăsit. Și două pentru mine pentru organizare.

— Șaptesprezece mii de lire?! țipă Rachel. Dumnezeule!

— Și a mai rămas ceva, așa că i-am obținut lui Katherin limuzina, sperând s-o conving astfel să-i dea un interviu lui Piers Morgan. Eu doar… am presupus că Justin te iubește cu adevărat, bâiguie Martin.

— Nu, n-ai presupus nimic, îl reped. Chiar nu ți-a păsat. Tot ce voiai era ca Justin să te placă. El are acest efect asupra multor oameni. Te-a contactat după ce m-a cerut în căsătorie?

Martin scutură din cap, părând agitat.

— Mi-am dat seama din felul în care ai plecat de la petrecere că nu mersese exact cum a sperat el. Crezi că e furios pe mine?

— Dacă cred… inspir adânc. Martin. Nu-mi pasă dacă Justin e furios pe tine. Curând o să-l

dau în judecată pentru hărțuire sau violență psihologică, odată ce avocata mea își dă seama care cap de acuzare îi place mai mult.

Martin se albește și mai tare ca de obicei, ceea ce spune ceva. Sunt surprinsă că nu văd tabla albă prin el.

— Deci ești pregătit să depui mărturie? îl întreb abrupt.

— Poftim? Nu!

— De ce nu?

— Păi, e… asta ar fi foarte jenant pentru mine, și este o perioadă foarte importantă la muncă…

— Ești un bărbat foarte slab, Martin.

Clipește. Buza îi tremură puțin.

— O să mă gândesc la asta, murmură el în cele din urmă.

— Bun. Ne vedem la tribunal, Martin.

Ies în grabă din sală însoțită de Rachel și în timp ce mă îndrept spre biroul meu, mă simt exaltată. În special pentru că Rachel fredonează încet, dar clar „Eye of the Tiger”.

Lumea pare un loc puțin mai luminos după confruntarea cu Martin. Stau mai dreaptă și

decid că nu sunt rușinată de ce s-a întâmplat la petrecere. Deci, fostul meu iubit m-a cerut în căsătorie și am spus nu – și ce? Nu e nimic greșit în asta. De fapt, Ruby îmi arată o încurajare tacită când trec pe lângă ea în drum spre baie, iar cu Rachel care-mi trimite melodii despre puterea feminină la fiecare cincisprezece minute, încep să mă simt destul de… mai puternică în legătură cu toate astea.

Îmi ia un efort enorm să mă concentrez la muncă, dar în cele din urmă reușesc: studiez noua modă în ceea ce privește decorarea brioșelor când sună telefonul. Aproape imediat îmi dau seama că-mi voi aminti întotdeauna acest site care prezintă duze pentru pungile de ornat. E acel gen de telefon.

— Tiffy? zice Leon.

— Da?

— Tiffy…

— Leon, ești bine? Inima îmi bate cu putere.

— A ieșit.

— A…

— Richie.

— Oh, Dumnezeule. Spune-o din nou.

— Richie a ieșit. Nevinovat.

Scot un țipăt care-i determină pe toți cei din birou să se uite la mine. Mă strâmb și-mi acopăr telefonul pentru o clipă.

— Un prieten a câștigat la loterie! îi șoptesc lui Francine, cea mai apropiată persoană băgăcioasă, și o las să se ducă să împrăștie vestea. Dacă nu curm zvonurile din față, vor crede din nou că sunt logodită.

— Leon, nici măcar nu… eu chiar am crezut că va fi mâine!

— Și eu la fel. Și Gerty.

— Deci… pur și simplu… a ieșit? În lume? Doamne, nu mi-l pot imagina pe Richie afară! Apropo, cum arată?

Leon râde, și sunetul îmi trimite un fior în pântece.

— Va veni la noi diseară. Îl poți cunoaște în sfârșit.

— E incredibil.

— Știu. Chiar nu pot… Mă tot gândesc că e un vis.

— Nici măcar nu știu ce să spun. Unde ești acum? întreb, săltând în scaun.

— Sunt la muncă.

— Nu aveai ziua liberă?

— Nu știam ce să fac. Vrei să vii aici când termini? Nu te obosi dacă e prea departe de traseul tău, o să fiu acasă pe la șapte, doar că am crezut…

— O să fiu acolo la cinci și jumătate.

— De fapt, ar trebui să vin să te iau…

— Pot să vin de una singură. Sigur – am avut o zi bună, o pot face. Ne vedem la cinci și jumătate!

Capitolul 72

Leon

Mă deplasez din secție în secție, verificând fișele, administrând fluide. Stau de vorbă cu pacienții și constat uimit că reușesc să par

normal și să vorbesc despre orice altceva decât faptul că fratele meu mai mic în sfârșit vine acasă.

Acasă.

Richie vine acasă.

Continui să mă depărtez de acest gând, așa cum a trebuit s-o fac până acum – mintea îl lipește pe Richie la loc în viața mea și apoi tresare de parcă a atins ceva fierbinte; niciodată nu mi-aș fi îngăduit să-l duc până la capăt. Era prea dureros. Prea plin de speranță.

Doar că acum e adevărat. Va fi adevărat, peste doar câteva ore.

O va cunoaște pe Tiffy. Ei vor sta de vorbă, exact cum fac la telefon, doar că față în față, pe canapeaua mea. E literalmente prea frumos ca să fie adevărat. Până când îți amintești că el nu ar fi trebuit să ajungă la închisoare din capul locului, desigur, dar nici măcar acest gând nu poate distruge sentimentul de euforie.

Sunt în bucătăria spitalului făcând un ceai, când îmi aud numele rostit foarte tare și repetat și mai tare.

Tiffy:

— Leon! Leon! Leon!

Mă întorc în momentul în care ea dă năvală, cu părul udat de ploaie, obrajii roz, un zâmbet larg.

Eu:

— Ușurel!

Tiffy, foarte aproape de urechea mea:

— Leon, Leon, Leon!

Eu:

— Au?

Tiffy:

— Scuze. Scuze. Eu doar…

Eu:

— *Plângi*?

Tiffy:

— Poftim? Nu.

Eu:

— Plângi. Ești incredibilă.

Ea clipește surprinsă, cu ochii strălucindu-i de lacrimi de fericire.

Eu:

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Richie.

Mă ia de mână și mă conduce spre ceainicul care tocmai a început să fiarbă.

Tiffy:

— Ei bine, te-am cunoscut pe *tine*, iar Richie e fratele tău mai mic.

Eu:

— Doar te avertizez, nu e chiar atât de mic.

Tiffy se întinde în dulapul cu căni și scoate două, apoi răscolește printre pliculețele de ceai și toarnă din ceainic, de parcă și-ar face de lucru prin bucătăria asta de ani de zile.

Tiffy:

— Și oricum, simt că-l cunosc pe Richie. Am vorbit de nenumărate ori. Nu trebuie să te întâlnești față în față ca să cunoști pe cineva.

Eu:

— Că veni vorba…

Tiffy:

— Unde mergem?

Eu:

— Vreau să-ți arăt ceva.

Tiffy:

— Ceaiul! Ceaiul!

Mă opresc și aștept în timp ce ea își adaugă lapte, migălos de încet, îmi aruncă o scurtă privire obraznică peste umăr; imediat vreau s-o dezbrac.

Eu:

— Suntem gata?

Tiffy:

— Bine. Suntem gata.

Ea îmi întinde o cană, iar eu o iau odată cu mâna care mi-a oferit-o. Aproape toți cei cu care ne întâlnim pe coridor spun: „Oh, bună, Tiffy!” sau: „Tu trebuie să fii Tiffy!” sau: „Ah, Dumnezeule, Leon chiar are o iubită!”, dar sunt prea bine dispus ca să le consider iritante.

Când Tiffy vrea să deschidă ușa de la secția Coral o trag înapoi.

Eu:

— Așteaptă, întâi uită-te prin geam.

Ne aplecăm amândoi să privim înăuntru.

Johnny White nu a plecat de lângă el de la sfârșitul săptămânii. Domnul Prior e adormit, dar mâna lui ca de hârtie, pătată de soare, încă se află în palma lui Johnny White. Au petrecut trei

zile întregi împreună – mai mult decât JW ar fi putut să spere.

Întotdeauna merită să treci prin acele uși.

Tiffy:

— Johnny White al șaselea era adevăratul Johnny White? Nu e asta, literalmente, cea mai bună zi dintotdeauna? S-a făcut vreun soi de anunț? Vreun elixir în micul dejun al tuturor? Vreun loz câștigător în cutia de cereale?

O sărut cu hotărâre pe gură. În spatele nostru, un rezident îi spune altuia:

— Uimitor – întotdeauna am presupus că Leon nu plăcea pe nimeni care să nu sufere de vreo boală incurabilă!

Eu:

— Cred că-i doar o zi bună, Tiffy.

Tiffy:

— Cu toții meritam una de multă vreme.

Capitolul 73

Tiffy

— Bine, cum arăt?

— Relaxează-te, zice Leon culcându-se înapoi pe pat, cu o mână sub cap. Lui Richie deja îi place de tine.

— Urmează să cunosc un membru al familiei tale! protestez. Vreau să arăt bine. Vreau să arăt… deșteaptă și frumoasă și spirituală și poate să manifest ceva din personalitatea lui Sookie din primele episoade din *Fetele Gilmore*?

— Nu am nicio idee despre ce vorbești.

Pufnesc nemulțumită.

— Bine. Mo!

— Da? strigă Mo din camera de zi.

— Îmi poți spune dacă această ținută mă face să arăt elegantă și sofisticată sau demodată ca o matroană, te rog?

— Dacă simți nevoia să întrebi, scapă de ținută, strigă Gerty.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu te-am întrebat pe tine! Ție nu-ți place oricum niciuna dintre hainele mele!

— Asta nu e adevărat, unele îmi plac. Doar că nu și modul în care le combini.

— Arăți perfect, îmi spune Leon zâmbind. Chipul lui arată altfel astăzi, de parcă cineva a apăsat pe un întrerupător de a cărui existență nici măcar nu știam, iluminându-l.

— Nu, Gerty are dreptate, zic, dând jos rochia petrecută și întinzându-mă după jeanșii mei preferați, verzi și mulați, și un pulover tricotat larg. Mă străduiesc prea tare.

— Te străduiești exact cât trebuie, îmi spune Leon în timp ce sar într-un picior, trăgându-mi jeanșii.

— E vreo afirmație pe care aș putea s-o fac în seara asta fără ca tu s-o aprobi automat?

Își mijește ochii.

— O ghicitoare, conchide el. Răspunsul e nu, dar să spun asta ar însemna să mă contrazic.

— E de acord cu tot ce spun și mai e și deștept! Mă târăsc în cealaltă parte a patului ca să-l încalec pe Leon și să-l sărut lăsându-mi corpul să se topească într-al lui. Când mă retrag să-mi pun puloverul, el protestează, ținându-mă

strâns, și eu zâmbesc, dându-i peste mâini. Această ținută nu este potrivită, chiar și tu trebuie să recunoști, subliniez eu.

Soneria de la intrarea în bloc sună de trei ori și Leon sare atât de repede, încât aproape că mă aruncă din pat.

— Scuze! strigă el peste umăr în timp ce se îndreaptă spre ușă.

Fie Mo, fie Gerty apasă pe butonul interfonului ca să-l lase pe Richie să urce.

Mi se strânge inima în timp ce-mi trag puloverul tricotat și-mi trec degetele prin păr. Aștept să aud vocea lui Richie la ușa de la intrare; n-am intenția să mă grăbesc, ca să le îngădui celor doi frați să se bucure de clipa pe care au așteptat-o atât.

În schimb, îl aud pe Justin:

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Oh. Bună, Justin, zice Leon.

Deja îmi strâng brațele în jurul meu și-mi lipesc corpul de dulap, astfel încât oricine și-ar vârî nasul prin apartament să nu mă vadă în ușa dormitorului, și dintr-odată simt nevoia să țip.

Nu are dreptul să vină aici și să-mi facă asta. Îl vreau plecat, cu adevărat plecat, nu doar din viața mea, ci și din capul meu. S-a terminat cu ghemuitul în spatele ușilor și cu sentimentul de frică.

Ei bine, nu s-a terminat, evident, pentru că nu treci peste un lucru ca acesta atât de repede, dar temporar m-am săturat și am de gând să profit de acest val de încredere nebunească și furioasă. Ies de după colț.

Justin e pregătit să ne înfrunte în ușă, lat în spate, musculos și vizibil furios.

— Justin, zic, postându-mă lângă Leon, la numai un metru de oaspetele nepoftit. Țin mâna pe ușă, gata să i-o trântesc în nas.

— Sunt aici ca să vorbesc cu Leon, mă informează el laconic fără să-mi arunce vreo privire.

Mă retrag fără să vreau, simțind cum încrederea mi s-a epuizat instantaneu.

— Dacă te gândești să mă ceri în căsătorie și pe mine, răspunsul e nu, îi spune Leon amabil.

Mâinile lui Justin se strâng în pumn la această

glumă; pornește în față, cu corpul arcuit, ochii fulgerând. Tresar.

— Ai grijă la piciorul ăla, Justin, zice tăios Gerty din spatele meu. Dacă încalcă spațiul acestui apartament, avocatul tău va trebui să discute cu mine.

Gândul îl izbește pe Justin, îl văd reevaluând situația.

— Nu-mi amintesc că prietenii tăi să fi fost atât de băgăreți când eram împreună, Tiffy.

Mârâie cuvintele; inima-mi bate cu putere în piept. Cred că e băut. Asta nu e bine.

— Oh, am fi vrut să fim, zice Mo.

Inspir adânc, tremurat.

— Să mă părăsești a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut pentru mine vreodată, Justin, îi spun, încercând din răsputeri să stau la fel de hotărâtă cum stă el de cealaltă parte a pragului. Am terminat-o. Asta e. Lasă-mă în pace.

— Nu am terminat, zice el nerăbdător.

— Cer ordin de restricție, îl anunț cu vocea sugrumată, înainte să poată spune orice altceva.

— Nu, n-o s-o faci, mă sfidează Justin. Haide,

Tiffy. Nu te mai purta ca un copil.

Îi trântesc ușa în față atât de tare, încât tresărim cu toții.

— Drace! urlă Justin de cealaltă parte a ușii. Se aude bufnetul unui pumn lovind în ușă, iar clanța se zdruncină puternic.

Scot un scâncet ușor fără să vreau și mă retrag. Nu pot să cred că tocmai i-am trântit ușa în față lui Justin.

— Să sunăm la poliție, șoptește Leon.

Gerty își deschide telefonul și formează numărul, întinzându-se cu cealaltă mână să-mi strângă degetele cu putere. Mo e lângă mine într-o clipă, iar Leon pune noul lanț și-și lasă greutatea pe ușă.

— La dracu', e așa o nebunie, oftez. Nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Lăsați-mă să *intru*! urlă Justin de cealaltă parte a ușii.

— Poliția, spune Gerty la telefon.

Justin bate cu ambii pumni în ușă. Mă gândesc la felul în care își ținea degetul apăsat pe sonerie acum câteva săptămâni, cum nu s-a lăsat până ce

Leon nu i-a deschis. Înghit în sec. Fiecare lovitură pare mai puternică decât cea precedentă, până când am impresia că se produc chiar lângă urechile mele. Ochii mei sunt uzi de lacrimi; Gerty și Mo aproape că mă țin vertical. S-a zis cu alungarea fricii. În timp ce Justin urlă și turbează pe palier, mă uit la Leon, care, cu chipul tras și serios, caută în jur alte metode de a ne baricada înăuntru. La stânga mea, Gerty răspunde la întrebările dispecerei de la poliție.

Și apoi, dintr-odată, toată nebunia și zgomotul încetează. Leon ne aruncă o privire întrebătoare, apoi verifică mânerul – ușa e încă încuiată.

— De ce s-a oprit?

Am înșfăcat mâna lui Gerty atât de strâns, încât îmi pot vedea degetele albindu-se.

— A încetat să mai lovească în ușă, spune Gerty la telefon. Aud o voce metalică răspunzând, iar Gerty ne informează pe toți: Dispecera spune că, foarte probabil, încearcă să găsească o cale de a sparge ușa. Ar trebui să ne ducem în altă cameră. Pleacă de lângă ușă, Leon.

— Așteaptă, șoptește Leon, aplecându-se să

asculte ce se petrece afară, pe hol.

Pe fața lui apare un zâmbet sumbru. Gesticulează către noi să ne apropiem; nesigură, cu genunchii tremurând, îl las pe Mo să mă conducă către ușă. Gerty rămâne în urmă, vorbind încet la telefon.

— Ți-ar plăcea închisoarea, Justin, zice o voce caldă de cealaltă parte a ușii, cu un accent inconfundabil. Adevărat. Sunt o mulțime de tipi ca tine acolo.

— Richie! șoptesc. Dar – el nu trebuie…

De-abia l-am scos pe Richie din închisoare. O bătaie cu Justin nu s-ar sfârși cu bine pentru el, chiar dacă pe termen scurt asta ne-ar ajuta să-l scoatem pe intrus din clădire.

— Bine gândit, zice Leon cu ochii mari de uimire.

Se duce să descuie ușa, și observ că și mâinile lui tremură ușor. După sunetele vocilor, Richie pare aproape de ușă, iar Justin mai departe, pe lângă scări, dar tot nu mă pot calma. Îmi șterg ochii cu fervoare. Nu vreau ca Justin să știe ce efect are asupra mea. Nu vreau să-i dau această

putere.

Justin se aruncă spre noi când Leon deschide ușa, dar Richie îl împinge nonșalant și Justin se lovește de perete înjurând în timp ce Richie intră, iar Leon închide ușa repede în urma lui. S-a terminat în câteva secunde; de-abia dacă am timp să procesez expresia de pe chipul lui Justin când s-a repezit spre mine, disperat să pătrundă înăuntru. Ce s-a întâmplat cu el? Niciodată nu a fost așa. Niciodată violent. Furia lui a fost întotdeauna foarte controlată; pedepsele lui erau elaborate și crude. Purtarea de azi e haotică și disperată.

— E un tip de treabă, fostul tău, îmi zice Richie făcându-mi cu ochiul. Dar e furios, nu glumă! Mâine-dimineață o să-i pară foarte rău că s-a izbit în ușă, îți pot spune asta.

Își aruncă setul de chei de rezervă pe bufet – așa trebuie să fi intrat în clădire, fără să sune.

Clipesc de câteva ori și mă uit cu atenție la el. Nu-i de mirare că Justin s-a potolit când Richie a apărut pe hol. Tipul e enorm. Are cel puțin doi metri și genul de mușchi, pe care-i obții doar

atunci când nu ai altceva de făcut cu timpul tău decât să exersezi. Părul lui negru e tuns scurt și are un șir de tatuaje pe antebrațe și unul în jurul gâtului, ieșind de sub gulerul cămășii – împreună cu un colier de sfoară, care pun pariu că se potrivește cu al lui Leon. Are aceiași ochi căprui-închis, gânditori ca a lui Leon, deși ai lui sunt puțin mai neastâmpărați.

— Poliția va fi aici în zece minute, anunță Gerty calmă. Bună, Richie. Ce mai faci?

— Am fost devastat să descopăr că ai un iubit, îi spune Richie bătându-l pe Mo pe umăr cu un zâmbet. Aș putea să jur că Mo se scufundă cu câțiva centimetri în covor. Îți datorez o cină-n oraș!

— Oh, nu mă băgați în seamă, zice Mo în grabă.

Richie îl îmbrățișează pe Leon atât de strâns, încât le pot auzi coastele ciocnindu-se.

— Nu vă faceți griji pentru ticălosul de afară, ne spune el amândurora în timp ce se retrage.

La ușă, Justin aruncă ceva; orice ar fi, se sparge de perete, făcându-mă să tresar. Tremur

toată – de când i-am auzit prima oară vocea –, însă Richie îmi zâmbește prietenește necondiționat, iar zâmbetul lui e ca un ecou al zâmbetului din colțul gurii al lui Leon – un zâmbet cald, genul ce te face imediat să te simți mai comod.

⁘

— E o plăcere să te cunosc în carne și oase, Tiffy. Și mulțumesc că ai avut grijă de fratele meu.

— Nu sunt sigură că are vreo importanță, îngaim arătând spre ușă, care se scutură în toc.

Richie dă din mână.

— Sincer. Dacă ajunge aici, va trebui să aibă de-a face cu mine și Leon – și… scuze, omule, nu am făcut cunoștință.

— Mo, se prezintă Mo, arătând exact ca genul de tip care stă pe scaun și-și câștigă existența din vorbit, confruntat dintr-odată cu o situație în care acest lucru s-ar putea să-l pună în dezavantaj.

— Și cu mine și Tiffy, proclamă Gerty sever. Doar nu suntem în Evul Mediu! Pun pariu că mă pricep mai bine să pocnesc oameni decât Leon.

— Lăsați-mă dracului înăuntru! urlă Justin prin ușă.

— El e și beat pe deasupra, zice Richie voios, apoi ridică fotoliul și ne dă la o parte ca să-l poată trânti în fața ușii. Așa. N-are niciun rost să mai stăm pe aici, nu-i așa? Lee, balconul mai e unde era?

— Mm, da, murmură Leon, părând ușor șocat.

Trece în partea cealaltă pentru a-i lua locul lui Mo lângă mine; mă sprijin de brațul lui în timp ce el îmi mângâie spatele, știind că acea senzație o să mă ajute să-mi vin din nou în fire. De fiecare dată când Justin urlă sau lovește ușa, tresar, dar acum că Richie e aici mutând mobila și Leon și-a pus brațul în jurul meu, tresăritul nu mai e însoțit de frică și de panica orbitoare. Ceea ce e plăcut.

Richie ne conduce pe toți pe balcon și închide ușa de sticlă după noi. De-abia încăpem; Gerty se ghemuiește în Mo într-un colț, iar eu mă potrivesc în fața lui Leon în celălalt, lăsându-i lui Richie cea mai mare parte spațiului, care este exact ceea ce are nevoie. El inspiră și expiră

profund, zâmbind la vederea priveliștii.

— Londra! exclamă el întinzându-și larg brațele. Mi-a fost dor de ea. Uită-te la ea!

În spate, în apartament, ușa bubuie iar și iar. Leon mă lipește mai strâns de el, îngropându-și fața în părul meu și suflându-mi pe gât o boare caldă, liniștitoare.

— În plus, avem un punct de observație minunat pentru momentul în care ajunge poliția, ne spune Richie, întorcându-se să-mi facă cu ochiul. Nu credeam că o să-i revăd atât de curând, trebuie să recunosc.

— Îmi pare rău, suspin nefericită.

— Să nu-ți pară, zice Richie cu fermitate, în același moment în care Leon clatină din cap în părul meu, iar Mo spune:

— Nu-ți cere iertare, Tiffy.

Până și Gerty își dă ochii peste cap, într-un fel afectuos.

Mă uit la ei toți, adunați împreună pe balcon cu mine. Mă ajută – doar puțin, dar nu cred că ceva ar putea ajuta mai mult în clipa asta. Închid ochii și mă sprijin de Leon, concentrându-mă

asupra respirației, așa cum m-a învățat Lucie, și încerc să-mi imaginez că zgomotul de afară e numai atât – un zgomot și nimic mai mult. Se va opri la un moment dat. Inspir adânc, cu brațele lui Leon în jurul meu, și simt un nou gen de siguranță instalându-se. Nici măcar Justin nu poate ține o veșnicie.

Capitolul 74

Leon

Poliția îl ia pe Justin. El practic face spume la gură. Doar ce-i arunci o privire și poți să-ți dai seama ce s-a întâmplat: tipul care întotdeauna deținuse controlul l-a pierdut. Dar, cum precizează Gerty, asta cel puțin ne va ajuta să obținem mai ușor ordinul de restricție.

Inspectăm ușa. Justin a îndoit lemnul de la atâtea lovituri și a desprins bucăți de vopsea cu pumnii. E și sânge. Tiffy își întoarce capul când

îl vede. Mă întreb cum se poate simți văzând asta, după toate prin câte a trecut. Știind că ea l-a iubit pe acest bărbat și că el a iubit-o, în felul lui.

Slavă Domnului că Richie e aici. Omul radiază pur și simplu de fericire. În timp ce Richie se lansează într-o altă poveste despre un zdrahon din închisoare și cât de departe mergea acesta ca să aibă întâietate la aparatul de ridicat greutăți, privesc cum revine culoarea în obrajii lui Tiffy, cum i se ridică umerii, iar buzele-i alunecă într-un zâmbet. Mai bine. Mă relaxez și eu, cu fiecare semn că e mai bine. Nu aș putea suporta s-o mai văd tresărind, plângând, speriată. Nici măcar vederea lui Justin târât de un polițist nu a fost de ajuns ca să-mi scadă furia.

Dar acum, la trei ore după incident, suntem împrăștiați în camera de zi, exact cum mi-am imaginat-o. Dacă ți-ai îngusta ochii, de-abia dacă ai observa că seara pe care am așteptat-o atâta în ultimul an a fost întreruptă pentru scurt timp de un bărbat mânios care a încercat să spargă ușa și să intre. Tiffy și cu mine ne-am așezat pe fotoliul-sac. Gerty are locul de onoare de pe

canapea, sprijinindu-se de Mo. Richie domină încăperea de pe celălalt fotoliu, care încă nu s-a întors la locul lui obișnuit, din moment ce a fost folosit să baricadeze ușa, deci acum e amplasat între hol și camera de zi.

Richie:

— Am anticipat-o. Doar ca să știți.

Gerty:

— Când, totuși? Pentru că și eu am anticipat-o, dar nu cred că tu să o prezici chiar de la…

Richie:

— Din clipa în care Leon mi-a spus că aduce o femeie să doarmă în patul lui când el nu e acolo.

Gerty:

— Nu se poate.

Richie, afectuos:

— Haide! Nu poți să împarți patul cu cineva și să nu împărți nimic altceva, știți ce spun.

Gerty:

— Dar Kay?

Richie flutură disprețuitor din mână.

Richie:

— Ei. Kay.

Tiffy:

— Haide acum…

Richie:

— Era destul de simpatică, dar niciodată n-a fost potrivită pentru Leon.

Eu, către Gerty și Mo:

— Voi ce-ați crezut atunci?

Tiffy:

— Oh, Doamne, nu-i întreba asta.

Gerty, promptă:

— Am crezut că e o idee groaznică.

Mo:

— Ține cont de faptul că ai fi putut fi oricine.

Gerty:

— Ai fi putut să fii un pervers dezgustător, de exemplu.

Richie râde în hohote și se întinde după o altă bere. Nu a mai băut un pahar de unsprezece luni. Dau să-i spun că toleranța lui nu va fi cea de odinioară, apoi mă gândesc cum va reacționa Richie la această sugestie (aproape cu certitudine bând mai mult doar ca să-mi demonstreze că mă

înșel) și decid să nu mă deranjez.

Mo:

— Chiar am încercat să-i oferim bani lui Tiffy, ca să n-o facă…

Gerty:

— Pe care i-a refuzat, evident…

Mo:

— Apoi am înțeles că acest lucru era parte din procesul de desprindere de Justin; trebuia s-o facă în felul ei, fără intervenții din exterior.

Richie:

— Și nu v-ați așteptat? Tiffy și Leon?

Mo:

— Nu. Să fiu sincer, nu credeam că Tiffy era pregătită pentru un tip ca Leon.

Eu:

— Ce fel de tip, adică?

Richie:

— Diabolic de arătos?

Eu:

— Deșirat? Cu urechi mari?

Tiffy, ironic:

— Vrea să spună un tip care să nu fie

psihopat.

Mo:

— Ei bine, da. E nevoie de mult timp să scapi dintr-o relație ca aceasta…

Gerty, brusc:

— Fără discuții despre Justin.

Mo:

— Scuze. Doar încercam să spun cât de bine s-a descurcat Tiffy. Cât de greu trebuie să-i fi fost să scape din relație înainte ca abuzul să devină un tipar.

Richie și cu mine facem schimb de priviri fugare. Mă gândesc la mama.

Gerty își dă ochii peste cap.

Gerty:

— Sincer, e îngrozitor să ieși cu un psiholog. Tipul ăsta nu știe ce înseamnă să treci prin viață voios și fără griji.

Tiffy:

— Și tu știi?

Gerty o împunge cu vârful piciorului ca răspuns.

Tiffy, apucând-o de picior și trăgând:

— Oricum, tocmai subiectul ăsta ne interesează. Nu mi-ai povestit mare lucru despre tine și Mo! Cum? Când? Excluzând detaliile legate de penis, după cum am discutat.

Richie:

— Eh?

Eu:

— Doar lasă-te dus de val. Cel mai bine e să nu bagi în seamă glumele intime. În cele din urmă, încep să capete o noimă.

Tiffy:

— Stai s-o cunoști pe Rachel. Regina glumelor intime obscene.

Richie:

— Pare genul meu de fată.

Cum Tiffy pare gânditoare la auzul acestor cuvinte, îmi ridic sprâncenele ca avertisment. E o idee proastă să-l cuplezi Richie. Oricât mi-aș iubi fratele, el are tendința de a frânge inimi.

Eu:

— Haideți, Mo, Gerty?

Mo, către Gerty:

— Spune-o tu.

Tiffy:

— Nu, nu, versiunea lui Gerty ar suna ca un text pe care-l citește în instanță. Mo, oferă-ne versiunea romantică a evenimentelor, te rog.

Mo îi aruncă o privire piezișă lui Gerty să vadă cât a supărat-o asta; din fericire, ea e după al treilea pahar de vin, așa că se mulțumește să se încrunte la Tiffy.

Mo:

— Ei bine, a început când ne-am mutat împreună.

Gerty:

— Deși Mo se pare că e îndrăgostit de mine de o veșnicie.

Mo îi aruncă o privire ușor iritată.

Mo:

— Iar Gerty mă place de mai mult de un an, ea mi-a spus.

Gerty:

— Confidențial!

Tiffy scoate un pufnet de nerăbdare.

Tiffy:

— Și sunteți îndrăgostiți? Dormiți în același

pat și toate cele?

Se lasă un soi de liniște înșelătoare; Mo se uită la picioarele lui, inconfortabil. Tiffy îi zâmbește lui Gerty, întinzându-se să-i strângă mâna.

Richie:

— Ei bine. Se pare că trebuie să-mi găsesc o colegă de apartament, nu-i așa?

SEPTEMBRIE

Doi ani mai târziu

Epilog

Tiffy

Când ajung acasă găsesc un bilet pe ușa apartamentului. Nu e un lucru neobișnuit în sine, dar de regulă Leon și cu mine încercăm să limităm raza de răspândire a biletelor la interiorul casei noastre. Nu de alta, dar nu ținem ca vecinii să fie puși la curent cu ciudățeniile noastre.

Avertisment: gest romantic iminent.
(Fii sigură, e la un buget extrem de redus.)

Izbucnesc în râs și întorc cheia în ușă. Apartamentul arată ca de obicei: îngrămădit,

multicolor și exact ca acasă. Doar când mă duc să-mi arunc geanta în locul ei de lângă ușă, văd următorul bilet pe perete.

Pasul unu: îmbracă-te pentru aventură. Te rog să-ți alcătuiești ținuta din lucrurile din dulap.

Mă uit lung la bilet. Chestia asta e excentrică, până și după standardele lui Leon. Îmi dau jos haina și eșarfa și le las pe spatele canapelei. (E o canapea extensibilă acum, care de-abia a încăput în camera noastră de zi, după ce am sacrificat televizorul, dar niciun loc nu va fi ca acasă dacă nu are un pat pentru Richie).

Pe interiorul ușii dulapului, biletul e îndoit și lipit cu bandă adezivă. Pe exterior, zice:

Porți deja ceva specific ție?

Port, dar e ținută de muncă, deci e mult mai banală decât de obicei (de exemplu, am încercat să mă asigur că cel puțin două articole nu sunt diametral opuse pe roata culorii). Răscolesc prin

dulap căutând ceva potrivit de „aventuros”, orice ar însemna asta.

Mă opresc la rochia albastră cu alb, pe care am cumpărat-o acum vreo doi ani. Cea pe care Leon o numește rochia Clubului Celor Cinci. Nu e prea practică pentru o zi rece, dar cu dresurile mele groase, gri, și cu pardesiul galben de la Ajutați-i pe Bătrâni…

Odată îmbrăcată, dezlipesc biletul de pe ușa dulapului și citesc mesajul de pe verso.

Bună din nou. Pun pariu că arăți minunat.

Mai trebuie să aduni câteva lucruri înainte să pornești în aventură, dacă nu te superi. Primul e în locul unde ne-am întâlnit prima dată. (Nu-ți face griji. E impermeabil.)

Zâmbesc și mă îndrept cu pas vioi către baie. Ce anume pune Leon la cale? Unde vrea să mă ducă? Acum că mi-am pus rochia de aventură, oboseala de la sfârșitul zilei de muncă s-a mai disipat – probabil că Leon știa că mă voi simți mai bine într-o ținută colorată – și o senzație

efervescentă, amețitoare mi se amplifică în pântece.

E un plic atârnat de capul de duș, învelit cu grijă în folie alimentară. Pe exteriorul lui e un bilet.

Nu mă citi încă, te rog.

Următorul lucru de care ai nevoie se află în locul unde ne-am sărutat pentru prima dată. (Ei bine, nu exact același loc, deoarece am schimbat canapeaua. Dar te rog să treci peste asta de dragul unui gest romantic.)

E un alt plic, băgat între pernele canapelei. Pe acesta scrie: „Deschide-mă, deci mă conformez. Înăuntru e un bilet de tren din Londra către Brighton. Mă încrunt consternată. De ce Brighton? Nu am mai fost acolo de când îl căutam pe Johnny White.

Pe spatele biletului de tren e o notiță:

Ultimul lucru de care ai nevoie e la Bobby. El te așteaptă.

Bobby e tipul pe care-l numeam cândva ciudatul din Apartamentul Cinci. Ne este prieten bun acum, și din fericire și-a dat seama că nu se poate face cidru din banane, așa că a trecut la mai convenționalul cidrul de mere. E foarte gustos, însă îmi dă o mahmureală extrem de neplăcută.

Urc scările câte două odată și bat la ușa lui, mutându-mi nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe altul.

El răspunde îmbrăcat în pantalonii lui de trening preferați. (Le-am cusut gaura anul trecut. Devenea indecentă. Însă am peticit-o cu un pătrat de pânză cadrilată roz pe care-l aveam în casă, deci Bobby nu arată mai puțin ciudat.)

— Tiffany! zice el, apoi pleacă târșâind picioarele, lăsându-mă în ușă. Îmi întind gâtul. În cele din urmă iese din nou, ținând în mână o cutiuță de carton cu un bilet lipit pe ea. Poftim! îmi spune zâmbitor. Du-te!

— Mulțumesc, zic, examinând cutia.

Odată ce ajungi la Brighton, du-te la plaja de

lângă debarcader. Vei recunoaște locul când îl vezi.

Este cea mai chinuitoare călătorie cu trenul pe care am făcut-o vreodată. Ard de curiozitate. De-abia pot să stau locului. Când ajung la Brighton e întuneric deja, dar e ușor să găsesc drumul către malul mării; merg atât de repede către debarcader, încât aproape că alerg, ceea ce fac doar în circumstanțe extreme, deci chiar trebuie să fiu entuziasmată.

Văd la ce se referă Leon de îndată ce ajung acolo. Nu aș putea rata locul.

Pe pietriș, la vreo treizeci de metri de mare, se află un fotoliu acoperit în pături multicolore. În jurul lui sunt împrăștiate o duzină de lumânări.

Îmi acopăr gura. Inima îmi bate cu viteză triplă. În timp ce mă îndrept într-acolo, împiedicându-mă de pietre, mă uit în jur după Leon, dar nu e niciun semn de el – întreaga plajă este pustie.

Biletul de pe fotoliu este fixat sub greutatea unei scoici mari.

Așază-te, învelește-te bine și deschide plicul când ești gata. Apoi cutia.

Rup folia alimentară și deschid plicul de îndată ce m-am așezat. Spre surprinderea mea, e scrisul lui Gerty.

Dragă Tiffy,

Leon ne-a rugat, pe mine și pe Mo, să-l ajutăm cu acest plan nebunesc, deoarece zice că tu ne apreciezi părerile. Suspectez că, de fapt, e puțin speriat și nu vrea să facă asta singur. Totuși, n-am ce să-i reproșez. Puțină umilință e bună la un bărbat.

Tiffany; niciodată nu te-am mai văzut atât de fericită ca acum. Asta a venit de la tine – tu ți-ai construit fericirea pentru tine însăți. Dar nu e nicio rușine să spunem că Leon te-a ajutat.

Îl iubim, Tiffy. El e potrivit pentru tine, în felul în care numai un bărbat foarte bun poate fi.

E decizia ta, desigur, dar Leon voia să știi: el are binecuvântarea noastră.

Mo și Gerty x

P.S. M-a rugat să-ți spun că nu a cerut permisiunea tatălui tău, având în vedere că ar fi fost un gest „puțin arhaic și patriarhal, dar se simte «destul de încrezător că Brian va fi de acord»”.

Râd tremurat, ștergându-mi lacrimile de pe obraji. Tatăl meu îl adoră pe Leon. Îl tot strigă „fiule” în situații sociale jenante de cel puțin un an de zile.

Mâinile îmi tremură când mă întind după cutia de carton. Banda adezivă îmi ia chinuitor de mult timp s-o desprind, dar când reușesc să-i dau jos capacul încep să plâng cu adevărat.

E un inel înăuntru, cuibărit într-un ghem de hârtie pelur în culorile curcubeului. E minunat: vechi, puțin strâmb, cu o piatră rotundă de chihlimbar în centru.

Și mai e un ultim bilet.

Tiffany Rose Moore din apartamentul trei, Madeira House, Stockwell.

Vrei să fii soția mea?

Ia-ți niște timp de gândire. Dacă vrei să mă vezi, sunt la Hanul Bunny Hop, camera șase.

Te iubesc x

Când pot, când umerii mei s-au oprit din tremurat de la plânsul de fericire și mi-am șters ochii și mi-am suflat nasul, mă îndrept de pe plajă către lumina caldă a Hanului Bunny Hop.

El mă așteaptă pe patul din camera șase, stând cu picioarele încrucișate, frământându-se. E emoționat.

Sar pe el. El scoate un gen de *uuf* fericit, în timp ce-l rostogolesc pe spate în pat.

— Da? întreabă el după o clipă, dându-mi părul în spate ca să se uite la fața mea.

— Leon Twomey, doar tu puteai să găsești o metodă de a mă cere în căsătorie care să nu impună prezența ta acolo. Îl sărut cu pasiune. Da. Categoric, cu siguranță da!

— Sigură? insistă el, retrăgându-se să mă vadă mai bine.

— Sunt sigură.

— Cu adevărat?

— Adevărat, adevărat.

— Nu e prea mult?

— Drăcia dracului, Leon! pufnesc exasperată. Mă uit în jur și mă întind după foile cu antetul hotelului de pe noptieră.

DA. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine.

Acum că e scris, e inechivoc și probabil reprezintă un angajament în fața legii, *deși trebuie să verific cu Gerty, pentru că tocmai am inventat asta. xx*

Îi flutur biletul pe sub nas, ca să înțeleagă ideea, apoi i-l bag în buzunarul cămășii. Leon mă trage spre el și își lipește buzele de creștetul capului meu. Pot să simt că buzele îi formează unul dintre acele zâmbete din colțul gurii și totul pare prea bun ca să fie adevărat, de parcă n-am merita-o, de parcă luăm prea multă fericire și nu lăsăm destulă pentru ceilalți.

— Asta e partea în care deschidem televizorul și aflăm că a început un război nuclear, zic, răsucindu-mă să mă întind lângă el.

El zâmbește.

— Nu cred. Nu merge așa. Uneori, lucrurile bune doar se întâmplă.

— Cât optimism! Ăsta e de obicei refrenul meu, nu al tău.

— Nu sunt sigur ce l-a declanșat. Logodna recentă? Viitorul luminos? Dragostea vieții în brațele mele? Greu de spus.

Chicotesc, adulmecându-i pieptul.

— Miroși a casă, îi spun după o clipă.

— *Ești* acasă, zice el simplu. Patul, apartamentul…

Se oprește, așa cum face întotdeauna când își caută cuvintele pentru a spune ceva important.

— Nu a fost niciodată acasă până când tu n-ai apărut acolo, Tiffy.

BETH O'LEARY
DRAGOSTE
ÎN CONTRATIMP
virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin

{1} Jägermeister cu băutură energizantă.

{2} Serial de televiziune australian (martie 1985 – prezent).

{3} Format din două cuvinte: *breakfast* („mic dejun“) și *dinner* („cină“).

{4} Emisiune difuzată de BBC, între 1996 și 2004, în care prietenii sau vecinii fac temporar schimb de locuințe pentru a redecora o cameră din casa celuilalt.

{5} Prăjitură cu fulgi de ovăz și sirop.

{6} Comedie romantică din 2003.

{7} Desert făcut din biscuiți sfărâmați, sirop de trestie de zahăr și ciocolată, care e apoi răcit în frigider.

{8} Film american din 2001.

{9} Roman (1963) de Sylvia Plath.

{10} Roman (2012) de Jojo Moyes.

{11} Devoratoare de bărbați.

{12} Pufuleți cu aromă de brânză.

{13} Marcă de adeziv reutilizabil.

{14} Cărțile pentru copii din seria *Famous Five* (1942-1963) a lui Enid Blyton.

{15} Pas de dans făcut celebru de Michael Jackson.

{16} Site-ul oficial al Serviciului Național de Sănătate (NHS) al Marii Britanii.

{17} Roman (2005) de Stephenie Meyer.

{18} Concurs foarte popular de gătit din Marea Britanie.

{19} „Mai puternică (Ce nu te omoară)“, melodie interpretată de Kelly Clarkson.

{20} Comedie romantică din 1998

Table of Contents

FEBRUARIE

- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12

APRILIE

- Capitolul 13
- Capitolul 14

MAI

- Capitolul 15
- Capitolul 16

IULIE

Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
AUGUST
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
SEPTEMBRIE
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
OCTOMBRIE
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59

Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
SEPTEMBRIE
Epilog